

LINDSEY KELK

The
Single Girl's
To-Do List

A Novel

Những việc cần làm của cô nàng độc thân

The Single Girl's To-Do List

Lindsey Kelk

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu nội dung:

Rachel bị thất tình, cô cảm thấy cuộc sống này chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Rồi hai người bạn thân nhất của cô, Matthew và Emilie đã đến và đưa cho cô một phương pháp hữu hiệu đặc trị bệnh đau khổ vì tình... đó là bản danh sách những việc cần làm của cô nàng độc thân, bao gồm 10 điều mà Rachel phải xem xét và thực hiện để bắt đầu cho mình một cuộc đời mới.

Nhưng không ngờ bản danh sách đó lại đưa cả ba người họ đi chu du khắp chốn, thậm chí vượt sang cả ranh giới nước ngoài, làm những điều mà trước đây họ chẳng bao giờ nghĩ tới, để rồi cuối cùng họ chứng minh cho mọi người thấy rằng tình yêu vẫn ở đâu đó ngoài kia nếu bạn sẵn lòng cho nó một cơ hội...

Tiểu thuyết của Lindsey tràn ngập tiếng cười và sự lãng mạn, vô cùng ý nghĩa với những ai đang độc thân và cực kỳ hấp dẫn như một trải nghiệm với những ai đã tìm được một nửa của mình.

Giới thiệu tác giả:

Lindsey Kelk (03/10/1980), sinh ra tại Anh. Cuốn tiểu thuyết đầu tay của cô “I Heart New York” nằm trong số những cuốn sách bán chạy nhất mùa hè năm 2009. Dựa trên thành công đó, Lindsey Kelk đã cho ra mắt những cuốn tiếp theo trong Series “I Heart” như “I Heart Hollywood” vào tháng Giêng năm 2010, “I Heart Paris” trong tháng 7 năm 2010... Các tác phẩm của Lindsey được xuất bản tại nhiều nước trên thế giới.

Cô hiện đang sống ở New York.

Mục Lục

[Bốn tuần trước...](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[Bốn tuần sau...](#)

Bốn tuần trước...

Đó là một ngày Chủ nhật kỳ cục.

Bạn trai tôi, Simon, đã dậy và biến đi chơi đá bóng trước khi tôi trườn từ giường ra ghế sofa để xem bộ phim *Những người bạn* kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ. Thời tiết khá ổn định mặc dù đã là cuối tháng Bảy. Nếu không có con mèo cứ nhìn tôi chăm chăm qua cửa sổ ra vẻ phán xét và vì nhu cầu đi tiểu thì tôi cũng chẳng buồn đứng lên khỏi ghế làm gì. Thông thường, vào ngày Chủ nhật, tôi luôn ngập tràn hứng khởi. Tôi phải đi làm cả năm ngày trong tuần, thế nên Chủ nhật là ngày duy nhất tôi được thoải mái làm những gì mình muốn. Nhưng vào cái ngày đặc biệt ấy, tôi không thể nào ép bản thân mình làm nổi việc gì căng thẳng hơn là nhắn tin liên tục cho Matthew, người bạn đồng tính thân nhất của tôi, và chỉ để hỏi: “Cậu thế nào rồi?”

Tôi sẽ chẳng quan tâm nếu đó chỉ là trò đùa của tuổi mười lăm. Bởi vì nó thật buồn cười.

Simon về nhà lúc bốn giờ chiều, trên người mặc chiếc quần thể thao hiệu Juicy Couture đã chuyển sang màu xám và chiếc áo phong Pokemon mặc từ hồi đại học, mái tóc dập dính mồ hôi. Tôi cuộn lưng lại và cắn nhai đầy khêu gợi. Quả Bom Gợi Tình Rachel Summers.

Tôi biết có chuyện gì đó không ổn, thay vì hôn lên má tôi và biến mất vào phòng tắm như thường lệ, Simon lại ngồi xuống ghế, hai tay chống đầu gối, nhìn chăm chăm về phía trước và thở mạnh. Sau mấy phút, tôi tắt tivi và đẩy mình ngồi dậy.

“Anh ổn chứ?” tôi hỏi.

“Em có muốn đi xem phim hay làm gì không?” Simon vẫn nhìn chăm chăm vào lò sưởi. Không nhìn thẳng mà lên trên một chút. Như thể chỉ anh ấy đang thấy thứ gì đó còn tôi thì không vậy.

“Em hơi mệt,” tôi uể oải. Không phải tôi làm biếng đâu, tôi đã làm việc mười bốn tiếng một ngày suốt cả tuần đấy chứ. Những kẻ xấu xa và chuyên viên trang điểm có bao giờ nhàn rỗi? “Sao chúng ta không mua đồ ăn Tàu và xem DVD hay gì đó nhỉ?”

Simon yên lặng thêm một phút. Ngón tay tôi do dự trên phím chỉnh âm lượng trong lúc chờ anh ấy xác nhận. Hoặc ít nhất là một lời đề nghị đi ăn đồ Ấn Độ.

Cuối cùng anh ấy nói. “Được rồi. Anh đã nghĩ thế này,” cái thứ ở trước lò sưởi vẫn cứ mê

hoặc anh ấy. “Chúng ta nên nghỉ ngơi một chút.”

“Chúng ta sẽ đi Croatia vào tháng Chín,” tôi vất chân mình lên chân Simon.

“Ừmm,” anh ấy kéo dài từ đó ra y như trong quảng cáo của Asda[1]. “Không. Ý anh là giữa, như kiểu, hai chúng ta ấy.”

Và anh ấy đã thực sự làm tôi chú ý.

“Chúng ta nên dừng lại ư?”

Cái gì đó rất hấp dẫn ở khoảng trống trước cái lò sưởi đã bắt đầu nhảy múa. Tôi không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình thấy anh ấy tập trung vào thứ gì đó cao độ như vậy mà không phải là một cái Xbox[2].

“Anh đang định bỏ em đấy à?” Tôi kéo chân và nằm cuộn lại. Tôi thực sự muốn chải tóc.

“Không,” Simon lắc đầu. “Không phải thế, anh chỉ cần nghỉ ngơi một chút.”

“Nghe có vẻ như anh đang muốn bỏ em,” tôi đang cố gắng, rất cố gắng để không khóc. Lúc đó trông tôi đã rất tệ hại, nước mắt sẽ không giúp gì được cho tôi trong hoàn cảnh này. Nhưng rồi, một giọng cao và the the vang lên như kiểu cá voi hút đến hai mươi điều thuốc một ngày. “Anh nói gì cơ?”

“Đừng có tức giận như thế. Anh chỉ muốn sắp xếp lại mấy chuyện trong đầu thôi. Anh không chia tay với em.”

“Có người khác phải không?”

Lạy Chúa, ra là có người khác. Năm năm, cùng chung tiền thế chấp, cùng chung nợ để mua chiếc Renault Megane cũ mềm và bây giờ anh ta đi với người khác.

“Không,” anh ta quát lên. “Tất nhiên là không có ai khác rồi.”

Khá khéo léo.

“Có phải vì em không muốn đi xem phim không?” Tôi vòng tay quanh đầu gối.

“Em có muốn đi xem phim không?”

Tôi nhún vai, không biết phải làm gì khác. “Có lẽ thế.”

Và thế đấy. Cuối cùng, chúng tôi đi xem phần tiếp theo của bộ phim *Cướp biển vùng Carribe*, nhưng nói thật, tôi rất khó tập trung. Nếu Johnny Depp^[3] không thể thu hút sự chú ý của bạn thì còn ai có cơ hội đó nữa? Khi chúng tôi về nhà, tôi đi tìm còn Simon chuyển đồ của anh ta sang phòng phụ.

Đêm hôm sau, tôi đi làm về và thấy một lời nhắn trên giường của Simon, nói rằng anh ta cần chút thời gian để suy nghĩ nên sẽ đến ở với một người bạn vài ngày. Rồi anh ta về nhà. Một tuần sau, tôi phải đi Manchester. Một tuần sau nữa tôi quay lại thì anh ta đã đi công tác. Sau đó, khi mẹ tôi phải chịu đựng sự đau đớn với cái chân bị gãy, tôi đến ở với bà một tuần. Còn Simon thì đi dự tiệc dành cho đàn ông. Rồi một đêm, anh ta không về nhà.

Nhưng lúc ấy chúng tôi vẫn chưa chia tay. Đó chỉ là sự tạm dừng.

Một sự tạm dừng kéo dài bốn tuần.

Nhưng dù sao, đó vẫn chỉ là sự tạm dừng.

“Nếu cách đây mười năm, có ai đó nói với cô rằng cô sẽ đứng đây, làm chuyện này, cô sẽ không bao giờ tin họ, đúng không?” Anastasia hỏi trong lúc sửa quai áo ngực, sau đó kéo bộ tóc giả xoắn màu vàng lên đỉnh đầu trước khi để nó rơi quanh đôi vai mảnh dẻ của mình. “Ý tôi là, làm người mẫu ấy. Đó không phải là nghề mà các giáo viên hướng nghiệp thường gợi ý, đúng không nào?”

Từ nãy đến giờ hai chân tôi mỏi nhừ vì phải quỳ trong một tư thế nực cười suốt mười lăm phút. Tôi ngước lên, nhìn trừng trừng vào lọn tóc màu vàng ngu ngốc.

“À thì, không, không phải vậy,” tôi vịn vẹo hết bên này đến bên kia, cố gắng phớt lờ cơn đau nhói ở đầu gối. “Nhưng công bằng mà nói, nếu có ai đó khuyên rằng tôi nên dành gần hết cuộc đời mình để che giấu những vết cấn trên mông của cô thì tôi sẽ thấy lời khuyên làm ‘người mẫu’ đáng tin cậy hơn.”

“Ừ, xin lỗi về chuyện đó,” Anastasia chỉnh lại ngực trong lúc tôi đánh vật với mong muốn được viết chữ “con điểm” lên mông cô ta bằng son Ruby Woo. “Gã mới quen này hơi lập dị trong chuyện ấy. Tôi nghĩ từ bây giờ mình sẽ chỉ qua lại với một người thôi. Ý tôi là, chuyện đó sẽ chán chết đi được, nhưng tôi nghĩ mình nên quan hệ với người nào không dính líu đến những thứ lập dị như thế, cô hiểu không? Tạ ơn Chúa, tuần trước chúng ta không phải chụp hình - cô sẽ không bao giờ che được những vết bồng quanh cổ tay tôi đâu...”

Thở hắt ra, tôi bỏ ngoài tai giọng nói lè nhè mang âm điệu trung Đại Tây Dương và vùng Essex ở Đông Âu của Anastasia, cố gắng tập trung vào công việc trước mắt. Nếu tôi có giỏi một thứ gì thì đó là biết tập trung vào việc mình đang làm. Miếng Vải Che Mắt Rachel Summers - chuyên viên trang điểm thiên tài - nữ hoàng giả diếc. Nghe có vẻ siêu hấp dẫn và lý thú chết đi được, nhưng thực ra, làm một chuyên viên trang điểm đòi hỏi phải dậy rất sớm, đứng nhiều tiếng đồng hồ liền, khiến cho người khác trở nên thật xinh đẹp và trở về nhà rất trễ. Thật là tuyệt vời.

Nhưng ít ra đó cũng là một công việc gồm luôn cả sự tập luyện. Đồ nghề của tôi hiện tại đã nặng gần mười bốn ký, thế nên việc kéo nó đi ngược xuôi trên tàu điện ngầm cũng ít nhiều có thể thay cho việc chạy bộ hàng tuần rồi. Và bạn sẽ có cơ hội gặp người siêu kỳ quặc, dù điều đó cũng đồng nghĩa với việc bạn sẽ được trải qua sự kỳ diệu của việc che giấu những dấu tích của sự lạm dụng tình dục để lại. Chúng nhóp nhúa đến mức bạn sẽ không còn muốn xem chương trình *Coronation Street*^[4] nữa. Ngày nay, chẳng có ngôi sao truyền hình nào lại không dính phải những điều trái khoáy, thế mới lạ. Nhưng cũng thật vui mừng cho tôi vì hầu hết các ngày, tôi chỉ giam mình trong thẩm mỹ viện ở khu Parsons Green tuyệt đẹp. Ở đó tôi phủ phấn

lên các bộ phận cơ thể từ sáng sớm đến tối mịt. Có ba việc rất khó xảy ra với tôi: về nhà, chuốt nhám lông mi và tự thưởng cho mình một đêm đi chơi với những nhân vật được tôi bóp vai cả ngày. Thực ra, tôi chỉ có thể về nhà, tắm rửa và đánh một giấc say sưa trong khi bạn trai tôi, Simon, xem TV.

“Mình không bao giờ có thể hẹn hò với một đầu bếp,” tôi nghĩ trong lúc tẩy sạch lớp kem nền cuối cùng. Có thể anh ta là đầu bếp giỏi nhất hành tinh, tuy nhiên khi chuẩn bị về rồi, anh ta sẽ không muốn làm cho tôi một bữa ăn gồm bảy món khác nhau đâu. May ra thì có spaghetti vòng với bánh mì nướng cho hai người. Nhưng thậm chí đến cả món đó mà nhà tôi cũng không có, tôi òa khóc nức nở. Hôm đó là thứ Sáu, có nghĩa hôm sau là thứ Bảy, và thứ Bảy là ngày đi mua thực phẩm. Nếu tôi không kiểm tra huyết áp của mình bằng cách chạy vòng quanh siêu thị Sainsbury thì ngày hôm đó chẳng có hương vị gì của cuối tuần hết. Bất hạnh làm sao, bữa tối ngày thứ Sáu thường có nghĩa là một bữa ăn sẵn hiệu Weight Watchers sắp hỏng - thứ còn lại sau vụ ăn kiêng gần đây nhất của tôi, hoặc là bánh pizza.

“Raquel, lúc nào cô cũng yên lặng thế?” Ana nói to trong lúc xoay lưng lại để xem tôi đang làm gì. “Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì,” tôi nói dối và bước lùi lại để kiểm tra cặp mông của cô ta lúc này đã trở nên mịn màng hoàn hảo. Không hề có bất cứ dấu vết nào của vụ lạm dụng tình dục, trông nó đẹp mắt như thể cô ta đang chuẩn bị cho chiến dịch quảng cáo quần lót cao cấp. Tôi không chắc mẹ tôi có muốn mua một bộ năm chiếc quần lót nữa không khi bà biết chính vì những chiếc quần đó mà những kẻ thích bắt chước các ngôi sao nhạc rock sẽ muốn cắn nát mông người đang mặc. Hoặc cũng có lẽ bà sẽ mua, bởi vì rốt cuộc bà và bố tôi cũng đã ly dị được hai mươi năm, và đã lâu lắm rồi chẳng có ai đụng đến cái quần lót hiệu Kahbas của bà cả. Tôi mong là thế. Eo ơi.

“Xong rồi đấy,” tôi phẩy tay trong lúc đưa cây cọ cán đồng quét một đường cuối cùng trên mông Ana. “Đi đi.”

Ana vỗ tay rồi lao đến nơi yêu thích của cô ta - trước ống kính. Tay cầm máy ảnh, nhiếp ảnh gia Dan không ngừng tuôn ra những lời khích lệ, động viên trong lúc cô người mẫu Ana tung mình lên chiếc giường giả. Cô ta tỏ ra thích thú đến nỗi tôi nghĩ có lẽ chính vì kiểu hành động như vậy mà cô ta bị cắn vào mông. Cách tạo hình đó khá ấn tượng. Tôi vén mớ tóc vàng ra sau tai, cố không tỏ ra ghen tị. Lâu lắm rồi tôi không bị ném lên giường. Nói thật là đã gần một tháng nay. Có lẽ chuyện đó sẽ chẳng to tát gì với tôi nếu buổi hẹn hò cuối cùng không sát nút với hôm bạn trai tôi tuyên bố rằng anh ta muốn chia tay tạm thời.

Tôi lắc đầu trước cảnh cô ta nhảy cẫng lên ngay trước mắt tôi. “Chia tay tạm thời” có nghĩa là gì cơ chứ? Sau khi xem xong bộ phim *Những người bạn*, tôi chẳng rút ra được gì ngoại trừ một điều: chia tay là một điều tệ hại. Simon đã thề trước Chúa rằng anh ta sẽ tránh xa những cô nàng thích bắt chước người khác. Nhưng nói gì thì nói, tất cả bạn bè của tôi đều ghen tị với mối quan hệ của chúng tôi vì hai đứa tôi dàn xếp mọi chuyện suôn sẻ đáng kinh ngạc. Trong suốt năm năm yêu nhau, chúng tôi đã có chung tài sản thể chấp, một chiếc xe hơi không

đến nỗi nào và còn gọi nhau bằng những biệt danh ngớ ngẩn ở nơi đông người, nói chung là chúng tôi có tất cả mọi thứ. Tôi chắc chắn là anh ta sẽ cầu hôn tôi. Tôi để một cuốn tạp chí cười hời đặc biệt trong đồng hồ trang điểm của mình, tôi giấu kỹ như thể nó là một quyển sách khiêu dâm vậy. Hơn nữa, chúng tôi còn làm “chuyện ấy” khá thường xuyên, và tôi nghĩ đó là thành tích đáng nể sau năm năm. OK, vậy là chuyện ấy không giống với các show của Dita von Teese[5] mỗi đêm (bạn dùng đôi vớ dài và dây nịt tất gợi tình dành cho trẻ em sáu tuổi để cố làm cho ngôi sao mới nổi trong chương trình *Strictly* trông như thể chẳng liên quan gì đến buổi rượu chè túy lúy suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ). Chúng tôi vẫn ổn. Hoặc ít ra thì tôi cho là như vậy. Phải chăng tôi đã hạ thấp tiêu chí tự bao giờ mà chẳng biết?

“Trang điểm?” nhiếp ảnh gia Dan quát lên.

Gật đầu ngoan ngoãn, tôi lảng xảng chạy ra chỗ chụp ảnh, tay cầm cọ phấn, phớt lờ tiếng tặc lưỡi và hơi thở dài sườn sượt của anh ta. Dan là một trong những đối tác quen của tôi trong các vụ xé quần lót người mẫu nên tôi đã khá quen với “tính nghệ sĩ” của anh ta, tất nhiên điều đó không có nghĩa là Dan không đáng gờm. Thật tuyệt làm sao khi đứng suốt sáu tiếng đồng hồ ở sa mạc chỉ để chờ cho cô siêu mẫu nhợt nhạt nôn hết mật xanh mật vàng ra rồi mới được chụp ảnh. Chẳng sao, nó giúp bạn tạo lập mối quan hệ với đồng nghiệp, vậy nên tôi chấp nhận.

“Nhanh nhanh lên, Raquel,” Dan giơ cao cái máy ảnh to tổ chẳng lên và nhìn tôi bằng ánh mắt bắn thủ nhất có thể. “Chúng ta đến đây không phải để chơi đâu.”

Tôi mỉm cười đáp lại một cách lịch sự mặc dù trong đầu đang bắn ra một tràng những lời nguyên rủa thậm tệ. Hẳn biết tôi rất ghét Ana gọi mình là Raquel. Chuyện đó giả tạo đến lợm giọng. Ana biết tên tôi, cô ta không phải là dân chơi châu Âu chính gốc mà xuất thân từ vùng Basildon. Tên cô ả là Anne Smith. Tôi còn chẳng buồn nói huých toẹt ra là ả học cùng chị họ tôi, cho đến khi cô ta bỏ học ngay trước kỳ thi. Mười năm trôi qua, té ra cái tên giả không phải là điều duy nhất ả nói dối về mình. Ana hai mươi hai tuổi ư? Tôi không cho là thế. Thật đáng buồn là ả ta và Dan đều cùng một giuộc, thế nên việc hành hạ chúng bằng sự tử tế là cách duy nhất để chống chọi với cả một ngày dài đằng đẳng thế này. Chính xác thì Dan chỉ nhằm nhe khơi mào cãi nhau, hẳn thích làm tôi phát cáu, nhưng tôi chẳng làm gì sai trái, ngược lại còn rất chuyên nghiệp là khác. Thối đi lớp phấn thừa, tôi quét nhẹ cây cọ lên làn da tươi tắn của Ana (tuy nhiên không phải làn da tuổi hai mươi) trong khi cô ta và Dan nhìn nhau cười khúc khích. Chú ý: chuyên viên trang điểm đồng nghĩa với một người vô hình.

“Xong chưa?” Dan hỏi xem tôi đã nâng ngực cô ta đủ cao chưa. Tôi không biết chắc nhưng tôi dám khẳng định rằng Dan và Ana làm sao chuyên nghiệp bằng tôi được. Và tôi dám đảm bảo rằng hẳn chính là một trong những kẻ đã từng liếm mông cô ả. Tôi nhận ra vết răng sau lần hẳn cắn một nửa cái bánh sandwich của tôi mà không hỏi lấy một lời.

“Một chút nữa thôi,” tôi đáp trong lúc nhìn đăm đăm vào cô người mẫu. Ana đích thực là một con điểm ngớ ngẩn. Nhưng, tôi tự nhủ, nếu có ai đó bảo tôi bước ra ngoài hào quang ánh sáng rồi quay trong vòng mười năm nữa, tôi sẽ không bao giờ tin điều đó.

“Tạm biệt, Raquel,” Ana gửi cho tôi một nụ hôn gió, trên người quần đến ba tấm khăn choàng Pashmimas. Vào tháng Tám. “Còn nữa, Dan, thật vui khi lại được làm việc cùng anh. Em mong được gặp anh sớm.”

Nụ hôn gió Ana gửi cho Dan không nhẹ nhàng cho lắm và sự giả vờ khôn khéo của cô ta bị lật tẩy khi cả tôi, nhà tạo mẫu và trợ lý của Dan, Collin, đều nghe thấy “lời thì thầm” của Ana rằng cô ả sẽ chờ hấn ở trong ô tô. A ha. Thế là những mối nghi ngờ đã sáng tỏ. Ít nhất thì hấn cũng phải có chút lòng tự trọng mà xấu hổ vì điều đó. Tôi đi xuống đường cao tốc và lôi theo đồng hồ nghệ. Chẳng cần phải dính đến vụ đó làm gì. Trong sáu năm chúng tôi làm việc cùng nhau, hấn đã ngủ với đủ loại người mẫu để có thể mở được chi nhánh riêng của Victoria’s Secret và Ana là một trong số đó. Cô ta phù hợp với Dan nên cuối cùng hấn cũng nâng mối quan hệ lên thành Hạng nhất sau nhiều năm tranh hạng. Hấn luôn tận tụy với nguyên tắc của mình, nếu không còn điều gì khác.

“Tối rồi đấy, Rach,” hấn hô lên trong studio rồi ngượng ngùng đi ra. Tôi vẫy tay với hấn trước khi ngồi xuống cái ghế trang điểm và lấy cuốn sổ ghi chú của mình ra. Tôi thở dài mãn nguyện. Nhìn lướt qua hết trang này đến trang khác, cuối cùng tôi cũng tìm được ghi chú cho ngày hôm nay, viết bằng mực xanh ở đầu trang. Danh sách những việc cần làm của tôi. Lấy cây bút mực đen ra khỏi túi xách; tôi gạch bỏ những nhiệm vụ đã hoàn thành: mang đồ đi giặt khô, mua giấy vệ sinh và quần lót. Vẫn còn mấy việc phải làm: mua rượu, mua kem tẩy lông vùng kín, gội đầu (tóc tôi đã dài chấm hông rồi, nói thật là thế; đó là công việc phải được đặt lên hàng đầu) và gọi cho em trai tôi.

Ok, có thể là những việc tôi cần làm không được lành mạnh cho lắm, và rất có thể cái cảm giác phẫn chấn khi tôi gạch bỏ một công việc nào đó không đến nỗi vui vẻ cho lắm (một dấu hiệu khác chứng tỏ đời sống tình dục của tôi không được như ý?) nhưng tôi có quy củ hẳn hoi. Viết bằng mực xanh, gạch bằng mực đen; danh sách mới mỗi ngày, không đi ngủ chừng nào chưa xong việc hoặc có thể gia hạn chúng. Tôi không thể chịu được chuyện đó, rõ ràng là tôi đã có một khuyết điểm di truyền nào đó khiến tôi không thể làm được việc gì ra hồn nếu tôi không viết chúng ra. Tôi đổ lỗi cho giáo viên dạy khoa học hồi phổ thông vì cô ấy đã nói rằng lập danh sách sẽ giúp cho việc kiểm tra dễ dàng hơn. Nói thật, tôi biết điều gì là hữu ích trong suốt mười hai năm qua và chuyện đó chẳng liên quan gì đến kiến thức về quang hợp cả. Thôi nào, hy vọng là môn sinh học sẽ có ích cho tối nay vì tối nay tôi phải rán một con cá lớn.

Tối nay, nhất định tôi sẽ lôi Simon lên giường.

Bởi vì không một kế hoạch nào có thể thành công mà không có sự giúp đỡ của một người đồng đội đáng tin cậy, tôi đã viện đến những người bạn tốt nhất của mình, Emelie và Matthew. Bất hạnh thay, khi chúng tôi đến The Phoenix, Emelie đã phê rồi. Nữ hoàng tiệc tùng đã nốc hết gần một chai rượu đỏ và đang cố thuyết phục chúng tôi nhập bọn. Vì một vài lý do chết tiệt nào đó, Matthew lại tiếp tay cho cô ả. Nói chung, tôi không uống rượu. Dư vị của rượu để lại không phù hợp với công việc của tôi, vì chẳng có mấy người mẫu hay siêu sao nào muốn được phục vụ bởi một chuyên viên trang điểm ám mùi rượu, phả hơi vào họ cả tiếng đồng hồ và dùng chì kẻ mắt đã bị cắt mất một nửa. Nói vậy có nghĩa tôi là một kẻ say xỉn có chừng mực, điều đáng mừng là trong mười lần say, chín lần tôi có thể tự lết về nhà. Tuy nhiên, Emelie thì không có khả năng thiên phú ấy. Mặc dù biết mình không thể uống nổi một chai shandy mà không nôn mửa trên chuyến xe bus đêm, cô ấy vẫn không bao giờ bỏ được. Thật là ngoan cố hết sức, cô gái đó.

“Thôi nào, Ray, hôm nay là thứ Sáu mà,” cô ấy nói trong lúc nốc một cốc rượu đầy ắp thứ chất lỏng sền sệt, dinh dính. “Và cậu biết đấy, uống rượu mới có dũng khí.”

“Một cốc thôi đấy,” tôi nói như thể một lời cảnh báo với cô ấy hơn là một lời hứa với bản thân mình, sau đó uống một hơi hết sạch. Cổ họng tôi bỏng rát bởi thứ rượu Ý đó và khi tôi cố ép mắt mình mở ra, cô ấy đang mời thêm cốc nữa. Tệ thật, tối nay không dành cho việc con cà con kê với Emelie trong lúc cô ả ăn hết nửa cái bánh Burger King.

“Nếu cậu mà để tớ ở lại với cô ấy, tớ sẽ giết cậu,” Matthew nói, có vẻ như đọc thấu tâm can tôi. Tôi nhún vai, cố không cười. Matthew (không phải là Matt) và tôi đã là bạn từ khi cậu ấy bước ra khỏi một tiết học lý thuyết về đồng tính ở trường đại học và nói rằng đó là “một cái mớ hổ lốn tạp nham”.

Với tư cách mới toanh là bạn cùng dãy phòng, tôi thấy mình phải đuổi theo cậu ấy và chúng tôi dành cả buổi chiều, tối và gần hết buổi sáng hôm sau cho việc uống rượu và tự đưa ra những lý thuyết về đồng tính. Tôi thì thiên về ý tưởng rằng đàn ông chỉ là một lũ tham lam, còn Matthew thì cho rằng “việc chạm vào âm đạo khiến cậu ấy nôn mửa”. Chúng tôi có chứng cứ để bảo vệ cho chính kiến của mình. Sau đó, hai đứa tôi cùng bị khuất phục trước thực tế cuộc đời. Điều đó có lợi cho tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy phiền về việc cậu ấy cố gắng mặc cho được cái quần của tôi hay việc cậu ấy có một cô bạn gái tạm thời để làm vui lòng bà nội. Mẹ Matthew biết cậu ấy đồng tính từ lúc lọt lòng nhưng ông bà cậu ấy không chịu chấp nhận. Điều này giải thích tại sao Matthew lại mặc quần bó sát và áo phong màu hồng đến đám tang ông nội. Chú cừu Matthew tội nghiệp ấy đã có một thời thơ ấu khá khổ sở. Bố cậu biến mất

trước khi cậu chào đời và một năm sau mới xuất hiện ngay trước khi từ bỏ cõi đời trần tục và để lại cho Matthew một núi tiền. Điều này dẫn đến việc Matthew bỏ làm tiếp viên hàng không và lông bông ở London suốt mười hai tháng mà không mục đích gì.

Nhưng ngay cả khi Matthew chẳng giàu có gì, cậu ấy vẫn là một món bèo bở dù bạn nhìn nhận thế nào đi nữa. Matthew khá to lớn, cao đến hơn mét tám và đậm người. Cậu ấy có đôi mắt xanh tuyệt đẹp, mái tóc dày màu vàng và một làn da luôn rám nắng - dù tôi đã liên tục cảnh báo cậu rằng nằm phơi nắng nhiều hại như thế nào. Nói về hình thức, Matthew là trung gian giữa giấc mơ về tư tưởng Đức quốc xã của Hitler và giấc mơ ước át của Louis Walsh[6]. Xét về tính tình, cậu ấy theo chủ nghĩa phát xít bạo chúa hơn cả Gary Barlovy[7]. Đó là điều ở cậu ấy khiến tôi thích nhất. Thêm cả việc cậu ấy đến và đập chết lũ nhện trong nhà tôi trong lúc Simon không ở đó nữa.

Lúc đó vẫn còn sớm, mới hơn mười rưỡi một chút nhưng câu lạc bộ đã khá đông người. Trong một góc tầng hầm tối, nhỏ và nhom nhóp mùi mồ hôi; em trai tôi và bạn bè nó đang thì thầm bàn tán về mấy cái đĩa DJ và tranh luận xem nên bật đĩa nào. Tôi giơ tay làm hiệu khi nó ngẩng đầu lên. “Những điều mà lũ đàn ông làm để được lên giường,” một ả đang tìm cách ngồi thoải mái đằng sau gã người tình Brazil nói.

“Cậu đã chào Paul chưa?” Emelie hỏi trong lúc mời cốc rượu thứ hai và nhìn em tôi bằng đôi mắt như cún con. “Chúng ta thực sự *nên làm thế*.”

Tôi ném trả lại cái cốc và rùng mình. “Chúng ta không nên làm thế,” tôi phản đối. “Thực ra, cậu không nên thì đúng hơn. Nghiêm túc đấy, Em. Tớ nói là không.”

“Tớ mới chỉ nói chúng ta nên chào hỏi thôi mà,” Em phân bua trong lúc lơ đãng liếm một giọt sambuca trên ngón tay út, hoàn toàn không biết rằng bất cứ thằng đàn ông nào trong quán này cũng đang chờ để được làm điều đó giúp cô ấy. “Như kiểu là tớ thích em trai cậu ấy.”

Emelie Stevens và tôi hiểu mọi điều về nhau. Chúng tôi là người giữ bí mật của nhau. Cô ấy biết rằng đến năm hai mươi một tuổi tôi mới mất trinh. Cô ấy biết tôi không thể ngủ được trừ khi tôi biết con gấu Teddy từ hồi bé của mình ở chỗ nào. Cô ấy biết tôi đã vô tình đè lên còn mèo của Matthew trong khi đứng ra tôi phải chăm sóc cho nó. Tôi biết hồi bé cô ấy đã tỏa sáng trên một show truyền hình dành cho trẻ em của Canada suốt mấy năm. Tôi biết cô ấy đã đi thử thai lần đầu tiên hồi năm đầu đại học sau khi để John Donovan quan hệ với mình ở sau hội trường sau đêm Halloween. Và tôi biết cô ấy phải lòng em trai tôi từ khi nó đến đón tôi đi dự tiệc Giáng sinh vào năm thứ hai. Điều đó thật là nực cười, Emelie rất xinh đẹp. Cao trung bình, vóc người vừa vặn, ngực tương đối lớn, nhìn sau lưng bạn có thể nghĩ cô ấy là một cô gái bình thường, nhưng khi cô ấy quay lại, bạn chắc chắn sẽ phải dừng bước. Cô ấy có mái tóc màu nâu vàng vừa dài lại dày, với cặp mắt xanh lục đầy khiêu khích. Cặp mắt ấy lại được viền bằng hàng lông mi dày và cong vút của chú nai Bambi[8]. Quần áo của cô ấy luôn hoàn hảo và nếu muốn, cô ấy có thể trông cả cái túi đựng rác vào người mà trông vẫn sexy. Nếu như thế vẫn chưa đủ, Em lớn lên ở Montreal và thậm chí sau mười năm sống ở London, mỗi khi Em căng thẳng hoặc tức tối, giọng cô ấy lại có sự pha trộn giữa ngữ điệu Pháp và Canada nghe thật đáng yêu. Hoặc khi sẵn người tình cũng vậy. Nhìn chung, cô ấy trên cả tuyệt vời. Bất hạnh thay cho nhân loại, cô ấy là người khó có ai với tới.

Trong khi tôi chưa bao giờ cô đơn từ năm mười sáu tuổi, Em lại chưa bao giờ có một mối quan hệ, ừm, nghiêm túc nào. Không phải vì cô ấy muốn được đàn ông mời mọc, bởi vì Em quan hệ với họ cũng y như tôi quan hệ với những kẻ say xỉn ở Monster Munch, những mối quan hệ ấy không bao giờ kéo dài quá nửa tháng. Hoặc là vì họ quá yêu thích cô ấy, hoặc là họ không thích cô ấy lắm, hoặc họ quá giàu và hợm hĩnh, hoặc họ quá nghèo và tẻ nhạt. Không một ai có cơ hội. Cô ấy thường ba hoa về chuyện mình đang tìm một người phù hợp, chuyện mình sẽ nhận ra anh ta ngay khi gặp mặt và nói rằng chẳng có ích gì khi phí phạm thời gian với những kẻ lẳng nhăng. Tuy nhiên Matthew có một giả thuyết khác rằng cô ấy đang ôm một mối tình đầy tuyệt vọng với thằng em phóng đàng của tôi, do đó chẳng ai có thể chen chân vào nữa. Không may cho Emelie là em trai tôi lại không dám cư xử nhố nhăng với cô ấy. Paul lẳng nhăng là một biệt danh mà nó thường khoác một cách tự hào, và mỗi khi em tôi muốn thực hiện cái ý định (khá rõ ràng trong những năm qua) với Emelie, tôi liền xen vào. Bạn thân nhất của tôi không thể là một vết khắc trên cột giường em trai tôi được. Không phải vì trên giường của nó không còn cái cột nào mà khắc nữa. Ôi, đời ời là đời, tại sao xung quanh tôi lúc nào cũng có cả đồng bọn đang điểm thế không biết?

“Cậu nhận được email của trường đại học chưa?” Tôi chuyển chủ đề trong lúc cố gắng vén tóc ra sau tai. Tóc tai tôi lòa xòa quá thể. “Về cuộc họp mặt nhân dịp mười năm ấy?”

“Nhận rồi, đọc rồi, xóa luôn rồi,” Matthew gạt đầu trong lúc kéo tóc tôi ra. “Họ chỉ quên tiền thôi mà.”

“Tớ không tin nổi là chúng ta đã vào đời được mười năm rồi đấy,” Emelie đang cố thu hút sự chú ý của người phục vụ để gọi thêm đồ uống. Thật may mắn, người phục vụ là một phụ nữ nên thời gian đó kéo dài hơn so với ba giây như thường lệ. Gần ba mươi phút trước, nguyên một chai rượu trắng còn ở trước mặt chúng tôi. “Trông chai rượu không giống với mười phút trước đó lắm thì phải,” Emelie lè nhè.

“Nhìn hai cô bây giờ đi,” Matthew đáp trong lúc vòng tay quanh người Emelie để đưa cô ấy ra khỏi quầy bar. “Chuyên viên trang điểm hàng đầu và một siêu... gì đó thành công. Đúng ra thì chúng tớ phải gọi cậu là gì nhỉ?”

Emelie nhăn mặt và uốn éo để thoát ra khỏi cái ôm chặt cứng của Matthew. “Tớ là nhà thiết kế đồ họa.”

“Cậu là... gì cơ?”

“Cậu ấy vẽ một bức tranh rồi người ta đổ một đồng thứ lên đó, rồi hàng trăm cô bé mua nó,” tôi giải thích cho Matthew. “Bức tranh vẽ một con mèo.”

“Hiểu rồi,” cậu ấy đá chân vào nhau, phớt lờ vẻ mặt “Tớ không thích đâu!” của Em. Vẫn luôn là vậy. “Cậu là kẻ bòn rút tiền tiêu vặt của trẻ con.”

“Hai cậu xéo đi, tớ là một họa sĩ đồ họa đấy,” Em nói theo kiểu tự vệ. “Và Kitty Kitty không phải là bức tranh vẽ một con mèo, đó là một thương hiệu. Và đó là một trong những thương hiệu dành cho tween[9] thành công nhất ở Anh đấy.”

“Tween?” Matthew cười ngớ ngẩn.

“Em, chúng tớ biết mà,” tôi vội lôi cái ví Kitty Kitty và vẩy vẩy nó trước mặt Em trước khi cô ấy kịp nổi quạu với Matthew. “Kệ cậu ấy đi, cậu ấy ghen tị vì vẫn đang thất nghiệp đấy.”

“Đang nghỉ phép thôi,” Matthew chữa lại trong lúc tìm một cái ghế sofa còn trống và đi dọc sàn nhảy chỉ bằng ba sải chân để cướp nó trước khi một nhóm con gái kịp ném túi xách lên mặt bàn. “Cậu chỉ bị thất nghiệp chừng nào cậu nhả túi.”

“Lại nói câu đó với tớ đấy hả?” Em hỏi bằng điệu bộ ngây thơ giả tạo.

Matthew nhắm mắt lại và véo sống mũi. Lại cái điệu bộ “Tớ vẫn bình tĩnh, thật đấy!” của anh chàng mà. “Tớ sẽ nghỉ ngơi một chút cho đến khi tìm ra việc gì đó thích hợp với mình.”

“Suốt một năm vừa rồi,” Em nói không nhỏ lắm.

“Suốt một năm vừa rồi,” Matthew nhắc lại đầy mỉa mai. “Có thể tớ nên thử vẽ một con mèo dỏ hơi và dán nó lên hộp cơm trưa thay vì phải vất vả tìm việc gì đó danh giá để làm.”

“Bởi vì phục vụ gà hoặc mì ống ở độ cao hơn mười lăm ngàn mét là danh giá phải không?” Em đập lại.

“Không, đồ chết tiệt, đó là lý do tại sao tớ đang nghỉ giải lao!”

“Suốt một năm vừa rồi...”

“Lũ nhóc,” tôi nói to. “Có thôi ngay đi không?”

Matthew thu lại ánh mắt còn Em thè lưỡi ra trước khi cả hai quay sang nhìn tôi, quên cả cãi nhau. Thực ra, tôi thấy mình mất quá nhiều thời gian để đóng vai một giáo viên tiểu học đang đi thực tập nên không thể thoải mái nổi. Đây là một trong những lý do khiến tôi còn cào mong Simon quay trở về. Simon hoàn hảo, người lớn và khôn ngoan của tôi - điều duy nhất trong thế giới của tôi nhắc nhở tôi rằng mình là người lớn. Ừ thì Simon và tiền thuê cùng đến một lúc, nhưng tôi hoàn toàn không muốn gộp hai vấn đề đó vào cùng một mục nếu tôi còn có thể chịu đựng được.

“Vậy kế hoạch là tối nay hả?” Em hỏi trong lúc đưa tay lần gấu chiếc váy Topshop nhỏ

màu đen của mình. “Với Simon ấy?”

“Phải,” tôi xác nhận, cố gắng đẩy đám tóc ra sau tai. “Kế hoạch là tối nay.”

“Có ý tưởng gì chưa?” Matthew hỏi và lại kéo tóc tôi ra. “Đừng nhét nó ra sau tai, trông cậu ử dột như một con gà mắc mưa ấy. Và chẳng có ai muốn ngủ với một con gà mắc mưa đâu.”

“Cảm ơn,” thay vì nhìn bạn mình, tôi nhìn chằm chằm xuống sàn nhà và hít mạnh. “Và không, không có kế hoạch nào cả. Tớ sẽ chỉ đến để uống và chào hỏi bạn bè anh ấy thôi, vì các cậu biết đấy, bạn bè anh ấy thích tớ mà.”

Em và Matthew gật đầu đồng ý. Bạn bè anh ấy thích tôi thật. Tôi là một cô bạn gái đáng yêu - người đã nghĩ rằng nếu họ đến Spearmint Rhino^[10] sau bữa tiệc Giáng sinh thì sẽ rất vui nhộn, người đã làm bánh sandwich nhân thịt nướng vào buổi sáng sau khi họ say xỉn trên ghế sofa, người am hiểu luật rừng, hoặc chí ít thì tôi cũng là người có thể chịu đựng các câu lạc bộ trình diễn múa thoát ý, làm bánh sandwich kẹp thịt để giải rượu cho họ và làm ra vé hiểu luật rừng. Và việc liệt kê ra những sự thật đó là một việc hoàn toàn không cần thiết.

“Và rồi cậu sẽ kéo anh ta ra một chỗ và nói rằng anh ta là tình yêu của đời cậu, rằng cái mớ hỗn độn này chỉ giúp cậu nhận ra cậu cần anh ta đến thế nào, và rằng cậu muốn có con với anh ta chứ gì?” E rằng nói Emelie có máu lãng mạn chỉ là cách nói giảm nhẹ.

“Hay là kéo anh ta ra một chỗ và nói rằng đêm nay em sẽ đưa anh đến một nơi mà anh chưa từng đến?” Matthew không đến mức lãng mạn như thế.

“Lần đầu tiên á, Matthew? Eo ơi. Còn nữa, Emelie này, lời khuyên của cậu về mối ràng buộc đó không cần thiết đâu,” tôi bắt đầu vuốt tóc ra sau tai nhưng kịp dừng lại, điều đó khiến Matthew hài lòng. “Tớ sẽ chỉ nói với anh ấy rằng tớ nghĩ sự chia tay tạm thời thực sự rất hữu ích, tớ đã có rất nhiều thời gian để suy nghĩ về những điều tớ muốn và bây giờ tớ cho rằng chúng tớ đã sẵn sàng tiến xa hơn.”

“Có con á?”

“Sinh đẻ á?”

“Ôi, Chúa tôi,” tôi lấy tay che mắt với hy vọng khi mở mắt ra, họ sẽ biến mất. Nhưng không. Vẫn nguyên ở đấy. “Không. Cả hai đều không phải. Lạy Chúa.”

Matthew nhún vai và tợp một ngụm lớn. “Tớ nói là, nếu cậu thực sự muốn lôi kéo được sự chú ý của anh ta...”

“Tớ nghĩ là chúng ta chưa cần phải dùng đến súng hạng nặng ngay đâu,” tôi nói trong lúc nhìn đồng hồ lần thứ một triệu trong đêm hôm đó. Gần mười một giờ rồi. Sao anh ấy vẫn chưa

đến đây cơ chứ? Anh ấy luôn đến The Phoenix vào những đêm Paul biểu diễn cơ mà? “Tớ chỉ định đề nghị là hai đứa tớ nói chuyện thôi. Chúng tớ đã qua lại được năm năm, chúng tớ đi guốc trong bụng nhau. Chúng tớ cần phải ở bên nhau.”

“Đúng rồi, bởi vì các chàng thường thích nói chuyện vào đêm thứ Sáu mà,” Matthew nói với Em, và cô ấy gật đầu hưởng ứng.

“Cậu ấy nói đúng,” Em xác nhận. “Ý tớ là, cậu ấy nói sai về chuyện quan hệ tình dục lên lút, mặc dù, nói thực ra, cậu ấy cũng có thể đúng về điểm đó nữa. Đàn ông thật quái đản.”

“Chuyện đó hữu ích đấy,” tôi đáp. “Simon không giỏi trong những tình huống mặt đối mặt đâu. Anh ấy nghĩ rằng tớ đang cố gắng đánh giá anh ấy. Tớ không muốn để anh ấy thấy là mình đang ép anh ấy vào một cuộc nói chuyện nghiêm túc, chỉ nói chuyện thông thường theo kiểu ‘chào anh, mọi chuyện tốt cả chứ?’ thôi. Và anh ấy sẽ phải nhớ ra tớ tuyệt vời đến thế nào, anh ấy nhớ nhưng tớ ra sao, và sau đó quay về nhà làm tình mê mết, thế là xong.”

“Thế nếu anh ta sẽ quên hết tất cả mọi lý do sâu xa cho sự chia tay nhảm nhí này và cậu sẽ sống hạnh phúc mãi mãi thì sao?” Matthew nhìn tôi chăm chăm và lắc đầu. “Thật là ngớ ngẩn, Rach ạ.”

“Tớ đánh giá cao suy nghĩ của các cậu, thật đấy,” tôi đứng lên và đo đường từ chỗ đang ngồi đến quầy rượu. Uống rượu rồi họ sẽ phải im mồm đi thôi. Tôi sẽ chẳng cần quan tâm đến việc Emelie sẽ lại phải trả năm mươi bảng cho hóa đơn rửa taxi đâu. “Mặc dù một trong hai người là một kẻ đồng tính quái gở, và kẻ còn lại thì không yêu ai được quá hai tuần kể từ khi chia tay với Adam Rothman ở Pizza Express cách đây ba năm bởi vì hắn đã uống hết cốc kem hoa quả của cậu trong lúc cậu đi vệ sinh. Uống thêm chứ?”

“Dễ bị động chạm thế,” Matthew hóp nốt ngụm rượu. “Thêm rượu đi.”

“Phải, cậu trông được đấy,” Em nói. “Ý tớ là, cậu biết đấy, như kiểu cậu đã cố gắng lắm.”

Tôi cố kiềm chế không thụi một quả đấm vào mặt cô nàng. “Tớ đã cố rồi.”

“Và cậu có thể nói ra,” cô nàng nở một nụ cười khuyến khích, cứ như thể cô nàng thực sự nghĩ rằng mình vừa mới khen tôi thật vậy.

“Tớ cho là cô bạn thân thương của chúng ta muốn nói cậu trông tuyệt vời hơn mọi ngày,” Matthew chữa lại. “Nói nghiêm túc đấy, trông cậu rất tuyệt.”

Sau khi tống cả tủ quần áo xuống sàn phòng ngủ, tôi quyết định trông vào người chiếc quần jean bó sát cùng áo vest ngắn màu đen. Tôi hy vọng là trông chúng đủ sexy mà không bó quá chặt.

“Tớ biết rằng bây giờ cậu không muốn nghe điều này, nhưng cậu có chắc chắn về kế hoạch tối nay không?” Matthew hỏi. “Việc quay trở lại với Simon và những chuyện khác nữa ấy?”

Tuyệt vời. Chúng tôi sắp có Một Cuộc Nói Chuyện cơ đấy. Lại thế. Matthew đã rất muốn đâm thẳng vào mặt Simon từ khi chúng tôi đồng ý tạm xa nhau. Không phải là tôi không coi trọng tình bạn của cậu ấy dành cho tôi, nhưng thực sự tôi không muốn biến chuyện hai đứa tôi quay về với nhau thành ra khác thường. Chẳng có gì hay ho khi ngồi nói xấu người yêu cũ thậm tệ rồi sau đó lại quay về với nhau. Tôi nên hiểu rằng, đôi khi, tôi đã từng là một kẻ như thế.

“Chúng tớ không quay lại với nhau, bởi vì chúng tớ đã chia tay đâu,” tôi nhắc nhở cậu ấy. “Nhưng đúng vậy, tớ chắc chắn về tối nay.”

“Chúng tớ chỉ lo cho cậu thôi,” Emelie nói, khuôn mặt đầy ưu tư. “Dạo này trông cậu thật thảm hại.”

Thế ư?

“Và cậu có nhất thiết phải cố gắng đến nhường ấy không?” Matthew nói trước khi tôi kịp xen vào. “Hắn phải van xin cậu để được quay lại sau vụ ‘chia tay tạm thời’ rồi đại này mới đúng. Cậu thực sự cho là mình không nên kéo dài thêm vụ chia tay này à?”

“Phải,” tôi nói ngay. “Anh ấy là người yêu tớ. Chúng tớ có một căn hộ. Chúng tớ sẽ cưới nhau. Chúng tớ sẽ có con. Chúng ta còn phải nói đến chuyện này bao nhiêu lần nữa đây?”

“Tớ không nghĩ là người bạn tâm giao của cậu phải mất cả tháng trời ngủ ở phòng phụ mới có thể ‘xem xét mọi chuyện kỹ càng hơn’.” Matthew rất thích câu triết lý để đời của mình. “Tớ không nói là trước đây cậu không hạnh phúc, nhưng lúc này cậu chẳng vui vẻ gì. Mọi thứ luôn thay đổi, cậu cũng biết thế mà. Và không phải lúc nào chuyện đó cũng tồi tệ cả.”

“Làm ơn đừng khơi mào về những người bạn tâm giao nữa,” đây là một trong những điều khiến tôi chán chường nhất và chúng tôi đã nói về nó quá đủ rồi. Hai người họ là những kẻ mơ mộng thâm căn cố đế. “Và chuyện này đã được lấy một tháng đâu, vì vậy đừng có phóng đại quá lên thế. Tớ không thấy có vấn đề gì cả, các cậu đừng làm vậy. Anh ấy chỉ cần thêm chút thời gian để, các cậu thấy đấy, xem xét mọi chuyện kỹ càng hơn. Anh ấy còn tốt hơn khối người mà, phải không?”

“Phải, nhưng nếu xét về mặt yêu thực lòng thì cũng chưa chắc,” Matthew ngấm nghĩa móng tay để khỏi phải nhìn mặt tôi. “Cảm giác về đàn ông của cậu không tốt lắm. Nhưng tớ không muốn cậu xử tệ với bản thân mình vì chuyện này cũng bình thường thôi.”

“Tán thành,” tay bóp chặt chiếc cốc rỗng, Em nói to. Đi bar đúng là cách tốt nhất để thoát ra khỏi mọi chuyện. “Có quá nhiều người sống với những kẻ sắp hết hạn sử dụng chỉ vì thói quen.”

“Không phải thế,” tôi đứng lên và nhìn quanh. Không một chút manh mối nào. “Anh ấy có công việc tốt, anh ấy sẽ là một người cha tuyệt vời, anh ấy không phải là một kẻ bất tài và tởm yêu anh ấy. Bây giờ thì ai muốn uống gì đó nào?”

Emelie giơ tay lên.

Matthew khoanh tay lại. “Rất vui khi thấy cậu đi thẳng vào vấn đề quan trọng nhất. Rõ ràng anh ta là người như thế.”

“Nếu cậu có bố mẹ như tớ, cậu cũng sẽ không tin vào ‘người như thế’ đâu,” tôi đáp. “Bây giờ, ai muốn làm một chiều đây?”

Tôi nhấc gót lên, tiến về phía quầy bar, cố gắng kiềm chế. Có một lý do khiến Matthew phản ứng mạnh hơn mức cần thiết. Ngoài sự thật là cậu ấy đang lo cho tôi ra thì, cách đây sáu tháng, người “bạn tâm giao” mang tên Stephen của Matthew đã rời bỏ cậu ấy để theo một người mẫu đồ lót hai mươi tư tuổi. Và đến giờ Matthew vẫn chưa quên được chuyện đó. Tôi chưa bao giờ chứng kiến một sự chia tay nào rắc rối hơn thế trong đời, vậy nên tôi hết sức tránh nhắc đến Stephen, người mẫu và đồ lót. Điều này khiến cho cuộc nói chuyện của chúng tôi tối nay trở nên gượng gạo. Không phải là Matthew không muốn nhắc đến Stephen mà vì cứ mỗi lần nói đến đó, cậu ấy lại say xin cả mấy tiếng đồng hồ. Rồi ba ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Matthew nói rằng cậu ấy đã tỉnh dậy ở Mexico nên nhờ tôi chăm sóc con mèo cho cậu ấy. Thú vui của một người từng là tiếp viên hàng không được thừa kế một tài sản kếch xù. Hầu hết những người tôi biết khi chia tay với ai đó, họ đều đi chơi, uống say và tỉnh dậy trên một chuyến xe bus đêm ở Peckham. Còn Matthew, cậu ấy say, đến Heathrow, lên máy bay và tỉnh dậy ở Rio. Với một người nào đó tên là Jose. Chúng tôi vẫn chưa biết nhiều lắm về Jose nhưng họ là bạn trên Facebook, vậy nên chuyện đó cũng tốt.

Tôi uốn éo và lượn lách qua những thân thể đang chuyển động tưng bừng trên sàn nhảy, cuối cùng cũng đến quầy bar. Tôi gọi đồ uống và xoay người lại để nhìn những người bạn thân nhất của mình. Lúc này họ đang cãi và mắng nhiếc nhau thậm tệ. Họ làm cho tôi mệt lử. Và tôi không biết sẽ phải làm gì với họ.

“Ổn chứ, chị gái?” Paul lén tới ngồi bên cạnh tôi, nháy mắt với cô gái sau quầy bar và bắt đầu nhấm nháp cốc bia của mình trước khi tôi kịp mở mồm. “Tối nay Emelie trông được đấy.”

“Đừng có mơ,” tôi gọi rượu và nhìn nó bằng ánh mắt nghiêm nghị nhất có thể. “Chẳng lẽ tối nay không có ứng cử viên may mắn nào được chú em nhòm ngó đến à?”

“Ôi lạy Chúa, có chứ, nhiều là khác,” Paul xoay người dựa vào quầy rượu. “Nhưng chuyện đó chẳng phiền hà gì đến chị cơ mà, phải không?”

“Em buồn cười thật đấy,” tôi chộp lấy chai rượu và quay trở về bàn mình. Paul đi theo tôi sát gót. Ôi, những kẻ bịp bợm.

“Matthew,” em tôi gật đầu trước khi trượt đến chỗ ngồi gần sát với Emelie. “Em.”

Để tỏ ra có chừng mực, tôi giả vờ không nhìn thấy mặt cô ấy đang đỏ ửng lên.

“Sao mọi người lại ngồi không thế?” Paul hỏi. “Tay DJ này khá mà.”

“Tụi này đang tư vấn cho chị gái cậu,” Matthew lấy chai rượu từ tay tôi và rót đầy cốc cho mọi người. À, buổi tối thứ Sáu truyền thống vĩ đại kiểu Anh cho những cuộc chè chén say sưa. “Đó là một công việc nghiêm túc đấy.”

“Chị ấy sẽ không nghe đâu,” em tôi đáp. “Đừng có phí lời với chị ấy.”

“Rach,” Emelie rời mắt khỏi Paul một lát, đủ để nhận thấy Simon đã đến. Tôi nhìn lên và thấy anh ấy đang len qua cửa đến thẳng quầy bar. Simon đi cùng một nhóm người mà tôi không nhận ra.

Simon. Simon của tôi.

Tôi không tin nổi là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh ấy cách đây đã bốn tuần. Một nửa trong tôi cảm thấy nụ hôn của anh ấy trên trán sáng nay, còn một nửa lại thấy hình như mình đang nhìn thấy một người lạ. Simon vẫn mặc chiếc quần jeans và áo sơ mi thanh nhã - bộ trang phục anh ấy thường mặc đi làm vào ngày thứ Sáu. Nếu phải kẹt lại trong văn phòng tương đối muộn, anh ấy sẽ muốn uống gì đó. Có thể là một ly whisky và Coca mặc dù tôi biết anh ấy thực sự muốn uống Malibu và nước chanh. Thấy vai Simon nghiêng đi và dáng người anh ấy lảo đảo, tôi nghĩ hình như anh ấy đã uống trước đó rồi. Trông anh ấy có vẻ mệt mỏi. Tôi thực sự đau lòng khi không thể đến và chào anh ấy bằng một nụ hôn. Nhưng đó không phải là một phần trong kế hoạch.

Việc ngồi vào bàn và nhắm nháp một cốc rượu không phải là cách để chiếm lại anh ấy. Tôi ép mặt mình nặn ra một nụ cười và ôm lấy cánh tay Emelie. “Nào mọi người, tớ muốn Simon thấy rằng chúng ta đang vui vẻ.”

“Có cách nào khiến chúng ta thực sự vui vẻ được không?” Cô ấy hỏi. “Bởi vì có lẽ như thế đáng tin hơn là giả vờ.”

“Nhảy với tớ đi,” tôi kéo chiếc vòng da màu đen xuống dưới cổ tay và lôi cô ấy ra sàn

nhảy. Matthew và Paul theo sau. Matthew không bao giờ để lỡ cơ hội được nhảy còn Paul có lẽ đã đánh hơi thấy cơ hội được chạm vào Emelie. Và một khi Smokey Robinson^[11] đã la hét om sòm trên loa thì việc nói chuyện không còn khả thi nữa, vì thế tôi nhắm mắt và bắt đầu chuyển động, hy vọng là Simon đang nhìn mình. Sau một thập kỷ nhảy cùng nhau, tôi có thể cảm nhận được Emelie và Matthew mà không cần mở mắt. Em đang dựa lưng vào tôi, một phần là để trông sexy hơn, một phần là vì cô ấy đã quá say nên không thể nhảy mà không có ai hỗ trợ. Còn Matthew sẽ giơ tay lên không bên cạnh tôi và hát, nhịp chân của cậu ấy mất hút trong rừng người đang quay cuồng theo điệu nhạc. Tôi cảm thấy Em bị cuốn ra xa và một đôi tay đàn ông ôm ngang thắt lưng tôi. Tôi cúi đầu xuống, mỉm cười với bản thân, không muốn ai nhìn thấy và dựa vào ngực Simon.

“Chào anh.”

Tất nhiên đó không phải là Simon. Đó là một người hoàn toàn lạ mặt. Và không phải là người mà bạn muốn được chạm vào. Đột nhiên tôi dừng lại, chỉ đủ để cho anh ta kịp xoay tôi một vòng và nhấn tôi sâu xuống sàn nhảy. Emelie và Matthew còn đang bận rộn thể hiện các động tác của mình nên không để ý, còn em trai tôi luôn áp dụng kế ‘Tôi không nhìn thấy nên chuyện này không xảy ra.’

“Ôi, lạy Chúa, biến đi,” tôi cố gắng luồn lách để thoát ra xa nhưng kẻ theo đuổi tôi chắc phải cao hơn tôi đến cả ba chục phân. Và nặng hơn tôi đến cả mấy yển. Anh ta chỉ cần kéo tôi và nhắc bổng tôi lên không trung. Tôi đặt tay lên vai anh ta để giữ thăng bằng vì giày của tôi đã tuột khỏi chân. Giá mà có đôi giày, tôi đã có thể đá cho hắn một cú cực đau.

“Tôi không nghĩ thế,” tôi kéo tay lại và cào vào mặt hắn. Cũng phải thôi, cứ cho là tôi đã không ghi được bàn thắng đi. Một lý do hợp lý để tôi không muốn chia tay với Simon.

Cúi xuống nhặt giày, tôi phớt lờ những tiếng “ồ” vang vọng quanh mình và len lỏi lẫn đường đến quầy bar, vừa lúc đó tôi thấy Simon lên tầng trên, lên phía đường.

“Simon!” tôi hét lên, cố gắng xỏ giày trước khi ra được ngoài. “Đợi đã, Simon!”

“Rachel?”

Tôi chạy như bay và thấy Simon đang nhận một điếu thuốc từ một người đàn ông mà tôi không biết là ai trong khu dành cho người hút thuốc bên đường. Anh ấy tỏ vẻ ngạc nhiên khi trông thấy tôi. Và còn có vẻ giống như lúc thầy quản sinh bắt gặp anh ấy đằng sau nhà để xe vậy. Đó không phải là kết quả mà tôi mong đợi.

“Simon,” tôi nhìn chằm chằm vào điếu thuốc mà anh ấy giấu sau lưng và nói. “Anh hút thuốc đấy ư?”

“Ừm, không, anh chỉ, ừm, một điếu thôi,” anh ấy vầy vầy cái bật Marlboro như thể nó là một cây gậy phép vậy. “Hôm nay thật là một ngày chó chết. Em vừa ở trong đó à?”

“Anh, anh không nhìn thấy em à?” tôi hỏi, vòng tay ôm quanh người. Trời này mà không mặc áo khoác ra đường thì quả là quá lạnh. “Anh không thấy chúng em nhảy à?”

“Nhảy á?” Simon có vẻ lúng túng. “Với ai cơ?”

“Không với ai cả,” tôi nói và bước một bước đến chỗ anh ấy. “Matthew và Emelie. Cả Paul nữa.”

Anh ấy lùi lại một bước. “Ra thế. Anh không biết là em ở đây.”

Tôi đứng lại và nhìn anh ấy một thoáng. Đây không phải là điều mà tôi mong sẽ xảy ra. Đây không phải là lý do tại sao tôi mặc bộ đồ lót đẹp nhất. Đây không phải là lý do tại sao tôi đã phải nếm trải sự đau đớn của việc tẩy lông vùng kín.

“Simon, chúng ta nói chuyện một lát được không?” Tôi hỏi và bước thêm một bước.

“Ngày mai chúng ta nói chuyện được không?” Anh phản công. “Anh biết chúng ta cần nói chuyện. Nhưng ngày hôm nay thực sự là một ngày khốn nạn, anh rất bận và...”

“Bốn tuần rồi em chưa gặp anh,” tôi hạ giọng xuống mức nhỏ nhẹ nhất có thể. “Anh cho em năm phút được không?”

“Chỉ là, anh nghĩ là bọn anh phải đi. Bạn của Mark đang ở một chỗ khác và có thể bọn anh sẽ đến đó...” anh nói nhỏ và quay lại nhìn người có tên là Mark. Người này vẫn không đoái hoài gì đến tôi. Mark nào mà chẳng được.

“Em chỉ cần một phút thôi,” tôi nói, cố gắng nhớ lại những gì mình chuẩn bị. “Em muốn nói về chuyện chia tay. Em thấy thế là đủ rồi.”

“Ồ,” anh ta ném điều thuốc xuống và dập tắt nó. “Ồ, được rồi. Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này cho xong vậy.”

Giải quyết chuyện này cho xong ư?

Trước khi tôi kịp nói phần tiếp theo, anh ta đã tiến lại, đưa tay quàng quanh vai tôi và dẫn tôi đến khu rào chắn ngang đường.

“Anh xin lỗi, anh không được lịch sự cho lắm,” anh ta đặt tay lên vai tôi một thoáng trước khi thu nó lại và đút sâu vào túi quần. “Anh đã muốn nói chuyện với em nhưng mọi thứ lộn xộn quá. Công việc thật điên đầu, anh đang đào tạo người trợ lý mới nhưng cậu ta ngu như lợn, rồi

sau đó đến bữa tiệc đàn ông, và rồi, anh xin lỗi, anh thôi ngay đây.”

“Anh đã muốn nói chuyện ư?” Tôi hỏi và ước là mình đã thoa sáp môi trước khi ra ngoài. Liếc mắt nhìn, tôi thấy Matthew thò đầu ra cửa, sau đó lại thụt vào khi nhìn thấy tôi. “Em cũng rất muốn nói đến chuyện đó.”

“Thế à?” Simon trông không được vui. “Anh nghĩ là tạm xa nhau sẽ khiến mọi việc dễ dàng hơn. Nhưng không phải thế, đúng không?”

“Không phải thế là sao cơ?” Tôi xoa cánh tay. Trời thực sự rất lạnh và áo lót của tôi không được độn đủ dày để chống chọi với nhiệt độ này. “Nghe này, Si, như em đã nói. Em đã muốn nói chuyện từ khi anh bỏ đi. Em nghĩ khoảng thời gian vừa rồi hoàn toàn ổn và việc có không gian riêng là hữu ích. Nhưng em thấy thế là đủ rồi. Chuyện chia tay tạm thời ấy.”

“Được rồi. Tốt. Được rồi,” anh ta lần mò trong túi để tìm thuốc lá. “Có người khác phải không?”

“Có cái gì cơ?” Tôi kéo tóc tôi ra sau và cố gắng phớt lờ Matthew đang đứng bên đường làm điệu bộ bắt tôi phải kéo tóc ra đằng trước. “Tại sao lại có... Nghe này, Simon, em đã chịu đựng chuyện chia tay này quá đủ rồi. Em chỉ muốn mọi chuyện trở lại như bình thường thôi.”

Simon châm một điếu thuốc khác và nhìn xuống đất. “Xin lỗi, Rach, anh đã uống hơi nhiều nên không nghe rõ. Em vừa nói gì cơ?”

“Em không muốn chia tay,” tôi vươn tới và lấy bao thuốc ra khỏi tay anh ta. “Anh nhìn em được không?”

Simon hít một hơi sâu, nhả ra một làn khói thuốc xám dài và lắc đầu. Tôi bước lại gần hơn cho đến khi chân chúng tôi chạm nhau, và đặt tay lên cánh tay Simon rồi lôi điếu thuốc ra khỏi miệng anh ta.

“Simon, anh không hút thuốc cơ mà?”

“Anh hút thuốc trước khi chúng ta bắt đầu hẹn hò,” anh ta nói nhỏ.

“Chúng ta đã hẹn hò được năm năm,” tôi đáp lại bằng một giọng nhỏ nhất có thể nhưng dù có vậy, tôi vẫn thấy một nhóm người bên đường đang ngóng tai nghe câu chuyện.

Bỗng dưng chuyện riêng của chúng tôi trở thành một việc công khai.

“Năm năm là một khoảng thời gian dài,” Simon rút tay về, bước lùi lại và rít một hơi thuốc khác. “Và anh cũng không muốn chia tay. Vậy nên chúng ta nhất trí là việc chia tay không

có tác dụng.”

“Simon, em không hiểu lắm,” tôi đã hoàn toàn mất phương hướng. Chuyện này không giống với những gì tôi mong đợi. Đến lúc này chúng tôi phải đang làm gì đó ở sau một chiếc taxi, chứ không phải là đứng nói chuyện lan man giữa đường giữa chợ thể này. Matthew giả vờ không theo dõi chúng tôi ở cửa ra vào của câu lạc bộ. Và, ôi, hay ho làm sao, Em cũng ở đó nữa chứ. Ít nhất thì Paul cũng đang ở dưới tầng. Ôi, chờ đã, không, nó cũng ở đó. Tất cả những gì tôi cần đều đã ở đó rồi.

“Anh biết anh chưa giải quyết chuyện chia tay một cách thỏa đáng nhưng anh không muốn làm cho mọi chuyện rối tung hơn nữa,” Simon nhún vai. “Chuyện đó cũng chẳng dễ dàng với anh chút nào, em biết đấy.”

“Anh đang nói gì thế?” Tôi tóm chặt lấy cánh tay Simon và tiến sát lại mặt anh ta. Hành động này được cho là rất hấp dẫn chứ không hề khó hiểu hay thô tục. “Chúng ta về nhà được không anh?”

“Anh không về nhà đâu.” Anh ta đẩy tay tôi ra và bước lùi lại. “Đây không phải là chia tay, Rachel ạ.”

Simon trông nhột nhạt và kỳ lạ, và chuyện đó chẳng liên quan gì đến thời tiết hết.

“Em không muốn chia tay vì em muốn được ở bên anh,” tôi nói nhỏ, mắt nhìn chăm chăm vào đôi giày của anh ta. “Đó chỉ là sự chia tay tạm thời thôi. Chúng ta không chia tay, anh biết đấy, chúng ta không phải thế. Không chia tay.”

Mất một lúc, Simon vẫn không nói năng gì. Tôi cũng không nói gì. Bên kia đường, tôi có thể nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện, cười đùa, thậm chí là tiếng la hét cách đó mấy tầng nhưng dường như mọi thứ cách xa ngàn dặm. Tôi ho để kiểm chứng xem liệu mình còn khả năng nói nữa không.

“Simon, em yêu anh.”

Không trả lời.

“Simon?”

Vẫn không trả lời.

Tôi mím chặt môi để cố gắng ngăn không cho dòng lệ lăn từ khóe mắt xuống, biến hiệu màu đỏ tươi trên hòm thư nhòe đi thành một đường mờ mờ ảo ảo.

“Simon,” tôi cố giữ cho giọng mình bình thường nhưng thực sự rất khó khi từ ngữ cứ thế tuôn ra. “Anh là người yêu của em mà.”

Simon hít một hơi cuối, ném điếu thuốc đi và dí nó xuống đất bằng mũi giày da màu nâu bóng loáng. Nhìn lên trời, anh ta thở ra một hơi thật mạnh.

“Em không phải là người anh cần.”

Tôi khoanh tay thật chặt, ấn móng tay vào cánh tay trần.

“Anh xin lỗi, Rachel,” anh ta nói và nhìn nhanh về phía con đường. Nhìn mọi thứ chứ không nhìn tôi. “Anh đã làm lãng phí thời giờ của em. Em không phải là người anh cần.”

“Em không...” tôi hắng giọng và lặp lại, “không phải là người anh cần ư?”

“Đúng,” Simon đáp.

“Anh yêu người khác phải không?” Tôi hỏi, rất sợ khi phải nghe câu trả lời. “Có phải anh... Có ai đó khác rồi không?”

“Không,” anh ta nói, cuối cùng cũng nhìn vào mũi tôi. Vẫn không phải là mắt. “Nói thật. Chỉ là, anh đã nghĩ về chuyện đó và anh quan tâm đến em, thực sự là thế, nhưng em không hợp với anh. Chúng ta sẽ không thể cùng nhau đi đến cuối con đường.”

“Có lý do nào đặc biệt không?” Tôi không thể tin nổi vào những điều tôi đang nghe. “Em đã làm gì nào?”

“Em không làm gì cả,” anh ta nhún vai. “Một ngày, anh chợt tỉnh lại và anh biết điều đó. Anh nghĩ là chuyện chia tay tạm thời sẽ có ích nhưng...”

“Anh nghĩ rằng việc tạm thời chia tay dễ dàng hơn việc chia tay luôn với em,” tôi chỉnh lại giúp anh ta. “Và rồi em sẽ nhận ra ý tứ của anh phải không?”

“Anh xin lỗi, anh làm chuyện này không tốt lắm,” anh ta lại rút tay vào túi để lần thuốc lá nhưng chúng vẫn đang ở trên tay tôi. Tôi ném mạnh chúng xuống đường, bên dưới một chiếc ô tô. “Rachel, anh chỉ không, lạy Chúa, chuyện này thật vớ vẩn. Anh sẽ luôn yêu em, lúc này anh chỉ, em biết đấy.”

“Thực sự là em không biết,” tôi lắc đầu và cảm thấy tóc đang xõa xuống vai. “Bởi vì em yêu anh.”

“Lạy Chúa, Rach,” Simon đưa cánh tay lên và đặt bàn tay lên một bên vai trần của tôi. Đúng ra tôi phải thấy ấm áp và tin cậy, nhưng không, tôi chỉ thấy nó đau nhói. “Anh xin lỗi.” Anh ta rút tay về và đút lại vào trong túi quần trống rỗng.

Tôi bước lùi lại, chớp mắt cho đến khi nước mắt tràn khỏi bờ mi và chảy xuống hai má. Ít ra thì tôi cũng không chuốt mascara. Chỉ có mắt như gấu trúc mới có thể khiến cho một cô gái trông thảm hại đến thế thiết. Tôi nhìn anh ta. Mái tóc ngắn màu nâu đậm trở nên thẫm hơn dưới ánh đèn đường, đôi mắt anh ta đỏ và mệt mỏi. Điều lạ lùng nhất là khi tôi nhìn vào đôi môi anh ta. Ý nghĩ sẽ không bao giờ để chúng hôn lên môi tôi nữa chợt nảy ra trong tâm trí. Chúng đã bị cấm rồi. Anh ta cũng đã bị cấm rồi. Không còn là của tôi nữa. Lùi thêm một bước nữa, tôi nhìn anh ta từ đầu đến chân. Người yêu cũ cao mét tám của tôi. Người yêu cũ. Nghe mới khủng khiếp làm sao. Đó không phải là Simon của tôi, đó là một người lạ. Tôi lùi thêm một bước nữa, suýt nữa thì ngã ở lề đường, rồi tôi bước ra đường.

“Rachel,” có ai hét lên thất thanh. Tôi xoay người vừa kịp thấy một chiếc taxi lao qua trước mặt. Vừa bấm còi, người tài xế vừa quát lên một câu gì đó kiểu “đi ngu như lợn” qua cửa sổ. Mặc dù vẫn đang đứng trên đường, dường như tôi không thể cử động nổi. Thay vào đó, tôi ngồi xuống. Ý tưởng này có vẻ khôn ngoan hơn.

“Rachel,” một giọng khác vang lên, nhẹ nhàng hơn nhưng gần hơn. Tôi cảm thấy có một vài cánh tay ôm lấy mình và đưa tôi đi trước khi nghe thấy nhiều giọng nói và tiếng ầm ĩ vang lên sau lưng.

“Đưa cô ấy lên taxi,” giọng Matthew ra lệnh cho ai đó. “Tớ sẽ giải quyết hai kẻ này.”

Tôi quan tâm đến đôi giày của tôi hơn. Tôi yêu đôi giày của tôi. Nhưng Simon đã đi đôi giày màu nâu kia bao lâu rồi? Làm thế nào mà trước đây tôi lại không trông thấy chúng nhỉ? Có lẽ là anh ta đã mua nó từ trước, chỉ có một cậu nhóc mới đi giày đến vũ trường vào tối thứ Sáu mà không biết chúng đã được đánh bóng chưa. Tất nhiên là rồi, mọi chiếc giày của anh ta đều được đánh bóng.

“Rachel, cậu ổn chứ?” giọng Em hỏi.

Tôi gật đầu.

“Tớ và Matthew sẽ về nhà cùng cậu,” giọng cô ấy phát ra ở đâu đó phía trên tôi nhưng tôi không thể tập trung được.

Tôi lắc đầu.

“Có, chúng tớ sẽ đi.”

“Không,” tôi nói đầy kiên định. “Tớ chỉ muốn về nhà và ngủ thôi. Thật đấy. Mai tớ lại bình thường ngay mà. Tớ sẽ cần cậu vào buổi sáng.”

“Tớ thực sự cho rằng bọn tớ nên về nhà cùng cậu, chỉ có tớ và Matthew thôi, cậu chọn ai cũng được. Chuyện này không bàn cãi thêm nữa.”

Tôi lại lắc đầu và đưa tay ra vẫy một chiếc taxi màu đen đang đến gần. “Tớ ổn mà.”

Trước khi Emelie kịp làm gì, tôi đã gạt cô ấy, mở cửa xe rồi đóng sầm nó lại. Chân tôi bị kẹt. Nhưng tôi không thấy đau.

“Đường Amwell, Islington.” Tôi cúi về phía trước cho đến khi thấy người lái xe gạt đầu rồi ngồi thông xuống trong lúc anh ta cua một đường hình chữ U. Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy Emelie vung tay lên còn Matthew giơ tay che mặt. Đằng sau họ, Paul đang xoa mũi, nhưng tôi không thấy Simon đâu cả. Cho đến khi chúng tôi dừng xe ở đèn giao thông. Tôi phát hiện ra anh ta. Trên đường, dưới chân Paul, cùng với Mark - kẻ lạ mặt ở bên cạnh anh ta.

Ôi, giá mà bạn có thể chứng kiến cảnh đó.

Chiếc taxi thả tôi trước cửa nhà khi tôi đã tua đi tua lại đoạn hội thoại giữa chúng tôi trong đầu không biết bao nhiêu lần. Có cảm giác như chuyện đó xảy ra với ai đó, hoặc như kiểu tôi đã xem nó trên ti vi vậy. Câu chữ lơ mờ, mỗi cử chỉ đều bị phóng đại hoặc thay đổi nhưng kết quả luôn giống nhau, bao nhiêu lần vẫn thế. Tôi không phải là người phù hợp. Anh ấy không yêu tôi. Anh ấy không cần tôi.

Phải mất một lúc lâu tôi mới tra được chìa khóa vào ổ và cuối cùng, khi tôi có thể bước vào nhà, tôi bật đèn lên chỉ để chiếu sáng năm năm với những kỷ niệm ngọt ngào nơi tiền sảnh. Ảnh chụp những kỳ nghỉ, vé đi xem hòa nhạc, khăn ăn ở các nhà hàng, bưu thiếp từ những lần đi du lịch, mọi thứ mà chúng tôi đã lưu giữ trong suốt năm năm gần đó, những thứ được đóng khung, treo lên, rồi cả hóa đơn đồ uống trong lần hẹn hò đầu tiên nữa. Anh ấy đã giữ nó và đưa cho tôi vào cái ngày chúng tôi dọn đến ở cùng nhau. Làm sao mà chuyện lại xảy ra thế này được.

Một nhòai, tôi tắt đèn và vào phòng ngủ, đá giày ra, cởi phăng áo vest và quần jean rồi leo lên giường. Tôi đã chuẩn bị giường trước khi đi, hy vọng là sẽ ngã xuống đó với Simon chứ không phải là với nước mắt và một bên đầu gối bị trầy xước. Mặc dù tôi đã ngủ một mình được hai tuần, đây là đêm đầu tiên sau cái đêm tôi cảm thấy mình cô độc. Đây là lần đầu tiên tôi cô đơn. Tôi thay bộ quần áo lót khó chịu bằng một cái áo phông của Simon mà tôi vẫn giấu trong vỏ gối cùng với một chiếc quần lót ống rộng cũ đã hết độ đàn hồi. Tôi nằm xuống và nhìn chăm chăm lên trần nhà, những lời Simon nói cứ nhảy múa trong đầu tôi như thể là tôi đang bật ti vi vậy. Giấc ngủ không đến nhưng những điều nực cười nhất cứ hiện lên trong tâm trí tôi. Thẻ tín dụng của tôi đã hết hạn thanh toán. Tôi vẫn còn phải xem hai tập phim *Glee* trên Sky Plus. Tối nay là đêm đầu tiên tôi không rửa mặt trong suốt hơn bốn năm qua. Đây là lý do tại sao tôi phải liệt kê ra một danh sách. Tình trạng quan hệ hiện tại của tôi có như thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai muốn làm việc với một chuyên viên trang điểm mà mặt lỗ chỗ cả. Tôi trượt xuống giường với một chiếc quần lót thùng thình.

Ở tiền sảnh, tôi giơ tay lên chạm vào bức ảnh chụp hai chúng tôi mà tôi yêu thích. Nó được chụp trong bữa tiệc sinh nhật của Emelie một năm trước. Simon đang cười trước câu nói của Matthew, còn tay tôi quàng quanh cổ anh, cầm tựa vào vai anh. Trông anh rất đẹp trai, tôi cũng không béo và cả hai đều hạnh phúc. Một bức ảnh hoàn hảo. Tôi đang cảm nhận được tiếng nước nở dồn nén trong ngực thì nghe thấy tiếng động ngoài cửa. Bật đèn lên, tôi nhìn chăm chú qua cửa kính. Người đó là Simon. Mất vài giây định thần, đầu óc vẫn hoàn toàn trống rỗng, tôi ra mở cửa.

Mắt trái của Simon đã chuyển sang màu tím, mặc dù có ai đó đã cố lau đi giúp anh ta, mũi anh ta vẫn chảy máu còn môi sưng phồng. Nhìn thấy khoảng cách giữa bức tranh hoàn hảo về vẻ ngoài thảm hại của anh ta và sự quyến rũ của tôi, tôi đã suýt cười. Suýt chút nữa.

“Cái khóa cần chút dầu WD-40 hay đại loại thế,” tôi nói khẽ, một tay giữ quần soóc.

“Anh xin lỗi,” Simon vẫn đang phân vân đứng ngoài cửa.

“Không phải lỗi của anh,” tôi nhún vai. “Cái khóa đã tròn lâu lắm rồi.”

“Không, anh xin lỗi,” anh ta nhắc lại.

Tôi tránh ra để anh ta bước vào nhà, lưng tôi dựa vào bức tường treo những tấm ảnh. Anh ta dừng lại ngay trước mặt tôi và há miệng định nói gì đó trước khi thay đổi ý định.

“Simon?”

Anh ta dừng bước, xoay người lại và nhìn tôi từ đầu đến chân.

“Đó là áo phong của anh phải không?” anh ta hỏi.

“Phải,” tôi mân mê mép áo đã sờn. “Mặc nó ngủ rất thoải mái.”

“Anh nghĩ là em đã vứt nó đi rồi,” anh ta đáp.

Cảm thấy môi dưới bắt đầu run rẩy, tôi lắc đầu. Tôi bấm chặt đầu ngón chân trên sàn nhà và giả vờ ngáp để ngăn hai hàng nước mắt.

“Ra vậy,” anh ta nói, hai tay rút sâu trong túi quần.

Tôi gật đầu. Anh ta chỉ đứng đó, tả tơi, bầm tím, đáng thương và cứ nhìn chăm chăm vào đôi giày mà tôi chưa từng thấy trước đây. Tôi biết mình phải nói điều gì đó, nói ngay bây giờ. Đến sáng hôm sau, mọi chuyện sẽ qua đi mất. Những mối quan hệ như của chúng tôi luôn luôn chết đi lặng lẽ trong đêm tối, chúng tôi không phải là những người ưa trình diễn bạo lực hay chết chóc chốn đông người. Chuyện đó không mang chất Anh tí nào. Nhưng lưỡi tôi cứ lú lại với hàng ngàn câu hỏi còn đầu tôi thì như đã chết. Nuốt khan một cách khó nhọc, tôi mở miệng mà không biết phải nói gì.

“Giày mới hả?”

Phải mất một lúc, tôi vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra. Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào

đôi giày của Simon từ lúc anh ta bước vào nhà, rồi sau đó anh ta vòng tay ôm quanh người tôi, khuôn mặt nóng và ẩm của anh ta ngay phía trên mặt tôi. Mãi đến khi bị một khung ảnh cọ vào vai, tôi mới nhận ra là chúng tôi đang hôn nhau, còn tay anh đang vuốt ve lưng tôi rồi luồn xuống tóc tôi, rồi lại đi xuống lưng.

“Anh xin lỗi,” anh ta nói vào tóc tôi. “Anh rất xin lỗi.

Theo bản năng, cánh tay tôi vòng lên ôm cổ Simon còn môi tôi tự động cuốn lấy nụ hôn của anh. Nhưng cái góc sắc nhọn của khung ảnh vẫn cứ cứa vào lưng tôi. Chỉ khi anh chuyển nụ hôn từ miệng tôi xuống cổ họng, tôi mới thấy mắt mình mở ra còn tâm trí hoàn toàn tĩnh lặng. Có chuyện gì thế? Chẳng phải kế hoạch là thế này sao? Simon dừng lại và nhìn tôi với vẻ mặt lạ lùng. Một nửa dường như bối rối và một nửa đang cố gắng để xua đi cơn khoái lạc. Tôi đã nhìn thấy những biểu hiện này nhiều lần trong năm năm qua, nhưng đây là lần đầu tiên chúng diễn ra cùng một lúc.

“Rach?” anh nói hờn hển. Anh bận tâm cũng đúng thôi, đầu tiên, hôn cổ là cách hiệu quả để tiến đến quần lót của tôi, anh vẫn luôn biết như thế, rồi thứ hai là, tôi đã mong mỗi chuyện này quá lâu rồi, ít nhất là tôi sẽ phải phản ứng lại. Nhưng có điều gì đó không đúng. “Rach, anh thành thực xin lỗi.”

“Đừng. Anh đừng nói thế nữa, được không?” Có giọng ai đó giống tôi vang lên. Nếu anh xin lỗi, nghĩa là anh phải có lý do nào đó, nhưng tôi không muốn nghe, lúc này tôi không muốn nghe và không thể chịu đựng được bất cứ lý do nào hết.

“Được rồi,” anh vòng tay quanh cổ tôi và vén tóc tôi sang một bên, một cử chỉ quen thuộc khiến bụng tôi như rơi thụp xuống. “Được rồi.”

Tôi gật đầu và nhắm mắt lại khi anh vươn đến để hôn tôi lần nữa. Tôi hôn lại anh, cố gắng không làm cho môi anh ấy đau thêm. Nhưng anh ấy không quan tâm đến cái môi nứt toác. Lần đầu tiên sau một tháng trời, anh ấy muốn tôi, do đó tôi để anh ấy đưa mình đến cửa phòng ngủ, đẩy tôi lên giường và tôi cảm nhận được sức nặng dễ chịu của anh ấy trên cơ thể mình. Tôi không cần phải nghĩ, tôi không cần phải làm gì hết, đôi tay anh ấy bắt đầu những hành trình quen thuộc trên cơ thể tôi, đôi môi anh ấy lần xuống xương đòn của tôi, chân trái tôi vòng quanh thắt lưng anh. Tôi nhớ chuyện này quá. Tôi nhớ anh quá. Cơ thể tôi gào lên đòi anh chứ không phải là phản ứng. Chuyện đó thật lạ lùng vì đã quá lâu rồi. Thế thôi. Và tôi phớt lờ giọng nói nhỏ trong đầu tôi cứ lặp đi lặp lại “không phù hợp, không phù hợp, không phù hợp”. Thay vào đó, tôi nhắm mắt lại và bắt đầu vai diễn của mình. Tôi lại có được anh. Và đó là điều tôi mong muốn. Anh ấy là người tôi cần. Và anh ấy lại là của tôi.

Sáng hôm sau, cũng giống như bao ngày khác, ánh mặt trời xuyên qua lớp rèm mỏng trước cửa sổ phòng ngủ. Tôi chưa bao giờ mua rèm cửa sẫm màu vì Simon muốn được thức dậy giữa ánh sáng tự nhiên. Và cứ như thể chưa bao giờ anh ấy ra đi, lúc này anh ấy đang nằm bên cạnh tôi, và thứ ánh sáng tự nhiên ấy đang tỏa lên mái tóc vàng sẫm của anh khiến nó trở thành màu vàng sáng. Tôi nằm một bên giường, cách anh ấy vài centimet và ngắm anh ấy ngủ. Tối qua là một đêm thật lạ. Tôi vẫn chưa rũ bỏ được cảm giác là chúng tôi phải nói chuyện trước khi Simon nhảy lên giường của tôi, nhưng sáng nay mọi chuyện có vẻ ổn. Chúng tôi lại quay lại như cũ. Anh ấy có điên cuồng thế nào thì cũng đã qua rồi. Tôi ngồi dậy, cố gắng không đánh thức anh ấy và mỉm cười khi nghĩ đến những việc hôm nay mình phải làm. Có lẽ hôm nay tôi không nên o ép bản thân mình phải làm mọi việc theo danh sách nữa. Thư có thể để ở bưu điện đến thứ Hai, và tôi sẽ nhận được thiệp sinh nhật của Matthew vào ngày mai. Nhưng tôi cần phải đi siêu thị, tủ lạnh nhà chúng tôi hết sạch mọi thứ rồi. Tôi trườn ra khỏi giường, cố không làm lay động tấm đệm và chụp lấy quần jean và áo ba lỗ tối qua từ dưới sàn nhà lên. Tôi mặc quần áo ở sảnh chính, vói tay lấy điện thoại, thẻ tiền mặt, chìa khóa và chiếc áo len đan trên đường ra cửa. Tôi dừng lại một giây để chỉnh lại cái khung ảnh mà tối hôm qua chúng tôi đã làm lệch khỏi vị trí. Chẳng có bức ảnh nào ngay ngắn nhưng khi nhìn thấy nó ở đó, xộc xệch và xô cả vào bức ảnh bên cạnh, tôi như bị mắc chứng bệnh OCD vậy[12]. Tôi đặt nó về vị trí cũ nhưng trông vẫn không ổn lắm. Thay vì chạy lăng xăng làm náo động cả nhà, tôi gỡ bức ảnh xuống và dựng vào chân tường, thầm nhủ là nhất định phải treo nó lên. Sau bữa sáng. Sau khi Simon muốn làm bất kỳ điều gì ngày hôm nay. Tôi sẽ viết lại những điều cần làm vào ngày mai. Và tất nhiên chứng OCD cũng giảm hẳn.

Vào ngày thứ Bảy thì lúc này vẫn còn quá sớm, London vẫn đang chìm trong giấc ngủ say, thế nhưng xe bus đã hối hả, những công nhân làm việc cuối tuần đã tấp nập đi làm, đầu họ cúi thấp, tai đeo tai nghe. Tôi thoa dầu thơm lên môi, nhẹ nhàng xoa chỗ cảm bị trầy xước và túm tóc lại thành một mớ khá gọn gàng sau gáy trong lúc đi lang thang trên phố. Đúng là đã đến lúc tôi phải cắt tóc rồi, tóc của mình tôi phải bằng mấy người gộp lại. Nhưng Simon thích tôi để tóc dài. Và tôi cũng đã quen thế rồi. Mặc kệ chuyện Dan gọi tôi là Cousin Itt[13] bất cứ khi nào tôi để xõa.

Tôi không tin là Paul đã nện Simon. Đó là điều tốt đẹp nhất mà nó làm cho tôi. Chuyện đó bù lại cho lần nó cắt trụi bộ lông mấy con ngựa bé bỏng của tôi. Ừm, cũng không hẳn là cắt trụi. Tôi nên gọi cho nó và báo tin rằng chúng tôi đã giải quyết xong mọi chuyện, nếu không, hai tuần nữa là đám cưới của bố tôi rồi, và mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ khó xử. Ngay lúc này, tôi cần phải nghĩ đến việc mua bánh nướng, cà phê và kem. Và có thể là cả thuốc tẩy để gột máu trên áo Simon nữa. Người ta nói rằng lăng mạn là chết chóc.

Siêu thị đông lạ thường. Trên đường đi làm, nhiều người dừng lại để mua sandwich cá ngừ cho bữa ăn trưa, có cả những người dậy sớm để đi mua sẫm. Lại còn một quý ông mặt mày nhăn nhó và đầy vẻ tự mãn nữa.

“Nào nào,” một thứ gì đó nồng nặc mùi rượu Kouros hất đầu về phía tôi qua dãy bánh sừng bò. “Đêm qua mệt quá hả?”

“Gần như thế,” tôi nói mà không thèm nhìn lên. Hẳn không nhận ra là hẳn đang ở London sao? Chúng tôi không nói chuyện với người lạ. Suốt năm năm trời, chúng tôi thậm chí còn chẳng buồn nói chuyện với bà con hàng xóm, nếu có thì chỉ là phàn nàn về sự ẩm ỉ hoặc về việc chó mèo ỉa bậy trong vườn.

“Phải rồi, mảnh lới là phải chuẩn đi trước khi tên kia thức giấc,” hắn nói trong lúc nhét đầy bánh quế vào túi nhựa. “Nhưng lúc nào tôi cũng để lại lời nhắn. Cô phải để lại lời nhắn chứ. Chỉ những kẻ không có đức hạnh mới không làm như vậy.”

“Đúng,” tôi gượng cười và chậm chậm bước.

Hắn cũng đi theo.

“Lúc nào tôi cũng thấy thương cảm cho các cô gái,” hắn nói tiếp. “Cô thấy đấy, nếu gặp một gã lang thang với bộ dạng nhếch nhác, tất cả mọi người đều nghĩ rằng ‘Chàng trai, lại chơi gái hả?’. Thế nhưng nếu cô gặp một cô gái đi trên phố vào sáu giờ sáng một ngày thứ Bảy với bộ quần áo cô mặc đêm qua, mọi người chỉ nghĩ ‘Một con điếm’.”

“Phải,” tôi nói trong lúc lật giở đồng hồ trong giỏ hàng, một lúc sau mới nhận ra điều hắn vừa mới nói. “Xin lỗi, cái gì cơ?”

“Tuy nhiên trừ tôi ra,” Kẻ Bốc Mùi vung tay lên làm đổ lon Bò Húc hắn đang cầm. “Tôi chẳng phán xét gì cả. Và trông cô không giống loại chuyên vén váy và hở vú phải không? Bộ cánh trông được đấy.”

Tuyệt thật. Kẻ quyến rũ này không những say mà còn nghĩ rằng chúng tôi cùng một giuộc.

“Có lẽ em nên cho tôi số điện thoại của em, em biết đấy, nhớ ra em cần một người bầu bạn,” mùi hôi thối của cái thứ hắn đã uống vào hay nôn ra trên người hắn kết hợp với mùi nước hoa xoa mặt nồng nặc tiến lại gần hơn. Chúng làm tôi muốn ói.

“Tôi có người yêu rồi,” tôi nói nhanh, kéo cái giỏ ra chắn giữa. “Nên là không.”

“Đúng, tất nhiên là em có người yêu,” hắn đáp lại, ngón tay mân mê bọc Durex một thoáng trước khi đặt nó vào đồng hồ của mình. Tôi xoay lưng lại, mong rằng hắn sẽ cuốn xéo đi, nhưng tôi vẫn ngửi thấy mùi của hắn. Tôi có cảm giác rằng đó là mùi còn vương lại. Tạ ơn Chúa, Simon đã tỉnh ngộ. Đó là người đàn ông đầu tiên xin số của tôi sau năm năm và tôi không cho rằng hắn sẽ giữ nó lại.

Tôi trả tiền một cách hào phóng cho bữa sáng của mình và biến nhanh ra đường phố. Chiếc iPhone nhắc nhở rằng tôi sẽ không được nghe lại giọng của Gã Tán Tỉnh lái nhái phía sau mình nữa. Lái nhái điều gì đó nghe như là “con điếm” vậy. Không, hắn không phán xét gì cả.

Tháng Tám không bao giờ đảm bảo cho một tiết trời đẹp ở London, nhưng buổi sáng hôm đó quả là rất tuyệt. Ánh mặt trời rực rỡ, ấm áp, còn bầu trời cao, xanh và trong vắt. Tôi

nhảy tung tăng dọc phố Upper trong lúc đọc tin nhắn của Matthew và Em. Họ sẽ không muốn nghe một cuộc điện thoại giải thích dài dòng vào lúc bảy giờ sáng nên tôi bấm nhanh “mọi chuyện ổn cả” và xóa đi những tràng chữ rửa mắt vào Simon, chỉ giữ lại những tin chứa chan tình cảm. Thật chẳng bao giờ đau đớn khi có họ ở bên.

Tôi khóa máy và nhét vào túi hậu. Tôi không giỏi thể hiện cảm xúc cho lắm, và tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái, dễ dàng với dân les. Tôi yêu bố mẹ tôi, tôi yêu em trai tôi, tôi yêu Matthew, Emelie, Simon, chocolate Galaxy, Alexander Skarsgard^[14] và quần bò Topshop Baxter. Và tôi thực sự, thực sự yêu căn hộ của mình. Tôi đã từng sống trong những căn hộ một phòng bừa bộn và bẩn thỉu, đã từng chịu đựng việc ở chung với người khác từ thời học đại học, nhưng căn hộ ở tầng trệt với hai phòng ngủ tuyệt đẹp này cứ như một bài ca giữa thời suy thoái. Mười tám tháng gần đây chúng tôi dành để trang hoàng tổ ấm của mình. Chủ yếu là những đồng quần áo tôi không bao giờ mó tay là ủi. Nhưng vẫn là nhà. Tôi leo năm bậc một đến cánh cửa màu xanh lam sẫm và dừng lại một thoáng. Tôi thấy hồi hộp. Nếu Simon tỉnh dậy rồi thì sao? Đúng ra mình phải ăn mặc chỉnh tề hơn một chút mới phải. Mình sẽ nói gì với anh ấy nhỉ? Có lẽ bọn mình cứ giả vờ như tối qua chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Ít ra thì anh ấy cũng sẽ không bốc mùi,” tôi tự nhủ, rồi rón rén như kiêu đi qua một con chó, tôi tra chìa khóa vào ổ.

Căn hộ vẫn yên ắng khi tôi đi qua cửa và khê tháo giày để không đánh thức Simon. Được rồi, tôi sẽ đánh răng, pha cà phê và chuyện gì xảy ra tiếp theo cũng được. Đặt bữa sáng lên bàn bếp, tôi đi thẳng vào phòng tắm. Chuyện gì đến sẽ đến thôi. Vậy thì đã sao? Tôi ngẫm nghĩ trong lúc vỗ nước lạnh lên mặt. Một cuộc nói chuyện khá ngượng nghịu, sau đó lại là cười xin, sinh con đẻ cái và hạnh phúc. Ai mà chẳng có lúc lạc bước trên đường đời, ai mà chẳng có những phút giây đại dột. Có mối quan hệ nào là hoàn hảo cơ chứ? Tôi chộp lấy bàn chải đánh răng và tự nhủ rằng hạnh phúc của mình sau chuyện hoang đường đó chỉ cần thế là đủ. Một chuyện hoang đường, ừm, không có kem răng. Theo thói quen, tôi với tay đến cái tủ bên cạnh bồn rửa mặt để lấy một tuýp mới. Những mối quan hệ nghiêm túc thường rất khó khăn và đòi hỏi phải nỗ lực rất nhiều. Chúng cần sự cảm thông và chấp nhận. Anh không thể chạy trốn khi mọi chuyện trở nên khó khăn, anh phải...

Tuýp kem đánh răng.

Không còn tuýp nào trong ngăn kéo bên cạnh bồn rửa mặt nữa vì tôi đã dùng hộp mới từ ngày hôm qua. Nhưng nó không có trong giỏ. Và cả bàn chải của Simon nữa. Dao cạo râu của anh ấy cũng không thấy nốt. Tay vẫn nắm chặt bàn chải của mình, tôi quay lại, đi qua sảnh chính và dừng trước cửa phòng ngủ. Mặc dù tôi biết mình sắp nhìn thấy điều gì, tôi vẫn không thể nào mở cửa ra được. Tôi thấy như sắp ốm. Và tức giận. Và ngu ngốc. Tôi đẩy cửa bằng ngón chân cái rồi nhìn chăm chú vào bên trong. Nhìn vào cái giường trống rỗng. Tôi bước lùi lại, cảm thấy có thứ gì đó cứng và lạnh dưới chân, sau đó là thứ gì đó sắc, nhứt và nóng. Bức ảnh chụp nhân dịp sinh nhật Emelie. Có lẽ Simon đã làm rơi nó xuống trong lúc đi ra. Vội vã.

Một tay cầm bàn chải, một tay cầm điện thoại, tôi trượt xuống và ngã. Sau đó tôi đập tan từng bức ảnh trong lúc đi xuống và thấy máu mình nhỏ tong tong trên sàn nhà, những bức ảnh

mà Simon đã treo thật khéo léo sau khi trận chung kết cúp FIFA năm trước kết thúc. Simon luôn nói rằng chẳng ai có thể tự làm được việc gì trong mùa bóng cả.

Tôi trượt khóa trên bàn phím và nhấn vào phím cuộc gọi gần đây.

“Matthew đấy à?” Tôi nói nhỏ, cố không cong ngón chân lại. “Anh ta lấy mất kem đánh răng của tớ rồi.”

“Tớ sẽ giết hắn.”

Tôi gật đầu.

“Ý tớ là, tớ sẽ cho hắn ra bã. Đè hắn xuống, dẫm vào mặt hắn, xé toạc tay chân hắn ra trước khi nện mông vào mặt hắn.”

“Được,” tôi nhất trí.

“Và rồi tớ sẽ...”

“Emelie,” Matthew xen vào trong lúc cúi xuống để đỡ tôi lên. “Nói thế không ích gì đâu.”

Tôi dựa vào bạn mình, tay nắm chặt bàn chải và điện thoại.

“Có muốn đưa chúng cho tớ không nào?” Cậu ấy hỏi và giơ tay ra. Tôi đưa điện thoại cho cậu ấy.

“Cả cái bàn chải nữa?”

Tôi lưỡng lự giơ nó ra.

Matthew và Em đã đi xuyên London trong thời gian kỷ lục và đến nhà tôi trước khi tôi kịp đứng lên. Tôi gọi Matthew, cậu ấy gọi Emelie và cô ấy gọi pizza Dominos nhưng họ vẫn chưa chuyển bánh đến. Và suy nghĩ vẫn còn ở đó. Tôi kể tóm tắt mọi chuyện từ lúc tôi bước lên taxi cho họ nghe, câu chuyện bị ngắt quãng bởi tiếng xì mũi, nức nở và sự tủi thân ghê gớm. Còn họ, họ kể lại chuyện của mình, bao gồm việc Paul đá đít Simon, Matthew đứng nhìn đầy ngưỡng mộ còn Emelie đá vào đũng quần Simon trong lúc dùng tiếng Pháp gọi anh ta bằng một thứ gì đó rất tệ hại. Khi cảnh sát đến, ba chàng lính ngự lâm của tôi đã lẩn vào cửa hàng McDonald's gần đó còn Simon bò vào một chiếc taxi. Đó là nơi câu chuyện của tôi bắt đầu.

“Chưa bao giờ tớ mảy may nghĩ rằng hắn sẽ đến đây,” Matthew nói trong lúc vuốt tóc tôi trên ghế sofa. “Chúng tớ định bụng sẽ đến đây nhưng cậu không nghe máy nên tớ nghĩ rằng cậu ngủ rồi. Cậu luôn trả lời nếu cậu còn thức mà.”

“Tớ đã ngủ thật mà,” tôi nói. “Tớ sẽ ổn thôi.”

“Tớ biết thế mà,” cậu ấy nói. “Tất nhiên là thế rồi. Cậu sẽ rũ bỏ được tên khốn đó sớm thôi.”

Tôi rũ bỏ anh ta ư? Anh ta mới là người bỏ tôi cơ mà? Và tôi thì không phải là một con khốn rồi. Tôi không cho là vậy.

“Cậu sẽ hoàn toàn ổn thôi,” Em pha đủ trà để có thể giải tỏa cơn khát rượu Bristol của cô ấy. “Tắm thì sao nhỉ? Tắm có thể giúp cậu cảm thấy tốt hơn đấy.”

“Tớ không biết.” Làm thế nào mà người ta biết là mình có cần tắm hay không nhỉ? Lạy Chúa, tôi điên mất rồi.

“Nào, bất cứ điều gì cậu muốn làm, cứ nói với chúng tớ,” Matthew hôn lên trán tôi và nhìn tôi đầy mong đợi. “Hoặc là, cậu biết đấy, cứ ngồi đó trong yên lặng và chúng tớ sẽ nói chuyện với cậu. Cách nào cũng được.”

Đồng hồ trên đầu DVD chỉ mười giờ sáng. Đĩa *Người điên* đã biến mất khỏi đầu máy. Mới có mười giờ sáng thôi ư? Cuộc đời ta không được phép xuống chó trước buổi chiều thứ Bảy, nhất định là như thế. Chắc là Simon đã mang cái đĩa *Người điên* đi rồi. Tôi nên thay đồ. Tôi thực sự phải tắm. Nhưng tắm sẽ làm chân tôi đau mất. Tôi bị đứt chân mà. Và tôi sẽ thay đồ gì lên người được nhỉ? Đồ ngủ thì rũ rượi quá, quần áo bình thường thì có vẻ lạc quan quá. Có thể tôi nên đi ngủ. Vẫn còn sớm chán. Nếu như đây là một ngày thứ Bảy bình thường và tôi vẫn chưa hết chệnh choáng bởi người mà tôi nghĩ rằng mình sẽ sống cùng trong suốt phần đời còn lại, có lẽ là tôi vẫn đang nằm trên giường.

“Rachel, có phải cậu đang nghĩ gì đó mà không nói ra không?” Matthew hỏi.

Ồ, có chứ.

“Anh ta đã lấy mấy cái đĩa *Người điên* đi rồi,” cuối cùng tôi nói. Giọng tôi nghe thật lè nhè và bi thương.

“Cậu đã xem hết bộ đó chưa?” Cậu ấy hỏi.

Tôi lắc đầu.

“*Fils de pute*^[15],” Emelie thở ra. “Lấy kem đánh răng của một cô gái là một chuyện, lấy đi ông trùm Draper^[16] của cô ấy lại là chuyện khác.”

“Được rồi, tắm trước đã,” cậu ấy nói và gạt đầu về phía Emelie. Ngay lập tức, cô ấy thôi

không đổ nước nóng vào ấm điện nữa và vội đi vào phòng tắm. Vòi được mở khóa, có tiếng nước chảy, Emelie chửi thề trong lúc sử dụng cái vòi nước nóng của chúng tôi. “Được chứ?”

Thực sự là tôi không thể làm được gì hơn là một cái gật đầu. Cứ như thể là tôi đang ngủ mà mắt vẫn mở ra vậy. Hình như hai hay hai mươi phút gì đó trôi qua trước khi Emelie thông báo rằng bồn tắm đã sẵn sàng. Matthew giúp tôi đứng lên và đẩy nhẹ tôi về phía phòng tắm.

“Bạn sẽ thấy tốt hơn cho mà xem, thật đấy,” cậu ấy đóng cửa trước khi tôi kịp cởi quần áo. Mặc dù là một người bạn tốt đến tuyệt vời nhưng Matthew vẫn không cảm thấy thoải mái trước một người phụ nữ trần truồng. Cậu ấy rất rõ ràng trong một chuyện: không hứng thú gì khi nhìn ngực hai đứa tôi. Emelie, tất nhiên, đã đề nghị sống cùng cậu ấy ba tuần, nhưng tôi vẫn giữ được sự nhũn nhặn của mình. “Tắm một cái sẽ tuyệt lắm đấy.”

“Xong cả rồi đây,” Em khéo léo luồn ra đằng sau tôi trong cái phòng tắm bé tí và cố hết sức để cột tóc tôi lại thành một cái đuôi ngựa trên chỏm đầu. “Bạn có cần gì không?”

“Tớ ổn mà,” tôi cởi áo vest ra và ném nó xuống sàn phòng tắm. Cái quần jeans bó sát dường như cố gắng bám chặt lấy tôi. Tôi phải cố lắm mới thoát được khỏi nó trước khi Em bước vào và giật mạnh nó xuống đầu gối của tôi. Đứng dựa vào bồn tắm, tôi nhìn cô ấy lôi cái quần ra, cười toe toét với tôi rồi đóng cửa phòng tắm lại. Tôi đứng trước gương, mặc độc áo lót và quần chip, tóc cột lên thành một quả dưa to tổ chẳng trên đỉnh đầu, khóc lóc, môi dưới trề xuống đến mức người ta có thể treo cả tá móc áo mưa vào đó, tất cả mọi chuyện không làm tôi cảm thấy động tâm chút nào. Tắm đã, Rachel. May sẽ thấy tốt hơn thôi, Rachel.

Lau nước mắt cho quả bom gợi tình trong gương, tôi thấy việc tắm thật sự tuyệt vời. Bồn tắm đầy nước với vô vàn bong bóng, hơi nước bao trùm cả căn phòng với hương thơm thật dễ chịu và sạch sẽ, mùi hoa oải hương hay gì đó. Tất cả những gì tôi phải làm là bước vào bồn. Một chân, rồi một chân nữa, tôi sẽ sớm trở nên thơm tho, sạch sẽ thôi. Làn da tôi sẽ lại hồng hào, mềm mại, những bong bóng sẽ mơn trớn gáy tôi, dù tôi có thích chuyện đó hay không thì các cơ bắp của tôi cũng sẽ được thả lỏng. Chỉ có một điều duy nhất... Tôi muốn được ủ rũ, được đắm mình trong những sự kiện xảy ra trong mười hai tiếng gần đây. Tôi không muốn uống trà, tôi không muốn tắm, tôi không muốn có những người bạn biết cảm thông. Tôi chỉ cần người yêu tôi quay trở lại. Nhưng nếu tôi không bước vào bồn tắm, a) Matthew và Emelie sẽ biết, và b) tôi sẽ bốc mùi. Nào, sẽ không đau đớn gì cả. Tất nhiên, trừ khi nước siêu nóng đến mức tút cả da chân tôi.

Bên ngoài phòng tắm, tôi nghe thấy cuộc họp thượng đỉnh khẩn cấp của hai người bạn. Tường ngôi nhà này mỏng như tờ giấy.

“Được rồi, tớ sẽ dọn giường còn cậu gỡ những bức ảnh của hân xuống,” tôi nghe thấy Matthew phân công. “Tớ sẽ lược chín cái giường ấy. Tớ muốn tất cả mọi dấu vết của tên cứt đó biến mất khỏi ngôi nhà này trước khi cậu ấy bước ra khỏi phòng tắm.”

“Được rồi, được rồi,” Em đáp. “Tớ không tin nổi là hấn lại làm chuyện này.”

“Tớ hiểu,” cậu ấy nói. “Tớ thực sự nghĩ chỉ vì hấn muốn làm tình thôi.”

Cả tớ và cậu, tôi nghĩ. Cả tớ và cậu.

“Tạ ơn Chúa, hấn đã chấm dứt. Cứ tưởng tượng đến lúc họ thực sự cưới nhau mà xem.”

“Tớ biết, ý tớ là, làm thế nào mà cậu có thể giả vờ vui mừng trước việc một ai đó kết hôn với một kẻ lố lăng?”

Tôi lại chìm vào bồn tắm. Bạn tôi nghĩ rằng Simon là một kẻ lố lăng sao? Nhưng chúng tôi đã ở cùng nhau được năm năm và họ chưa bao giờ nói gì cả. Tôi biết rằng tôi chưa bao giờ chứng kiến việc một trong hai người họ nói điều đó với anh ấy, ngoại trừ một sự thật là anh ấy có dương vật, anh ấy không thuộc tuýp của họ. Họ ghét anh ấy đến mức họ rất vui mừng khi chúng tôi chia tay sao?

Tôi giờ một bàn chân trắng hồng lên khỏi mặt nước và kiểm tra sơn móng chân của mình. Nó cần được tô lại. Chủ đề là ngày hôm nay. Với chân vẫn vùi nước lạnh, tôi cố gắng nghĩ ra lý do tại sao Em và Matthew lại ghét Simon đến thế. Phải thừa nhận là, họ không giống nhau cho lắm. Simon là một anh chàng bạn rạn. Anh ấy xem bóng đá, chơi điện tử, thưởng thức phim của Will Ferrell^[17], cơ thể của Megan Fox^[18] và âm nhạc của Coldplay^[19]. Những điều đó không biến anh ấy thành một kẻ tồi, chỉ là một người đàn ông hai mươi chín tuổi. Có thể hồi đầu anh ấy không thấy hoàn toàn thoải mái bên cạnh Matthew nhưng đó là vì anh ấy không có nhiều bạn đồng tính thôi. Và đôi lúc anh ấy cảm thấy thoải mái quá mức bên Emelie nhưng cô ấy khó mà giả vờ là mình không rung rinh trước những lời tán tỉnh vụng về của anh ấy. Và anh ấy là một bạn trai tốt. Anh ấy nấu nướng, chủ yếu là vì tôi không nấu được. Anh ấy làm tất cả những công việc của đàn ông, mua hoa cho tôi khi đi làm về muộn, luôn luôn nhớ ngày sinh nhật của tôi, không bao giờ hủy bỏ kế hoạch, tham dự mọi lễ cưới, sinh nhật và rửa tội mà tôi kéo anh đi cùng, không hề kêu ca phàn nàn một tiếng. Anh ấy không ích kỷ và tham lam, anh ấy không lừa lọc hay nói dối, anh ấy là một người đàn ông tốt. Chúng tôi đã rất hạnh phúc. Chúng tôi đã bên nhau như một thói quen. Và rõ ràng tôi không phải là người duy nhất cho rằng chuyện đó sẽ kết thúc bằng một chiếc nhẫn cưới, váy cưới và một màn trình diễn kịch động *Oops Upside Your Head* trên sàn nhảy của một khách sạn tuyệt vời ở đâu đó quanh Surrey.

Nhưng không. Không nhẫn. Không váy cưới. Không sàn nhảy. Không giải thích. Biết đâu nếu tôi nói chuyện với anh ấy, nếu tôi có được một lời giải thích thực sự, thì chúng tôi vẫn có thể nói đến chuyện này. Và tôi vẫn có thể chiếm được anh ấy.

Sau những gì tôi mong đợi là một khoảng thời gian tương đối dài, tôi cố kéo mình lên khỏi làn nước vẫn còn nóng và lau khô người. Matthew sẽ không hài lòng khi thấy tôi để da trần như thế nhưng áo tắm của tôi lại ở trong phòng ngủ, đây là điều tốt nhất mà tôi có thể làm.

Tôi chỉ muốn mặc gì đó vào người, cầm điện thoại lên và giải quyết chuyện này. Matthew

và Emelie vẫn đang đứng trong phòng khách.

“Bây giờ thì sao nào?” Tôi hỏi, cảm thấy tất cả những gì tôi vừa nhận được cất cánh bay đi hết. Bay đi hết. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Không có gì đâu,” Emelie nhìn lên hoảng sợ. “Oa, trông cậu khá hơn rồi đấy. Sao cậu không đi mặc quần áo đi?”

“Trông tớ như điên vậy,” tôi nói trong lúc quấn cái khăn tắm quanh người. “Chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra à? Simon gọi điện phải không?”

“Không,” cô ấy đáp. Matthew nhét cái gì đó vào túi hậu và bước lùi ra phía sau Em. “Mặc quần áo đi, rồi chúng mình đi kiểm thử gì đó nhét vào bụng. Chắc cậu đói ngấu rồi.”

Họ là những người nói dối kém nhất mà tôi từng gặp.

“Cậu vừa nhét gì vào túi đấy?” Tôi hỏi Matthew.

“Không có gì,” giọng cậu ấy cao hơn giọng tôi.

“Được rồi, đưa nó đây,” tôi chìa tay ra. “Nó là cái gì đi nữa thì cũng đưa cho tớ.”

Matthew và Emelie nhìn nhau. Em lắc đầu nhưng cậu ấy chỉ gật gật, lôi ra một mẫu giấy từ túi hậu và cắn môi.

“Matthew,” Em đặt tay lên vai tôi và kéo tôi lại. “Đừng.”

“Tại sao cậu lại không mặc quần áo trước nhỉ?” Cậu ấy bắt đầu nhưng tôi quá nhanh. Đẩy Emelie lên ghế sofa, tôi thu hẹp mắt lại, thắt chặt mớ tóc đuôi ngựa và kiểm tra cái khăn tắm trước khi nhảy lên ghế sofa và lao vào lưng Matthew. Một tay vòng quanh cổ cậu, tay kia chụp lấy mẫu giấy.

“Lôi cậu ấy xuống,” Matthew la hét inh ỏi trong lúc chạy vòng quanh phòng như gà lạc mẹ.

Emelie cuộn lại trên ghế, giấu chân xuống dưới, giơ tay lên che mặt. Tôi không biết cô ấy đang khóc hay đang cười, tôi hoàn toàn không quan tâm. Tất cả những gì tôi biết là mình phải lấy được mảnh giấy chết tiệt đó. Matthew chạy đến vòng thứ tư quanh phòng khách thì tôi cướp được. Cùng lúc đó, tôi làm rơi cái khăn tắm. Phót lờ sự thật rằng ít nhất ba người hàng xóm của tôi đang nhìn tôi trần truồng cười trên lưng một người đồng tính nam cao hơn mét tám chạy quanh phòng khách, tôi trượt xuống sàn nhà và đọc lướt nhanh mẫu giấy.

Matthew đứng lại, thở hỗn hển. “Lạy Chúa Jesus,” cậu ấy thở khò khè, mắt mở to, trên mặt hiện lên một nỗi kinh hoàng khôn tả. Em trấn tĩnh rất nhanh, cô ấy quấn cái khăn tắm trở lại quanh người tôi. Nhưng tôi không lo lắng cho lắm về tình trạng trần như nhộng lúc bấy giờ. Tôi quan tâm nhiều hơn đến nội dung lời nhắn.

Tờ giấy được xé ra từ một cuốn sổ, màu xanh nhạt với những đường nham nhở. Cuốn sổ của tôi. Có ai đó đã mò vào túi xách của tôi, xé ra một trang trong cuốn sổ của tôi và gửi cho tôi một lời nhắn ngắn ngủi.

Rachel!

Anh rất xin lỗi. Chuyện này không giải quyết được gì.

Tuần này anh đi công tác, sau đó anh sẽ dọn ra ngoài.

Xin lỗi.

Simon.

Tôi đọc thêm ba lần nữa trước khi nhìn lên hai người bạn. Vẻ mặt của Matthew nửa như đau thương, nửa như hối lỗi. Em trông buồn thê thảm. Tôi mở miệng ra để nói điều gì đó, bất cứ điều gì để phá vỡ sự căng thẳng, nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là hít một hơi thật sâu. Là thế này thôi sao? Đây là tất cả những gì tôi có sao? Tờ giấy bị bóp vụn dễ dàng, cho đến khi nó chỉ còn là một vài góc sắc nhọn trong lòng bàn tay tôi, như là một quả bóng bé xíu chẳng có gì bên trong hết. Khi tôi mở mắt ra, nó vẫn còn ở đó. Một mẩu giấy nhỏ bé, vô thường vô phạt đã làm trái tim tôi hoàn toàn tan vỡ.

“Mấy giờ rồi?” Tôi hỏi.

“Mười một giờ ba mươi chẳng?” Matthew đoán.

“Quán rượu đã mở cửa chưa?”

“Đây là London,” Em cầm túi xách lên. “Lúc nào mà chẳng có quán mở cửa.”

Tôi gạt đầu và siết chặt cái khăn tắm quanh người.

“Tớ sẽ mặc quần áo.”

Thật vui vì chúng tôi không mất quá nhiều thời gian để tìm kiếm. Chẳng bao lâu, chúng tôi đã lẩn vào một góc trong một quán rượu tối tăm trên đường. Với một chai rượu vang trên bàn và ba suất cá tẩm bột chiên, chúng tôi đã sẵn sàng cho cả buổi chiều.

“Vậy phương án của cậu là, chúng ta có thể say, xỉn nhõ vào mặt hần và lão đảo về nhà với món thịt nướng,” Matthew giơ mấy ngón tay lên thể hiện các lựa chọn. “Hay chúng ta có thể uống say, cậu có thể khóc và tự hành hạ mình một cách khốn khổ rồi chúng ta lão đảo về nhà với món thịt nướng.”

“Hãy nói với tớ là còn phương án thứ ba đi,” tôi cố gắng ngăn không cho mình thò ngón tay vào cái lỗ rách trên chiếc quần bó sát của mình. Tôi tự chỉ trích mình vì đã mặc quần áo quá nhanh, nhưng nói thật, đa số quần áo của tôi nếu không quá nhiều thì cũng có chút gì đó như điên vậy. Không ai thèm quan tâm xem một chuyên viên trang điểm đang mặc gì và tôi đã mặc cái gì đó giống như một chiếc quần bó và áo phông đồng phục trắng tuổi thọ hai năm. Ai nghĩ ngợi gì nhiều khi lục lọi tủ quần áo lúc năm giờ sáng cơ chứ.

“Phương án thứ ba là, chúng ta say và lập kế hoạch cho cuộc đời mới huy hoàng của cậu, sau đó lão đảo về nhà với món thịt nướng.”

“Tớ có được bỏ phiếu không?” Emelie huơ huơ tay trong không khí. “Tớ chọn phương án số ba. Và tớ cũng muốn gợi ý món pizza thay cho món thịt nướng.”

“Không, phải là món thịt nướng,” Matthew tuyên bố. “Đây là lần duy nhất tớ có thể ăn một món gì đó mà sau đó không tự ghét bản thân mình. Tất cả lượng calorie trong vòng bốn mươi tám giờ sau vụ chia tay đều là vô nghĩa và vớ vẩn.”

“Còn quy tắc nào mà tớ nên biết không nhỉ?”

“Ôi, lạy Chúa, còn cả đồng,” Em phụ họa. “Cậu được phép nghỉ việc hai ngày vì ốm, ba cuộc nói chuyện điện thoại muộn vào ban đêm với tớ và Matthew mà không bị kêu ca phàn nàn gì, ăn bao nhiêu kem thỏa sức. Cậu có thể dùng thẻ tín dụng như rác rưởi để mua sắm tung bừng, miễn là không mua những thứ lỗ bịch mà cậu sẽ không bao giờ mặc trong vòng sáu tháng. Còn gì nữa nhỉ?”

“Cậu được phép quan hệ với ai đó một cách quá đáng đến chừng nào họ còn dùng được,” Matthew bổ sung. “Và cậu sẽ không bao giờ phải gọi cho họ nữa.”

“Có lẽ chừng ấy là đủ rồi,” tôi nói trong lúc mân mê đuôi tóc. “Tớ vừa mới tẩy lông vùng kín, có lẽ tớ có thể tẩy giúp cậu đấy.”

“Tớ không muốn biết,” Matthew giật mạnh chiếc iPhone trên bàn khi nó bắt đầu rung và nhìn chăm chăm vào màn hình mất một lúc.

“Chúng tớ làm lỡ mất việc quan trọng của cậu phải không?” Em hỏi nên tôi không hỏi nữa.

“Lúc nào các cậu chẳng làm lỡ việc quan trọng của tớ,” cậu ấy đáp. “Nhưng tớ vẫn yêu các cậu. Thôi nào, trở lại chuyện với cô nàng Summers đã. Tuần vừa rồi bạn lảm nhảm?”

“Làm việc vào thứ Hai, rồi chiến đấu sang cả thứ Ba,” tôi nhún vai. “Lại công việc với quần áo lót. Với Ana. Với Dan.”

“Vậy là chúng tớ vẫn chưa giúp gì được trên hành trình hồi phục của cậu,” Em ngáp ngừng hớp một ngụm rượu. Vẫn còn hơi sớm, nhưng trời phù hộ cho cô ấy vì cô ấy còn cố gắng được. “Rồi tàn tích sẽ biến mất.”

“Tớ không tin được là anh ấy đã ra đi,” tôi chống khuỷu tay lên mặt bàn. “Đó là chuyện thường tình phải không? Việc họ bỏ đi ấy?”

“Chưa có ai rồi hơi đi trả lời câu hỏi đó đủ xác đáng cả,” Em thừa nhận. “Tớ thiên về việc không nghe máy và không nhắn tin trả lời cho đến khi người ta ngừng lại thì thôi.”

“Và cậu biết đấy, tớ rất thích những tiếng la hét đi kèm với âm thanh bát đĩa vỡ loảng xoảng, những thứ bạo lực hay hóm giỡn đó, lại còn có cơ hội được người ta chứng kiến vào lúc ba giờ sáng nữa chứ,” Matthew nói. “Để lại một lời nhắn có vẻ hơi bình dân và thẳng thắn quá so với tớ.”

“Tớ sẽ làm gì nhỉ?” Tôi nốc nốt nửa cốc rượu còn lại. “Ý tớ là, sau khi rượu chè và ăn thịt nướng ấy? Tớ mà độc thân thì sẽ như thế nào cơ chứ?”

“Đây không phải là lần chia tay đầu tiên của cậu, cậu sẽ vượt qua nó thôi.”

“Không phải là lần chia tay đầu tiên của tớ nhưng đây là lần đầu tiên tớ bị vứt bỏ.”

Cả bàn yên lặng. Có khả năng tôi đã đánh mất sự thông cảm trong căn phòng.

“Lạy Chúa, đúng là như vậy phải không?” Matthew thở ra. “Chưa bao giờ cậu bị bỏ rơi cả.”

“Và thực ra,” Em bỏ kính và nhét tóc ra sau mang tai. “Khoảng thời gian độc thân lâu nhất của cậu là bao lâu?”

“Không phải là tớ chưa gặp đủ rắc rối đâu,” tôi nhanh chóng tự vệ.

“Nhưng cậu chưa bao giờ thực sự độc thân phải không?” Matthew lôi bộ mặt ‘Tớ đang suy nghĩ’ ra. “Cậu đã ở bên Simon được, xem nào, năm năm thì phải?”

“Phải,” tôi cố nuốt càng nhiều rượu càng tốt trước khi chúng tôi mở tập hồ sơ cũ.

“Và nếu tớ nhớ không nhầm, cậu đã chia tay Jeremy trong đám cưới của Theresa béo ú và gặp Simon ở bàn đón tiếp.”

Tội nghiệp Theresa béo ú ở khoa truyền thông. Chúng tôi đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi mà cô ấy vẫn không giữ bỏ được cái biệt danh đó? Thực sự là không, ngoại trừ việc đó ra, cô ấy béo ú, và cô ấy đã kết hôn. Tại sao tôi lại phải thương hại cô ấy cơ chứ?

“Và trước Jeremy là, ai nhỉ, Will phải không?”

“Will bất tài á?” Em vỗ tay. “Ồ, cậu ta rất buồn cười đấy.”

“Không, chẳng buồn cười gì cả, hấn đích thị là một tên bất tài,” tôi chữa lại. “Hắn đã lừa tớ trong lúc quan hệ với khoảng hai mươi lăm cô khác nữa.”

“Và mặc dù vậy, cậu vẫn muốn cho hắn một cơ hội,” Matthew nheo mắt lại. “Và rồi một cơ hội nữa. Rồi lại một cơ hội nữa. Thực sự tớ không bao giờ hiểu được chuyện đó. Hắn có nóng bỏng đến thế đâu.”

“Tớ nghĩ rằng vì hắn không phải là Martin,” tôi khái quát.

“Martin. Martin đáng yêu,” Matthew mỉm cười. “Tớ nhớ những bạn trai của tớ hồi đại học quá. Họ thật đơn giản.”

“Phải, ngoại trừ việc Martin đáng yêu quan hệ với giảng viên dạy tiếng Anh của cậu ta,” tôi nhắc nhở họ trong lúc rót đầy cốc cho mình. Việc say xỉn lúc này rất cần thiết.

“Và cả tớ nữa,” cậu ấy bổ sung. “Nhưng mãi sau này cơ, rõ ràng là vậy mà.”

“Tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó cả,” Em vỗ tay với người bồi bàn đang đi lang thang trong quán với ba suất cá tẩm bột chiên của chúng tôi.

“Vì tớ tuyệt vời sao?” Tôi đánh bạo.

“Ngoại trừ điều rõ ràng đó,” cô ấy đáp. “Ai cũng sẽ có lúc độc thân.”

Tôi cắt một nửa miếng cá và nhúng thật sâu vào nước tương cà. Ngoại trừ những thực đơn ngớ ngẩn trong mấy quán rượu hợp thời ở London, có quá ít thứ khiến tôi vui vẻ bởi vì, thực ra, chẳng có gì làm tôi vui vẻ hơn là món cá tẩm bột chiên. Tại sao tôi chưa bao giờ độc thân nhỉ?

“Không phải là tớ có cả tá đàn ông xếp hàng sau lưng đâu,” tôi nói. “Nếu không thì chúng ta đã không ngồi đây rồi, đúng không nào?”

“Cứ cho là thế đi,” Matthew chỉ chú ý phân nửa trong lúc làm một cái bánh sandwich kẹp cá chiên lỏng lẻo. “Vậy nên, tất cả chuyện này sẽ là mới lạ với cậu. Oa.”

“Tớ không tin được chuyện này,” món cá chiên và rượu Saubignon Blanc xem ra rất hợp nhau. “Tớ đã nghĩ sẽ đính hôn vào cuối năm nay, và bây giờ tớ sắp trở thành một trong số những người phụ nữ điên cuồng trên xe bus, trang điểm quá đậm và mang theo một con mèo trong túi xách.”

“Không, không phải thế đâu,” Em giật mạnh cái đuôi ngựa rối bời của tôi. “Cậu sẽ ổn thôi. Hơn cả ổn nữa là khác. Độc thân và quyến rũ.”

Nghe có vẻ không được thuyết phục cho lắm. “Nhưng tớ chỉ muốn cuộc sống của tớ quay trở lại bình thường thôi.”

“Không có chuyện đó đâu,” Matthew chỉ ra. “Bây giờ chuyện này là bình thường rồi.”

Bỏ món cá chiên xuống đĩa, tôi thấy cả mặt mình xụ xuống. “Không bình thường một chút nào, và giờ tớ thấy rất chán nản.”

“Không, không phải đâu, độc thân tuyệt lắm đấy,” Em nói. “Cậu chỉ phải vượt qua cuộc chia tay khốn kiếp này và rồi mọi chuyện sẽ lại ổn thôi.”

“Cậu ấy nói đúng đấy,” Matthew khẳng định. “Khi cậu có một người bạn trai thực sự, cậu chỉ bước đi nặng nề hơn thôi, vì đó là điều cậu làm. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu hạnh phúc. Bây giờ cậu sẽ có cơ hội tìm ra những gì khiến cậu hạnh phúc, không phải là những gì làm cho hấn ta hạnh phúc hay cái thứ gọi là ‘một cặp’. Chuyện này sẽ tốt cho cậu.”

“Tớ chỉ mong là mình có một cuốn sách chỉ dẫn thôi,” tôi hờn dỗi. “Tớ không giỏi thích ứng trước sự thay đổi.”

“Có cả tá ấy chứ,” Matthew nói. “Cả triệu mới đúng. Nhưng có điều, chúng chỉ là rác rưởi thôi. Và dù gì đi nữa, cậu cũng không cần đến chúng đâu. Cậu có chúng tớ rồi và chúng tớ là hai trong số những người độc thân tuyệt vời nhất ở London. Chúng tớ giống như, ừm, những nhà thông thái ý. Chúng ta có thể được David Cameron[\[20\]](#) cấp tiền đấy, ông ta thích các nhà thông thái.”

Trong sự thích thú và cố gắng giữ yên lặng để ăn trưa, tôi đã cắn phải lưỡi của mình. Dù sao thì tôi cũng thấy tốt hơn khi ra khỏi nhà, giống như việc tôi cảm thấy tốt hơn sau khi tắm. Và thật tuyệt vời khi ngồi đây, uống rượu với hai người bạn tốt trong cuộc đời. Nhưng... nhưng... tôi vẫn *không muốn* cảm thấy tốt hơn, tôi chỉ muốn Simon quay lại. Cảm thấy nước mắt chực tràn ra, tôi cố gắng tập trung vào chuyện khác. Bất cứ chuyện gì cũng được. Đó là những việc cần làm trong ngày thứ Bảy sao?

Vì Simon đã tàn phá và cướp bóc danh sách những việc cần làm của tôi để viết lời nhắn “chó chết” đầy thành tâm của mình, tôi phải viết một danh sách mới. Đẩy bữa trưa sang một bên, tôi bắt đầu nguệch ngoạc viết ra mọi thứ cần phải làm trước khi quay trở lại công việc vào thứ Ba. Tôi vẫn phải đến bưu điện, vẫn phải lấy thiệp và quà sinh nhật của Matthew. Tôi cần phải gọi ai đó đến sửa chỗ ẩm ướt trong nhà, ai nhỉ, thợ trát vữa chẳng? Có lẽ tôi nên gọi cho bố, và nói với ông rằng Simon sẽ không đến dự đám cưới ông.

“Rachel này?” Matthew nói to.

Tôi nhìn lên, răng cắn nắp bút. “Hả?”

“Cậu đang làm gì đấy?”

Tôi hết nhìn Matthew đến Emelie. Cả hai đều giơ những cái đĩa đầy thức ăn lên không trung và cả hai đều nhìn tôi chăm chăm như thể tôi đang bị rối loạn tâm lý vậy.

“Viết ra những việc tớ cần làm.”

“Làm gì cơ?”

“Mọi thứ.”

“Đúng rồi.”

Tôi nhìn hai người bạn thêm một lần nữa rồi quay trở lại danh sách của mình. “Chuyện này giúp tớ cảm thấy tốt hơn, được chứ?”

“Miễn là nó có bao gồm việc say sưa và tìm một chàng trai thất tình thì tớ đồng ý,” Em nói sau một thoáng. “Và viết thêm là ‘đưa cho Emelie bộ đĩa *Peep Show* của Simon’ nữa nhé.”

“Cậu có thể lấy chúng,” tôi hứa. “Nhưng đây là những việc thực sự cần làm chứ không phải là danh mục những điều tưởng tượng phải làm sau khi chia tay.”

“Cậu đã có quá đủ những việc cần làm sau khi chia tay rồi đấy,” Matthew nhận xét, mồm ngậm đầy khoai tây chiên. “Những việc cần làm thì đã làm rồi, có người đã đấm vào mặt tình nhân cũ của cậu, và cậu cũng đã ngủ với hắn sau khi chia tay. Thường thì tớ sẽ phải mất rất nhiều thời gian dần vật bản thân mình vì chuyện đó.”

“Tớ cũng thế,” Em gật đầu. “Tình dục sau khi chia tay thường là thứ kéo dài chuyện này thêm. Cậu đang làm mọi việc rất tốt. Mọi thứ đều đã được đánh dấu hết cả rồi.”

“Chỉ cần chăm chỉ hoàn thành nốt cái danh mục những việc cần làm khi độc thân là đủ lắm rồi,” tôi cào cào cái mác trên chai rượu, cố gắng không trề môi. “Thôi cạo lông chân, tiếp tục say xỉn và chết một cách cô độc bên những con mèo.”

“Ôi, Rachel,” đôi mắt Em lấp lánh. “Thế đấy. Chúng tớ sẽ viết cho cậu một danh sách. Danh sách những việc cần làm của một cô gái độc thân.”

Tôi xé ra một mẫu nhãn rượu thật dài.

“Cái gì cơ?”

Gương mặt Em sáng lên như sân vận động Blackpool.

“Chúng tớ sẽ viết cho cậu một danh sách. Tất cả mọi thứ cậu cần phải làm khi là một cô gái độc thân. Mọi thứ cậu đáng lẽ phải làm cho đến bây giờ nhưng cậu chưa làm được vì mãi mê bám chặt lấy thằng ngu đó.”

“Thực ra thì đó không phải là một ý tưởng tồi,” Matthew nói. “Tớ nghĩ tớ cũng được phép đóng góp mặc dù tớ không hoàn toàn là một cô gái độc thân. Được chứ?”

“Tớ không biết,” cô ấy mơ màng. “Nếu tớ thấy cậu không còn thích thú với thuốc kích dục nữa, hoặc đi sàn suốt đêm và sau đó làm tình với một kẻ lạ mặt nóng bỏng trong phòng tắm công cộng, tớ sẽ cho phép cậu nói hoặc hơn thế nữa, nhưng cậu sẽ không được phép đâu, vì cậu là một tên đồng tính ngớ ngẩn.”

“Chúng ta không làm tình, bạn thân mến ạ, chúng ta đang ở Anh,” Matthew đổ đầy cốc của Em trong lúc nhìn cô ấy trừng trừng như dài cả thế kỷ. “Và chuyện tớ không lẫn ra khỏi một nhà tắm hơi ở Vauxhall vào sáu giờ mỗi sáng... không có nghĩa là tớ không có quan điểm nào có giá trị trong việc làm thế nào để trở thành một người độc thân thành công.”

“Nếu như chuyện này có thể ngăn hai cậu đấu khẩu như những con gà, tớ sẽ tham gia,” tôi

dịu lại. “Tiếp đi, thế trong danh sách này có những gì nào? Bên cạnh việc khóc than một mình trong ngày lễ Tình nhân và ngủ với một kẻ lạ mặt trong nhà vệ sinh ở Infernos ra?”

“Ồ, tớ nghĩ rằng chúng ta có thể làm những việc tốt đẹp hơn thế nhiều,” Em hứa. “Tốt hơn rất, rất nhiều là đằng khác.”

Sau khi giải quyết hết sáu gói hoa quả sấy, ba chai rượu và hai tiếng đồng hồ tranh cãi kịch liệt, chúng tôi đã say khủng khiếp, nhưng dù sao chúng tôi cũng thống nhất được vài điểm trong Danh Sách. Và chẳng có kế hoạch nào cho việc đến bưu điện cả.

“Rồi, rồi, rồi, kiểm tra lại danh sách lần cuối nào,” Matthew giơ tờ khăn ăn cuối cùng trên bàn lên - cái khăn duy nhất chưa bị sử dụng làm giấy nháp cho bản danh sách của tôi. Mươi việc đầu tiên tôi cần phải làm trước khi chính thức tuyên bố là mình độc thân. Tôi vẫn chưa hiểu tại sao Emelie lại nghĩ rằng học trò tung hứng sẽ khiến tôi trở thành một người độc thân thành đạt, tuy nhiên, chúng tôi vẫn đang cố gắng. Matthew hăng giọng: “Số một, trùng tu nhan sắc.”

“Không phải là trùng tu nhan sắc,” Emelie chen ngang. “Giống như là, một sự lột xác hoàn toàn ý. Chúng ta sẽ đổi kiểu tóc, quần áo, đồ trang điểm cho cậu, chúng ta sẽ trang trí lại căn hộ của cậu. Tất cả mọi thứ.”

“Tớ cần cắt tóc,” tôi thừa nhận. “Và quan trọng hơn, phòng khách cũng cần được sơn lại.” Nếu tôi ngậm miệng lại, sẽ có khả năng rất lớn là tôi sẽ để mất hai thợ sơn miễn phí trong danh sách. Kết quả. “Tiếp theo là gì?”

“Chế độ tập luyện,” Em tuyên bố bằng giọng rên rỉ trong lúc lấy cây bút từ chỗ Matthew và viết nó ra. Tôi đã cố giằng lấy cây bút từ lúc hai chai rượu đi đứt. “Không tranh cãi. Điều này rất quan trọng, lúc này trông cậu gầy như mẩu ấy, nhưng cậu sẽ phải nhấc mông lên thôi. Và một ngày nào đó cậu trông sẽ rất tuyệt. Tin tớ đi, cậu sẽ cảm thấy thật tuyệt vời.”

“Ngồi trên ghế sofa sau một ngày làm việc dài đằng đẳng hoặc lê mông đến cái hộp bắn thủ với cả tá người mồ hôi nhơ nhớp mà luôn cho rằng tớ không thể chạy trên máy tập thể dục trong vòng mười phút mà không lộn cổ xuống sao?” Đó là lời bào chữa mà tôi dùng cho chính bản thân mình trong suốt nhiều năm qua. Không may thay, có vẻ như tôi là người dễ bị thuyết phục hơn là Emelie.

“Miễn bàn luận.” Cô ấy đưa tay ra phía trước. “Đó là quy định. Cậu không thể cãi lại bản danh sách được.”

“Không thể cãi lại bản danh sách được,” Matthew hưởng ứng. “Điều này đưa chúng ta đến điều số ba. Đi tìm cảm giác mạnh.”

“Tớ nghĩ tớ sẽ vui vẻ hơn...” ngừng lại để nắc cục. “Nếu tất cả những việc trong danh sách cụ thể hơn một chút. Phương án đó gọi ra rất nhiều cách hiểu khác nhau. Và cái điều mà tớ coi là cảm giác mạnh có thể là rất bình thường với cậu ấy.” Tôi giơ cốc chỉ vào Matthew. Tại sao cánh tay tôi bỗng trở nên nặng như chì thế nhỉ?

“Đừng nói đến chuyện đó,” cậu ấy lắc đầu. “Hãy thành thật đi nào, tớ đã làm những việc vô cùng kinh tởm với những người kinh tởm vô cùng.”

“Điều đó đồng nghĩa với môn nhảy bungee[21] hoặc nhảy bằng dù hoặc tương tự như vậy,” Em cố gắng quay trở lại chủ đề chính. “Không phải là chuyến đến Australia và cũng không phải cạo đầu đâu.”

Nhảy bungee ư? Thật vậy sao? Tôi bắt đầu nghi ngờ tính hợp pháp của bản danh sách.

“Các cậu cho rằng tớ có thể vượt qua nỗi sợ độ cao và nhảy bungee trong vòng hai tuần ư?” Tôi gục đầu xuống bàn. Eo ời. Đau. “Khó quá đi.”

“Tất nhiên rồi,” Matthew cầm đuôi ngựa của tôi kéo lên. “Chuyện này sẽ dạy cậu tìm ra khả năng đích thực của mình.”

“Tớ nghĩ chỉ để giải sầu thôi chứ?”

“Sẽ vui lắm đấy,” họ đồng thanh.

Phép tính cộng giữa tôi và độ cao không tạo ra sự vui vẻ. Nó chỉ dẫn đến tã lót và phương pháp trị liệu cho người lớn. Tôi thậm chí còn không dám leo lên Alton Towers nếu không say từ trước. Chuyện này, thật ngẫu nhiên, lại khiến hai người họ không bằng lòng. Chẳng có gì hay ho khi nôn mửa ở Oblivion[22] rồi phát hiện ra bạn không được phép mang rượu từ bên ngoài vào công viên giải trí.

“Và sau đó cậu sẽ khỏe mạnh hơn cả triệu lần ý chứ,” Em nói. “Thêm nữa, chính cậu bảo muốn giải quyết xong mọi chuyện trước đám cưới của bố cơ mà.”

Đám cưới lần thứ tư của bố tôi sẽ diễn ra trong hai tuần nữa và tôi cần phải có ai đó để hẹn hò. Không thể có chuyện tôi đi một mình được, nếu không bà cô Beverly khó chịu của tôi sẽ tra khảo xem bạn trai tôi đâu, và tôi chắc chắn chính cô Beverly là người đã nói với bà nội tôi rằng tôi là một đứa đồng tính nữ trong lúc bà lâm chung. Chẳng sao, tôi sẽ cho cái khung thời gian ấy vào tờ nháp thứ hai dù nó vẫn bao gồm việc “đi giày cao gót mỗi ngày trong vòng một tháng” và “học nấu ăn” ngoài những điều liên quan đến việc tôi phải mạo hiểm mạng sống của mình để làm trò tiêu khiển cho đám bạn. Ồ, có lẽ thuê hẳn một gã trai bao để đi đám cưới lại dễ hơn nhiều ấy chứ. Biết đâu, chúng tôi sẽ ngã vào một tình yêu say đắm mới... Và, con cái chúng tôi sẽ được nghe một câu chuyện tuyệt vời về bố mẹ nó. Biết đâu, ồ không, nhớ tôi phải nhận một điều kinh khủng nào đó từ hẳn, một điều mà... tôi sẽ không bao giờ sinh con được, ừm, thôi. Tập trung vào bản danh sách nào.

“Gì cũng được, số bốn là gì?”

“Sẽ hoàn hảo lắm đây,” Emelie nói. “Số bốn: Tìm một người để cặp trong đám cưới của bố cậu.”

Tôi gần như định nhờ nhiếp ảnh gia Dan làm chuyện đó nhưng vẫn để Em thêm việc “số bốn” vào danh sách. Phải mất hẳn một gói Kettle Chips tôi mới thuyết phục được cô ấy chuyển từ việc ngủ với một anh chàng lạ hoắc sang một cuộc hẹn hò mà không phải chung đụng thể xác. Mọi chuyện vẫn ổn nếu người đó là Dan, đúng không nào? Đó vẫn là một buổi hẹn hò đến đám cưới mà.

“Số năm. Làm điều gì đó mà trước đây hẳn không thích,” Em tuyên bố. “Này, cậu không thể lặp lại việc nhảy từ trên cao xuống vào việc anh ta không ủng hộ nữa. Phải là một điều gì đó khác hẳn cơ.”

Tôi nhăn nhó mất một lúc. Simon không phải là mẫu bạn trai có nhiều quy tắc và kỷ luật. Nếu như có, anh ta cũng lười nhác đến nỗi chẳng buồn ngăn tôi làm gì. Thế nên chẳng có điều gì muốn làm mà tôi chưa thử cả. Ngoại trừ...

“Tớ muốn có một hình xăm,” tôi lấy một tờ khăn ăn và viết thêm vào danh sách. “Simon ghét hình xăm lắm. Có lần tớ làm cho một người mẫu, cô ta có một hình hoa đào đẹp tuyệt ở trên lưng. Tớ vẫn luôn muốn có được hình xăm đó, nhưng chưa bao giờ làm cả, vì anh ta không thích.”

“Thấy chưa? Đó là một ý hay đấy,” Matthew nâng kính lên ra vẻ ta đây hơn cả Emelie trước khi viết dòng chữ “Đi xăm mình” lên tờ giấy. “Xin chúc mừng, cậu sẽ có một hình xăm.”

“Số sáu,” cậu ấy nói to. Thật xấu hổ, chúng tôi lại say mèm vào giữa buổi chiều thế này. Quỷ tha ma bắt, ngày hôm nay của tôi thật tệ hại. “Cậu phải ích kỷ một chút, phải mua cho mình một món gì đó thật khiêu dâm và đắt đỏ.”

“Như kiểu chiếc Vespa mà có lần cậu lái ấy à?” Tôi tỏ ra ngây thơ hết sức có thể. Đầu tôi nặng trĩu. Tôi không nên uống thêm nữa.

“Giống như chiếc Vespa mà tớ đã từng lái. Tớ chẳng thấy tội lỗi gì cả. Hãy nghĩ đến tất cả những khoản tiền mà cậu đã tiết kiệm để mua quà sinh nhật và cho lễ Giáng sinh. Kể cả những chuyến về thăm cái gia đình khốn kiếp của hẳn. Rồi còn quà cưới cho lũ bạn bạn thủ của hẳn nữa chứ. Chắc chắn là cậu có quyền mua một thứ gì đó tốt đẹp cho cậu chứ không phải cho kẻ khác sau vụ chia tay.”

“Tớ cũng được mua cho mình thứ gì đó chứ?”

“Không, Em,” Matthew đáp. “Cậu đã có nhiều thứ đắt đỏ lắm rồi.”

“Tiếp đi,” tôi nói nhanh. “Còn gì nữa nào?”

“Tớ vẫn cho là cậu nên viết một bức thư,” lúc này Em say đến nỗi không thèm để ý đến lời châm chọc của Matthew. Tạ ơn Chúa. “Tớ biết chúng ta đã viết đến bản cuối cùng rồi nhưng tớ nghĩ rằng đó là một ý hay. Bế mạc.”

“Được rồi,” tôi vẫy tay chào thua. “Tớ sẽ viết cái lá thư chết tiệt đó.” Thực sự tôi không muốn làm điều này. Tại sao lại phải mất cả một buổi tối tuyệt vời để khuấy lên những gì mà bản danh sách đang cố vùi lấp đi. Tôi không được lừa dối Simon, không được trút tiếng nức nở lên ngòi bút Basildon Bond về chuyện anh ta không còn yêu tôi nữa. Nhưng nếu việc đó có tên trong bản danh sách thì nó sẽ phải xảy ra thôi. “Nhưng tớ muốn thêm một việc nữa. Tớ muốn đi du lịch.”

“Cậu có thể làm điều đó,” Em đột ngột đứng lên, loạng choạng. “Tớ đi tè tí đã.”

“Tuyệt đấy,” Matthew lấy lại cây bút trong lúc cô ấy trèo ra khỏi chỗ ngồi ở sau bàn. Với dáng vẻ quyến rũ của một con hươu say xỉn, Em băng quơ đi ngang qua quầy bar. “Cậu có thể đi du lịch nhưng đó phải là một nơi mà cậu chưa từng đến. Cậu muốn đi đâu nào?”

“Chúng ta có thể để điều này hơi mơ hồ một chút được không?” Hàng loạt địa danh lướt qua đầu tôi như vũ bão. Có quá nhiều nơi để đến. “Dù sao thì tớ cũng chỉ có hai tuần. Và tớ đoán là Milton Keynes[\[23\]](#) sẽ không được tính đến.”

“Cậu ra nước ngoài thì sẽ phải dùng đến hộ chiếu của mình thôi,” Matthew đáp. “Đó là quy định. Phải đóng dấu vào hộ chiếu.”

Ném mình ra khỏi máy bay để đón nhận cái chết chí mạng là một chuyện, nhưng còn du lịch đến một nơi nào đó cần hộ chiếu mà chỉ trong hai tuần? Thật quá nực cười. Nhưng cũng thú vị đấy chứ... “Làm sao mà tớ có thể làm được chuyện đó?” Tôi phản bác, hy vọng là cậu ấy có một gợi ý hợp lý, không dính dáng đến việc chúng tôi tỉnh dậy và phát hiện mình đang say trên một chiếc xe tải đi Na Uy.

“Tớ không biết, chẳng lẽ cậu không thể ra nước ngoài làm việc hay đại loại thế à?” Cậu ấy nhún vai. “Du lịch thì khó gì.”

Sự thật là tôi đã bỏ những công việc quốc tế lâu lắm rồi, cô nhân viên mồm miệng tục tĩu có tên Veronica của tôi đã thôi không còn giục giã tôi làm mấy việc đó nữa. Không phải là người ta thiếu nhu cầu đối với tài năng của tôi (chẳng khiêm tốn chút nào, tôi say mà) nhưng tôi ghét phải đi xa nhà, để Simon ở lại một mình. Tuy nhiên chuyện đó giờ có vẻ khá ngớ ngẩn.

Tôi không được phép yếu lòng.

“Tớ nghĩ đến một thứ trong lúc đi vệ sinh,” Em hét lên đầy phấn khích khi tung người qua Matthew để lao vào chỗ ngồi. “Cậu cần phải mua một cái máy rung[24].”

Cho dù hai má đã đỏ ửng lên sau vụ chè chén, tôi vẫn cảm thấy mình nóng rực lên từ đầu đến chân. Làm sao mà cô ấy biết tôi vẫn chưa mua một cái nhỉ?

“Sao cậu biết cậu ấy chưa mua?” Matthew hỏi. Một phần trong tôi vui mừng khi thấy cậu ấy đã đọc được suy nghĩ của mình, một phần lại thấy hơi sốc vì cậu ấy đã mất hết sự xấu hổ. Chắc hẳn Matthew say hơn tôi nghĩ.

“Tin tớ đi,” Em lắc đầu. “Cậu ấy không có đâu, đúng không?”

“Chuyện này không liên quan đến bản danh sách,” tôi nói. “Chuyện này. Không. Liên quan. Đến. Bản danh sách.”

“Vậy thì cậu nghĩ ra một thứ gì đó đi,” cô ấy sụt mạnh xuống ghế. “Tớ cạn ý rồi. Hoặc là say rồi. Hoặc là say và cạn ý rồi.”

Tôi biết cô ấy vẫn còn hờn dỗi vì đề nghị ngủ với ai đó của mình không được chấp thuận nhưng tôi không thể nào viết điều đó ra được. Tôi muốn thể hiện sự quyết tâm nhưng tôi không thích tụt quần lót của mình một cách ngẫu nhiên. Thực ra, tôi khá chắc chắn rằng đôi khi người ta không cần phải làm chuyện ấy. Lạy Chúa, lại bắt đầu chán nản rồi đây. Có lẽ tôi nên xem xét lại nhu cầu mua một cái máy rung mới được.

“Thế còn việc liên lạc lại với mối tình đầu của tớ thì sao?” Tôi đề nghị. “Biết đâu lại hay ra trò đấy. Có một người mà hồi mười lăm tuổi tớ từng yêu mê mẩn, nhưng về sau bị anh ta đá. Đây là dịp để làm lại, đúng không?”

Em vẫn còn bĩu môi giận dỗi nhưng Matthew tỏ vẻ rất quan tâm. “Tớ thấy được đấy,” cậu ấy tuyên bố sau hai hớp rượu. “Như kiểu quay vòng tròn ý. Chuyện đó cho thấy trước khi đau thương ta có một cuộc sống, sau khi đau thương ta lại có một cuộc sống.”

“Tớ thấy chả ra gì,” Emelie nói nhưng quá muộn rồi. Nó đã có tên trong bản danh sách.

“Vậy thì,” Matthew giơ ngón tay ra đếm. “Chúng ta có: trùng tu nhan sắc, tập thể thao, nhảy bungee hoặc tương đương, xăm, chuẩn bị hẹn hò cho lễ cưới, mua đồ khiêu dâm nhưng không phải là máy rung, viết một bức thư cho thằng đểu...”

“Chúng ta có nhất thiết phải gọi anh ta như thế không?”

“Có,” cả hai đồng thanh.

“Mua thứ gì đó, đi du lịch ở đâu đó mà cậu chưa từng đến, sẵn đón mỗi tình đầu của cậu...”

“Và cho anh ta một đêm.”

Tôi phun nguyên một mồm rượu qua bàn.

“Emelie, nói thế không ích gì đâu,” trông mặt Matthew thật ghê gớm. “Và đó là điều thứ chín.”

“Phải đủ mười chứ,” tôi nói. “Không để chín như thế được.”

“Cậu đúng là một kẻ bị OCD bệnh hoạn,” cậu ấy đáp. “Thôi được rồi. Thêm một việc nữa.”

Chúng tôi ngồi nhìn nhau quanh bàn, đầu óc tôi tư duy chậm chạp. Học đánh đàn guitar. Xuất hiện trên chương trình ống kính truyền hình. Bơi cùng cá heo. Chạy đường dài. Hẹn hò với một người trong lực lượng quân đội. Ngủ với một gã trai trong một ban nhạc. Nuôi thú cảnh. Làm tình nguyện viên cho một tổ chức từ thiện. Oái, tôi liều mạng quá rồi. Trước khi Matthew và tôi kịp đưa ra ý tưởng, Emelie đã phá tan sự im lặng.

“Phạm pháp,” cặp mắt cô ấy rục lên. “Cậu phải phạm pháp.”

“Đừng có lố thế chứ,” tôi còn không buồn rời mắt khỏi cốc rượu đáng yêu, rất đáng yêu của mình. “Tớ sẽ không phạm phải cái luật ngu ngốc nào đâu.”

“Thực ra thì...” Matthew nói nhỏ.

“Ôi, thôi đi,” tôi đánh mắt sang cậu ấy. “Tớ sẽ không phạm pháp đâu. Tớ chưa bao giờ làm thế cả. Ngay cả đi quá tốc độ tớ còn chưa bao giờ làm. Hai cậu biết mà.”

“Đó chính là lý do tại sao cậu phải làm chuyện ấy,” Emelie nói trong lúc thêm nó vào cuối tờ giấy ăn. “Tuyệt thật.”

“Tớ không tin là hai cậu lại nghĩ ra chuyện đó,” tôi dụi mắt hồ nghi. Và cố gắng để họ tập trung hơn. “Nghiêm túc đấy chứ? Matthew?”

“Chúng ta sắp có một Rachel Summers mới tinh rồi,” cậu ấy đáp, tay đưa tờ giấy qua lại để hong khô mấy dòng chữ còn ướt mực. “Kẻ phạm pháp, dân chơi quốc tế mà quỷ sứ cũng phải dè chừng có tên Rachel Summers.”

“Đừng có quên vụ hình xăm,” tôi nhắc nhở cậu ấy. “Nếu tớ sắp chuyển giao sang cuộc đời tội phạm, tớ sẽ phải cần đến mấy hình xăm tù ngục đấy.”

“Chuyện này sẽ vui lắm đây,” Emelie thọc tay vào túi bánh quy cuối cùng còn sót lại. “Vui. Lắm. Đây.”

Tôi cầm lấy tờ giấy ăn từ tay Matthew và cẩn thận nghiên cứu lại trước khi thả nó vào túi xách. Tôi đang làm vì điều gì không biết?

“Vì tớ hay vì các cậu?”

Cậu ấy nhìn Em, Em nhìn lại một cách khó khăn.

“Vì chúng ta chứ,” cậu ấy nói, cả hai cùng gật đầu. “Vì chúng ta chứ.”

Lúc Emelie tu xong giọt rượu cuối cùng ở đáy chai, chúng tôi nhất trí rằng đó là dấu hiệu cho thấy đã đến lúc phải kéo nhau về. Dắt díu nhau ra khỏi chỗ ngồi, tôi cố đứng vững, bước ra một cái gì đó trông na ná như một đường thẳng dẫn ra khỏi quán rượu, và nheo mắt lại trước ánh mặt trời buổi chiều muộn. Tôi ngược lên tự hỏi tại sao trời vẫn chưa tối. Tôi đã chèn chén lâu lắm rồi cơ mà? Đã lâu lắm rồi tôi không say thế này giữa ban ngày ban mặt, nhưng tôi có một cảm giác tệ hại rằng đây chỉ là sự khởi đầu của một chuyện gì đó chứ không phải là kết thúc. Tôi cũng có một cảm giác tệ hại khác rằng tôi chuẩn bị nôn mửa.

Cả ba chúng tôi cố gắng bám lấy nhau để lảo đảo bước về, rồi đổ gục xuống sofa. Trong vòng năm phút, Em và Matthew đã lăn ra ngủ. Tôi ngồi ở giữa ghế, Emelie gối đầu lên vai tôi, Matthew cuộn người lại trong cánh tay tôi, chân cậu ấy đặt trong lòng tôi và đập vào cái gương trước mặt tôi. Chẳng có gì thay đổi hết. Cái ghế sofa vẫn có màu đỏ, cái gương của bà tôi vẫn treo trên lò sưởi và miếng vá chỗ tường ẩm trong góc phòng vẫn chưa được ai sờ đến. Chẳng có gì thay đổi cả, nhưng mọi chuyện đã khác đi rồi. Cố lách mình ra khỏi hai cái bánh sandwich BFF say mềm, tôi nhón chân đi vào bếp tìm chút nước. Cốc chén vẫn trong tủ, vòi nước vẫn chưa đủ lạnh. Tôi uống một hơi hết cả cốc nước, rót thêm cốc nữa và dựa vào bàn bếp. Mọi chuyện có vẻ ổn khi ngồi trong quán rượu, chúng tôi có bản danh sách để mà cân nhắc, có món cá tẩm bột chiên mà ăn, và quan trọng nhất là có rượu mà uống. Nhưng bây giờ tôi đã ở nhà rồi... bây giờ là hiện thực. Vì lý do nào đó, tôi mong Simon đang nằm trên ghế sofa xem tivi và ăn Doritos như thứ Bảy hàng tuần. Nhưng anh ấy không ở đó. Căn hộ hoàn toàn trống trải. Từ bây giờ trở đi sẽ là như thế. Ngay khi luồng suy nghĩ đó đập vào tâm trí và nước vừa mới luôn xuống bụng, tôi đã thấy nó muốn ộc ra ngay lập tức.

Lạy Chúa, may mà căn hộ của tôi khá nhỏ nên tôi đã kịp chạy vào nhà tắm. Hầu như không có điều gì trên đời làm tôi ghét bằng việc nôn mửa nên tôi hiếm khi uống nhiều đến thế. Vực người dựa vào bồn rửa mặt, tôi nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương, cố gắng thuyết phục bản thân rằng những giọt nước mắt nóng hổi đang giàn giụa trên khuôn mặt chẳng qua chỉ vì tôi mới nôn mà thôi.

“Đủ rồi,” tôi tự nhủ. Tôi có thể say xỉn vào bốn giờ chiều một ngày thứ Bảy nhưng tôi thực sự không muốn ai nghe thấy tôi nói một mình. “Không khóc nữa.”

Cứ cho là điều đó đặt hơi nhiều trách nhiệm lên một chai dầu gội Johnson & Johnson’s Baby, nhưng tôi phải ép mình tin. Tôi sẽ không phí thêm giọt nước mắt nào vì kẻ đã để lại cho tôi một mảnh giấy nữa. Tôi sẽ không để mình đau khổ vì một kẻ nghĩ rằng năm năm trời có thể viết trong chưa đầy bốn câu. Tôi sẽ không dẫn vật vì một kẻ vừa làm trái tim tôi tan nát vừa lấy mất kem đánh răng của tôi mà không mảy may ân hận. Thế là xong. Quay trở lại phòng khách, tôi cuộn người trên ghế bành và lắc đầu trước hai người bạn say bí tỉ. Hôm nay rõ là một ngày vất vả cho họ. Cố không làm họ tỉnh giấc, tôi kéo bản danh sách ra khỏi túi xách và đọc lại một lần nữa. Tôi sẽ không bao giờ làm bất kỳ điều gì trong số này. Hai mươi năm nữa tôi cũng không màng gì đến chúng. Tôi không phải là loại con gái có thể làm được những điều này. Thế thì loại con gái như thế nào mới làm được nhỉ?

Và tôi không thể không vui mừng khi phát hiện ra điều đó.

“Chào!”

Tôi xoay người và va phải thứ gì đó mềm mềm trên giường.

“Tớ tưởng cậu bảo là không có tình dục đồng giới trong danh sách cơ mà?” Emelie lầm bầm.

“Nếu tớ mà đồng tính thì cũng không thềm làm chuyện đó với cậu đâu,” tôi đáp.

Tại sao Emelie lại nằm trên giường tôi nhỉ? Simon đâu? Sao nào tôi cứ như bị hút sạch ra, rồi bị nhào khô như một tờ giấy Bounce[25] thế nhỉ?

“Vẫn còn sớm lắm,” tôi lại trở mình, miệng lầm bầm trong gối. Biết đâu nếu tôi nằm úp mặt xuống gối đủ lâu, tôi sẽ làm mình ngạt thở rồi bất tỉnh luôn. Đó sẽ là một giấc ngủ dài thật tuyệt, đúng không nhỉ? Một cơn hôn mê đẹp, tuyệt đẹp. Mở to đôi mắt, tôi chợt nhận ra mình nên dậy và hòa nhập vào thế giới ngoài kia vì ở đó tôi không có nhiều dịp để mà chao đảo tinh thần nữa. Muốn cho bản thân hôn mê không phải lúc nào cũng tốt cả. “Tớ muốn được ngủ nướng.”

“Gần mười giờ rồi, thế là ngủ nướng rồi,” Em nói, bật tung lên và đi ra khỏi giường như chú cún con Andrex[26]. “Hôm nay là ngày đầu tiên cậu bắt đầu cuộc sống độc thân. Chuyện đó thú vị đấy. Dậy. Nào.”

Tôi cảm nhận được ánh mặt trời trên mặt, ngay lập tức tôi có một ghi chú trong đầu là phải mua ngay mấy cái rèm cửa tối màu. Niềm an ủi số một.

“Tớ oải quá,” tôi đẩy hai chân sang bên kia giường, mong rằng chúng sẽ kéo cả người tôi sang đó. “Đây là một phần của sự độc thân à?”

Em đuổi người và gật đầu. “Tụi mình phải xem lại tử lượng của cậu mới được. Tớ sẽ bật cái ấm đun nước lên xem cậu ấy đã tỉnh chưa.”

Sau khi tôi ngủ thiếp đi trên ghế sofa, phần còn lại của đêm qua khá mơ hồ. Tôi nhớ là mình tỉnh dậy lúc khoảng bảy giờ, lại nôn, uống trà, đặt bánh pizza và mở bài “Đoán xem ai sắp chết?” còn Matthew mở chương trình *Casualty*. Tàn tích của vụ đập phá ban chiều thật khó chịu. Sau khi thống nhất là tôi sẽ không khóc một mình nữa, Matthew và Em đã cho phép tôi

chuồn lên giường. Tuy nhiên, chuyện đó khác với những nghi lễ thứ Bảy hàng tuần của tôi: giặt giũ, xem DVD, đến Pizza Express sớm để còn kịp xem Trận đấu của Ngày. Ngáp dài, tôi chải đầu và cột tóc ra sau gáy. Có khó hiểu không khi ngày hôm qua có lẽ là ngày vui nhất trong năm? Có lẽ từ “vui” không được chính xác cho lắm. Chắc chắn là thú vị nhất rồi.

Sàn nhà bằng gỗ cứng trong phòng ngủ của tôi không bao giờ ấm áp, thậm chí ngay cả khi mặt trời chiếu thẳng vào như buổi sáng nay, thế mà khi bước xuống giường, tôi lại chỉ lạnh có một chân. Liếc xuống, tôi thấy một chân mình đang dẫm lên thứ gì đó màu trắng. Thứ gì đó rất mềm. Thứ gì đó... Áo sơ mi của Simon. Chắc là nó rơi xuống gầm giường trong lúc làm tình điên cuồng đêm hôm thứ Sáu. Nhắm mắt lại, tôi ôm chặt cái áo cotton đã tả tơi và cố gắng thở thật chậm. Lý do chính khiến tôi không khóc vào đêm qua là vì tôi quá mệt. Phương pháp đầu tiên mà cơ thể tôi áp dụng để tự vệ là tắt toàn bộ chức năng và đi ngủ, nhưng đó không phải là sự lựa chọn cho ngày hôm nay. Tôi sẽ phải làm điều gì đó.

“Cậu muốn tắm hay uống trà trước nào?” Em thò đầu qua cửa. “Matthew đang trong đó rồi nhưng nếu cậu muốn, cậu sẽ vào kế tiếp.”

Tôi vùi cái áo vào dưới gối và đứng lên hơi nhanh. Dư vị của buổi chiều chè chén vẫn kéo dài sang tận sáng nay, ôi trời ạ.

“Tắm trước,” tôi cố gắng bước ra khỏi phòng để tạo ra một chút khoảng cách giữa mình và cái áo. “Chắc chắn là phải tắm rồi.”

Ngồi xuống uống trà chắc chắn sẽ dẫn đến vụ nói chuyện. Nói chuyện chắc chắn sẽ dẫn đến việc bàn về Simon. Nói về Simon chắc chắn sẽ dẫn đến việc não bộ của tôi nổ tung. Tôi cần bị phân tán. Một người đàn ông đồng tính cao hơn mét tám không đích xác là người mà tôi đang nghĩ đến nhưng đó là thứ tôi nhìn thấy khi bước vào phòng khách. Và tôi cho rằng, xét về hình thức mà nói thì đó là một sự phân tán. Nhưng nó không có ích bằng thứ khác tôi thấy trong phòng khách. Danh sách những việc cần làm của một cô gái độc thân.

“Lạy Chúa, tối qua chúng ta đã uống bao nhiêu nhĩ?” Matthew vận sống mũi và ngả mái tóc còn ướt nhẹp ra ghế sofa. “Hay, nói đúng ra là cả ngày hôm qua ý? Lâu lắm rồi tớ không cảm thấy tồi tệ đến mức này.”

“Rõ ràng là chúng ta cần phải định lại tửu lượng của mình,” tôi nói, cố gắng không liếc nhìn mình trong gương. Thoáng thấy hình ảnh của một kẻ coi mộ nhà thờ với điệu bộ rách nát tả tơi trước khi tôi kịp ngoảnh mặt đi đã tẻ lắm rồi. “Tớ không biết Emelie làm chuyện đó như thế nào.”

Tôi nhặt tờ khăn ăn nhàu nhĩ lên và ngồi phịch xuống bên cạnh Matthew. Làn da Matthew vẫn còn nóng vì vừa tắm xong, toàn thân cậu ấy toát ra một mùi sạch sẽ. Còn tôi bốc mùi như một cây ma vậy.

“Đã chuẩn bị cho vụ nhảy bungee chưa?” Cậu ấy hỏi, mắt liếc bản danh sách.

“Có lẽ để hôm khác đi,” tôi đáp, cân nhắc từng điều một. Ừm.

“Sau khi uống xong, chắc chắn chúng ta sẽ có những ý tưởng rất hay ho, đúng không?”

Trùng tu nhan sắc. Tập thể thao. Nhảy bungee. Xăm. Hẹn hò cho lễ cưới.

“Tuy nhiên, bọn tớ đã giữ cho cậu không rạch cổ tay mình, và cậu biết đấy, tránh được điều đó trong vòng hai tư giờ đầu tiên khá là quan trọng.”

Mua thứ gì đó. Viết một lá thư cho người cũ. Đi du lịch. Tìm lại tình đầu. Phạm pháp.

“Sáng nay cậu tắm một mình có an toàn không? Hay cậu cần một cạ cứng?” Matthew vẫn đang nói. “Ngồi đây tớ cũng thấy hai chân cậu cần cạo lông rồi, tuy nhiên tớ không chắc là cậu sẽ an toàn với một cái dao cạo.”

“Tớ an toàn mà,” tôi hứa, sau đó đặt bản danh sách lên bàn và quả quyết bước vào nhà tắm. “Tin tớ đi.”

Chiếc gương vẫn còn mờ hơi nước sau khi Matthew tắm, suốt cả đời cậu trai ấy vẫn luôn luôn như thế, nhưng chỉ cần một đường quét nhanh, tôi nhận ra ngay tình trạng thảm hại của mình. Tóc cột đuôi ngựa như chổi xể, da tái nhợt, áo phông ngày hôm qua. Là một chuyên viên trang điểm, tôi đã quen với những khuôn mặt được chăm chút tỉ mỉ, sẫm soi vào từng góc cạnh, chỉ chấp nhận sự hoàn hảo, tuy nhiên chưa bao giờ tôi nhìn chăm chăm kiểu như thế vào mặt mình. Giả như tôi hoàn toàn chủ quan thì tôi sẽ trông thấy gì? Da tôi xám xịt và nhợt nhạt, mắt tôi đỏ ngầu và sưng húp, các góc trên khuôn mặt tôi đã biến mất dưới mái tóc. Tóc tôi... Tôi sẽ không bao giờ đồng ý cho một người mẫu nào để kiểu tóc này. Thật là kinh khủng. Tệ hại. Và Simon yêu điều đó. Đột nhiên tôi không thể chịu đựng được sức nặng mà suy nghĩ đó đang kéo tôi xuống thêm một giây nào nữa. Không nhìn vào cô gái đang đứng trước gương với mái tóc dài màu vàng, tôi mở ngăn kéo phòng tắm, vơ lấy cây kéo trong túi cứu thương và cắt phăng cái đuôi ngựa, ngay bên dưới dây buộc tóc. Khi tôi nhìn lại mình trong gương; một tay tôi cầm cây kéo, tay còn lại cầm túm tóc đuôi ngựa dài hơn nửa mét.

“MATTHEW.”

“Sao thế?” Cậu ấy nhìn lén qua cửa đầy thận trọng. “Cậu đã cởi quần áo chưa đấy? Có con nhện nào à? Cậu cởi quần áo chưa?”

Tôi giơ hai tay lên trong lúc cái dây buộc tóc tuột khỏi mái tóc cắt ngắn kiểu bốp[27] của tôi và rơi xuống sàn nhà. Mái tóc mới bằng phẳng đầy thách thức trên vai. Theo cái kiểu không

được hay hóm cho lắm.

“Ôi, lạy Chúa, xinh quá đi mất,” Matthew đập tay vào miệng, mắt nhìn chăm chăm vào tôi: xa lạ, bối rối và hơi mất trí. “Cậu đã làm gì thế? EMELIEEEEE.”

Tôi cảm thấy môi dưới của mình bắt đầu run lên nhưng tôi không thể bỏ cái kéo hay túm tóc ra được. Và bây giờ tôi quay đi khỏi cái gương, tôi không dám nhìn lại nữa.

“Tớ không biết,” tôi thì thầm. “Tớ điên rồi chẳng?”

“Trông hơi con gái, hơi lộn xộn một chút nhưng ổn đấy,” cậu ấy nói và đưa tay ra với lấy cây kéo. “Đưa nó cho tớ nào, Angelina[28].”

“Nhìn có kinh khủng lắm không?” tôi đã biết trước câu trả lời.

“Rachel,” Emelie xuất hiện sau lưng Matthew. “Tóc cậu kìa.”

“Trông tuyệt lắm.” Vừa đặt cây kéo vào giá xa khỏi tầm với của tôi, Matthew đã túm lấy cái đuôi ngựa tội nghiệp trong tay tôi. “Tớ sẽ, ừm, tớ sẽ giữ cái này.”

“Tớ không dám ra ngoài đâu,” tôi lí nhí. Tôi sợ quá không dám chạm vào nó nữa, sợ nó bung ra mất. “Trông tớ như con trai vậy. Ôi lạy Chúa, trông tớ giống Justin Bieber[29] quá đi.”

“Dù sao thì trông cậu ta cũng giống con gái mà,” Em nói trong lúc vòng tay quanh vai tôi, vừa thông cảm vừa khéo léo để không cho tôi nhìn vào gương. “Xinh lắm. Thật đấy. Và cậu cần thay đổi.”

“Tớ cần thay đổi,” tôi nhắc lại. Đầu tôi thật nhẹ, cứ như thể là nó sắp nổi bông bênh trên hai vai tôi và bay đi mất vậy. “Dù sao thì chuyện này cũng có trong bản danh sách mà.”

“Bản danh sách á?” Em lướt ngón tay dưới đuôi tóc tôi. “Cậu làm thế này là vì bản danh sách sao?”

Tôi gật đầu.

“Đuuuuúng rồi,” cô ấy giật mạnh tay áo của Matthew.

“Trước khi cậu nhảy bungee từ mái nhà xuống, cậu phải tắm, gội đầu và thay quần áo,” Matthew ra lệnh trong lúc vỗ nhẹ vào cánh tay Emelie. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Phải, mọi chuyện sẽ ổn thôi,” Emelie tán đồng, tay cậu ấy mân mê đuôi tóc tôi. “Thực ra, nhờ việc này, chúng ta sẽ tiết kiệm được khối thời gian cho việc sấy khô ấy chứ.”

Niềm an ủi thứ hai.

Sau khi đã tắm gội và thôi không nhìn chăm chăm vào gương nữa, tôi khoác vào người chiếc áo choàng tắm và chuẩn bị tinh thần cho bất cứ sự can thiệp nào đang chờ mình ngoài phòng khách. Matthew và Emelie đang ngồi lặng lẽ trên hai đầu ghế sofa, cái khăn ăn viết tối hôm qua đặt giữa họ.

“Vậy là,” Matthew chỉ vào chiếc ghế còn trống. Tôi ngoan ngoãn ngồi vào. “Cậu thực sự nghiêm túc với bản danh sách này sao?”

“Sao cơ?” tôi nhún vai. “Tớ không biết là nó không nghiêm túc đấy.”

“Cậu sẽ nhảy bungee ư? Mặc dù tớ đã đến và thay bóng đèn cho cậu khi Simon đi vắng à?” Em hỏi. “Và đúng là cậu sẽ phạm pháp ư?”

“Nhảy bungee hoặc tương tự,” tôi nhắc nhở họ. “Và, phải, tớ nghĩ vậy. Không biết tại sao. Ý tớ là tớ sẽ không lập kế hoạch cho một vụ cướp có vũ trang nhưng chắc chắn phải là một chuyện gì đó hơi tội phạm một chút mà tớ có thể chuồn êm được ấy. Nếu nó có tên trong bản danh sách, tớ sẽ làm. Và vì hai cậu chịu trách nhiệm cho những điều này, hai cậu sẽ phải giúp tớ.”

“Rachel, tớ phải nói với cậu điều này,” Em nhào người về phía trước và nắm lấy tay tôi. “Trong suốt cuộc đời, tớ chưa bao giờ tự hào đến thế vì cậu.”

Matthew đưa tay ôm đầu. “Tớ cũng ủng hộ, tất nhiên, nhưng quý cô Stevens, cậu có chắc đây là ý hay không? Ý tớ là, không phải là tớ không biết chia tay khó khăn đến mức nào, nhưng dồn mình vào chuyện gì đó nguy hiểm thì... có vẻ hơi quá đáng.”

“Tớ nghĩ tớ nên dồn mình vào chuyện gì đó nguy hiểm một chút,” tôi đáp. “Lâu lắm rồi tớ chưa làm chuyện gì đại loại thế với bản thân.”

“Miễn là cậu không sử dụng tinh thần quyết liệt ấy cho việc phạm pháp,” Matthew có vẻ không chắc chắn cho lắm. “Tớ không muốn thấy hai cậu trên chương trình thời sự sau vụ cướp ngân hàng thất bại.”

“Chúng tớ hoàn toàn có thể cướp ngân hàng thành công mà,” Em hờn dỗi.

Tôi chuyển từ ghế sang chiếc sofa và vòng tay ôm lấy hai người bạn thân thiết. “Đó là lý

do tại sao tớ cần sự giúp đỡ của hai cậu,” tôi giải thích. “Tớ muốn làm chuyện này. Cả hai cậu đều đúng, tớ chưa bao giờ độc thân, tớ không biết sống độc thân nó như thế nào. Tớ không muốn đến đám cưới của bố với bộ dạng của một kẻ ẻo lả vì trong suốt hai tuần tớ chỉ biết nghe nhạc ballad từ những năm 89, xem đi xem lại *Nhật ký tiểu thư Jones*, than vãn kiểu ‘chuyện đó sẽ không bao giờ xảy đến với tôi’ và ăn kem liên tục cho đến khi bị bệnh tiểu đường.”

“Sẽ hơi khó nếu cậu không bị tiểu đường đấy,” Matthew đáp. “Cậu có thể không đến đám cưới của bố cậu cơ mà. Ai mà biết đó có phải là đám cưới cuối cùng không?”

“Thật là bi kịch khi bố tớ đã kết hôn đến lần thứ tư còn tớ thậm chí chưa được đính hôn lấy một lần,” tôi vuốt mái tóc ngắn còn ướt của mình. “Tớ hai mươi tám rồi đấy. Mọi người sẽ thắc mắc là tại sao tớ vẫn cô đơn. Và cậu biết đấy, em trai tớ sẽ dẫn theo một con điếm nào đó đã ngủ với nó đêm hôm trước và mọi người sẽ nghĩ rằng chuyện đó thật hấp dẫn.”

“Ừm,” Em ho ngượng ngịu. “Về em trai cậu...”

“Không phải lúc đâu, Stevens,” Matthew ôm lấy tôi đầy vững chãi. “Được rồi. Trong trường hợp đó, chúng ta sẽ có rất nhiều việc phải làm đấy!”

“Đúng lắm,” tôi nhắc mình ra khỏi ghế sofa, nhìn mái tóc mới trong gương. “Đúng là chúng ta có nhiều việc thật.”

Một trong những lợi ích của việc làm một chuyên viên trang điểm là có vô số những mối quan hệ hữu ích trong giới người mẫu - những điều mà trước đây tôi chưa bao giờ lợi dụng. Chỉ cần vài tin nhắn là tôi đã có thể hẹn gặp được một nhà tạo mẫu tóc lừng danh ở một thẩm mỹ viện uy tín nào đó. Ừm, nếu Matthew không quan tâm đến chuyện tóc tai, trang điểm, quần áo hay bất cứ thứ gì xảy đến với các cô gái, thì cậu ấy sẽ có trách nhiệm dọn dẹp tất cả những gì dính dáng đến Simon trong căn hộ, thay khóa mới, dọn đồ của anh ta và chuẩn bị trang trí lại. Sứ mệnh của tôi là, hết ngày hôm nay, tôi muốn có cảm giác của một người phụ nữ hoàn toàn mới mẻ. Nếu anh ta không cần tôi trong đời, tôi cũng sẽ không cần anh ta nữa. Chúng tôi đã tranh luận về việc thay khóa có quan trọng lắm không, nhưng cứ nghĩ đến việc Simon có thể ra vào nhà tôi bất cứ lúc nào, dạ dày tôi lại quặn lên khủng khiếp.

Đây cũng là phản ứng mà tôi gặp phải khi để Tina Morgan, nhà tạo mẫu tóc cho các ngôi sao (nếu bạn tính dàn diễn viên của phim *Hollyoaks* là các ngôi sao) làm tóc cho tôi.

“Quý tha ma bắt, Summers,” cô ta gào lên, tiếng cười đầy mùi khói thuốc khi tôi ngồi phịch xuống ghế. “Ai gây ra chuyện này?”

“Tớ đấy,” tôi đáp, cố không hối hận vì quyết định của mình. Tôi biết Tina từ hồi đại học và cô ta làm tóc rất cừ. Nghề trang điểm của cô ta tệ khỏi phải nói, nhưng khi làm tóc thì... Chỉ có thể là hạng nhất.

“Được rồi, cậu chưa bao giờ giỏi làm tóc, đúng không?” cô ta kéo sợi dây qua các ngón tay để đo chiều dài tóc tôi. “Tớ đã chờ mòn mỏi để được đặt tay lên mái tóc cậu lâu lắm rồi. Ừm, cậu đã phá hủy mái tóc mình thật tệ hại, đúng không?”

Thật xấu hổ khi tài năng của cô ta lại đi kèm với sự kém cỏi về các kỹ năng xã hội. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao Tina vẫn phải làm xoăn cho mấy quý bà, quý cô WAG[30] trong một tiệm cắt tóc trên phố Regents vào ngày Chủ nhật thay vì hướng về danh sách hạng A ở LA[31]. Thật vui là chuyện đó lại được việc cho tôi ngày hôm nay. Tóc màu vàng sáng, son môi màu hồng đậm, quần bò bó sát màu xanh và miệng rộng như đảo Guernsey. Tôi đang giao mình vào tay cô ta.

“Phải, và bây giờ là cơ hội dành cho cậu đấy,” tôi hít một hơi sâu và ép mình nói. “Tớ muốn thay đổi hoàn toàn. Hãy cứ làm những gì cậu muốn.”

Tina bước lùi lại sau gương. “Bất cứ điều gì?”

“Bất cứ điều gì,” tôi nói và nhắm mắt. “Chỉ là... tớ muốn trông mình ổn.”

“Đoán nhé,” cô ta bước đến gần cái bàn. “Chia tay đúng không?”

Tôi cắn môi. “Không phải tớ muốn giấu gì đâu nhưng tớ thực sự không muốn nói. Tớ chỉ muốn mình thật xinh đẹp.”

“Cứ làm như tớ sẽ để cậu xấu xí mà bước ra khỏi đây vậy,” cô ta vỗ vỗ đằng sau đầu tôi. “Vây nhuộm màu gì? Cắt nhé? Để ngắn hay dài?”

“Tớ muốn mình khác hẳn đi ấy,” tôi nói và nhìn thấy ánh mắt của Emelie phía sau. Cô nàng đang tán tỉnh một nhà tạo mẫu tóc khác. Cô nàng lén giơ ngón tay cái lên và lại tiếp tục trò tán tỉnh. Thật là không biết xấu hổ. “Cứ làm cho tớ khác đi là được.”

“Ồ, chuyện này sẽ hay ho lắm đấy,” Tina không giấu nổi sự vui thích trong giọng nói của mình.

Sau khi nhìn lần cuối vào mái tóc màu vàng của mình, tôi nhắm mắt lại. “Ừ. Ai cũng bảo tớ thế.”

Mất thêm ba tiếng bốn mươi lăm phút tra tấn nữa Tina mới nói một câu khiến tôi mỉm cười.

“Xong rồi đấy.”

Vốn không phải là người bỏ lỡ bất cứ cơ hội tạo ra kịch tính nào, Tina đã phủ kín cái gương chiếu tôi ngồi cho đến khi quyết định là xong xuôi mọi việc. Và dù đã đoán trước được lượng tóc mà tôi phải mất ngày hôm đó, nhưng tôi vẫn hơi chột dạ khi thấy quá nhiều mảng tóc rơi lả tả xung quanh, rồi còn lo lắng hơn khi thấy da đầu mình bị đốt nóng đến bỏng rát bởi nhiều công đoạn nhuộm màu. Trước đây, tóc tôi chưa bao giờ bị hành hạ bởi một thứ gì mạnh hơn Sun In[32]. Tôi luôn là một cô gái tóc vàng hoe. Không hẳn là quyến rũ như Bridget Bardot[33] hay gì gì đó nhưng thực sự rất vàng. Tôi không đủ bí ẩn đểดึงดูด lại các cô gái da ngăm hay nhuộm nhiều màu trong việc thu hút sự chú ý.

“Tớ nhìn được chứ?” Tôi hỏi, không biết chắc mình muốn gì. Nếu cô ta kéo cái khăn khỏi tấm gương và tóc tôi có màu tím, tôi sẽ trở thành một Britney thực thụ. Đầu trượt, cầm ô đập xe ô tô của mình, đi chân trần và ăn Cheetos trong nhà vệ sinh, mọi thứ.

“Tầng tầng,” cô ta kéo cái khăn ra bằng một cử chỉ mạnh mẽ.

Oa.

Mái tóc dài đến thắt lưng của tôi đã bị thay thế bằng kiểu đầu búp ngấn màu đỏ ôm sát cằm. Tôi thôi để tóc ngang trán từ hồi còn bé nhưng lúc này trên trán tôi có một đường tóc dài, thẳng tắp bao quanh cặp mắt màu xanh nhạt. Mắt tôi lúc nào cũng có màu này sao? Tóc tôi màu đỏ. Đỏ chói. Nhìn tôi như một người lạ vậy. Và cô ta trông thật tuyệt.

“Hết ý,” Em nháy ra khỏi chiếc ghế mà cô ấy đã ngồi suốt mấy tiếng vừa qua trong lúc các nhân viên làm đầu thay nhau ve vãn khi không có khách. “Cậu là một cô nàng tóc đỏ rồi đấy! Y như tớ!”

“Tớ thấy tóc cậu hơi có màu nâu vàng,” Tina khịt mũi, tay vẫn nhặt những mẩu tóc còn vương lại trên tai tôi. “Tóc cậu như kiểu gái điểm ấy, nhỉ?”

“*Pouffiasse*[34],” Emelie đáp lại với một nụ cười.

“Tớ chạm vào nó được chứ?” Tôi hỏi trong lúc ngập ngừng đưa tay lên tóc. “Kiểu này để được lâu không?”

“Chạm được, và để lâu được,” cô ta khẳng định. “Cậu biết không, tay nghề của tớ hơi bị ngon lành đấy.”

Tôi phải thừa nhận là cô ta đúng. “Đúng vậy,” tôi tán thành, mắt dán chặt vào mái tóc của mình, mặt nở một nụ cười mãn nguyện. “Thật là không thể tin được.”

“Cậu sẽ phải đến để làm chân tóc khoảng một tháng một lần, cả tía mái nữa. Tớ sẽ chỉ cho cậu loại dầu gội và dưỡng tóc nào mà cậu cần...”

Tina tiếp tục nêu ra những yêu cầu chăm sóc tóc nhưng tôi chẳng để tâm nghe. Tôi còn bận vẽ ra cảnh lượn lờ quanh thành phố. Rachel Tóc đỏ nhấm nháp cocktail ở Bourne & Hollingsworth. Rachel Tóc đỏ vui đùa cùng bạn bè trên đồi Primrose. Rachel Tóc đỏ và người yêu lịch lãm ăn tối tại... Ừm, nơi nào đó mà tôi chưa từng đến bởi vì tôi chưa bao giờ hẹn hò với một người đàn ông nào lịch lãm cả. Trong lúc cô ta tự tranh luận với mình về những lợi ích của một loại dầu gội đầu dành cho tóc nhuộm so với một loại dầu dưỡng cho tóc nhuộm, tôi vói tay vào túi xách và lôi ra tờ giấy ăn nhàu nhĩ. Tút tát nhan sắc. Đã xong. Tôi đánh một dấu lớn, đầy hài lòng bên cạnh dòng chữ nguệch ngoạc và mỉm cười hạnh phúc. Niềm hạnh phúc đích thực. Cảm giác thật lạ. Và thật thích.

“Oa. Trông cô thật tuyệt.”

Ồ. Một người đàn ông rất đẹp trai xuất hiện trong gương bên cạnh tôi.

“Nghiêm túc đấy, nhìn cô đẹp lắm,” anh ta đưa tay ra lướt trên tóc tôi khiến tôi giật mình. Điều này cũng thật lạ và thật thích. Thấy sức mạnh của bản danh sách chưa! Một người đàn ông lạ và hấp dẫn đang chạm vào người tôi trong khi tôi không cần phải mời gọi. Nhưng nếu chỉ vì anh ta có sở thích nhà nghề thì sao?

“À, ừm,” tôi định thốt ra tiếng gì đó như tiếng cười nhưng khi phát ra nó lại giống như một con lừa đang hắt hơi vậy. Luôn luôn quyến rũ.

Tôi không giỏi khi đáp lại lời khen tặng. Cũng khá lâu rồi tôi không được ai khen gì ngoại trừ mẹ mình. Được rồi, vậy hiển nhiên là anh ta làm việc ở đây và bắt buộc phải nói rằng tóc tôi trông đẹp. “Lúc trước trông tôi như ma ấy.”

“Thế sao,” nụ cười của anh ta hơi ngượng nghịu. Ra vậy, đây chỉ là giai đoạn một của quá trình chuyển đổi. Thất bại.

“Tớ nghĩ cậu trông tuyệt lắm,” Emelie khép nép đi đến chỗ anh ta và lướt tay trên cánh tay anh ta, trưng ra đôi mắt Bambi^[35] quyến rũ nhất. “Không phải là trông cô ấy rất đẹp sao? Cứ như cô ấy được sinh ra để làm tóc đỏ vậy.”

“Đúng thế,” ánh sáng lại xuất hiện trong đôi mắt anh ta khi Em chạm vào. Cô ấy làm thế nào nhỉ? Người ta ve vãn nhau thế nào? Chuyện làm thế nào mà ngày trước tôi quyến rũ được Simon thực sự là một bí ẩn.Ồ, hợm đã, không phải thế. Bàn tiếp tân đám cưới, quán rượu, nụ hôn vụng về và sau đó, trước khi tôi kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì chúng tôi đã đang

xem phim *Eastenders* ở nhà bố mẹ anh ta trong ngày Giáng sinh. Một người bạn của tôi sắp chấm dứt những tháng ngày ích kỷ và chuẩn bị kết hôn, còn tôi thì cứ ở đó mà nói với mấy người thợ làm đầu rằng tôi trông xấu như điên cho đến khi một người hàng xóm trung niên bỏ vợ nào đó chịu ngó ngang mà đưa tôi đi đăng ký.

Tôi lại tiếp tục kinh ngạc trước mái tóc của mình trong lúc Em ve vãn anh thợ cắt tóc quyến rũ, để Tina một mình xử lý nốt các công việc còn lại trên đầu tôi.

“Cảm ơn cậu, Tina, nói thật lòng đấy,” đứng lên quả là khó khăn sau ba giờ ngồi ê mông. Chân tôi nhũn ra như bún. “Nếu tớ giúp được gì cho cậu thì cứ nói nhé.”

“Thực ra là,” cô ta gõ nhẹ những móng tay màu xanh nước biển lên đôi môi màu hoa vân anh. “Có đấy. Dan Fraser. Hai người là chỗ thân quen, đúng không?”

Tôi nhăn mũi. “Tớ không nghĩ là thân cho lắm nhưng bọn tớ làm việc cùng nhau khá nhiều.”

“Nhưng cậu có số của anh ấy chứ? Dan chẳng bao giờ đáp lời trên Facebook cả.”

Tôi thực sự không giấu nổi sự ngạc nhiên. “Cậu cần số của Dan ư?”

“Tớ còn cần nhiều hơn nữa ấy,” Tina đáp. Eo ới. “Tớ đã để ý Dan lâu rồi, tớ đã cố để được làm việc cùng anh ấy, anh ấy lại đang yêu đương một cô nào đó.” Cô ta đưa ngón tay xuống cổ họng làm động tác khóa miệng. “Nhục thế.”

Làm thế nào để nói cho người phụ nữ vừa miễn phí thay đổi hoàn toàn kiểu đầu của bạn biết rằng trong sáu năm tôi quen Dan Fraser, anh ta chưa bao giờ có bạn gái nhỉ? Phần lớn là vì anh ta quá bận đàng điếm với những cô người mẫu ngu ngốc rơi vào tay mình. Cũng chẳng lạ là có khá nhiều người mẫu đến chỗ đó.

“Phải. Anh ta có kha khá người yêu thực thụ.”

Nếu có ai nghi ngờ, thì là tôi nói dối đấy.

“Nhưng tớ chỉ nghĩ thế thôi, cậu biết đấy, thật khốn nạn. Có lẽ tớ nên gửi tin nhắn cho anh ấy và nói rõ những gì tớ muốn. Chẳng có gì để mất cả.”

Ôi, Chúa tôi, cô ta thật ghê gớm. Tôi cần phải hơn cô ta ở điểm đó.

“Được rồi. Bất chấp những người tình thực thụ của anh ta?”

“Tớ nghe nói dạo này anh ấy đang ngủ với Ana. Chuyện này không phải nghiêm túc đúng không? Cô ta đúng là một con điểm mà,” Tina kéo cái áo choàng ra khỏi vai tôi. Chiếc áo phong trông thật thảm hại so với mái tóc huyền thoại của tôi. “Đàng điểm hơn cả tớ.”

“Phải,” tôi chờ Tina xỉ vả. Tôi đã chờ lâu lắm rồi. “Cô ta là một con điểm cỡ bự.”

Cuối cùng thì cũng không phải là nói dối.

“Vậy cậu có số anh ấy chứ?” Tina nhướn mày và lấy chiếc iPhone ra khỏi túi hậu. Mặc dù thâm tâm không đồng ý, tôi vẫn lấy máy của tôi ra và đọc số của Dan. Tôi biết mình cảm thấy thật tệ khi làm chuyện này nhưng tôi không biết là tệ cho ai. Tina - người sắp bị bắn hạ hay Dan - kẻ chuẩn bị giương súng. Tất cả những gì tôi biết là tôi thực sự muốn nghe cuộc đối thoại của họ.

“Tớ nghĩ chuyện với Ana có thể khá nghiêm túc, thế nên đừng để bản thân phải, cậu biết đấy, thất vọng nếu anh ta không trả lời,” đó là điều tốt nhất mà tôi có thể làm ngoại trừ việc hét lên “cậu là một con bò nhẹ dạ” vào mặt cô ta. “Và anh ta không giỏi trả lời tin nhắn lắm đâu.”

Laaại quay về nói dối.

“Cậu có thể nói tốt về tớ trước mặt anh ấy,” cô ta gợi ý. “Nói cho anh ấy biết tớ tuyệt vời đến thế nào.”

“Tất nhiên rồi,” Rachel Tóc đỏ diễn thật tự nhiên. Tôi đã nói dối từ đầu rồi, giờ có nói thêm chút nữa cũng chẳng chết ai.

Nhà tạo mẫu tóc quyến rũ đang đưa danh thiếp cho Em, chắc là không phải để gọi đầu hay cắt tóc, còn Tina thì đã bận rộn nhắn tin cho Dan trong khi tôi đứng yên lặng một góc, tay nắm chặt túi xách và hy vọng hai cô gái đáng mến kia nhanh nhanh lên. Ôi, lạ Chúa lòng lành, đã mười năm rồi cơ đấy. Thay vì dùng Sun In, lần này tôi đã sở hữu một mái tóc màu đỏ rực. Đây quả là một bước tiến đáng kinh ngạc.

“Tớ về đây,” tôi vụng về ôm nhẹ cô ta và túm lấy tay Em. “Cảm ơn nhé.”

“Cậu có thể làm phù dâu cho tớ đấy,” cô ta xoa tóc tôi lần nữa. “Miễn là cậu không bao giờ ngủ với anh ấy.”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi có cơ hội để cưới Dan hơn cô ta rất nhiều. Matthew có cơ hội để cưới Dan hơn cô ta rất nhiều.

Phố Regent một ngày Chủ nhật. Thông thường, trung tâm London vào cuối tuần là một sự hành hạ đối với tôi, nhưng lần này, bất cứ khách du lịch đeo túi ngang hông nào cũng nhìn tôi đầy ngưỡng mộ, và thường dành hẳn hai lần liếc nhìn cho mái tóc của tôi. Những người đó thật may mắn. Tôi bỏ qua các đám đông, còn Emelie kéo tôi đi trong lúc luồn lách đến một nơi nào đó mà không nói tên trước. Sau vài phút vất vả, cô ấy kéo tôi xuống một con phố nhỏ khá yên tĩnh, ngay sau đường Carnaby.

“Chàng thợ cắt tóc đó mê mết cậu,” Em choàng tay cô ấy quanh cổ tôi sau khi chúng tôi đã tìm được chỗ để đặt chân. “Cậu không nghĩ là anh ấy rất tuyệt à?”

“Có,” tôi hít vào thật sâu, cố gắng đẩy mùi thuốc nhuộm ra khỏi hai lá phổi. “Nhưng tớ chẳng biết phải nói gì. Dù sao thì anh ta cũng chỉ lấy cớ nói chuyện với tớ để tán tỉnh cậu thôi mà.”

“Sao cũng được,” cô ấy nhảy lên lưng tôi như trẻ con. Chuyện đó hơi khó khăn vì Em cao hơn tôi cả chục phân. “Cậu cần phải tự tin lên. Mái tóc đó không đỏ mặt trước những chàng trai hấp dẫn và chấp nhận làm nền cho người khác. Nó không mặc quần chèn rộng thùng thình dài đến đầu gối và uống mấy chai rượu rẻ tiền ở The Lexington.”

Tôi nhìn xuống chiếc quần chèn tầm thường và áo phong đồng phục của mình. Cô ấy nói đúng. Lạy Chúa nhân từ, vậy là sẽ phải mua sắm rồi.

Tôi thì cực sợ mua sắm.

“Chúng ta chỉ mua cho cậu một chiếc quần bò thôi mà?” Em mặc cả.

Quần bò là khó mua nhất đấy. Không gì có thể phá hủy sự tự kỷ của bạn bằng việc mua quần bò trừ khi bạn cao hơn mét tám và mặc cỡ zero.

“Rach, mái tóc mới cần có quần áo mới,” cô nàng đặt bàn tay lên cánh tay tôi đầy thuyết phục. “Nó cần những thứ đẹp đẽ. Nó cần được vui vẻ. Cậu xem, vẻ bề ngoài của cậu lúc này cần phải quay trở lại một vùng nông thôn nào đó ở châu Âu và ăn khoai tây mới đúng. Cậu thấy thế có ổn không?”

“Ừ, chúng có vẻ không hợp nhau lắm,” tôi lấy một cục màu đồng ra khỏi khoe mắt. Tóc tôi màu đỏ. “Đi mua sắm gọn nhẹ một chút thôi nhé. Nhưng không mua quần bò đâu.”

Trước khi cô ấy kịp trả lời, tôi để ý thấy một người đàn ông cực kỳ hấp dẫn huých nhẹ

người bạn cũng cực kỳ hấp dẫn của mình và họ nhìn chúng tôi. Đàn ông! Họ đang nhìn chúng tôi đấy! Và anh ta không phải là người bắt buộc phải khen tóc tôi chỉ vì anh ta làm việc trong tiệm làm đầu - nơi mái tóc tôi được nhuộm.

“Phải, chuyện này đang diễn ra đấy,” cô ấy khoác lấy tay tôi. “Tớ khá chắc chắn là bản danh sách của cậu sẽ dẫn đến một sự lột xác hoàn toàn. Trông cậu thật tuyệt. Cứ như một cô nàng sành điệu đi dự tiệc cocktail vậy. Tớ rất thích.”

“Ai mà biết được tóc lại có thể nói nhiều điều đến thế?” Tôi hỏi trong lúc nhìn kính của một cửa hàng để xem lại mái tóc mình. Phải, vẫn thế. Vẫn đỏ. Và phía bên kia tấm kính, chiếc váy lụa không tay màu xanh da trời tuyệt đẹp đang nhìn chăm chăm lại tôi. “Em, tóc tớ nói rằng nó muốn cái váy đó.”

“Đúng vậy,” Em tán thành. “Và chúng ta là ai mà lại từ chối nó cơ chứ?”

Bước vào cửa hàng cũng giống như đi du lịch vậy. Kinh nghiệm mua sắm của tôi ở trung tâm London chỉ là mua đại quần áo ở cửa hàng đồ lót của M&S, lướt nhanh qua Topshop hoặc đứng bên ngoài Primark trong lúc Emelie đi lòng vòng ngắm nghía. Tôi không xứng đáng với Primark. Tuy nhiên nơi này lại khác. Những mảng màu sắc đẹp để chạy dọc tường phía bên này, còn bên kia được trang trí bằng hàng triệu những mẫu mã khác nhau, hoặc là lụa sáng lấp lánh, hoặc là lụa nhẵn. Đây đúng là một thiên đường đích thực. Và nếu tôi còn bối rối khi vào Primark thì nghĩa là tôi vẫn chưa đủ tự tin để bước qua ngưỡng cửa nơi này. Không, tôi tự nhủ trong lúc nhấn một ngón tay vào chiếc găng tay trang nhã treo một cách khéo léo trên chiếc hộp cũ. Rachel Cũ sẽ không bao giờ bước vào đây. Nhưng Rachel Mới chắc chắn sẽ vào. Và điều đó đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải ra sức kiểm soát Emelie cũng như tính tiêu hoang của cô nàng.

“Ồ ở đây đẹp quá,” mẹ tôi luôn là một người cổ súy nhiệt tình cho trường phái mua sắm “nhìn nhưng không chạm” khi bà đến các cửa hiệu không dán giá trên sản phẩm. Đây cũng là một nơi như vậy nhưng tôi không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của những bộ cánh tuyệt đẹp được. “Tớ chỉ muốn mua hết thôi.”

“Mái tóc đã lên tiếng rồi đấy,” Em giơ lên một chiếc váy màu xanh da trời lộng lẫy. Trông nó như lụa, viền cổ vuông, không tay, vòng eo thanh mảnh đầy khêu gợi. Đây là thứ váy mà bất cứ cô gái hay xoắn lọn tóc nào cũng mặc. Nói cách khác, đó có thể là bất cứ cô gái nào chứ không phải tôi. “Thử cái này đi.”

“Tôi mở cửa phòng thử giúp các chị nhé?” Cô gái thuộc tuýp tôi vừa thăm miêu tả trong đầu đột ngột xuất hiện và cầm lấy chiếc váy trên tay Emelie. Rực rỡ trong bộ váy chấm bi màu san hô, đi giày màu cần sa với đôi vớ đến mắt cá chân màu trắng, cô ấy mỉm cười với cả hai chúng tôi và gật đầu ra hiệu cho chúng tôi đi theo. “Các chị đang tìm kiểu nào?”

“Mọi kiểu,” Em trả lời trước khi tôi kịp mở miệng. “Chúng tôi vẫn đang ngắm.”

“Tôi mới nhuộm tóc,” tôi nói thêm. “Tôi đang tìm đồ gì đó mới lạ một chút, váy không phải là sở trường của tôi lắm.”

“Vậy thì chúng ta nên mau chóng thay đổi chuyện đó,” cô bán hàng mở một cánh cửa gỗ lớn và đẩy chúng tôi vào phòng thử. Trông nó không hẳn là một phòng thử đồ mà như kiểu đang bước vào một sân khấu thì đúng hơn. Toàn bộ tường sơn màu xanh trứng vịt, trong đó có ba chiếc gương khổng lồ và hai chiếc ghế rất dài. Mái tóc tôi trông hoàn hảo, nhưng, ôi, còn cái bộ dạng của tôi, nó mới thê thảm làm sao! Tôi quay lại nhìn những bộ cánh treo trong phòng thử. Tại sao phòng này còn lớn hơn toàn bộ cửa hàng thế nhỉ? Chẳng khác nào một phòng triển lãm thời trang siêu rộng. “Dáng người chị rất hợp với kiểu cổ điển. Tôi lấy thử mấy bộ nhé! Chị thích mỗi váy thôi à?”

“Cứ lấy cái nào cô cho là hợp ấy,” tim tôi rộn ràng trước ý nghĩ về một con vịt xấu xí lần đầu tiên được khoe mình. Với những người chỉ biết trung thành với một loại màu, cảnh tượng bao nhiêu sắc màu sặc sỡ đang được kéo từ trên giá xuống cũng giống như việc dùng thuốc kích thích hạ gục. Tôi thấy màu trắng xanh, vàng nhạt, xanh ngọc, những đường kẻ, chấm bi, hoa lá và hình khối... Tất cả đều hiển hiện trước mắt tôi.

“Phần lớn chỗ này là đồ theo phong cách cổ điển,” cô bán hàng chuyển những bộ quần áo trên tay lên thanh ngang trong phòng thay đồ. “Nhưng cũng có vài kiểu mới nữa đấy. Không có bộ nào lỗi mốt đâu, tôi đảm bảo là mặc lên sẽ đẹp lắm đấy.”

Rõ ràng là cô ấy nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt tôi.

“Tôi chưa bao giờ mặc thứ nào đẹp như thế,” tôi đỏ mặt. Thật là xấu hổ. “Tôi không chắc là mình sẽ mặc chúng đâu.”

Cô gái xem chừng có vẻ thông cảm. Hoặc ít nhất là cô ấy tỏ ra muốn bán được đồ.

“Mỗi ngày khi tôi mặc quần áo, tôi nghĩ: Hôm nay mình mong chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ? Và tôi mặc vì điều đó. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu một ngày nào đó Johnny Depp đi ngang qua và rủ tôi cùng đến Monte Carlo vào dịp cuối tuần trong khi tôi đang mặc quần bò. Tôi cũng sẽ vui vẻ xếp hàng mua vé số nếu tôi đi giày cao gót.”

Đúng là chẳng bao giờ bạn có thể tranh luận với một người phụ nữ.

“Tôi sẽ ra ngoài, khi nào xong thì gọi tôi nhé,” cô ấy đóng cửa, để tôi và Emelie tự bắt đầu màn độc diễn thời trang của mình.

“Thử cái này đi trước khi trời mưa nó,” Em ném chiếc váy lụa màu xanh về phía tôi. “Có lẽ

đó là chiếc đẹp nhất mà tớ từng thấy.”

Lúi vào sau rèm cửa và cố gắng không hổ thẹn trước bộ đồ lót cũ kỹ của mình, tôi mặc chiếc váy vào người. Cảm giác về chất lụa mịn màng trên da kết hợp với hình ảnh mái tóc kiểu bồng bênh của mình trong gương khiến tôi há hốc miệng. Chiếc váy quá đẹp. Tóc tôi quá đẹp. Vết thâm quầng trên mắt và làn da nhợt nhạt của tôi không đẹp. Nhưng vẫn tuyệt.

“Ôi, Rach,” Em thò cổ ra khỏi tấm rèm. “Trông cậu giống con gái lắm.”

“Cảm ơn,” lời khen nửa đùa nửa thật khiến tim tôi nảy tung tung vì vui sướng. “Tớ có cảm giác mình là con gái. Lạ thật đấy.”

Nhưng bản năng con gái trời dậy lúc nào mà tôi chẳng hay, tôi cứ xoay người tới lui ngấm nghĩa làm chân váy xòe ra bồng bênh. Tôi cứ như một bé gái xúng xính trong chiếc váy hôm sinh nhật vậy. Không phải là mẹ tôi chưa bao giờ mặc váy sinh nhật cho tôi. Mặc dù tôi là chị cả nhưng phần lớn tuổi thơ tôi là những trò nghịch ngợm do Paul cầm đầu. Quần bò tiện cho việc leo trèo và đạp xe hơn. Mọi người vẫn xem việc tôi trở thành chuyên viên trang điểm là một điều bí ẩn. Bấy lâu nay tôi chỉ biết sống cho vẻ đẹp hoàn hảo của các cô người mẫu, nhưng bây giờ chuyện đó kết thúc rồi. Đã đến lúc phải sống một cuộc đời đích thực.

“Đẹp quá,” tôi nói với cái gương và Emelie. “Tớ không tưởng tượng được là mình lại đang mặc nó.”

“Tưởng tượng gì nữa?” Em cầm lấy điện thoại. “Cậu đang mặc thật đấy chứ. Giờ thì cởi cái đó ra và thử cái màu vàng nào.”

Emelie và cô bán hàng tốt nhất hàng tinh nói đúng. Chuyện chưa bao giờ mặc váy đến Tesco [\[36\]](#) không có nghĩa là tôi không thể bắt đầu điều đó từ bây giờ. Có thể mình không nên mặc chiếc váy chấm đất màu xanh lục mà Emelie thích đến bưu điện nhưng tôi có thể hình dung ra cái cảnh thú vị khi tôi ngồi ăn cá ngừ ở Pizza Express trong chiếc váy mùa hè bé xinh này.

“Ôi, xem cô kia,” cô bán hàng lại xuất hiện ở cửa. “Betty và Joan kết hợp làm một chẳng?”

“Chúng ta không được phép nói đến phim *Người điên ở đây*,” Em đặt một ngón tay ngang cổ họng. “Nhưng cô nói đúng.”

Betty và Joan kết hợp làm một ư? Đó quả là một áp lực lớn đối với một cô nàng chưa bao giờ biết duyên dáng như Peggy [\[37\]](#) mười hai giờ trước đó. Áp lực đó chắc đã biểu hiện trên mặt tôi rồi.

“Thử mặc chiếc váy kẻ xem nào,” cô bán hàng chỉ vào chiếc váy màu đen trắng treo trên thanh vắt. “Chúng tôi sẽ tìm mấy đôi giày.”

Trời ơi, cô ấy cũng sử dụng những từ ma thuật như Emelie sao. Cô ấy cũng có thể khiến tôi phát cuồng lên khi đánh hơi thấy giày dép cao gót cơ đấy. Lạ thật, lần đầu tiên tôi tự “trang bị” vài thứ cho riêng mình mà không cần một lời khích lệ nào. Đã đến lúc tôi phải đánh giá lại mình một cách chuyên nghiệp rồi. Mái tóc rõ ràng là trông đẹp hơn nhiều, còn chiếc váy thì hợp với tôi kỳ lạ. Chân váy vừa vặn giúp tôi che đi cặp đùi hơi béo và tạo ra phần eo thon thả mà tôi không có. Về màu sắc, màu vàng bờ công anh trang trí thêm những con én trắng thật tinh tế, phần ngực áo thắt những sợi dây bé xíu thực sự có ích với những người ngực nhỏ, ví dụ như tôi. Cuối cùng, đó là một phần thưởng cho việc chịu đựng cái biệt danh “Summers Hai Lưng” suốt mười một năm qua. Thành thực mà nói, mặc bộ váy này trông tôi rất xinh. Và tôi sẽ chỉ mặc những đồ đẹp hơn thế.

Hai tiếng trôi qua cộng với một cuộc nói chuyện ngượng ngịu với công ty thẻ tín dụng (nhằm phục vụ cho những việc “bất thường” sau này), Emelie và tôi hành quân về nhà, túi xách thì nặng mà ví tiền thì nhẹ.

“Bây giờ cậu muốn làm gì nào?” Em hỏi, hai má ửng hồng vì cơn sốt mua sắm điên cuồng. “Ăn tối nhé?”

“Không đâu,” tôi ngáp ở tiền sảnh. “Matthew ơi, túi rác.”

Không thềm dừng lại cởi giày, tôi điều hành vào thẳng phòng ngủ và mở cửa tủ quần áo. Tôi phải thực hiện sứ mệnh riêng của mình. Quần bò. Áo phông. Áo khoác thùng thình. Váy cũ hoặc là rộng quá, chật quá hoặc tạm ổn. Tôi không muốn bị người ta nhìn thấy mặc những đồ này khi tình cờ gặp Ryan Reynolds^[38] gần bưu điện. Điều này có nghĩa là tất cả bọn chúng sẽ phải đi vào thùng rác. Cắt tóc, nhuộm đỏ, mua đủ váy mới để mặc cho cả Ấn Độ rồi, thế thì những thứ cũ kỹ, nhếch nhác, toí tá còn có nghĩa lý gì chứ? Vơ ào một cái, tôi đã tổng toàn bộ đồng quần áo cũ của mình vào cái túi mà Matthew đang mở trước khi chuyển sang ngăn kéo. Không hề nao núng một giây. Chẳng có đồ nào níu giữ trái tim tôi hay van xin ở lại. Chẳng có đồ nào ủy mị, xinh xắn để có cơ hội nài nỉ lần thứ hai. Chúng chấp nhận thua cuộc một cách dễ dàng. Loáng một cái, tất cả những thứ thùng thình, lê thê và xám xịt đã biến mất, thay vào đó là một dải cầu vồng những chiếc váy xinh đẹp, chiếc nào cũng xứng đáng nằm trong danh mục hạng A. Y như một phép màu.

Trong phòng khách, Matthew cũng đã tạo ra một phép màu. Lúc Emelie và tôi về đến nhà, khóa cửa đã được thay, ảnh cũ đã được gỡ xuống và tất cả đồ của Simon đã chui vào túi rác dưới tầng hầm. Giá mà anh ta cũng ở đó luôn thì tốt. Thật là ấn tượng, căn hộ thật hoàn hảo. Hóa ra tôi cũng có máy hút bụi cơ đấy. Mỗi ngày bạn lại học được một điều gì đó mới mẻ...

“Trông cậu rất, rất tuyệt đấy,” Matthew bắt tôi xoay vòng một lần nữa với bộ cánh cuối cùng trong buổi trình diễn thời trang ngẫu hứng của mình trước khi ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cậu ấy. Tôi thực sự không muốn ngồi xuống, mái tóc mới làm tôi hơi kích động. “Tớ rất

thích.”

“Sau vụ chia tay, như thế này có quá đáng lắm không?”

“Không hề,” cậu ấy khẳng định. “Cậu thấy ổn chứ?”

“Rất tốt,” tôi nhìn quanh phòng để xem những đồ gì đã bị vứt đi. Thật là lạ, cứ như chơi trò chơi trong đó mẹ bạn lấy đi một thứ gì đó trong khay và bạn phải nhớ xem đó là thứ gì mà không được nhìn, bạn chỉ biết là đã mất đi một thứ thôi. “Nói thật là tốt lắm ấy.”

“Cứ nghĩ như thế nhé,” cậu ấy nói dối. “Lúc các cậu đi, Simon có gọi điện.”

Và chỉ cần như thế, tôi lại thấy nản.

“Cậu có nói chuyện với anh ta không?” Tôi vén tóc ra sau tai.

“Hắn không muốn nói chuyện lắm,” ngay lập tức cậu ấy lại kéo tóc tôi ra khỏi tai. “Hắn muốn cậu đưa cho hắn cái nhẫn.”

“Ừ.”

Tôi nhìn chăm chăm xuống giày. Tôi cần giày mới hợp với kiểu tóc này. Và một người yêu mới hợp với đôi giày của tôi. Và chúng tôi sẽ yêu nhau điên cuồng, kết hôn và sinh con, sau đó sẽ tình cờ gặp Simon ở một bữa tiệc nướng nào đó và anh ta sẽ nhận ra mình đã sai lầm đến mức nào bởi vì tôi thật tuyệt vời và kết quả là anh ta sẽ phải nhảy cầu tự vẫn. Bây giờ thì mình có thể dẫn ai đến tiệc nướng nhỉ?

“Cậu không phải gọi hắn đâu,” Matthew cắt ngang dòng tưởng tượng của tôi. “Tớ sẽ gọi cho hắn. Hoặc là cậu chỉ cần nhắn tin hay đại loại thế thôi.”

“Hoặc tớ có thể gọi và nói cho hắn biết hắn khốn nạn cỡ nào,” Em quát lên trong bếp. Tôi đã nghe thấy tiếng ấm nước sôi. Cô ấy luôn tốt bụng như thế. “Cứ để tớ gọi hắn.”

“Không, tớ làm được mà,” tôi đứng lên. Rồi lại ngồi xuống. Rồi lại đứng lên. “Tớ gọi được mà.”

Không biết tôi có thể gọi cho anh ta nhờ sức mạnh cơ bắp hay sức mạnh tinh thần nữa. Hóa ra lại là cả hai. Khi bấm số, tôi bắt đầu cảm thấy bệnh. Nhưng đó là việc bắt buộc phải làm. Biết là anh ta đã liên lạc mà tôi không gọi lại, chuyện đó sẽ còn quanh quẩn trong đầu tôi mãi không thôi. Cái đầu màu đỏ đáng yêu của tôi. Tôi có thể làm được. Rachel Tóc đỏ hoàn toàn có thể làm được. Emelie đưa cốc trà cho tôi còn Matthew ngồi bên cạnh tôi trên ghế sofa, đặt bàn tay ấm áp, nặng nặng lên vai tôi. Chỉ là gọi điện thôi mà. Chỉ là vì những từ cuối cùng mà chúng

tôi nói với nhau là khi làm tình mà lúc đó tôi cho là một sự tái hợp vụng về. Vậy thì chuyện này có gì là lạ?

“Simon đây,” anh ta nghe máy, như mọi lần, khi chuông reo đến hồi thứ hai.

“Em đây.”

Mạnh mẽ đến phút cuối cùng.

“Rachel à?”

Giọng tôi nhỏ lại một chút nhưng tôi không khóc. Bởi vì tóc tôi màu đỏ. Tóc đỏ không bao giờ khóc. Có lẽ vậy.

“Phải. Matthew nói là anh đã gọi.”

Giá mà chúng tôi có truyền hình trực tiếp nhỉ? Nếu thế, hẳn anh ta sẽ phải sốc nặng khi trông thấy tôi tuyệt đến mức nào mất. Thực ra đây là một chiếc iPhone, chúng tôi có thể truyền hình được mà... Tôi có nên tắt máy và gọi lại không nhỉ?

“Lúc này không nói chuyện được,” giọng anh ta vẻ mệt mỏi. “Anh đang bận. Anh gọi cách đây một tiếng.”

“Ừm, vậy lúc nào chúng ta có thể uống cà phê hay gì đó không?” Tôi đáp trước khi hết can đảm. Đó là điều mà những người không định rạch cổ tay vì người yêu đã nhấn tâm gặt bỏ mối quan hệ kéo dài suốt năm năm làm, phải vậy không nhỉ? Cà phê. Cà phê hoặc gin. Hoặc whiskey cũng được. Ừm, whiskey đi.

“Rượu nhé?”

“Tối nay à?” Anh ta hỏi.

“Phải. Tối nay.” Là tôi hay anh ta đang cảm thấy khó chịu vậy nhỉ?

“Không được. Bận rồi.” Chắc chắn là tôi.

Đây là một bước ngoặt lớn đây.

“Thôi được, vì Matthew nói là anh muốn em gọi lại,” tôi cố gắng kìm chế cơn giận đang bốc lên. Tóc đỏ nóng tính như lửa, đây hoàn toàn không phải lỗi của tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Mai anh sẽ email cho em, anh đang ở rạp phim,” anh ta rít lên. “Và anh sẽ giải quyết chuyện này vào ngày mai, có thể là buổi chiều.”

Anh ta ở rạp phim ư? Có thật là anh ta ở rạp phim? Anh ta trốn tôi và ăn cắp kem đánh răng của tôi rồi bây giờ anh ta ở rạp chiếu phim sao? Tôi không thể không băn khoăn anh ta đang xem gì.

“Em không cần email, em muốn anh nói chuyện với em.” Rượu Rum đỏ. Rượu Rum đỏ. “Simon, có chuyện gì thế?”

“Nghe này, anh chuẩn bị cúp máy đây,” anh ta chuyển từ hơi khó chịu sang bức mình. “Anh chỉ muốn dừng lại và giải quyết mấy việc nhưng bây giờ hơi muộn rồi. Chẳng có gì để nói cả.”

“Không có gì để nói ư?” Ô, hình như là một tiếng ré thì phải. “Năm năm, đột nhiên anh dừng lại và quyết định thế là hết, và không còn gì để nói ư?”

“Rach, chúng ta sẽ không quay lại với nhau đâu,” anh ta đáp. “Đừng có cố rủ anh đi uống rượu và nghĩ rằng anh sẽ thay đổi và trở về. Chúng ta dừng lại đi.”

Tôi thực sự không biết nói gì.

“Anh hai mươi chín tuổi rồi, anh không muốn ‘nói đến chuyện đó’,” anh ta quát. Có vẻ như lúc này, anh ta có rất nhiều điều để nói. “Anh không muốn đến Sainsburys vì hôm nay là thứ Bảy, anh không muốn uống trà với mẹ em vì hôm nay là thứ Hai, và có lẽ, anh không muốn kết hôn, để ra hai đứa bé và chết vì nhàm chán. Bây giờ anh phải đi. Mai anh sẽ email cho em và chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Tôi ngắt máy trước anh ta và đưa điện thoại cho Matthew.

“Thằng chó,” cậu ấy siết chặt vai tôi. “Thằng chó khốn nạn.”

“Bình tĩnh nào, Matthew, anh ta không nói chuyện được, anh ta đang ở rạp phim,” tôi đáp với sự chế nhạo cay đắng.

Tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi có thể gọi lại nhưng có lẽ anh ta đã tắt máy rồi. Tôi có thể đến tất cả các rạp phim ở London và tìm gã con hoang đó. Nhưng sau đó thì sao? Chắc chắn sẽ có ẩu đả nhưng đó không phải là câu trả lời. Thậm chí nếu điều đó có làm cho tôi thỏa mãn một chút đi nữa.

“Tớ biết phải làm gì rồi,” Em đưa cho tôi cốc trà và một chai Jack Daniel’s. Tôi cầm cả hai. Whiskey là thứ cuối cùng tôi cần đến nhưng tôi đã xem *Người điên* rồi. Hoặc ít nhất là cũng

xem một chút. Tóc đỏ không bao giờ uống trà khi họ giận dữ, họ phải uống whiskey. “Lấy laptop của cậu ra đây.”

Tôi lấy chiếc macbook cổ lỗ thừa hưởng từ Paul của mình ra và đưa cho Em trước khi liên tục nhấp trà và bourbon[39]. Ừm, thú vị thật. Trà Tennessee. Có lẽ sẽ không được chuộng cho lắm.

“Matthew đã làm một công việc phi thường khi dọn tất cả đồ đạc của thằng con hoang đó ra khỏi nhà, tuy nhiên đã đến lúc làm lễ trừ tà rồi.”

“Chúng ta sẽ đốt đồ của hắn hả?” Tôi hỏi đầy hy vọng.

“Chúng ta không bị bệnh cuồng phóng hỏa,” cô ấy mở máy và truy cập Facebook. “Chúng ta sẽ xóa sổ hắn.”

“Cậu sẽ giết anh ta hả?”

“Không hẳn vậy,” cô ấy đáp. “Cậu sẽ phải xóa hắn khỏi trang của mình. Cậu sẽ không muốn đăng nhập và cứ hai giây lại nhìn thấy bản mặt của hắn đâu. Xời.”

“Có chuyện gì thế?”

“Tớ biết ngay mà,” cô ấy xoay màn hình lại phía tôi.

Simon Mitchell không còn ở trạng thái đang yêu nữa.

Simon Mitchell đang độc thân.

Tôi không thể không nhìn chăm chăm vào đó.

“Anh ta đã thay đổi tình trạng quan hệ trên Facebook ư?” Tôi nói. “Mười bốn cái gì đấy?”

“Cậu có khá nhiều tin nhắn đấy,” Matthew chỉ vào biểu tượng nhỏ màu đỏ trên đầu màn hình. “Có lẽ chúng ta cần phản công một cách rầm rộ.”

“Không,” thêm một hóp nữa. “Tớ sẽ không hạ mình đâu. Tớ chỉ muốn anh ta biến mất.”

“Xong ngay xong ngay,” Em bắt đầu lướt trên bàn phím.

Anh ta muốn chia tay là một chuyện, nhưng anh ta thông báo điều đó trên internet lại là chuyện khác. Chuyện đó thật quá công khai. Chắc chắn tôi phải là người được phép thông báo cho mọi người vào một lúc nào đó chứ? Bây giờ bốn trăm mười bảy người đã biết tin là tôi bị đá mà tôi không hề hay biết. Tôi còn chưa kịp nói với mẹ mình. Facebook thật đều cáng. Tôi

còn nghĩ là mình đã rất thích cái mạng xã hội này. Mark Zuckerberg^[40] quả là một tên ác độc. Tại sao lại không có quy định nào cho việc đăng tải thông tin nhĩ? Trong bộ phim *Sex and the City* có một tập nói về những việc cần làm khi người yêu bạn có vết bẩn trên quần lót, thế thì chắc chắn sẽ phải có một tập khác nói về chuyện này. Vậy mà trong phần hai chẳng thấy đề cập gì đến cả. Chắc phải mất đến mười phút để giải thích cho mọi người điều gì đã xảy ra khi người yêu bạn bố cáo với toàn thể cư dân mạng rằng anh ta đã chấm dứt với bạn. Carrie Bradshaw^[41], đồ con lừa ích kỷ.

“Chúng ta có thể làm gì nhĩ?” Matthew hỏi nhỏ.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra âm thanh bực dọc mà tôi nghe được chính là hơi thở của mình.

“Không nhiều lắm, phải không?” Tôi cắn môi. “Tớ sẽ chỉ tiếp tục làm mọi việc thôi.” Thêm một hóp nữa. “Và say xỉn nữa.”

Cách đây bốn mươi tám tiếng tôi là một nàng tóc vàng bên bạn trai mình. Bây giờ tôi là một cô tóc đỏ gặp vấn đề về rượu chè. Đến thứ Bảy, tôi sẽ trở thành một cô hói.

Tuyệt.

Khi tôi bình tĩnh lại, Emelie đã xóa sạch mọi dấu vết của Simon trên máy tính của tôi. Matthew khóa số của anh ta trên điện thoại của tôi còn tôi thì say bí tỉ. Em nói rằng tôi cần định ra tửu lượng cho mình.

“Tớ muốn đi ngủ,” tôi tuyên bố khi đã xem được nửa tập ba của bộ phim *Come Dine with Me*. “Sáng mai tớ phải làm việc rồi.”

“Tớ cũng thế,” Em xoa trán, quần áo hơi luộm thuộm. Cô ấy đã quá nhiệt tình, lại còn tham gia uống Jack Daniel’s với tôi nữa. “Tớ có một cuộc họp. Ở đâu đó. Về hộp cơm trưa Kitty Kitty. Tớ thực sự nên về nhà và kiểm bộ quần áo tử tế.”

Matthew đang đọc tin nhắn trên điện thoại và trưng ra bộ mặt ưu tư. Không cần hỏi tôi cũng biết chúng đến từ ai và nói về chuyện gì. Hiếm khi tôi cảm thấy phấn khởi khi nghe những chi tiết đồ họa mà cậu ấy chia sẻ.

Tôi đã không nhận ra là Em chưa rời tôi nửa bước từ sáng thứ Bảy tới giờ. Matthew cũng thế. Nếu không vì quá chán chường, tôi sẽ thấy mình may mắn biết bao.

“Các cậu không cần ở lại đâu, cả hai cậu ấy,” tôi lao về phía Em và ôm lấy cô ấy. “Tớ sẽ ổn thôi.”

“Tớ không phải đi làm nhưng nếu cậu ấy về thì tớ sẽ ở lại,” Matthew nhìn tôi, nhìn điện thoại của mình rồi lại nhìn tôi. “Tối nay cậu sẽ phải dính lấy tớ thôi.”

“Tớ yêu các cậu nhiều lắm,” tôi trèo qua Em để ôm trọn lấy cậu ấy. “Các cậu thật tuyệt vời.”

“Phải,” vừa xoa đầu tôi Matthew vừa nói. “Tuy nhiên đã đến lúc cậu phải đi ngủ rồi, Tóc đỏ ạ.”

“Tóc tớ màu đỏ mà,” tôi nói trong lúc quấn lấy cậu ấy. Thật là đẹp.

“Và ngày mai cậu sẽ bị dư vị của men rượu hành hạ đấy,” cậu ấy bế tôi lên và đưa tôi vào phòng ngủ. Giá mà cậu ấy là bạn trai đáng yêu của tôi chứ không phải là một người đồng tính cỡ bự nhỉ? Nức nở. “Cậu phải thức dậy lúc mấy giờ?”

“Dan gọi tớ lúc mười giờ,” tôi nói trong tiếng nấc cục. “Thế cũng ổn.”

“Vậy tớ sẽ gọi cậu dậy lúc chín giờ,” cậu ấy đặt tôi lên giường và hôn lên trán tôi. “Sáng mai gặp lại nhé.”

“Ngủ ngon,” tôi thì thầm với căn phòng trống. Tất cả những gì tôi muốn làm là ngủ. Ngủ rồi căn phòng sẽ không quay cuồng nữa. Tôi nằm sấp xuống và vùi mặt vào gối. Những ngón tay tôi tìm thấy chiếc áo bị bỏ lại của Simon, tôi vò nó lại và nắm thật chặt. Đây là đêm đầu tiên tôi chính thức ngủ một mình. Ý tôi là, Simon đã không ngủ cùng giường với tôi trước thứ Sáu trong nhiều tuần nhưng anh ta luôn luôn ở phòng bên cạnh. Tôi không bao giờ cảm thấy cô đơn. Đây là những điều mà tôi sẽ phải tập làm quen. Đi ngủ một mình. Thức dậy một mình. Nhớ mua giấy vệ sinh bởi vì sẽ chẳng còn ai mua giúp. Tất cả những người bạn độc thân của tôi cứ liên tục ca thán về những điều như thế nhưng chưa bao giờ tôi để ý. Mua thực phẩm không còn cần đến một xe đẩy chất đầy đồ ăn và chờ đợi để có một bữa ăn chung tuyệt vời nữa. Thay vào đó, chúng trở thành Ben & Jerry’s, Lean Cuisine^[42] đầy xấu hổ đựng trong một cái giỏ giấy đơn. Không còn ai chở bạn đi bác sĩ nữa. Và bạn sẽ để lỡ không biết bao nhiêu bộ phim bởi vì không còn ai đi cùng bạn nữa. Tuy nhiên cuộc sống độc thân không ảnh hưởng gì đến thói quen đi xem phim của Simon.

Chấp nhận việc giấc ngủ không dễ đến, tôi bật đèn và lấy túi xách treo ở sau cửa phòng ngủ. Đó là túi của mẹ tôi vào những năm tám mươi, có màu xanh ánh kim, làm bằng da thuộc với nhiều túi nhỏ và dây đeo vai rất dài, nó khiến cho mỗi bước đi của tôi làm cả cái túi đập lung tung trên đầu gối. Emelie ghét nó. Matthew đã có lần ví nó với cái mặt nạ chống độc của một con ngựa đồng tính. Tôi thì cực thích nó. Tôi đã từng chứng kiến cảnh bố tôi tặng nó cho mẹ tôi nhân dịp giáng sinh năm tôi bốn tuổi. Sau vụ ly dị, nó bị tổng lên gác xép cùng với tất cả những gì có liên quan đến những kỷ niệm buồn. Tuy nhiên cuối cùng bà cũng chuyển giao cái túi cho tôi cách đây hai năm trong vụ dọn dẹp với quy mô lớn, và từ đó, tôi không rời mắt khỏi

nó. Sẽ có ích nếu mắt tôi thấy rõ hơn. Nhưng tôi giật cái túi ra khỏi móc mạnh quá đến nỗi đập cả vào mũi mình, thêm vào đó, cả người tôi lao xuống sàn nhà dọc theo giường. Có lẽ tôi không nên mang theo ba quyển sách trong đó nữa khi rõ ràng là tôi chẳng bao giờ sờ đến chúng.

“Chó chết,” tôi vừa lầm bầm vừa ấn lòng bàn tay vào mắt.

Cơn đau qua nhanh, hoặc là vì cú ngã không mạnh như tôi tưởng hoặc là vì tôi đã uống nửa chai bourbon. Thế nào cũng được. Tôi mở mắt ra và sẫm soi bên trong cái túi. Bản danh sách của tôi được gấp và đặt an toàn trong một ngăn khóa bên trong. Theo những gì tôi biết thì tôi có hai lựa chọn. Tôi có thể nằm đây trong bóng tối, say xỉn và sầu não khóc một mình cho đến khi thiếp đi, hai là tôi có thể nhắc nhở mình rằng tôi không phải là một kẻ chiến bại vô dụng, tầm thường. Hoặc ít nhất là tôi không cần phải là người như vậy.

Có vẻ như hơi hèn hạ khi thay đổi cuộc đời mình dựa vào những ghi chú nguệch ngoạc trên một tờ giấy ăn đầy hơi rượu, nhưng ngay trong giây phút này, tôi phải chọn hoặc chiếc áo của Simon hoặc bản danh sách của Rachel. Để cho công bằng, tôi đã chọn cách làm thay đổi cuộc đời vì chính mình. Hôm nay là mái tóc, ngày mai sẽ là cả thế giới. Tôi lấy điện thoại trên bàn đầu giường và nhanh chóng chụp ảnh tôi cùng với mái tóc đỏ huy hoàng. Chúa phù hộ cho iPhone 4 và camera đằng trước của nó. Tại sao tôi lại thất vọng đến thế cơ chứ? Chẳng phải là tôi đã cắt tóc rồi sao? Chẳng phải là tôi đã nhuộm đỏ rồi hay sao? Chẳng phải là tôi đã gọi Simon mà không nổi điên lên và không van xin anh ta quay trở lại hay sao? Tôi không nhặt nhèo. Tôi không giống như bất cứ điều gì anh ta nghĩ về tôi. Nấc lần cuối, tôi lôi chiếc áo của Simon từ dưới gối lên và ném nó xuống cuối giường. Ngày mai, nó sẽ nằm trong thùng rác cùng với những thứ rác rưởi khác. Ép chặt bản danh sách vào ngực, tôi nằm xuống và nhắm mắt. Cuối cùng tôi cũng ngủ được, tôi chỉ phải nằm ở đây và...

“Nào, Tóc đỏ, dậy thôi.”

Bị một tên đồng tính lắc dũ dội không bao giờ là cách thức giấc yêu thích của tôi vào buổi sáng thứ Hai, tôi chỉ muốn được yên thân sau khi đã tiêu thụ hết nửa chai Jack Daniel’s đêm hôm trước.

“Không, bà già cần được ngủ,” tôi rên rỉ và kéo gối lên mặt. “Lạy Chúa, tớ đau đầu quá.”

Tôi hé một mắt ra và thấy một bàn tay đàn ông cầm cốc trà giơ trước mặt tôi. Nỗ lực mở mắt kia ra làm xương gò má tôi đau nhói. Và tôi khá chắc chắn là trên mặt tôi có nước miếng. Đúng là thế rồi.

“Lạy. Chúa. Tôi.”

“Ừ,” Matthew chậm rãi nói. “Có lẽ cậu nên tắm đi, và, tớ cũng không biết nữa, có thể là trang điểm một chút trước khi ra khỏi nhà.”

“Tớ không bao giờ trang điểm trước khi đi làm cả,” tôi phản kháng, cố gắng nhấp ngụm trà mà không làm tăng cơn đau trong hốc mắt.

“Tớ biết,” cậu ấy đáp, giọng y như tôi. “Có thể là một chút ở đây thôi.”

Cậu ấy vớ ra và chỉ tay vào mặt tôi.

“Chán thế,” tôi than vãn trong lúc làm đổ trà lênh láng ra sàn nhà.

“Tối qua cậu làm gì với cậu thế?” Matthew kéo rèm cửa ra để nhìn mặt tôi rõ hơn. Có phải là phòng tôi thiếu thứ ánh sáng chói chang tung bừng của mặt trời đầu cơ chứ? “Cứ như là cậu đã lên đến Câu lạc bộ đánh lộn vậy.”

“Hây dà, tớ không biết,” tôi rên rỉ, cố xoay lưng lại nhưng cảm giác như một con gián lộn ngược vậy. Không, cảm giác như một con gián còn tốt chán. Có lẽ phải là một con gián bị ai đó đi giày bột Dr Martens dẫm lên rồi bứt đứt ba cái chân trước khi đá nó lăn lộn quanh phòng. Và đó là lý do tại sao tôi không bao giờ uống whiskey. “Mấy giờ rồi?”

“Hơn chín giờ chẳng?” Cậu ấy liếc vào chiếc đồng hồ trên điện thoại tôi. “Cậu còn một tiếng.”

“Nhưng tớ muốn ngủ,” tôi cố ngồi dậy thật nhanh, ngay sau đó cơn buồn nôn kéo đến. Bình tĩnh nào, Rachel!

“Cậu có muốn tớ gọi báo ốm không? Cậu biết là cậu được quyền nghỉ phép trong giai đoạn này mà.”

Tôi cố hình dung ra phản ứng của Dan khi tôi cáo ốm và xin nghỉ chỉ cách vụ chụp hình đúng một tiếng. Nếu như anh ta không xuất hiện ở đây và giết tôi thì quản lý của tôi cũng làm.

“Không, tớ phải đi thôi,” dạ dày tôi quặn lên đầy hứa hẹn khi tôi vặn mình. “Em về nhà an toàn chứ?”

“Em không về, cậu ấy ngủ trên sofa ấy,” Matthew đáp. “Không tốt đẹp chút nào. Tớ phải cắt giảm lượng whiskey mà hai cậu uống mới được.”

“Không phải là cậu ấy phải hợp hành gì sao?” Giường thật tuyệt vời. Tại sao chúng ta không sống luôn trên giường đi nhỉ? Chỉ vì nó không hợp với John Lennon thì không có nghĩa đó là ý tưởng tồi đâu.

“Ồ, cậu ấy tỉnh rồi,” Matthew mỉm cười và nói. “Tớ đề nghị cậu không nên thở trên đường ra phòng khách. Hoặc mở mắt. Hoặc gầy ồ ồ ào. Ừm, có lẽ cậu nên ra ngoài rồi đột nhập vào nhà qua cửa sổ hậu thì tốt hơn đấy.”

Nhăn mặt như khỉ, tôi trườn khỏi giường ra phòng khách và ngay lập tức hối hận vì quyết định của mình.

“Ôi, Emelie,” tôi không thể tin vào cảnh tượng trên ghế sofa được. Mái tóc dài lượn sóng của cậu ấy trở thành một mớ lộn xộn còn khuôn mặt thì xám xịt. Tôi cố không nhìn vào cái xô để ở góc phòng.

“Lạy Chúa,” cuối cùng thì Em cũng đưa tay lên miệng. “Trông cậu như ma ấy.”

Cậu ấy, phát ra từ Em ư?

“Cậu đã nhìn lại mình chưa?” Tôi hỏi. “Ấm. Đun. Nước. Màu. Đen. Nhìn thử đi.”

“Tớ bỏ hết những thứ có thể soi gương được rồi,” Em nhắm mắt và chỉ vào cái khăn hồng mà cô ấy vớt lên chiếc gương treo trên lò sưởi. “Đừng có ồn ào quá. Hoặc tương tự như vậy. Tớ không muốn giết cậu đâu.”

“Hiếu rồi.”

Lảo đảo hết tường bên này sang tường bên kia, cuối cùng tôi cũng đẩy mình tiến đến phòng tắm. Có lẽ tôi không nên nhìn gương. Không còn nhiều thời gian cho tôi trang điểm nữa, Dan sẽ đến đón tôi trong vòng gần một tiếng nữa. Tôi nhẹ nhàng rửa mặt và sau đó che đi vết bầm dưới mắt. Không tệ lắm, rõ ràng là khuỷu tay của Matthew cũng không sắc đến vậy. Sau vài phút làm việc với bộ trang điểm tầm thường của mình - một chút phấn che khuyết điểm Laura Mercier Secret Camouflage, vài đường kẻ mắt Touche Eclat và quá nhiều phấn hồng Nars Orgasm để làm tươi lên cái vẻ nhợt nhạt chết chóc của tôi - trông tôi có vẻ chấp nhận được. Ít nhất tôi cũng không cần đến mấy đồ trang điểm hạng nặng hay phấn phủ mặt hay dưỡng toàn thân gì đó. Trông tôi không xinh nhưng ít ra cũng không giống cái kiểu bị thui vào mặt rồi sau đó thức trắng cả đêm, chưa kể uống whiskey nữa.

“Đúng là số chó,” Dan nói và nhìn chăm chăm vào tôi mà không hề để ý đường đi. Đúng mười giờ anh ta đến và từ lúc đó, tất cả những gì tôi có thể làm là không nôn ra xe. “Cô có chuyện gì thế?”

“Tôi cắt tóc, nhuộm tóc và say xỉn,” tôi vừa lẩm bẩm vừa dựa vào kính cửa sổ mát lạnh, cố gắng duy trì hơi thở ngắn và nông. “Sao nữa?”

“Chỉ là, cô biết đấy, một hình ảnh mới,” anh ta nói. “Không phải là không đẹp đâu. Ai làm thế?”

“Tina Morgan,” tôi đáp. “Mất ba tiếng rưỡi của Tina Morgan đấy.”

“Lạ thật đấy,” anh ta vẫn chú ý đến mái tóc tôi nhiều hơn tôi muốn bởi vì chúng tôi đang trên xe. “Hôm qua cô ta gửi cho tôi một thư thoại rất kỳ quái. Nói đúng ra, cứ như kiểu, khiêu dâm ấy.”

Tôi không có sức đâu mà cười nữa nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười ngớ ngẩn. “Tôi nghĩ là cô ta thích anh đấy.”

“Ừm, cô ta không phải gu của tôi,” anh ta đáp trong lúc nhìn lên cửa kính chắn gió vừa kịp tránh cú đâm sầm vào chiếc xe Ford Mondeo đang trước.

“Không phải ai cũng trở thành siêu mẫu được đâu, Daniel ạ,” tôi nói và nhắm mắt lại đằng sau người lái xe vĩ đại. Không thể chịu đựng hơn nữa. Không thể chịu đựng hơn được nữa.

“Sao cô nói thế?” Anh ta hỏi.

“Vì anh đang ngủ với Ana phải không?” Tôi chờ đợi một cái nhún vai xác xược hoặc một lời nhận xét mỉa mai nhưng không phải. Thực ra, anh ta chẳng nói gì cả.

“Bởi vì anh ve vãn tất cả những người mẫu trong tất cả các buổi chụp hình phải không?”

Chúng tôi đi trong yên lặng thêm vài phút nữa. Thật vui mừng, tôi vẫn còn chệnh choáng vì rượu nên chẳng cảm thấy ngượng nghịu gì.

“Ve vãn người mẫu là một phần công việc,” cuối cùng anh ta nói. “Chẳng có nghĩa lý gì cả, chỉ là tán tỉnh lãng nhăng thôi.”

“Rồi cả quan hệ lãng nhăng nữa,” tôi bổ sung.

Chúng tôi dừng lại trước đèn đỏ, sau đó anh ta quay sang đối diện với tôi. “Vậy chính xác thì tôi có nghĩa lý gì với những người tôi đã ngủ cùng cơ chứ?”

“Trừ Ana ra?” Tôi phản đối.

“Trừ Ana ra,” anh ta đáp.

“Vậy là anh đang yêu cô ta à?”

Một khoảng im lặng thật lâu. Thêm một nhịp đèn giao thông nữa. Lái xe xuyên London thực sự là một nỗi hành hạ mông khủng khiếp.

Anh ta kéo phanh tay lên và đưa một cánh tay ra ngoài cửa sổ, tay còn lại đặt sau đệm đầu tôi. “Tôi là ai?”

“Anh là ai ư?” Nhìn chằm chằm xuống đường, tôi nói. Ừm, sắp đến ngày cưới của bố tôi rồi.

“Lúc nào cô cũng khoe khoang với mọi người về việc có bạn trai tuyệt đến thế nào,” anh ta thu tay lại khi đèn tín hiệu chuyển màu. “Ôi, tôi và Simon sắp đi Croatia, ôi, tôi và Simon sắp trang trí lại phòng phụ, ôi không, tôi không thể đi uống với mọi người được, tôi phải về nhà với Simon.”

Tôi phải nói, tôi không quan tâm đến ấn tượng của anh ta về tôi.

“Đúng là tôi đã làm thế à?” Tôi khá chắc chắn là mình không nói “ôi” như mọi lần.

Dan nhún vai và kéo lọn tóc xoăn vàng của mình ra khỏi mắt. “Tôi không biết. Chắc là thế, còn tôi thì không bao giờ, đúng không?”

“Thế thì anh sẽ không phải lo lắng về chuyện đó nữa đâu,” tôi thì thầm bên cửa sổ. Tại sao chúng tôi vẫn chưa đến nơi cơ chứ? Tôi chỉ muốn ngày hôm nay trôi qua thật nhanh, về nhà và xem lại bản danh sách của mình. Tôi đã nghĩ có thể hôm nay là ngày viết lá thư chết tiệt kia nhưng hình như phạm pháp vào ngày thứ Hai lại hay hơn. Ném một nhiếp ảnh gia qua cửa kính chắn gió là phạm pháp, đúng không nhỉ?

“Hắn bỏ cô rồi à?” Dan cười.

“Phải,” tôi trả lời ngắn gọn. “Anh chưa đọc trên Facebook à?”

Dan thốt ra âm thanh gì đó nghe như kiểu có ai đá vào mặt con hải cẩu vậy. Tôi hơi xoay người một chút để nhìn anh ta. Tôi chưa bao giờ thấy người đàn ông tỏ ra khó chịu đến vậy. Và cứ cho là tôi đã chứng kiến anh ta chụp hình cho vài chiến dịch quảng cáo đồ lót đồng tính thì chuyện đó cũng chẳng thấm vào đâu.

Anh ta nhìn tôi, nhìn chằm chằm qua cặp kính râm sẫm màu của tôi - một giây mà dường như vô tận.

“Sao?” Đúng ra tôi nên nhún vai một cái để tạo hiệu ứng nhưng tôi lại hếch mặt lên hỏi.

“Không có gì,” anh ta nhìn đi chỗ khác và bật đài lên. Tôi nhắm mắt và tập trung vào việc kìm nén cơn buồn nôn cho đến khi tới nơi cần đến.

Chống lại mọi quy luật của Chúa và con người, tôi cố gắng không phun ra xe còn Dan cố gắng đưa chúng tôi đến studio đúng giờ. Không nằm ngoài dự đoán, Ana vẫn đến muộn, như thường lệ, sau cuộc trò chuyện vui vẻ trong xe, hai phút yên bình mới quý giá làm sao. Nhưng vẫn chưa đủ.

“Raquel!”

Trước khi tôi kịp vặn nút chai Vita Coco[\[43\]](#), cả mét tám chiều dài của cô siêu mẫu đã nhao vào studio, phốt lò tắt cả những người phục vụ và hầu hạ được trả tiền để chịu đựng cô ta, rồi bay thẳng đến chỗ tôi. Mùi nước hoa của cô ta suýt làm tôi ói - các siêu mẫu vẫn còn mặc đồ Angel[\[44\]](#) à? Khi cô ta đến gần, tôi không còn khả năng ngửi thấy thứ mùi đó nữa mà bắt

đầu nểm thấy nó. Và nếu như cô ta ôm tôi chặt hơn một chút, con cái tôi chắc chắn sẽ ám cái mùi đó mất.

“Ôi, bạn yêu ơi, hôm nay tôi cảm thấy tuyệt lắm,” cô ta dừng hành động ôm thô lỗ của mình lại, tung áo khoác lên sàn nhà và ngồi phịch xuống ghế. “Vậy cô đã biết tôi đang yêu anh ta chưa? Với cả đồng tiền ấy? Ờ, tôi đã quyết định rằng mình không thể cặp với anh ta được nữa nên đã gọi cho anh ta tối hôm thứ Sáu vừa rồi để nói rằng bọn tôi thế là hết, sau đó anh ta xuất hiện ở nhà tôi với cái này!”

Cô ta chìa tay ra trước mặt tôi, mắt tôi như lờ ra khi thấy một viên đá to tổ chẳng. Một viên kim cương sáng lấp lánh gắn trên chiếc nhẫn cũng sáng lấp lánh không kém. Tôi phải mất mấy phút mới tập trung nhìn vào đó được vì sợ chói quá mà mù mắt. Tôi lùi lại và chuyển sự chú ý từ chiếc nhẫn đính hôn khổng lồ sang khuôn mặt xinh đẹp đến lố lãng của cô ta.

Vậy bây giờ có thể làm ai đó ngạt thở bằng một miếng bọt biển đánh phấn không nhỉ?

“Tất nhiên, tôi đã nói với anh ta là tôi sẽ không cưới anh ta đâu, vì, cô biết đấy, có lẽ tôi đã yêu ai đó mất rồi,” cô ta liếc nhìn tôi ranh mãnh rồi ngھn cổ lên để thở dài rõ to về phía Dan. “Thế mà anh ta không lấy lại. Thằng ngu. Nhưng cái nhẫn đẹp quá. Cô thấy thế nào?”

Tôi chẳng nghĩ gì. Tôi mở miệng mấy lần rồi lại ngậm lại. Không bình phẩm ồn ào, không chúc tụng, thậm chí còn không cả quát mắng. Tôi khô như ngói. Ngần ấy năm tôi cố gắng phân vùng chú ý, và cuối cùng, não tôi đã tự động làm được điều đó. Thật là tuyệt!

“Ana này, anh có thể đưa em lên giường để thay đồ được không?” Dan đặt một cánh tay lên giữa lưng cô ta và đưa cô ta đi.

“Anh biết là anh có thể đưa em lên giường để làm bất cứ việc gì mà,” Ana thì thầm với Dan trước khi ném cho tôi một cái nhìn bắn thiu. Theo tôi đoán thì có lẽ cô ta đã biết Dan làm vậy là vì tôi, thậm chí ngay cả khi cô ta không chắc tại sao lại thế.

“Cảm ơn,” tôi lăm bắm với Dan trong lúc ngồi một mình ở ghế trang điểm. Anh ta gật đầu và xoay camera về phía Ana, lúc này cô ta đang tung tóc lên và vắn mình trong những tư thế hoàn toàn không phù hợp với chiếc quần cặp trễ làm bằng cotton trắng.

Đừng để chuyện đó làm ảnh hưởng đến mình, tôi tự nhủ, đây là tính cách của cô ta. Không phải là tôi thực sự muốn xé mí mắt của cô ta bằng chì kẻ Shu Uemura hay đại loại vậy. Trừ khi tôi thực sự làm thế. Sao lại có người muốn cưới cô ta nhỉ? Và không phải ai khác mà lại là một người có thể mua cho cô ta chiếc nhẫn kim cương đủ to để làm một tập phim “Khiêu vũ trên băng”. Ana đẹp thật, nhưng cô ta là một ả lừa đảo, một ả hay thay đổi nhất trên thế giới, tuy không phải là một con chó cái nhưng cô ta quả thật rất, rất ngu độn. Tôi thì trung thành, chung thủy và không ngu như thế. Tôi sẽ không đấu lại Stephen Hawking^[45] trong trò Countdown^[46] hay đại loại vậy, nhưng tôi không phải là một con đại ngốc, tôi cũng không thể lệ thuộc vào một tên người yêu khi hắn mua cho tôi một chiếc Nintendo Wii để chơi game

nhân dịp Giáng sinh. Ít nhất thì tôi cũng có thể hiểu được cô ta và Dan, họ là hai mảnh đực và cái sinh ra để dành cho nhau. Nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh có ai đó giàu có và bình thường muốn cưới cô ta mà xem?

Cố gắng không phản ứng thái quá, tôi mở hộp trang điểm của mình ra và tập trung vào việc lôi ra thật nhiều miếng và mẩu. Nào là phấn lót, phấn nền, phấn phủ, phấn hồng, bút màu đồng, bút đánh sáng... Để một cô gái trông đẹp một cách tự nhiên cần quá nhiều dụng cụ. Và ngày hôm nay, công việc này quá nặng nhọc.

Hai lon Vita Coco, một viên sủi Berocca và hai viên giảm đau, tôi có cảm giác (chứ không phải là trông giống) như một con người, còn Ana đã quay trở về chỗ ghế trang điểm, trông khá thờ ơ. Cô ta chống cằm và nhìn tôi như thể tôi là một con chó ba chân vậy.

“Dan nói là cô đang buồn,” cô ta nói và lôi ra vẻ mặt “quan tâm”. “Và nói rằng tôi không được phép hỏi cô về chuyện đó.”

Tôi cười mỉm với cô ta, kéo tóc cô ta lại và chải thật nhẹ nhàng, tỏ vẻ không hợp tác lắm.

“Vậy sao cô buồn?” Cô ta hỏi sau nửa giây.

“Tôi chia tay người yêu rồi,” tôi nói và cẩn thận quét phấn lên mặt cô ta bằng miếng bông len.

“Đó là lý do tại sao cô đội tóc giả à?”

Lạy Chúa, lạy thánh A la, Mô Phậ, Lạy Angelina Jolie^[47] và các thánh thần, có ai phù hộ cho tôi để tôi không đắm vào mặt người đàn bà này một cái không?

“Không phải tóc giả đâu, tóc tôi đấy.”

“Ôôồ,” cô ta giật mạnh một sợi tóc để kiểm tra khiến một tiếng ré thất thanh vang lên trong đầu tôi. “Ồ, thật chẳng ra làm sao. Vậy mà tôi lại ở đây và vẩy vẩy chiếc nhẫn đẹp, tuyệt đẹp trước mặt cô. Tôi thật vô ý.”

“Cô không biết mà,” tôi bình tĩnh chuyển sang chất dưỡng ẩm. Và thất bại khi đã sửa lời cô ta.

“Mọi chuyện hết thật rồi à?” Cô ta liếc một mắt nhìn tôi.

“Hết thật.”

“Tốt,” cô ta vỗ tay và cười rúc rích. Hơi nhấn tâm nhưng như tôi đã nói lúc trước, cô ta không phải là con dao sắc nhất trong ngăn kéo.

“Cô đã qua lại với hắn lâu quá rồi,” cô ta giải thích và cầm lấy cổ tay tôi. “Tôi có rất nhiều bạn trai cho cô. Những người giàu có ấy. Hay những người hấp dẫn cũng được. Tôi không chắc là họ có hấp dẫn lắm không, những người giàu có mà muốn... là đối tượng của cô ấy. Cô thích loại nào?”

Tôi thở ra và tự nhủ sao mình lại có thể tự chủ đáng kinh ngạc đến thế.

“Ana, bỏ đi.”

“Không đâu, thật mà, cô sẽ như kiểu, dính lấy một gã nào tình cờ ấy,” cô ta tiếp tục. “Cô không xấu hay gì cả. Cứ để tôi gọi một trong số những chàng trai của tôi. Dù sao thì tôi cũng là bạn cô mà. Chắc chắn họ sẽ đưa cô đi chơi nếu tôi bảo họ, đừng lo lắng gì cả. Cô cần một mối quan hệ thực sự tốt đẹp, thế thôi.”

“Quá đủ rồi, cô im đi có được không?” Tôi nhỏ nhẹ yêu cầu cô ta.

“Raquel?” Ana ngược lên nhìn tôi bằng đôi mắt bị tổn thương. “Tôi chỉ muốn giúp cô thôi mà.”

“Thế thì, cô chẳng giúp được cái quái gì cả,” tôi nói bằng giọng to hơn rất nhiều. To đến mức mọi người trong phòng hình như nhìn lên ngay lập tức. “Tôi không cần cô phải nói cho tôi biết tôi cần gì, đồ con bò thừa tiền, thừa tình ngớ ngẩn.”

Trước khi tôi nổi cơn tam bành, trong phòng không hẳn là quá yên ắng, nhưng sau khi tôi đã cho nổ quả bom chửi tục thì bạn có thể nghe thấy cả âm thanh một chiếc ghim rơi xuống sàn nhà.

“Raquel?”

“Ôi, xéo đi ngay,” tôi vung tay lên không và tung vào cô ta một đồng phấn bột. “Tên tôi không phải là Raquel. Không phải. Cô biết là không phải cơ mà. Tên tôi là Rachel. Cô biết tên tôi là Rachel cơ mà. Tại sao, ồ, tại sao, ồ, tại sao cô cứ khẳng khẳng gọi tôi là Raquel thế? Con mẹ ngu ngốc, điên độn này? Mấy loại thuốc nhuận tràng đã ăn đến óc cô rồi à?”

Tôi đã từng chứng kiến cảnh Ana khóc vì móng tay gãy hai lần nên lần này tôi khá ấn tượng khi thấy mãi đến khi tôi nhắc đến thuốc nhuận tràng thì cô ta mới òa lên. Tôi làm thế tất nhiên vì chuyện đó có thể giúp tôi về nhà. Môi dưới run lên, theo bản năng, cô ta đưa một ngón

tay dưới mỗi bên mắt để bảo vệ chì kẻ mắt của mình rồi vừa khóc vừa chạy ra khỏi khu chụp ảnh.

“Sao nào?” Tôi quay một vòng, cố gắng không ngã. Ghi điểm rồi. “Tôi đã nói sai gì à? Cô ta hết thuốc nhuộm tràng rồi à?”

“Cô đang làm cái gì thế?” Dan đến bên cạnh tôi trong một nhịp tim, trong khi thợ làm đầu, thợ cắt tóc và cả Collin nữa chạy theo Ana. “Có chuyện gì vậy?”

“Đừng,” tôi cảnh báo. “Cô ta điên rồi.”

“Không, cô điên thì có, cô không thể nói với người mẫu như thế được, cô biết điều đó mà.”

Chúng tôi nhìn nhau chằm chằm một lát. Tôi không biết Dan nghĩ gì nhưng tôi thực sự đang nghĩ đến việc đá vào hai quả cà của anh ta. Tôi nhin đủ lắm rồi.

“Còn cô ta thì có thể nói với tôi bất cứ điều gì cô ta muốn à?” Thay vào đó, tôi đá vào hộp phấn bột làm nó lăn khắp sàn nhà và đóng sầm thùng trang điểm của mình lại. “Không thể chịu được nữa. Tôi không phải là một cái thảm chùi chân, Dan ạ. Anh có biết việc chịu đựng những thứ rác rưởi của người khác nó tệ nhạt đến phát tởm thế nào không?”

“Ồ, xem nào, cô mới nhuộm tóc đỏ nên bây giờ cô hung hăng thế phải không?” Anh ta giễu. “Sao cũng được.”

“Có khi tôi đã chán ngấy việc phải mỉm cười và gật đầu rồi,” tôi quát. “Cũng có khi tôi đã chán ngấy việc phải nghe những lời nhố nhăng ngu độn của cô ta rồi. Có khi tôi đã chán ngấy với cái quan điểm khốn nạn của anh rồi. Có khi tôi đã chán ngấy cái việc chán ngấy tất cả những thứ này rồi.”

Dan túm lấy cổ tay tôi khi tôi dậm bước đi. “Quan điểm khốn nạn ư?” Cặp mắt nâu của anh ta mở to như hai cái đĩa cốc. “Quan điểm của tôi khốn nạn ư? Cô có nghe thấy mình nói gì không đấy?”

“Bỏ đi, Dan,” tôi gạt tay anh ta ra mà không cần suy nghĩ.

Túm lấy cái túi đựng đồ trang điểm, tôi theo sau bước chân Ana ra cửa, phớt lờ tiếng nức nở đau đớn phát ra sau cửa nhà vệ sinh và quay người thật nhanh sang phải. Phải mất một lúc lâu nhưng cuối cùng tôi đã tìm thấy một nơi yên tĩnh trong bãi đậu xe ở giữa hai chiếc SUV khổng lồ. Tôi ngồi đó một lát. Ở bên trong, não tôi vẫn đang phóng với tốc độ một triệu dặm một giờ nhưng ngay trước mặt tôi đây, mọi thứ đều trống rỗng. Tôi không biết mình đã làm gì trong khi bình thường tôi *luôn luôn* biết mình đang làm gì. Đó là đặc điểm của tôi! Mặc dù vậy,

tôi vẫn rất bối rối và sợ hãi, tôi cũng gần như chắc chắn rằng mình sắp nôn, ở đâu đó, bằng cách nào đó, rồi tôi sẽ thấy tốt hơn. Tôi sẽ khỏe hơn. Tôi cảm thấy mình có thể làm được mọi thứ.

“Ô, Tóc đỏ, sao thế?”

Và cứ như một màn ảo thuật, cả vũ trụ bước vào để giẫm nát cơn thịnh nộ của tôi. Tina Morgan đứng trước mặt tôi, một tay cầm bao Marlboro Light, một tay cầm bật lửa.

“Vất quá hả?” Cô ta và tôi học cùng nhau, làm việc bên cạnh nhau trong nhiều sân diễn và thường cạnh tranh nhau trong công việc từ hồi đại học. Tôi biết cỡ giày cô ta, màu tóc nguyên thủy của cô ta, cả tên đệm của mẹ cô ta nữa, thế mà cô ta không ngừng thở lại một chút để biết rằng tôi không hút thuốc.

“Không,” nếu tôi không nhìn lên, có lẽ mọi chuyện sẽ qua đi thôi.

“Tóc trông vẫn đẹp lắm.” Đó là một lời khen dành cho bản thân cô ta hơn là cho tôi.

“Cảm ơn,” tôi biết mình đang thô lỗ nhưng tôi không còn kiên nhẫn nữa.

“Hôm nay nóng quá,” cô ta cứ liên tục đá chân tôi cho đến khi tôi nhìn lên và thấy một nụ cười toe toét phát gớm và cái vẩy tay rất kịch. “Rachel đã quay về mặt đất, trông sống động lắm.”

Tôi mỉm cười.

“Hiểu rồi, đang điên tiết,” cô ta hạ cái móng to tổ chảng xuống bên cạnh tôi và châm lửa. “Thuốc không?”

Tôi lắc đầu.

“Nếu nói thật thì hôm nay tớ không được ngồi thế này đâu,” cô ta rít một hơi dài và nhả khói lên trên, một cơn gió nhẹ mùa hè bay tới vừa kịp để thổi làn khói đó vào mặt tôi. “Tạ ơn Chúa hôm nay tớ xong việc rồi. Tớ ghét làm việc trong studio khi thời tiết đẹp lắm.”

Tôi gật đầu.

“Thật khó tin là cậu lại không nói với tớ hôm nay cậu đang làm việc cùng anh ấy đấy,” tiếng lầm bầm của cô ta làm tôi khó chịu ra mặt. “Anh ấy đẹp trai chết đi được. Cánh tay anh ấy to y như đùi tớ ấy. Và đùi tớ thì không bé lắm đâu.”

Tôi nhún vai.

“Nói thật đi, cậu đã giúp tớ được tí nào chưa?” Cô ta mím cặp môi bự son và lim dim mắt khiến tôi nghĩ cô ta đang ham muốn. Chúa phù hộ cho người đàn ông nào đang hiện ra trong đầu cô ta. Thật đáng sợ. “Hay anh ấy bị tóc vàng hoe? Anh ấy vẫn chưa đáp lại tin nhắn thoại của tớ.”

Vừa lắc đầu vừa nhún vai.

“Anh ấy vẫn đang ở đây chứ?” Cô ta vừa hỏi vừa vò mái tóc ngắn của mình. “Có lẽ tớ nên ghé qua và gặp anh ấy một chút.”

“Thực ra cậu có thể làm nhiều hơn thế,” tôi nói khi não bộ của tôi chợt nhớ ra một chuyện. “Tớ nhận được một cuộc điện thoại và tớ có việc phải đi. Cậu vào đó giúp tớ được không? Dan sẽ cần cậu đấy.”

“Thật không?” Tina nhìn đồng hồ, nhìn tôi rồi lại quay sang đồng hồ. “Sao cậu lại phải đi?”

“Con chó của tớ chết rồi.”

“Cút thật, lạy Chúa, được rồi, đi đi,” cô ta đứng lên, lấy chân dí điều thuốc và kéo tôi đứng lên. “Nó bị ốm à?”

“Phải. Nó bị lao,” mắt tôi mở to ngạc nhiên trước lời nói dối của mình. Lao ư? Thật không, Rachel?

“Chó mà cũng bị lao á? Ở London này á?” Tina hỏi trong lúc đi theo tôi quay trở lại studio. Tôi đưa cho cô ta tờ hướng dẫn trang điểm và toàn bộ vali của mình. Không phải là cô ta trang điểm tồi đâu. Không hẳn vậy. Một chút thôi. “Cậu có bị không đấy?”

“Không,” tôi nhìn cô ta như kiểu cô ta ngu lắm, sau đó chợt nhớ ra là mình vừa nói dối về một con chó không tồn tại chết vì bệnh lao. “Dù sao cũng cảm ơn cậu. Tớ sẽ bảo họ trả cho cậu, chắc chắn đấy.”

“Chắc chắn rồi,” cô ta lẩm bẩm, rõ ràng đang hối hận vì hành động hào hiệp của mình. “Tớ sẽ mail cho cậu.”

“Cảm ơn nhiều nhé,” tôi nói và kéo nghiêng cái túi mới khóa một nửa của mình bằng một bánh xe. Tôi chỉ muốn rời khỏi đó, tôi không chắc mình sẽ làm gì nhưng tôi phải đi. Nhưng tất nhiên, nếu chuyện đó xảy ra, cả vũ trụ sẽ ở bên tôi theo cách nào đó. Tôi vừa mới ra khỏi bãi đỗ xe và trốn dưới một cầu thang để chờ taxi thì thấy Dan chạy ào ra đường, tay cầm túi bim bim

Monster Munch còn khuôn mặt thì như sấm sét.

“Cô đang làm cái quái gì thế?” Anh ta chỉ vào vali của tôi với ngón tay đầy mùi hành. “Chúng ta còn chưa xong cơ mà, cô còn phải xin lỗi trước khi cô ấy lại om sòm lên lần nữa đấy.”

“Tôi rất xin lỗi nhưng tôi thực sự phải đi,” tôi nắm chặt điện thoại. Một chiếc iPhone có thể trở thành vũ khí được không nhỉ? Tôi có cảm giác là nó không phải một cái dùi cui. “Tôi không làm được.”

“Rachel, cô đang làm việc đấy,” Dan chậm rãi giải thích. “Cô không thể đi được. Nhớ chưa? Cô làm cho người mẫu xinh hơn, sau đó tôi chụp ảnh và tất cả chúng ta có tiền.”

“Tôi đã tìm được người thay thế rồi,” tôi nói, phớt lờ cái giọng điệu vui vẻ của anh ta. “Cô ấy đã được tôi hướng dẫn rồi. Anh sẽ ổn thôi.”

“Sáng nay cô nói rằng cô ổn,” anh ta phản bác, vẫn không vui vẻ chút nào. “Và bây giờ cô hét vào mặt siêu mẫu. Tôi không tin được là cô lại thiếu chuyên nghiệp đến vậy.”

Có cái ống nào có thể đập vỡ lưng con lạc đà được không nhỉ? Con lạc đà ngu xuẩn ấy.

“Im đi,” tôi thấy những giọt nước mắt nóng hổi từ đâu đó giàn giụa trên má mình. “Tôi buồn nôn lắm, tôi đã cố lắm rồi, và tôi đã làm hỏng tất cả. Tôi biết, nhưng tôi đã giải quyết được rồi. Thế đã được chưa? Để tôi về nhà đi, đồ con lợn. Bây giờ tôi không ở đây được.”

“Tạ ơn Chúa vì cô bỏ đi,” Dan quát lên khi tôi đẩy anh ta va vào chiếc xe tải màu đen bóng loáng trên vỉa hè. “Nói thật là tôi cũng không muốn thấy cô trong studio của tôi trong tình trạng này. Tự giải quyết việc của mình đi, đồ đàn bà.”

Tôi quay lại và nhìn anh ta chăm chăm, miệng há hốc. Đây là đỉnh cao mới của sự ích kỷ, thậm chí là với anh ta. “Chúa ơi, anh đúng là một thằng hèn,” tôi tiến đến, giật mạnh cái túi Monster Munch từ tay anh ta và giẫm lên nó thật mạnh để chứng tỏ sự thách thức của mình chứ không đơn thuần chỉ nhìn chăm chăm vào đó. Trước khi tôi kịp buông một câu nói đùa mang tính sử thi nào đó thì anh ta đã với tới và vén tóc tôi ra khỏi mặt.

“Hắn đánh cô à?” anh ta nói và chạm vào má tôi.

“Cái gì cơ?” Tôi không thể không bối rối. Ai đánh tôi cơ? Sao anh ta lại chạm vào tôi? Sao xương gò má tôi lại ngứa ran thế nhỉ?

“Mắt cô tím bầm. Hắn đánh cô phải không?” Anh ta bỏ mặt tôi ra, hai tay siết lại thành hai nắm đấm. Thật là đàn ông. “Người yêu cũ của cô ấy?”

Có lẽ là nhìn Dan còn điên tiết hơn cả lúc tôi đập lên cái túi Monster Munch của anh ta. Tôi ước giá mà mình cướp lấy nó để ăn trong ô tô. Dạ dày tôi đang gào lên đòi ăn bim bim vị ngô ngon tuyệt.

“Anh đang nói cái gì thế?” Tôi rất, rất lo lắng khi Dan nổi điên lên, cho đến khi tôi lau khuôn mặt đầy nước mắt của mình và thấy một bàn tay đầy phấn Touche Eclat. À. Mắt bị thâm.

“Không có ai đánh tôi cả,” tôi cố gắng không chạm đến phần trang điểm trên mặt, tôi đã quên bém mất vết thương đó. Hình như phấn YSL không chống thấm nước. Bạn có thể cho là tôi biết điều đó. “Tôi hơi vụng về. Tự tôi lấy túi đập vào mặt mình đấy.”

Dan nhìn tôi đầy nghi ngờ. “Đó hình như không phải là điều cô làm,” anh ta dịu lại. “Nhưng, cô không thể đi như thế được. Bình tĩnh một chút rồi chúng ta sẽ giải quyết chuyện này, sau đó tôi và cô sẽ đến quán rượu và say xỉn và rồi...” anh ra vờn ta và cầm lấy tay tôi. “Chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Tôi nói rồi, tôi tìm được người thay thế rồi,” tôi gạt anh ta ra và đẩy vali của mình lên ghế sau của chiếc taxi. “Tôi không cần say xỉn, tôi chỉ cần ngủ thôi, ngày mai tôi sẽ ổn.”

“Rachel, cô không thể đi được,” anh ta túm lấy cửa xe khi tôi thả bịch người xuống sau chiếc vali. “Ý tôi là, nếu bây giờ cô đi, ngày mai tôi không muốn thấy cô ở đây nữa.”

“Dan, chúng ta có thể làm việc chăm chỉ được không?” Tina thò đầu qua cửa và nhăn nhó. “Tôi không biết mình có thể nói chuyện về *The Hills* với con mụ ngu si này bao lâu nữa.”

Tôi lắc đầu trước tốc độ phục hồi của Ana.

“Đó là người thay thế của cô à?” Anh ta còn không thèm quay lại nhìn Tina. “Myra Hindley[48] ư?”

Tôi khá chắc chắn rằng anh ta đang nói đến kiểu đầu như đàn ông của cô ta nên tôi không buồn để ý.

“Cô ấy đã nói cho anh biết về con chó mới chết của cô ấy chưa?” Tôi thấy Tina đang cố tỏ ra thông cảm nhưng cô ta trát nhiều mỹ phẩm quá nên trông chẳng khác nào một mụ đàn ông buồn bã.

“Ra khỏi xe mau,” Dan yêu cầu trong khi đá cái chống va trên ô tô bằng đôi giày Adidas Sambas.

“Tôi xin lỗi, tôi sẽ không làm thế này nữa đâu,” tôi có thể cảm thấy những giọt nước mắt chực rơi ra. Tôi không biết đó là do hơi rượu còn lại, do nhục nhã hay do khuôn mặt của Tina,

nhưng tôi phải đi. “Sáng mai tôi sẽ quay lại.”

“Không, cô không phải đến nữa, vì cô không còn trong đội của tôi nữa,” Dan đóng sầm cửa xe lại. “Cô bị đuổi việc.”

“Sao cơ?” Tôi lắp bắp qua cửa sổ. “Anh không thể đuổi tôi được.”

“Được rồi, có thể tôi không đuổi việc cô được nhưng tôi có thể tổng cổ cô ra khỏi cái studio chó chết của tôi. Bây giờ thì, nếu cô không phiền, tôi và ngài Andy Warhol^[49] đây sẽ phải sửa chữa lại những sai lầm của cô,” anh ta quay người và biến mất vào trong, Tina giờ ngón tay cái lên với tôi rồi đi theo anh ta.

“Ồ chớ,” mẹ tôi ném một miếng nhỏ pizza *Pollo ad Astra* lên đĩa và nhìn tôi chăm chăm, miệng há hốc. “Sao con không gọi cho mẹ?”

Mẹ tôi và tôi đang ăn tiệc đứng buổi tối ở nhà hàng Pizza Express. Chúng tôi thay đổi địa điểm để đỡ chán nhưng, y như con gái mình, Sarah Summers là một sinh vật của thói quen. Vào những dịp đặc biệt, chúng tôi có thêm mấy người đồng hành, thường là Simon, Emelie hay Matthew. Họa hoằn lắm, em trai tôi mới hứa là sẽ đến tối hôm nay. Chúng tôi đã ở đây được cả tiếng rồi. Vẫn chưa thấy tăm hơi nó đâu.

“Vì mẹ sẽ gọi anh ta là thằng chó và sẽ dành ba tiếng đồng hồ để nói với con rằng mẹ luôn biết anh ta không hợp với con và đây chỉ là cách cả thế giới làm để tìm được người tri kỷ đích thực,” tôi nói trong lúc nhúng miếng bột vào bơ tỏi. Thực sự có những lúc Pizza Express là tất cả những gì bạn muốn trên đời. Tôi đã thử ăn ở Kentish Town - một nhà hàng khá bóng bẩy và nhận ra rằng nó hợp với những dịp tầm cỡ hơn. Nhà hàng đó không phù hợp với tôi cho lắm.

“Không phải đâu,” mẹ tôi kịch liệt phủ nhận, bà vẫn chưa sẵn sàng xử lý món pizza gà ngon mắt của mình.

“Thật không?”

“Mẹ có thể, *có thể* thôi, đề nghị rằng mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó,” bà dịu lại. “Thực ra mẹ biết con sẽ bảo mẹ im đi nhưng Thần Nông của con sẽ sớm quay trở lại, và điều này rất có ý nghĩa. Chuẩn bị chiến đấu, đối mặt với những vấn đề con cần giải quyết. Thần Nông luôn mang lại những bài học quan trọng cho cuộc đời.”

Lúc nào tôi cũng bị nhắc nhở về việc tôi là bản sao của mẹ, và điều đó là sự thật. Hoặc ít ra thì điều đó đúng trước khi tôi tút tát lại nhan sắc. Mẹ con tôi có tóc vàng giống nhau, mắt xanh như nhau, tôi còn thừa hưởng vóc người thấp, ngực nhỏ và óc hài hước khô khan của bà nữa. Duy chỉ có một điều duy nhất không được di truyền lại, đó là khả năng bất diệt của bà trong việc tin vào những điều tốt đẹp nhất của con người. Mẹ tôi và bố tôi quen nhau khi còn là thiếu niên, yêu nhau điên cuồng, kết hôn sau vài tháng, sinh ra tôi và em trai tôi rồi sau mười lăm năm hương lửa mặn nồng, bố tôi gặp được một nửa mới - thư ký của ông. Ông bỏ nhà cửa ra đi để tìm hạnh phúc mới. Năm năm sau, chuyện đó tái diễn một lần nữa. Và chỉ sau hai tuần, ông lại tiến đến với Tình yêu đích thực Phiên bản 4 của mình. Dù vậy, mẹ vẫn duy trì một tinh thần lạc quan bất diệt, và họ vẫn luôn là bạn tốt của nhau. Nói thật ra, ông vẫn thường xuyên đến nhà bà uống trà và đôi khi bà còn làm người trông trẻ cho các em cùng cha khác mẹ của

tôi. Chuyện đó đối với tôi là lạ, nhưng họ lại khá vui vẻ với việc sắp xếp như vậy.

Ngày xưa ngày xưa, mẹ tôi là một người rất hoạt bát. Rồi bà bắt đầu nói những câu đại loại như “mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó”, rồi là “vũ trụ luôn cho bạn những thứ bạn cần, miễn là bạn mở lòng mình ra với năng lượng của nó”. Nhưng hai năm gần đây, bà lại tiến sang một lĩnh vực tương đối khó: chiêm tinh học. Dù đó không hẳn là một thói nghiện hay ho nhưng em trai tôi không thích chen vào. Tôi đã phải giải thích với nó rằng cái lý do “bất cứ chuyện gì làm mẹ vui” của nó chỉ mang đến những điều tệ hại hơn cho bà - bài taro, bảng cầu cơ[50], tâm lý học... Và chiêm tinh học đúng là một thứ thuốc gây nghiện.

“Lúc nào mà nó chẳng gây rắc rối, con biết điều đó mà,” bà nói sau vài phút yên lặng, còn tôi thì không để ý gì đến lời nhận xét vừa rồi.

“Con biết ư?”

Tôi biết ư?

“Con có nhớ cái hồi mẹ làm bản đồ tử vi cho hai đứa không? Con là Xử Nữ, còn nó là Bọ Cạp, mọi chuyện không bao giờ có thể giải quyết được đâu. Hai con đối lập nhau, thật là ác mộng,” bà lại cúi xuống món pizza của mình, có vẻ vui hơn. Theo chiêm tinh học, điều đó tương đương với “Mẹ đã nói với con rồi mà.”

“Nếu chúng ta có thể tổng khứ được cái lý thuyết vớ vẩn của Mystic Meg[51] đi, mọi chuyện sẽ thật kỳ diệu đấy,” tôi nói mà không nghĩ ngợi nhiều.

“Rachel Lulu Summers[52] ơi,” mẹ tôi đáp lại nhanh không kém. “Chúng ta không được thề thốt trong nhà hàng đâu.” Gu âm nhạc khủng khiếp của mẹ khiến tôi phải chịu đựng cái tên đó suốt hai mươi tám năm trời.

“Đây không phải là nhà hàng, đây là cửa hiệu Pizza,” tôi đổi. Tôi mặc một chiếc áo phông South Park và đi giày DM để làm mình khác cái hồi tuổi mười lăm. Nếu tôi mà bất cẩn, bà sẽ cắt ngay tiền tiêu vặt của tôi. Hoặc là sẽ khóc. Và đó là điều tôi không chịu nổi.

“Con xin lỗi,” tôi nói rồi hít thật sâu. “Con trục trặc một chút thôi, mẹ nói đúng, chuyện đó tốt thôi.”

Mẹ tôi giả vờ ngáp và dụi mắt. Phòng tôi chưa cảm thấy đủ tồi tệ.

“Và con sẽ không thể nếu mẹ không nói đến chữ ‘L’[53],” tôi đẩy đĩa bánh viên bột nhào đến trước mặt bà. Một lời xin lỗi tuyệt vời từng được con người biết đến.

“Vậy con ổn chứ?” Mẹ tôi hỏi trong lúc gãi mũi. “Mẹ biết con có Emelie và Matthew và nhiều thứ khác nữa, nhưng con không phải giả vờ trước mặt mẹ.”

“Con không ổn lắm,” tôi khẽ thú nhận. “Và đây là lần đầu tiên con bị như thế nên mọi chuyện thật kinh khủng. Nhưng con sẽ ổn. Phải ổn, đúng không mẹ?”

“Mẹ không biết con lấy cái quan điểm đó ở đâu ra,” mẹ tôi ngạc nhiên, ngồi dựa ra sau ghế và mỉm cười. “Lúc nào con cũng sáng suốt, điềm đạm cơ mà.”

“Nhờ có sự chỉ bảo ân cần của mẹ đấy,” tôi mỉm cười đáp lại và vớ lấy một viên bánh bột nhào.

“Mẹ cũng nghĩ thế,” bà nhướn mày.

“Con nghĩ mình thật đáng mỉa mai,” tôi đuổi theo viên bánh và cắn một miếng vào miếng bánh của mẹ tôi. Lúc nào tôi cũng tị nạnh về đồ ăn.

“Mọi điều mẹ biết đều là học từ con cả,” mẹ tôi hứa hẹn. “Nhưng nói nghiêm túc xem, chuyện đó thế là chấm dứt hẳn à? Với Simon ấy?”

“Chắc chắn là hẳn rồi,” tôi nhìn quanh căn phòng và thấy bao nhiêu cặp tình nhân hạnh phúc đang thưởng thức món pizza được giảm một nửa giá vào tối thứ Hai. Rặt một lũ đáng khinh. “Ý con là, anh ta đi rồi. Có để lại cho con một mẫu giấy. Hôm qua chúng con có nói chuyện.”

Thực sự mẹ tôi cũng không cần phải biết về những hoạt động diễn ra trước mẫu giấy ấy, chỉ là đề phòng bà sẽ đi lòng sục Simon và giết anh ta như giết một con chó thôi. Ồ, chuyện đó có vẻ hay đấy nhưng tôi không thích phải vào tù thăm bà. Tù nhân - họ sống mà chẳng thuộc về đâu cả.

“Không thể tin được là nó lại nhẫn tâm như vậy,” bà lắc đầu, mái tóc kiểu pixie siêu ngắn sáng lên dưới ánh đèn chiếu từ bên trên. “Nhưng con biết đấy, những người Bọ Cạp rất tự chủ về mặt cảm xúc, rất lạnh lùng.”

“Mẹ.”

“Mẹ xin lỗi.”

Tôi nhìn chằm chằm vào viên bánh cuối cùng cho đến khi mẹ tôi thở dài và đẩy cái đĩa trở lại phía tôi. “Mẹ không biết tại sao con lại không gọi thêm món gì đó. Con còn chưa đụng đến salad đấy,” bà lấy đĩa chỉ vào đĩa của tôi. Lại cái điệu bộ đó. “Con đang ăn đấy chứ?”

“Vâng,” tôi nói trong lúc đang cố gắng nghĩ xem lần cuối cùng tôi ăn thức ăn cứng là khi nào. Không phải là pizza. “Matthew và Emelie chăm lo cho con mà. Họ sẽ không để cho con chết đói hoặc ngủ gật trong nhà tắm hay làm bất cứ điều gì ngu ngốc đâu.”

“Ừ, mẹ thấy mái tóc con rồi,” mẹ tôi đáp và xiên một miếng cá ngừ to dùng ở đĩa của tôi. “Mẹ không tin là con tự làm chuyện đó.”

“Mẹ không thích sao?” Tôi nghiêng đầu làm dáng và vung tay để tăng hiệu ứng. “Những người khác thấy nó rất đỉnh đấy.”

“Trông rất đáng yêu đấy chứ,” mẹ tôi đổi ý. “Ý mẹ là mẹ không tin hai đứa nó sẽ ngăn cản con làm những điều ngu xuẩn. Chứng cứ là con vừa mới nói với mẹ rằng con cắt tóc bằng chiếc kéo dùng trong bếp. Mái tóc đáng yêu của con.” Bà thở dài rõ to và yên lặng một lúc lâu trước mái tóc ngắn của tôi.

“Kéo cứu thương mẹ ạ,” tôi chữa lại. “Và chuyện đó bình thường thôi. Nó nằm trong danh sách của con mà.”

“Con và cuộc đời ngắn ngủn của con,” bà nhìn một cách âu yếm. Trong một phút ngu ngốc, tôi đã nghĩ bà nhìn tôi.

“Choảng nhau với thợ cắt tóc hả?” Tôi cảm thấy một cú đập mạnh ở sau đầu. “Hay là người ta đang đào tạo thêm Freddie Kruger[54]? Hay là chiến dịch chăm sóc cộng đồng nhỉ?”

“Paul,” tôi chào em trai với sự nồng nhiệt nó đáng được nhận. Phải nói thêm rằng nó đến muộn chín mươi bảy phút.

“Được rồi, thưa mẹ,” nó cúi xuống và chào người mẹ rạng rỡ của chúng tôi bằng một nụ hôn vào má. Trong khi mẹ tôi và tôi có thể đóng thế cho Doc và Dopey[55] nếu như bộ phim đã hết người đóng vai chủ lùn thì Paul hoàn toàn ngược lại. Nó thật đồ sộ, cao gần bằng Matthew - thực tế là một người đột biến gen - nên có thể nói nó rất cao lớn. Tuy nhiên chiều cao là thứ duy nhất nó thừa hưởng từ bố tôi, lúc này có đến hai cặp mắt màu xanh lơ đang nhìn tôi từ bên kia, và mái tóc ngắn cũn cỡn màu vàng của Paul gần giống y như của mẹ. Nói thật là chuyện đó khá không bình thường.

“VẬY, chị ấy đã nói với mẹ là chị ấy bị đá chưa?” Paul cầm lấy đĩa và bắt đầu tấn công đĩa salad của tôi. Cả pizza của mẹ nữa. Cùng một lúc.

“Paul, cố gắng tỏ ra thông cảm với chị con hơn đi,” mẹ đập vào tay nó và cố nhin cười. Tôi cố không nói toẹt ra rằng bà vẫn chưa bảo nó là không được thề thốt trong nhà hàng. Tôi cũng cố nhớ rằng mình không còn là một con bé mười lăm tuổi nữa. “Con bé đã đau khổ lắm rồi.”

“Phải, Paul ạ, chị đang đau khổ lắm,” tôi nhại lại và giành lấy đĩa salad mặc dù không muốn ăn. Tôi đã phải phân chia cho nó rất nhiều lần rồi, từ cái vụn bộ xếp hình LEGO năm 1989 cơ. “Biến đi.”

“Ăn với nói thế hả, Rachel?”

“Phải, ăn với nói thế hả, Rachel?”

Lần cuối cùng tôi để mắt đến Paul là khi nó đá Simon ngã bổ chửng trước quán The Phoenix. Nhưng dù có thể hiện tình chị em theo kiểu người Neanderthal^[56] như thế, tối nay nó vẫn sẽ chẳng nhường nhịn tôi lấy một phân đâu.

“Thế còn cô bạn trẻ của con đâu?” Mẹ tôi lịch sự hỏi trong lúc ra hiệu với người phục vụ để Paul có thể gọi chút đồ uống. Cô bạn trẻ là mật mã của “cô gái mà mẹ nghe thấy giọng chen vào trong cuộc gọi gần đây nhất của hai mẹ con và mẹ không thể nhớ được tên cô ta có lẽ là vì đến con cũng còn không biết”. “Vẫn khỏe chứ?”

“Ừm, khỏe,” Paul khéo léo tránh câu hỏi và ngoác mồm ra ngáp. “Con mệt rũ ra mất. Gần đây công việc tệ quá.”

“Mày làm trong cửa hàng bán ván trượt,” tôi nói thẳng. “Và còn nói rằng cửa hàng đó đến giữa ngày mới mở cửa. Thế thì làm sao mà mày mệt rũ ra được.”

“Giai đoạn bận rộn trong năm hả?” Nó tặng cho cô phục vụ một nụ cười toe toét khi cô ta mang bia cho nó. Thật kinh hoàng khi chứng kiến nó giở trò. Mãi đến năm hai mốt tuổi, nó vẫn là một thằng lùn tịt và gầy nhẳng, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào trò chơi điện tử và phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn*. Rồi có một chuyện khủng khiếp đã xảy ra với nó - sự kết hợp giữa cô nàng bơm ngực tóc vàng có tên Theresa và sự phát dục muộn. Trong mười năm gần đây, tốc độ ve vãn gái của nó còn nhanh hơn tốc độ nó đọc *Harry Potter*. Cả hai việc đó đều diễn ra dưới sự che đậy của bóng tối, trong phòng ngủ của nó, để tránh được sự nhòm ngó của mọi người.

“Chờ một chút nhé, mẹ phải nghe điện thoại,” mẹ lôi từ trong túi xách ra một chiếc điện thoại đang rung và vẫy vẫy nó trước mặt chúng tôi. “Mẹ đã xin tham gia vào một cuộc hội thảo thần thánh ở Glastonbury cuối tuần này. Mẹ nghĩ rằng đây là trụ sở của các phù thủy.”

“Phù thủy ấy ạ?” Tôi lặp lại thật to và không hề có ý thích thú. Paul đá chân tôi dưới gầm bàn và lắc đầu nhưng mẹ tôi thậm chí còn không để ý. Bà vẫn đang mải mê chạy ra cửa, một tay cầm điện thoại dí vào tai, một tay bịt tai còn lại.

“Phù thủy ư?” Tôi xì một tiếng. “Nghiêm túc đấy chứ? Và mày có cho rằng mẹ đã đi quá xa rồi không?”

“Chị khắt khe với mẹ quá đấy,” nó nói trong khi tổng đầy cá ngừ vào mồm. “Chả hiểu tại sao chị cứ khăng khăng không cho bà làm những điều khiến bà vui vẻ.”

“Bởi vì không phải mẹ đang vui, nó chỉ khiến mẹ phân tâm thôi,” tôi đáp. “Làm sao mẹ có

thể vui một mình được trong khi vẫn nghĩ rằng một ngày nào đó bố sẽ thức tỉnh theo kiểu ‘Ồ, mình nghĩ mình vẫn còn tình cảm với Sarah, tạm biệt bà vợ hiện tại thôi’.”

“Chị nói cứ như kiểu đó là việc ngẫu nhiên nhất mà bố đã từng làm ấy,” Paul nói vô cảm.

“Chuẩn đấy,” tôi nói, tay xoay xoay ly rượu đầy tư lự. “Nhưng chị chỉ mong mẹ sẽ tìm được một ai đó. Chị ghét việc mẹ phải ở một mình.”

“Có thể mẹ không muốn ở bên ai đó, có một số người như vậy,” nó đáp. “Em cũng thế.”

“Lúc nào mà mày chẳng tăng tịu với ai đó,” tôi cãi. “Chưa bao giờ chị thấy mày rời gái cả.”

“Hai việc đó không giống nhau đâu,” nó nói, mắt vẫn liếc cô phục vụ. “Em thích có gái bên mình, đúng vậy, nhưng em không hành hạ mình bằng việc cưới xin đâu. Em vui vẻ và khi mọi chuyện bắt đầu hết vui thì bọn em dừng lại.”

“Thế rồi mày bắn khoản tại sao chị không cho phép mày ve vãn Emelie,” tôi nói và nhìn thẳng vào mắt nó.

“Ai nói là em không có cảm tình với cô ấy nhỉ?” Nó đã thích chuyện này quá rồi. “Chính chị mới là người lao đầu vào những mối quan hệ không đâu đấy.”

“Chị không thể hiểu nổi tại sao người ta lại không muốn có một mối quan hệ với ai đó. Không phải là mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu như có ai đó chia sẻ cuộc đời với mình sao? Có ai đó chờ đợi mình ở nhà vào lúc cuối ngày chẳng hạn?” Tôi vươn người qua bàn và cắt lấy một miếng cà chua nhỏ. “Ai đó coi mình là số một ấy?”

“Em cho em là số một,” Paul nói. “Và chẳng bao giờ thiếu người trong những lúc em cần cả.”

“Phải, ý chị không phải là cô gái may mắn đầu tiên trả lời tin nhắn ‘ai muốn quan hệ nào’ gửi vào đêm thứ Sáu của mày,” tôi làm mặt xấu khi nó cười.

“Không phải lúc nào cũng là thứ Sáu nhưng đúng là họ may mắn thật. Một bộ sưu tập những quý cô tuyệt nhất London, được tuyển chọn dựa trên chỉ số IQ cao, khả năng giao tiếp tốt và mức độ sẵn sàng có mặt ở nhà em vào lúc một giờ sáng.”

“Mày thật là tởm lợm, biết không?” Tôi lấy lại đĩa salad. Sự trưởng thành thật đáng nguyên rủa.

“Sao cũng được,” nó nói và túm lấy phần pizza còn lại của mẹ. “Em chỉ nói là, không phải ai cũng muốn như chị. Không phải ai cũng muốn có một bạn trai hay một bạn gái thì mới là

hạnh phúc. Và không phải ai trong chúng ta cũng muốn chăm lo cho lũ trẻ ở một căn nhà ngoại ô.”

“Chị thích có bạn trai,” tôi nói đầy phòng thủ. “Điều đó chẳng có gì sai trái hết.”

“Và cũng chẳng có gì sai trái khi mẹ muốn ở một mình,” Paul thanh toán nốt chỗ pizza và chùi tay vào quần. “Và cũng chẳng có gì sai trái khi em chơi đùa thỏa thích trước khi em quyết định.”

“Miễn là mày không chơi đùa thỏa thích với bạn thân nhất của tao, còn lại tao không quan tâm,” tôi đưa khăn giấy cho nó. “Đó không phải là cách hình thành các mối quan hệ, mày biết đấy.”

Paul lắc đầu và rời mắt khỏi cô phục vụ một lát. Hình như nó sắp kể cho tôi lợi ích của những năm nó dành để thu thập kinh nghiệm tình trường. Hay là nó sắp ợ nhỉ?

“Em làm thế, đúng vậy. Chị em mình không có những người bố, người mẹ chuẩn mực, tuy nhiên chị không thể đi rêu rao khắp nơi là chị đúng còn họ thì sai chỉ vì chị không muốn sống một mình.”

“Mày cứ làm như chị là một kẻ sùng bái chủ nghĩa một vợ một chồng vậy,” tôi giải thích trong lúc cố gắng nhét một lọn tóc lòa xòa vào vị trí. Không thể có chuyện nó sắp dạy tôi môn Dẫn nhập tâm lý học được. Chỉ vì tôi không thích việc hẹn hò thất thường không có nghĩa tôi là một người hoàn toàn lý trí.

“Chị cứng nhắc như kỷ luật quân đội vậy,” nó nói và đứng lên. “Vậy chị đi chứ?”

“Chị phải đi mà, không đúng sao? Ồ, mày không định chuồn đấy chứ?”

“Không, em sẽ đi,” trông nó cứ như thể bị bắt quả tang đang ăn vụng bánh quy vậy. “Chị vẫn chưa nói chuyện với Emelie à?”

“Tất nhiên là chị nói rồi,” tôi nheo mắt lại. “Mày nói chuyện với Em khi nào?”

“Cái đêm hôm trước ấy,” nó giơ tay xua đi cơn giận dữ của tôi. “Sau khi em thúi vào mặt thằng người yêu chị, bọn em nói chuyện.”

“Thế cũng được mà,” mẹ tôi thơ thẩn trở lại bàn và lơ đãng xoa đầu tôi lúc bà ngồi xuống làm nửa mái tóc tôi tung ra. “Phải, ngày mai. Thật là hạnh phúc.”

Thứ hạnh phúc chết tiệt.

Tôi nốc cạn rượu của mình và cố nặn ra nụ cười chân thật nhất có thể. Nhưng hình như không được thật lòng cho lắm.

“Con muốn nói gì à?”

“Paul ăn hết pizza của mẹ rồi.”

“Rachel nghĩ rằng mẹ cần có bạn trai.”

“Đúng là trẻ con,” mẹ tôi thở dài và xoa trán. “Mẹ chỉ cần mấy con mèo thôi.”

“Nhất trí hoàn toàn,” Paul nâng cốc.

“Con nghĩ một con mèo là quá đủ rồi,” tôi đáp. “Chỉ cần một con thôi.”

Sau khi Paul đã giải quyết xong món tráng miệng của tất cả mọi người còn tôi phải trải qua hai mươi phút tuyệt vời trên tuyến số 214, cố gắng tránh không nhìn một kẻ lang thang góm ghiếc cứ lái nhái mãi bài *The Little Mermaid*, tôi về đến nhà - căn hộ trống trải của mình. Một mẫu giấy của Emelie nói rằng cô ấy phải về để lấy ít đồ đi làm và cô ấy sẽ về muộn. Một tin nhắn dài quá mức của Matthew nói rằng cậu ấy phải tạt qua nhà có chút việc nhưng nếu tôi cần cậu ấy thì cứ gọi, tôi cho rằng ý bạn tôi là cậu ấy có hẹn nhưng không biết phải nói với tôi thế nào. Chà, chẳng sớm thì muộn tôi cũng sẽ phải ở nhà một mình thôi.

Ngồi trên sofa và nhìn chăm chăm vào màn hình vô tuyến trống không, não tôi bắt đầu hoạt động ngay lập tức. Tôi băn khoăn không biết Simon đang làm gì, làm thế nào để tôi có thể trả được khoản thế chấp một mình, khi nào thì tôi nên bắt đầu công việc mới, tại sao tôi vẫn chưa mua thiệp sinh nhật cho Matthew vào ngày thứ Bảy. Chỉ có một cách duy nhất để não tôi thôi không nghĩ ngợi lung tung nữa. Nhặt túi dưới sàn nhà lên, tôi nhìn lướt qua cuốn sổ. Bản danh sách có ích đấy. Tôi có rất nhiều việc phải làm. Trừ khi, ừm, tôi không làm. Khi không phải chăm lo cho người yêu thì bạn chẳng có việc gì *phải* làm cả. Trừ bản danh sách ra.

Cảm thấy tiếng rống khủng khiếp đầy hứa hẹn của Emelie sắp đến gần và sự thôi thúc được gọi cho Simon và van xin anh ta quay trở về với tôi, tôi cảm điện thoại lên. Tóc tôi không thể thay đổi thêm một lần nào nữa. Và cậu ấy nói là cứ gọi nếu tôi cần cơ mà.

“Sao thế?” Matthew trả lời sau tiếng chuông đầu tiên.

“Mẹ tớ là một mù phù thủy còn em trai tớ là một thằng tồi.”

“Nói về mẹ như thế không được đâu.”

“Bà ấy sắp tham gia vào hội phù thủy đấy,” tôi nói trong lúc giơ tờ giấy lên trước mặt. Tôi

đang rất muốn được gạch một đường qua điều nào đó. “Hôm nay tớ bị đuổi việc.”

“Cuối cùng thì cậu cũng đâm vào mồm Dan rồi à?”

“Tớ gọi người mẫu là đồ con bò ngu ngốc suốt ngày chỉ biết thèm tình,” tôi ngáp.

“Cô ta như thế thật à?” Tôi nghe có tiếng ai đó đi lại trong điện thoại và tiếng suýt không phải dành cho tôi.

“Phải, nhưng đó không phải là vấn đề,” tôi đáp. “Tớ đang đổ lỗi cho mái tóc của mình. Nó bắt tớ làm những việc mà tớ không bao giờ làm. Có ai ở đó à? Tớ có làm phiền cậu không?”

“Phải, và không, tớ nói chuyện được mà,” rõ ràng là cậu ấy không muốn đi sâu vào chi tiết nên tôi bỏ qua không hỏi nữa. “Và cậu đang lờ đi một sự thật rành rành. Cậu đã làm những việc đó đấy chứ. Có lẽ về cơ bản lúc nào cậu cũng là một cô nàng tóc đỏ. Hôm nay cậu có làm việc gì trong bản danh sách không?”

“Không,” tôi thú nhận. “Tớ thực sự muốn làm nhưng với những gì xảy ra ở chỗ làm và bữa ăn tối với mẹ, hôm nay chỉ là một ngày tớ thoát khỏi bản thân mình thôi.”

“Chưa phải là muộn lắm đâu, đi cướp ở một cửa hàng bán rượu đi,” cậu ấy nửa đùa nửa thật. “Cậu ổn chứ?”

“Ừ, tớ cho là tớ sẽ mua đồ trên mạng hay gì đó,” tôi lôi laptop ra và đặt nó lên bụng. “Tớ vẫn phải mua thêm một chiếc váy để đến dự đám cưới của bố. Và cậu biết đấy, quần áo nữa.”

“Hôm dọn nhà cậu hơi bị mạnh tay đấy,” cậu ấy đáp. “Phụ nữ hiểu sai hoàn toàn về internet rồi, đó chỉ là nơi để khiêu dâm thôi, cậu biết điều đó phải không?”

“Và còn là nơi để người yêu cũ bêu riếu cậu trên một forum công cộng trên toàn cầu nữa.”

“Cả chuyện đó nữa,” cậu ấy thừa nhận. “Cậu vẫn chưa quấy rối gì hần ta phải không? Theo ý kiến của một chuyên gia thì chuyện đó không đáng đâu.”

Trong tuần đầu tiên hậu-chia-tay, Matthew đã gần như không rời mắt khỏi điện thoại chỉ để kiểm tra những cập nhật mới nhất về trạng thái, hình ảnh và lời bình trên Facebook hay bất cứ thứ gì cho cậu ấy biết chuyện gì đang diễn ra trong cuộc đời Stephen - người mà giờ đã không còn là một nửa của cậu ấy nữa. Đó là một cách hủy hoại bản thân bằng Internet. Đến tận bây giờ tôi mới nhìn ra sức lôi cuốn của nó.

“Cậu biết chúng ta có thể làm được gì mà,” tôi mở Facebook, lượn vào ô tìm kiếm và bắt

đầu đánh vào đó một cái tên. “Thay vào đó, chúng ta có thể ve vãn người tình đầu tiên của tớ.”

“Ồ, đúng vậy,” giọng Matthew đột ngột trở nên sống động ở đầu dây bên kia. “Chuyện đó sẽ hay ho lắm đấy, mà lại không hề bạo lực.”

“Hồi đó tớ mới mười sáu,” tôi hồi tưởng. “Tên anh ấy là Ethan, anh ấy thật tuyệt vời và tớ đã từng mất ăn mất ngủ vì anh ấy. Cứ như David Beckham hồi cuối những năm chín mươi ấy. Ethan là tay chơi kèm trumpet cho dàn nhạc mùa hè mà tớ tham dự.”

“Cậu chơi trong một dàn nhạc á?” Tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ấy cố nhịn cười. Tôi mong đó là nhằm vào tôi chứ không phải nhằm vào bất cứ chuyện gì đang diễn ra trong căn hộ của cậu ấy.

“Vi-ô-lông. Tệ lắm.”

“Chuyện đó làm Ethan nản à?”

“Tớ không nghĩ chuyện đó ích gì. Có vẻ như hồi đó tớ đang cố ngược đãi một con lợn thí nghiệm ý. Tớ không có năng khiếu về âm nhạc.”

“Tớ biết, tớ nghe cậu hát rồi mà,” Matthew lại ngáp. “Vậy kể cho tớ về Ethan đi. Tớ quyết tâm làm cho cậu phải lão đảo vì trai một lần nữa.”

“Tớ sẽ lão đảo vì một người mà tớ không gặp trong suốt mười hai năm sao?”

“Không được phép đau lòng, phải không? Chỉ là qua mạng thôi, kiểu như tán tỉnh trực tuyến ấy. Đó là công dụng của Facebook mà. Anh ta họ gì?”

“Harrison, Ethan Harrison,” tôi đánh tên anh ấy vào cái ô nhỏ ở đầu trang. “Anh ấy tóc vàng. Và tuyệt vời nữa.”

“Y như tớ.”

Tôi để cho câu nói ấy đọng lại một thoáng.

“Cậu đã hôn anh ta chưa? Anh ta có sờ mó cậu ở khu nhà để xe không?”

“Thật buồn là không,” tôi từ chối không nhìn những con số đang tăng lên dưới giỏ mua hàng của tôi. “Anh ấy không hứng thú. Tớ cho rằng anh ấy nghĩ tớ là một đứa con trai. Nói đúng ra thì trông tớ cũng giống con trai thật. Chuyện đó đau lòng lắm, tớ đã nhìn anh ấy rất lâu qua dàn nhạc và viết tên anh ấy không biết bao nhiêu lần trong vở.”

“Tớ tìm được khoảng bảy mươi lăm ngàn Ethan Harrison,” Matthew ca cẩm. “Chúng ta thu hẹp phạm vi lại một chút được không?”

“Được,” tôi gật đầu và nhìn vào trang tìm kiếm tương tự. “Anh ấy chuyển sang một trường khác để lấy chứng chỉ A, sau đó tớ nghe nói anh ấy sang Canada cùng gia đình. Chúng ta thử tìm xem sao? Tớ đã khóc hàng tháng ròng sau khi anh ấy đi đấy, chỉ biết nằm trong phòng nghe đi nghe lại bài *Eternal Flame*.”

“Chàng của tớ là Ryan Smith[57],” Matthew đáp. “Anh ấy thật là một kẻ sát nhân hạng nhất. Từ hồi đó đến giờ tớ không đủ can đảm nghe bài *My heart will go on* thêm được lần nào nữa. Đúng là một kẻ bạc tình. Cậu vẫn đang tìm đấy chứ?”

“Phải,” tôi giảm khả năng xuống còn năm. Thực ra mà nói thì chuyện này khá thú vị.

“Chà, anh ta là ai thế?”

“Anh chàng đẹp trai ấy,” tôi nói và click vào một tấm ảnh hợp mặt nữ sinh trong trường. Họ đều trưởng thành hết cả rồi. “Anh ấy là người cực kỳ cực kỳ quyến rũ. Tóc màu vàng sẫm, chụp ở Labrador[58], người cha tương lai của các con tớ.”

“Hồi còn nhỏ cậu cũng có gu phết đấy,” cậu ấy huýt sáo qua điện thoại. “Anh ta thật nóng bỏng. Và tớ chưa bao giờ đồng tình với cậu về các chàng trai cả.”

“Tớ làm gì bây giờ?” Thực ra lúc đó tôi đang vuốt ve màn hình. “Tớ phải làm gì bây giờ?”

“Tớ không biết nữa,” Matthew thừa nhận. “Nếu cậu mà đồng tính thì chỉ cần gửi cho anh ta một bức ảnh khiêu dâm và hy vọng anh ta sẽ gửi lại cho cậu một chiếc.”

“Thật là sáo rỗng,” tôi quyết không để cậu ấy phá hủy tình yêu của cả cuộc đời tôi trong giây phút này. “Nhưng vì tớ không thể gửi một bức ảnh chụp cơ quan sinh dục của mình, tớ nên làm gì?”

“Tắm nước lạnh rồi đi ngủ nhé?” Trong tình huống này thì đó không phải một ý kiến tồi. Đây là lúc tôi nhận ra rằng nếu không được cụ thể hóa thì những việc trong danh sách sẽ rất dễ gây thất vọng. Mục tiêu luôn luôn phải được đặt ra thật rõ ràng.

“Tớ có nên nhắn tin cho anh ấy không?” Tôi không thể biết được bất cứ điều gì về đời tư Ethan ngoại trừ bức ảnh duy nhất này nhưng tôi đã kịp vẽ ra toàn bộ cuộc đời anh ấy. Bức ảnh chỉ có anh ấy và con chó nên tôi quyết định rằng anh ấy vẫn còn độc thân và con chó cho thấy anh ấy rất đáng yêu và thích hoạt động ngoài trời. Nếu tôi dồn tâm trí vào việc này. Chiếc quần soóc và áo phông đồng bộ không nói lên nhiều lắm, anh ấy đã cắt tóc, trông cũng được, giả định rằng những tấm rèm cửa không phải là một xu hướng rộng ở thế kỷ hai mươi mốt. Tạ ơn Chúa. Nhưng mắt anh ấy vẫn thế. Nụ cười anh ấy vẫn thế. Đột nhiên tôi cảm thấy một sự thôi thúc

mạnh mẽ bắt mình phải viết “Rachel 4 Ethan” và nghe bài *Hit Me Baby (One More Time)*. Dù không phải là tôi đã mua đĩa đó. Hay cả album. Tôi đang hăng.

“Cậu có muốn nhắn tin cho anh ta không?” Matthew hỏi.

“Tớ muốn cưới anh ấy.”

“Có lẽ nên để dành câu đó cho tin nhắn thứ hai thì hơn,” Matthew khuyên lơn.

Đang mải mê lấp đầy những câu chuyện về cuộc đời Ethan thì tôi nghe thấy tiếng mở cửa. “Emelie về rồi,” tôi nói với Matthew. “Tớ phải đi đặt ấm nước đây.”

“Tớ biết khi nào tớ không còn giá trị mà,” cậu ấy nói. “Bóc lột tớ sau đó quăng tớ sang một bên ngay khi vợ cậu về nhà.”

“Ồ, cứ làm tiếp những điều nhóp nhúa mà cậu đang làm dở trước khi tớ gọi đi,” tôi cười khúc khích. “Tạm biệt Matthew. Tạm biệt kẻ lạ mặt không tên.”

“Cứ cho là thế đi. Gửi lời chào đến cô vợ nhé,” cậu ấy tắt máy.

Tôi đóng laptop lại và lấy tờ khăn ăn ra. Tôi sẽ phải cẩn thận với nó thôi, nó mới được hai ngày tuổi mà trông đã te tua lắm rồi. Nhưng, nó mới được hai ngày tuổi mà tôi đã hoàn thành xong hai nhiệm vụ rồi. Công cuộc biến đổi của tôi đang tiến triển khá tốt và tôi đã tìm được mối tình đầu của mình.

“Em?” Tôi gọi. “Sáng nay cậu làm gì thế?”

“Ngủ thôi,” cô ấy đáp trong lúc búi chặt lấy khung cửa như thể là sắp ngã đến nơi rồi. “Tớ phải đến cuộc họp về con mèo Kitty đó chiều nay, tớ nghĩ tớ sắp chết thật đấy. Khá chắc chắn là tớ sẽ ủng hộ vũ khí hạt nhân mang nhãn hiệu mèo Kitty nếu như hôm nay họ sơn chúng bằng màu Pantone 264[59] và dán một con mèo lên đó. Còn cậu?”

“Tớ gọi cô siêu mẫu là một con bò ngu ngốc suốt ngày chỉ biết thèm tình và bị tống cổ khỏi studio,” tôi đáp trong lúc đi vòng quanh để nhìn cô ấy rõ hơn.

“Được thôi,” Em xoay người và biến mất vào phòng phụ. “Cậu thắng.”

“Thật không thể tin được là chúng ta lại làm việc này,” Emelie than thở, đầu kẹp giữa hai đầu gối trong lúc đuổi người ở công viên Regent. “Tập thể dục là việc trong danh sách của cậu chứ có phải của tớ đâu.”

“Còn chưa đến chín giờ sáng, đồ con lừa thích hành hạ,” cô ấy lôi ra bộ mặt xấu xí khủng khiếp rồi chạy lên trước tôi. “Sao lại phải chạy cơ chứ? Sao không tập thứ gì nhẹ nhàng dễ chịu như yoga ấy?”

“Cậu có nhớ lúc bọn mình phá hủy định mức tín nhiệm tuyệt vời của tớ trong vòng hai tiếng đồng hồ hôm Chủ nhật không?” Tôi nhắc nhở. “Khi người đàn ông đáng yêu ở Topshop phải gọi cho ngân hàng của tớ để xác nhận xem có phải chính tớ là người đã quyết tâm phá sản mình trong một thời gian ngắn đến thế không ấy?”

“Chưa bao giờ tớ tự hào về cậu đến thế,” cô ấy gật đầu.

“Vậy thì hãy tự hào rằng tớ đã có giày thể thao và việc này không tổn của chúng ta một xu nào cả.”

Cô ấy vịn đầu từ bên này sang bên kia. “Cũng công bằng ra phết.”

Tôi chưa bao giờ thích thú với cái ý tưởng chạy nhảy nhưng phải tuân theo bản danh sách thôi và đó là bài tập duy nhất mà không liên quan đến những món tiền cắt cổ hay đồ bơi. Và đúng như vậy, chạy trong công viên Regent thật dễ chịu. Nói chung, tôi không phải là mẫu người ưa thể dục buổi sáng. Hay là một người yêu thể thao. Nhưng chuyện này thật là dễ chịu. Cả London thức giấc cùng chúng tôi trong một ngày hè đẹp đẽ. Thật là tuyệt diệu! Thế nhưng người ta lại dự đoán rằng cả tuần sau trời sẽ mưa, mẹ tôi đã điện và báo cho tôi điều đó. Cả kênh BBC và pháp sư của bà đều thông báo cho bà như vậy. Không được, Rachel, tôi tự nhủ, vứt bỏ những thứ rắc rối đó đi để cho máu được lưu thông. Bây giờ là lúc phải tập trung vào một Rachel mới. Vào vòng chạy tuyệt vời này. Công viên thật đẹp, tràn ngập cỏ cây, hoa lá và những người dắt chó đi dạo chào hỏi lẫn nhau. Quả thật vô cùng rục rịch. Đây mới đích xác là cách khởi đầu một ngày mới. Một tôi mới mẻ là vận động viên chạy. Một vận động viên tóc đỏ - người không bị kẻ khác ruồng rẫy và mơ những giấc mơ bẩn thỉu về việc làm chuyện đó với Ethan Harrison trong phòng tập nhạc.

“Em trai tớ đã nói một vài chuyện khá ngẫu nhiên tối qua,” tôi chạy nhanh hơn một chút

để theo kịp Emelie. Quái quỷ, chân cô ấy dài hơn và cơ thể cũng vừa vặn hơn tôi rất nhiều. “Bọn tớ nói về đám cưới của bố và nó hỏi liệu tớ đã nói chuyện với cậu về việc đó chưa.”

“Thật kỳ lạ,” cô ấy đáp và tăng tốc thêm một chút. Chạy thật vui. Ừm, không vui lắm nhưng khá ổn. “Có lẽ Paul cho rằng cậu đã quên việc đó rồi và tớ sẽ phải nhắc nhở cậu.”

“Có lẽ vậy,” tôi đã bắt đầu thở hổn hển. Tốt, cảm thấy nóng và mệt. “Tớ nghĩ có lẽ hai người đã nói về chuyện đó hôm thứ Sáu.”

“Ờ, giác quan của cậu tuyệt đấy!” Cô ấy nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt giấu đằng sau cột tóc đuôi ngựa lúc lắc. “Bởi vì cậu khó có thể quên được đám cưới của bố cậu, nhỉ?”

“Sao cậu có vẻ kỳ lạ thế?” Ồ ồ, bắt đầu đau sườn rồi. Không phải lo, kệ nó đi.

“Tớ có kỳ lạ gì đâu,” cô ấy nói và chạy nhanh hơn. “Im mồm và chạy tiếp đi.”

“Ra đó là lý do tại sao giọng cậu cao vút đến mức con chó đằng kia cũng phải cụp tai lại,” bắp chân tôi như bị bỏng nhưng tôi không từ bỏ. Kể cả cuộc chạy hay những điều đang diễn ra giữa Emelie và em trai tôi.

“Chẳng có gì cả,” Em chạy chậm lại một chút để chúng tôi chạy ngang nhau. “Paul chỉ đề nghị là tớ đến đám cưới cùng cậu để cậu có bạn đi cùng thôi.”

“Để tớ có bạn đi cùng á?”

“Ừm, phải.”

“Vậy nó có mở rộng lời mời tử tế này với cả Matthew nữa không?”

“Ừm, không.”

Tôi đi bộ trong yên lặng vài phút, các cơ bắp của tôi bắt đầu thả lỏng. Em giảm tốc độ và chạy chậm chậm sau lưng tôi mà không nói gì.

“Vậy cậu nói sao?” Tôi hỏi sau khi mấy người ăn lương hưu chạy vượt qua. Chẳng có gì phải xấu hổ cả.

“Tớ nói là tớ sẽ đi,” cô ấy nói nhỏ.

“Và đích xác thì cậu đến đó dự với tư cách là gì?” Tôi tập trung vào con đường trước mặt. Các cơ bắp vừa giãn ra đột nhiên co rút lại. Chuyện đó cũng bình thường thôi, phải không nhỉ?

“Là bạn gái của Paul,” cô ấy đáp. “Cậu ấy vẫn chưa hỏi ai nên tớ nói là tớ sẽ đi.”

Tôi không chắc cơn đau đột ngột trong dạ dày hay chứng chuột rút tấn công tôi trước nhưng trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đã ngồi phịch xuống một bên đường đi và tạo ra những âm thanh không được vui tai cho lắm, hai tay tôi nắm chặt bắp đùi bị sưng phồng. Ít ra thì đó là hệ quả của chuột rút.

“Ôi, chó thật,” Em quỳ xuống ngay lập tức. “Xoa bắp chân đi. Do axit lactic đây mà. Chắc do cậu chưa khởi động kỹ.”

“Đúng là cậu sẽ đi cùng em trai tớ đến dự đám cưới của bố tớ à?” Tôi hỏi, nước mắt giàn giụa trên mặt. “Mặc dù, ừm, mặc dù đã gặp ông ấy hơn một lần sao?”

“Tớ sẽ không đi nữa nếu cậu không muốn,” cô ấy lấy tay che mặt. “Lúc ấy tớ không suy nghĩ kỹ. Chuyện đó xảy ra sau vụ Simon và cậu ấy hỏi, tớ nói đồng ý, sau đó tớ không biết phải nói với cậu thế nào, và, cậu biết tớ là một con ngốc mà. Tớ cũng hơi thích cậu ấy, mà tớ thì chưa bao giờ thích ai, và tớ biết rằng chuyện đó thật tồi tệ vì người đó là Paul nhưng tớ vẫn... Tớ không biết phải nói thế nào nữa.”

“Nó là em trai tớ mà,” tôi gào lên khóc. “Thật đáng xấu hổ.”

“Tớ biết,” cô ấy gào lại. “Tớ sẽ hủy.”

Khi cơn đau ở bắp chân tôi bắt đầu giảm, tôi ngẩng lên nhìn người bạn tốt nhất của mình. Cô ấy có vẻ rất đau lòng. Nhưng thằng em tôi là một thằng khốn nạn. Tại sao cả vũ trụ lại thử thách tôi như thế? Bạn trai tôi nói rằng tôi nhạt nhẽo và bỏ rơi tôi sau khi chúng tôi làm tình điên cuồng, lại còn lấy mất kem đánh răng của tôi, như thế chưa đủ hay sao mà còn để em trai tôi cướp đi người bạn thân nhất của tôi nữa? Tôi nằm ra cỏ, tránh một bãi phân chó và không để ai nhìn thấy. Eo ơi. Có lẽ chạy thể dục không tuyệt vời đến thế. Tôi ngồi dậy và lắc đầu. Hai người đó đã lớn cả rồi. Tôi không thể cấm cô ấy đi chơi với nó. Lạy Chúa, giả như là đám cưới này không phải là một màn trình diễn bẩn thỉu của thế kỷ thì tôi sẽ phải chứng kiến em trai mình ôm ấp bạn thân suốt cả ngày trời. Cô Beverly sẽ thích lắm đây.

“Không phải hủy cái quái gì cả,” tôi hờn dỗi. “Tớ chỉ không tin được là nhờ đám cưới của bố tớ mà cậu được hẹn hò, còn tớ thì không. Và cấm cậu không được nói với Matthew, vì chuyện đó chỉ làm cậu ấy buồn thôi.”

Em lao về phía tôi với một cái ôm thật chặt và hét lên đầy hạnh phúc. “Cậu có thể hỏi hàng triệu người ấy chứ.”

“Tớ sẽ sớm tìm một người nào đó,” tôi nói và vụng về ngồi dậy, cố không nôn. Tôi sẽ vượt qua thôi, cả vụ chuột rút và cơn buồn nôn liên quan đến em trai và bạn thân. Sẽ vượt qua

trên đường đến Starbucks[60] và chìm nỗi buồn của mình vào bánh nướng xốp. “Có ý tưởng gì không?”

“Hàng triệu,” Em gật đầu ra hiệu đứng lên đi dạo. Cái chân quái gở. Bài tập thể dục quái gở. Bản danh sách quái gở. “Tối nay tớ có thể đưa cậu đến bar, uống chút gì đó và cậu có thể về nhà với một người đàn ông nào đó. Chọn lựa đàn ông không khó, chắc 100% luôn. Nhưng đến trước mặt một kẻ lạ nào đó và nói rằng, ‘Này, có muốn làm người yêu tôi trong đám cưới của bố tôi trong gần hai tuần nữa không?’ thì sẽ không hấp dẫn đàn ông nhiều lắm. Trừ khi cậu nhét lời đề nghị vào tất hoặc dây nịt quần lót rồi tặng thêm một màn làm tình nóng bỏng bằng môi và lưỡi. Kể cả như thế thì...”

“Nhưng tớ đã ghi nó vào danh sách rồi,” tôi than vãn. “Tớ phải làm chứ.”

“Chuyện đó đến đâu rồi?” Cô ấy hỏi. “Bản danh sách ấy? Chúng ta làm đến đâu rồi?”

Làm mặt dối, tôi cố đi nhanh hơn. Không được rồi. Rốt cuộc thì mình không phải là một vận động viên chạy bấm sinh. Chết tiệt.

“Hôm Chủ nhật thật là tuyệt,” tôi nói. “Với mái tóc, quần áo, và mọi thứ, tớ cảm thấy thật tuyệt vời. Mỗi khi tớ mặc đồ mới, cứ như là, ừ, tớ có thể làm được bất cứ chuyện gì. Ừm, tớ biết chuyện này nghe có vẻ ngu ngốc, nhưng tớ thực sự không nghĩ rằng tớ lại nói cho Dan biết chính xác những gì tớ nghĩ về anh ta. Và tớ tìm thấy Ethan trên Facebook tối qua, chuyện đó khá hay.”

“Ứng cử viên cho đám cưới hả?”

“Có lẽ nếu anh ấy trở về từ Toronto thì hơi xa.”

“A, một chàng trai Canada,” cô ấy thất chặt hơn cái đuôi ngựa to tướng của mình. “Cậu đã nhắn tin cho anh ta chưa?”

Tôi lắc đầu. “Để làm gì cơ chứ? Bản danh sách nói rằng tớ phải hạ gục anh ấy, thế thôi. Thật lòng mà nói, chỉ cần nhìn thấy ảnh anh ấy đã đủ khiến từ đầu đến chân tớ bủn rủn rồi, làm sao tớ có thể đối mặt trực tiếp mà nói chuyện với anh ấy được? Và thực ra thì bọn tớ cũng không phải là bạn thân hay gì gì đó. Chuyện này không lạ lắm sao?”

“Không hề, cậu chỉ cần tán tỉnh qua mạng một chút thôi,” cô ấy biện hộ. “Chuẩn bị chiến đấu nào, thực hành tán tỉnh một chút thôi.”

“Có lẽ thế,” tôi đang trở nên ba phải hay sao ấy. “Dù sao thì tớ cũng còn rất nhiều việc khác phải lo. Chúng ta chỉ có mười ngày để tớ xăm mình, nhảy bungee, phạm pháp, tìm ra một người yêu đích thực cho đám cưới của bố, viết cho Simon một lá thư nói rõ hẳn là một thằng

khốn đến mức nào, mua một thứ đồ khiêu dâm đắt đỏ mà không có lấy một xu và du lịch đến một đất nước mà tớ chưa từng đến.”

“Chẳng có gì khó cả,” đột nhiên cô ấy chạy nước rút. “Chúng ta nên bắt tay làm ngay thôi, đúng không nhỉ?”

Chạy thêm được bảy phút nữa, Emelie thông báo rằng cô ấy mệt lắm rồi và chuyển hướng từ công viên Regent sang bến xe bus. Tôi không thể nói rằng mình phản đối ý kiến đó được. Cơ hội trở thành một vận động viên chạy thực thụ không dễ như tôi tưởng. Vì Matthew đã dọn tất cả những đồ liên quan đến Simon, căn hộ của tôi bỗng trở nên quá trống rỗng, nhưng nhất thì điều đó cũng có nghĩa là tôi đã có thể ngồi ở chiếc bàn trong phòng phụ mà không vấp phải đôi giày thể thao của anh ta, một nửa chai vodka, đĩa của God Forbid[61] hay chiếc quần dài đã mặc hai lần. Tại sao đàn ông không thể tìm được đường đến cái máy giặt nhỉ? Tôi đã nghe những tin đồn khủng khiếp rằng ở New York, người ta còn không có máy giặt trong nhà. Thật tội nghiệp cho những cô gái khốn khổ bị ép phải hẹn hò với những cậu con trai mang đồ lót đến hiệu giặt là. Kéo rèm sang một bên để ngắm nhìn ánh mặt trời mùa hè bên ngoài, tôi đặt bản danh sách, laptop và một cốc trà nghi ngút khói xuống bàn. Được rồi, ý tôi là làm việc. Tôi muốn được túm tóc lại và đeo kính lên, tuy nhiên thị lực của tôi là hai mươi-hai mươi và tóc tôi còn quá ngắn nên chưa buộc được.

“Nào, mình đến chỗ nào rồi nhỉ?” Tôi nghiên cứu bản danh sách kỹ lưỡng. Nhấp một ngụm trà, lôi ra bộ mặt đầy tự lực kiểu Carrie Bradshaw[62] và nhìn chăm chú qua cửa sổ. Mục đích của bản danh sách là nhằm giúp tôi thực hiện những điều mà tôi từng để lỡ, nhằm chỉ cho tôi thấy cuộc sống độc thân vui vẻ thế nào và tôi có thể mở rộng tầm nhìn của mình đến đâu. Cho đến bây giờ, nó đã hút cạn sự cân bằng trống rỗng của mình, nhuộm ba chiếc gối trắng tinh thành màu vàng ố và mang lại cho tôi cảm giác bị cầm sừng trong tiềm thức. Có lẽ chúng là những bước ngoặt quan trọng trên con đường trở thành một người độc thân thành đạt. Tôi không hoàn toàn hiểu rõ tại sao mình lại bị sa thải lần đầu tiên trong cuộc đời nhưng tôi chắc chắn rằng có một bài học ở đâu đó tôi cần học. Tôi muốn tin rằng đó là bài học “Tôi điên rồi, tôi không chịu đựng được nữa” nhưng “Câm mồm đi nếu không mày sẽ bị phá sản và vô gia cư trong vòng sáu tháng tới, đồ ngu độn” nghe có vẻ hợp lý hơn.

Tôi cầm điện thoại và mở danh sách những cuộc gọi lỡ ra. Một là của mẹ tôi, kèm theo đó là một thư thoại đầy ý nghĩa, một của ngân hàng, có lẽ để hỏi xem tại sao tôi lại cho rằng việc tiêu tán Toàn Bộ Tiền của tôi vào ngày Chủ nhật là một ý hay và ba cuộc từ người quản lý của tôi, cuộc gọi đầu tiên xuất hiện đúng một giờ sau vụ Anagate. Tôi có thể làm được. Tôi là một người lớn. Tôi đang kiểm soát cuộc đời mình. Tôi đã sẵn sàng. Hít một hơi thật sâu, sau đó nhấp một ngụm trà và cuộn qua một vài trang của trang Asos.com[63], rồi lại hít một hơi thật sâu và nhấp một ngụm trà để cầu may, tôi nhấn nút gọi.

Sau đó lại tắt máy ngay và mở trang Facebook.

Lý lịch của Ethan chẳng có gì thay đổi kể từ mười hai giờ trước và chuyện đó cũng chẳng có gì lạ. Nút “gửi tin nhắn” bên phải màn hình đang nháy mắt với tôi.

“Tiến lên nào,” nó thì thầm. “Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Tệ nhất là, anh ấy không trả lời. Còn tốt nhất là, anh ấy có thể trở thành một nửa của cô.”

Ngón tay tôi sẵn sàng trên con chuột không dây. Một cú click. Một tin nhắn. Chỉ là một tin

nhấn thôi mà. Tôi đã nhận được bao nhiêu tin nhắn của những người học cùng trường rồi? Kể cả những người tôi học cùng tiểu học nữa? Và phải, tôi đã lờ tịt gần như tất cả. Tôi còn không chia sẻ một thanh Twix[64] của mình với họ trong lần đi nghe Dàn nhạc Giao hưởng London ngày mười bốn tháng Tám cách đây mười hai năm nữa. Đó là một chuyện mà anh ấy sẽ nhớ. Anh ấy sẽ nhớ tôi ngồi dọc lối đi cách anh ấy hai hàng trên xe bus. Anh ấy sẽ không nghĩ rằng tôi là một đứa đồng tính. Nhưng để đề phòng, ngay lập tức tôi lướt qua toàn bộ những bức ảnh đăng trên Facebook của mình và bỏ đánh dấu tất cả những gì được cho là thiếu hấp dẫn. Những bức ảnh Halloween chụp tôi mặc kiểu Fraggles[65] ra đi. Những bức ảnh chụp tôi chồm lên vai Matthew ra đi. Những bức ảnh chụp tôi mặc đồ lót ra đi. Anh ấy sẽ đoán được những tình huống diễn ra trước đó khi anh ấy nhìn thấy chúng. Chỉ cần một tin nhắn là đủ.

Tôi mở hộp thoại ra và đánh chữ “Chào” vào mục tiêu đề. “Chào!” Có ổn không nhỉ? Có thứ gì điên cuồng ẩn giấu sau từ “Chào” không nhỉ? Ừm, không có vẻ gì là sẵn đón đằng sau một lời chào đơn giản cả.

Nào, bây giờ đến tin nhắn. Chào Ethan, tôi bắt đầu, em không biết anh có nhớ em không, anh và em đã từng chơi chung trong một dàn nhạc hồi chúng ta còn bé.

“Giời ạ,” xóa, xóa, xóa. Hồi chúng ta còn bé ư? Giờ đây em là một bà già héo queo héo quắt không ai thèm ngó đến nên em đã hạ quyết tâm cưa đổ anh qua mạng vì anh là cơ hội tình yêu cuối cùng của em! Chuyện đó sẽ ra sao nhỉ?

“Tờ *Daily Mail*[66] nói rằng Facebook luôn phá hủy các cuộc hôn nhân,” tôi òa lên khóc. “Tại sao chuyện này lại khó khăn đến thế?” Có lẽ Matthew nói đúng, biết đâu những bức ảnh chụp âm hộ lại hữu ích. Ờ, Ethan, xem đi - ngực em đấy. Yêu anh, Rachel xoxo[67]. Chuyện này quá khó. Phải làm thế nào để việc gửi một tin nhắn không có nghĩa mình là một kẻ săn trai ám ảnh hay một kẻ bại trận thê thảm nhỉ? Tôi cứ nhìn bức ảnh đầy nam tính của anh ấy mà chẳng đưa ra được quyết định nào. Tôi còn mở một bức ảnh của tôi bên cạnh để làm ra vẻ chúng tôi đang đứng bên nhau. Trông chúng tôi rất hợp. Và đây sẽ là một câu chuyện hay để kể cho con cháu, phải không nhỉ? Đoán thử xem, trước khi bà và ông các cháu đến với nhau, bà có cắt hình của mình ra và dán nó vào ảnh của ông không? Có lần Simon đã kể với tôi rằng, có nhiều gã đàn ông mà anh ta biết sử dụng Facebook như một trang web khiêu dâm tạm thời khi họ có “năm phút yên lặng ở một mình”. Tôi không biết chuyện nào tệ hơn, thủ dâm khi nhìn thấy ảnh đi du lịch của một cô gái hay chỉnh sửa để tạo ra ảnh cưới dỏm? Phải, tôi đã làm thế. Tôi đã làm thế đấy.

Xấu hổ cùng cực, tôi chấp nhận rằng đã đến lúc mình phải chịu hình phạt. Tôi cầm điện thoại lên.

“Veronica Mantle đây,” cô ta nghe máy ngay lập tức. “Tôi giúp gì được cho cô?”

Ồ ồ.

Bây giờ thì tôi biết rằng Veronica đã nhận ra số của tôi. Suốt sáu năm qua, phản ứng của cô ta khi nhìn thấy số điện thoại hiện trên màn hình luôn là “Cô muốn cái quái gì đây?” hoặc “Tình yêu ơi tôi có chuyện này hay lắm!” nên hoặc là cô ta mới bị tổn thương ở đâu dẫn đến tính cách khác hẳn hoặc đây chỉ là một lời nói đùa không hơn không kém.

“Veronica à? Tôi là Rachel đây.”

Không nói gì.

“Rachel Summers á?”

“Không, không thể thế được,” cô ta đáp. “Cô ta chết rồi.”

Ồ ồ lần hai.

“Ừm, không, hoàn toàn không phải vậy,” tôi thử cười kiểu hời hợt nhưng nghe như tiếng quang quác yếu đuối vậy. “Tuy nhiên cảm giác đúng như vậy ngày hôm qua.”

“Được rồi,” Veronica không đáp lại tiếng quang quác của tôi. “Nhưng nếu Rachel chưa chết, cô ta đã phải gọi lại cho tôi trước thời điểm này. Hoặc là đã biến về quê trước khi tôi đến nhà và giết cô ta.”

Hai từ cuối cùng được phát âm rất cẩn thận làm tôi phải xoay người ngó xem ở cửa có kẻ giết thuê kiểu Tarantino[68] nào không.

“Phải,” tôi lầm bầm trong lúc hóp một ngụm trà nhỏ. “Chưa chết. Bị bỏ chứ không chết.”

“Tôi vẫn chưa bỏ cô đâu,” giọng cô ta hồ hởi đầy lo ngại. “Ôi lạy Chúa, không. Nếu đây đúng là Rachel và cô ta chưa chết thì tôi sẽ không vứt bỏ cô ta cho đến khi cô ta bị chửi toì bời, khóc như một đứa con nít và van xin tôi tha thứ. Sau đó, nếu cô ta thực sự may mắn thì tôi sẽ đá vào bộ mông thiếu não của cô ta và cô ta sẽ chẳng làm được cái quái gì hết vào hôm sau trong cuộc đời ngắn ngủi của mình. Cô đã bao giờ có suy nghĩ nào về những việc tôi đã làm để ngăn chặn những thiệt hại do cơn thịnh nộ chó chết của cô gây ra chưa? Rằng tôi đã phải liếm bao nhiêu cái mông chưa? Đã có lúc tôi còn nghĩ rằng mình sẽ phải mút dương vật của Ana để làm cô ta dịu lại cơ đấy. Và mới đâu làm sao, cô ta lại không có dương vật, Rachel ạ. Vậy thì làm sao mà tôi làm được chuyện đó cơ chứ? Nói tôi nghe xem nào?”

Veronica không phải là người hay nói dần từng tiếng.

“Tôi không biết?”

“Không, tôi vẫn chưa sa thải cô. Tôi cho là bây giờ cô nên bắt đầu khom người xin lỗi được rồi đấy và tôi sẽ cho cô biết khi nào nên dừng, con mụ ngu ngốc ạ.”

“Ý tôi là Simon đã đá tôi,” tôi thì thầm. “Và tôi xin lỗi. Rất, rất, rất, rất, rất, rất, rất, rất, rất, rất...”

“Cái quái gì cơ?”

Chặn họng lời xin lỗi của tôi có phải là thông báo cho tôi biết khi nào nên dừng không?

“Rachel, cô vừa nói gì cơ?”

“Simon đá tôi á?”

“Hôm nào?”

“Thứ Bảy.”

“Và thứ Hai cô đi làm?”

“Phải.”

“Mặc dù cô biết là cô sẽ phải làm việc với con người đần độn nực cười ấy à?”

Ý cô ta là Dan hay Ana nhỉ?

Phải.

“Vậy thì, hôm nay tôi có thể giúp gì cho cô nào tình yêu?”

Tôi giờ điện thoại ra xa để kiểm tra lại số. Hay tôi đã bấm nhầm sang số mẹ lúc nào không biết nhỉ?

“Thật chứ?” Không phải tôi đang xua đuổi thần may mắn mà chỉ muốn chắc chắn rằng tôi không bị giáng cho một cú mạnh và rơi vào chốn thiên đường nào đó, nơi mà cuộc sống bỗng trở nên dễ dàng đến không ngờ.

“Cô phải gọi cho tôi sớm hơn chứ,” cô ta hạ giọng từ mức mười một xuống quãng tám hay tám rưỡi gì đó. Dấu hiệu tốt đây. “Mà ngay từ đầu cô cũng không bao giờ được phép ra đi như thế, tuy nhiên vì cô chưa phạm lỗi lần nào và lúc này chỉ có mình tôi biết cô là con mụ lẳng lơ khốn kiếp nên tôi sẽ bỏ qua chuyện này. Cô không biết là cô ta đang ngủ với Dan à?”

“Tôi biết,” tôi thôi không chờ tiếng súng trường bắn xuyên qua hòm thư nhà tôi nữa và chuyển chú ý sang cốc trà. “Họ sẽ sớm lây cho nhau một căn bệnh truyền qua đường tình dục[69] mới.”

“Ờ, cô nợ anh ta một lời cảm ơn đấy,” Veronica đáp. “Anh ta đã làm cô ta nguôi lại. Tôi

cho là nên gửi hoa, nhưng có lẽ một hộp bao cao su đủ loại sẽ tốt hơn. Loại có gai ấy, cô ta sẽ thích lắm cho mà xem.”

“Được đấy,” tôi nhìn mặt và bắt chéo chân.

“Cô cũng được nhận một phiếu mua hàng có nội dung ‘đi chơi và quan hệ thoải mái’ coi như đền bù. Cô rảnh chứ?”

Cô ta thực sự là một quản lý tốt. Nếu không vì cô ta từng nói với mẹ tôi rằng tất cả những gì cô ta cần là đi chơi và được quan hệ đã đời trong lần sinh nhật thứ hai lăm của tôi trước khi gào thét bài *I Touch Myself* thì tôi đã có thể coi cô ta là bạn.

“Tôi nghĩ là mình vẫn còn choáng váng từ hôm thứ Bảy. Cả Chủ nhật nữa!” Vẫn còn quá sớm để uống rượu. “Nhưng có một số việc cô có thể giúp tôi.”

“Cô biết rằng tôi không thể giết người được mà, phải không?” Cô ta hạ giọng. “Không phải là tôi muốn làm ầm lên đâu.”

“Không,” tôi chạm vào bản danh sách lấy may. “Tôi mong là cô có thể thu xếp cho tôi một công việc ở nước ngoài. Tôi thực sự muốn đi du lịch một chuyến.”

“Ừm,” bàn phím trên bàn làm việc của cô ta lách cách một lúc. “Tôi không thể kéo thứ gì đó từ móng tôi ra để giúp cô việc này được, cô biết không? Không có nhiều người biết cô lắm. Đây chính là lỗi khốn nạn của cô đấy.”

“Tôi biết,” tôi nói và tăng độ lọc lời nói tục của mình lên một nấc. Tôi ít khi nghe chúng nhiều đến thế. “Nhưng tôi thực sự muốn đi đâu đó. Tôi không cần biết đó là buổi trình diễn, chụp ảnh, studio hay quay tại trường quay. Sao cũng được.”

“Lâu lắm rồi cô không làm việc ở trường quay nhỉ! Dan sẽ có một chuyến đi Sydney trong vài tuần nữa. Ừm, nếu anh ta không nổi điên lên với cô thì tôi đã có thể nhét cô vào vụ này rồi. Mấy tay biên tập thích anh ta lắm.”

Ôi, thật là chó chết.

“Cho tôi vài ngày, được chứ?” Cô ta có vẻ tự tin. “Và cứ thoải mái đi. Đi chơi, quan hệ cho đã, ngủ với mấy thằng khờ ngu ngốc để chúng không theo cô về nhà. Thời điểm tốt nhất để ở độc thân đấy, Rachel ạ. Ngày nay phụ nữ cũng có dương vật. Chúng ta là đàn ông. Chúng ta là người đưa ra quyết định chọn ai, quyết định khi nào, quyết định ở đâu và quyết định như thế nào. Ai mà cần bạn trai khi mà hòn của cô còn to hơn hòn của họ cơ chứ?”

Tôi nói tạm biệt, nốc sạch cốc trà đã nguội và dành cả buổi chiều để cố không nghĩ đến

kích cỡ hòn của Veronica.

“Raaa-cheeeeel,” tôi cảm thấy một cú đập nhẹ vào đỉnh đầu. “Dậy thôôôôôôi, dậy thôôôôôôi!”

Cho đến chừng nào tôi còn sống, tôi sẽ không, không bao giờ tha thứ cho Matthew vì đã đánh thức tôi dậy khi tôi đang mơ đến Ethan Harrison, mơ đến một ban nhạc và một vài hành động mà Rachel mười sáu tuổi rất sợ vì mẹ cô ta nói rằng chúng sẽ khiến bạn trở thành một người đàn bà phóng đãng. Hồi đó khái niệm “đàn bà phóng đãng” vẫn còn mang nghĩa là bạn có chút gì đó của một con điếm chứ không giống như kiểu Jane McDonald hay Nolan trong chương trình *Loose Women*^[70].

Tôi thực sự không muốn thức dậy. Sau khi nói chuyện với Veronica, tôi dành cả ngày để lau tủ ly, chuyển tất cả những thứ tạp nham sang cửa hàng từ thiện và chở ba thùng sơn, hai chổi lăn và một đồng chổi quét sơn từ cửa hàng B&Q về nhà. Tất nhiên sau khi về đến nhà và dán hết băng dính lên khung cửa, tôi mệt lử đừ và không thể làm thêm được gì nữa. Tôi đổ lỗi cho việc chạy.

“Mấy giờ rồi?”

“Gần mười giờ,” cậu ấy lôi chiếc gối ra khỏi tay tôi và lấy nó đập mạnh vào đầu tôi. “Nhắc cái mông lên. Bọn mình phải đến đó trước mười một rưỡi đấy, đó là thời gian duy nhất mà người ta có thể sắp xếp cho tụi mình.”

Ít nhất thì Matthew cũng mang cà phê đi kèm với sự bạo lực của mình. Tôi vận người, chuyển sang tư thế ngồi và giơ tay ra để đón lấy hương vị cà phê thơm ngát trước khi kịp mở to mắt.

“Tỉ lệ đường và cà phê rất tuyệt đấy,” tôi lầm bầm trong lúc uống thật nhanh.

“Bởi vì cậu vẫn đang trong những ngày đầu tiên của cuộc hành trình, thế nên còn được phép ngủ nướng,” Matthew tóm lấy cánh tay tôi và kéo. “Nhưng giờ sắp đến giờ hẹn rồi đấy.”

“Không phải là cậu đang ép tớ thử một loại thiết bị tránh thai kinh khủng nào đấy chứ?” Tôi dụi mắt để xua đi cơn buồn ngủ. “Bọn mình đi đâu thế?”

“Nếu tớ mà nói ra thì còn gì là bất ngờ nữa, phải không nào?” Cậu ấy tóm lấy cốc cà phê của tôi và đặt lên đầu mình.

Đúng là đang lừa mình mà.

Nếu như có một điều mà Matthew thích (ngoại trừ việc “làm chuyện đó” với các gã trai) thì đó là việc tạo bất ngờ. Một khi cậu ấy đã lôi tôi ra khỏi giường và kéo Emelie ra khỏi máy tính của cô ấy thì chắc chắn không bao giờ cậu ấy tiết lộ là chúng tôi sẽ đi đâu. Tất cả những gì bọn tôi biết là đi đến đó mất hai mươi phút và cả lũ sẽ phải đi bộ đến đó. Khi ba đưa tôi dừng lại trước hai cánh cửa gỗ to dùng màu đen, tôi đã mệt rũ rời. Tôi khá chắc rằng tôi sẽ đồng ý làm bất cứ chuyện gì cậu ấy lên kế hoạch, miễn là nó bao gồm việc tôi có thể ngồi xuống.

Và đó quả là một may mắn.

Chúng tôi đang đứng bên ngoài một hiệu xăm mình.

“Tớ đang làm chuyện này thật sao?” Tôi hỏi và nhìn hết bên này đến bên kia. “Nghiêm túc chứ?”

“Hoàn toàn nghiêm túc,” Matthew gật đầu. “Nhưng không phải chỉ cậu, mà là chúng ta. Tớ đã nghĩ về bản danh sách và cậu nói đúng. Ngồi một chỗ và nhả nhó chẳng vui vẻ gì nên tớ muốn giúp cậu. Đây là thứ duy nhất mà tớ có thể ‘tổ chức’ được trong một thời gian ngắn. Có vẻ như nhảy bungee sẽ phải mất vài ngày đấy.”

Tôi lao vào cậu ấy bằng một cái ôm thật chặt. “Nhảy cầu với một sợi dây buộc ở cổ chân ư, tớ thấy hứng thú hơn đấy,” tôi có thể cảm thấy toàn bộ tóc tai tôi dựng đứng cả lên. “Thật không tin được là bọn mình lại đi xăm thế này.”

“Sao tớ lại phải xăm nhỉ?” Emelie đút tay vào túi chiếc áo Cardi. “Tớ rất, rất không thích mũi kim.”

“Bởi vì chúng mình làm cùng nhau,” Matthew kéo Em vào vòng ôm mặc dù cô ấy không muốn. “Và dù sao cậu cũng đã có một hình từ trước rồi.”

Cô ấy đáp bằng cách giơ ngón tay giữa[\[71\]](#).

“Vậy chúng ta sẽ xăm gì?” Tôi hỏi, nửa muốn vào đó và xăm trước khi mất tinh thần, nửa lại sợ hãi. Nếu Em đã xăm rồi mà cư xử như thế thì nó còn đau đến mức nào nhỉ?

“Tớ nghĩ là, chúng ta nên xăm hình gì đó thật bí hiểm và ý nghĩa,” Matthew bắt đầu. “Kiểu như khuôn mặt của James Franco[\[72\]](#) chẳng hạn. Nhưng tài năng nghệ thuật của tớ chỉ đến được mức này thôi.”

Cậu ấy giơ ra một mẫu giấy vẽ ba ngôi sao năm cánh xoắn xuýt nhau với những đường nét tinh tế. Chỉ có một từ duy nhất để nói về những đường cong này, đó là quá tuyệt vời.

“Ở đâu?”

Matthew đập lên trên vị trí trái tim một chút.

“Vai rồi,” Em thở dài. “Tớ cho là vậy.”

“Thật ư?” Tôi cố hình dung ra mẫu thiết kế trên làn da trần của mình. Vai không hợp lý lắm thì phải.

“Không lờ loẹt như hình xăm ở gần hông đâu,” Matthew nói và kéo áo phông của Emelie lên để lộ ra một hình xăm có dạng xoáy ốc ở phía dưới lưng cô ấy. “Thấy chưa?”

“Biến,” Em giật áo xuống mạnh đến mức nó suýt che hết chiếc quần sooc bò của cô ấy. “Hồi đó tớ mới mười bảy tuổi, hừm, ai mà chẳng làm thế chứ.”

“Cậu biết không, đó là cách những thành viên của Đức quốc xã lên nắm quyền đấy,” Matthew vừa nói vừa nhìn ra xa. “Làm thôi.”

“Đau lắm,” mười phút sau Matthew gào than. “Tớ không làm được đâu.”

Emelie yên lặng ngồi trên chiếc ghế ở góc xa căn phòng, người đàn ông vạm vỡ thứ nhất chuẩn bị xăm ngôi sao thứ ba cho cô ấy. Trong lúc đó, Matthew nằm trên giường ở giữa phòng và kêu thét inh ỏi. “Đau quá, đau quá, đau chết đi được,” cậu ấy lại bắt đầu rên rỉ.

Người đàn ông vạm vỡ thứ hai thở dài và bỏ kim ra. “Tôi đã nói với anh đây là vùng da nhạy cảm rồi mà. Tôi sắp xong rồi. Nên hoặc là im lặng để tôi làm nốt hoặc là tôi sẽ viết chữ ‘âm hộ’ lên trán anh đấy.”

Matthew cắn chặt răng và gật đầu bảo anh ta làm tiếp y như một kỵ binh cảm tử. Tôi ngồi yên lặng bên giường để cậu ấy bẻ gãy tay mình trong khi chờ đợi một thợ xăm khác làm xong việc. Tất cả các hiệu xăm đều phải sơn màu đỏ sao? Và chẳng lẽ tất cả các thợ xăm đều phải để những kiểu đầu khiêu khích? Các bức tường dán chi chít những hình xăm mà các thợ xăm làm trước đó, hình như cộng đồng những người xăm ở London rất chuộng thánh giá, hoa hồng và ngực thì phải. Thế còn những hình xăm đáng yêu mà bạn thấy trên người các minh tinh thì

sao? Liệu có phải bức tường chính là sự thử nghiệm cho những người chỉ bước vào để xăm hình chú vịt Tweetie Pie vào mắt cá chân?

“Xong rồi,” người thợ xăm vạm vỡ thứ nhất thông báo với Emelie. “Cô lại đây.”

“Đi nào,” tôi xì một tiếng rồi cố vịn tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Matthew và dũng cảm bước đến chỗ cái ghế. Em chuyển sang chiếc ghế khác, trông hơi nhột nhột nhưng ít ra cô ấy cũng không hét lên bị thảm. Không như một số người.

“Ổn thôi,” cô ấy nói, mặt nhăn lại khi người thợ đặt miếng vải lên chỗ mới xăm của mình. “Không tệ như tớ tưởng.”

Tôi nói với người thợ xăm điều mình muốn: cùng mẫu với Emelie và Matthew ở phía bên trong cổ tay trái và nhắm mắt lại khi anh ta đưa chiếc dao cạo lên vùng xăm. Sau đó anh ta khử trùng nó và lấy đồ nghề ra. Kim mới. Mực mới. Những công cụ với những tiếng vo ve ầm ĩ sẽ để lại sẹo cho tôi suốt đời.

“Cứ thở đi, chỉ mất một phút thôi,” anh ta trấn an tôi bằng một nụ cười. Bên dưới mái tóc thưa và những hình xăm kiểu đầu lâu hay phụ nữ trần truồng đủ loại, trông anh ta có vẻ khá đáng yêu: “Thật đấy, không đau lắm đâu, giống như bị xước da một chút thôi.”

“Tôi chịu được mà,” tôi nói, cổ phớt lờ nhịp tim đang tăng lên và ép mắt mình nhắm lại. Nói thật, cái dao cạo làm tôi sợ hơn là mũi kim. Ít ra thì cũng là thế cho đến khi tôi nghe thấy tiếng mũi kim khởi động. Chẳng khác nào chiếc khoan của nha sĩ. Ôi, mũi khoan của nha sĩ chuẩn bị chọc vào làn da mỏng manh phía trong cổ tay của tôi. “Tôi sẽ chịu được.”

Và trong vài giây đầu tiên tôi đã làm được. Sau đó cơn nhức nhối bắt đầu. Theo sau là cảm giác không thể lờ đi về một cây kim đang cắt vào da thịt. Khốn thật.

“Cậu ổn chứ?” Tôi nghe tiếng Matthew hỏi. Tiếng nức nở phía bên đó chấm dứt có nghĩa là cậu ấy đã xong.

Tôi gật đầu thay câu trả lời chứ không thể nói được tiếng nào. Chuyện này không dễ chịu như việc ngồi trong salon và bị người ta hành hạ suốt cả buổi chiều. Nhưng tôi sắp có một hình xăm. Tôi, một hình xăm cơ đấy. Tiếp theo, chửi thề vào mặt giáo viên và hút thuốc đằng sau nhà để xe.

“Chà, trong lúc cậu đang bị vô hiệu hóa, tớ có một tin hấp dẫn đây.”

Chúa ơi. Lại gì nữa đây? Cậu ấy sắp chuyển sang Mexico với Joe. Cậu ấy sẽ đi tham gia chương trình *Britain's Got Talent*. Cậu ấy có thai.

“Vậy chứ cậu có biết cả tớ và Emelie đều biết mật khẩu Facebook của cậu không?”

“Bỏ tớ ra khỏi chuyện đó,” Emelie hét lên trong phòng. Thợ xăm vạm vỡ thứ nhất cau mày trước sự to tiếng của họ. Anh ta có vẻ khá tinh tế đấy nhỉ!

“Tớ không biết, Matthew, không đâu,” tôi cắn chặt răng và chuẩn bị tinh thần cho điều tệ hại hơn xảy đến. Tôi có một cảm giác khủng khiếp, một cảm giác không liên quan gì đến những mũi kim đang kéo lê trên làn da tôi, rằng tôi biết cậu ấy chuẩn bị nói điều gì.

“Cũng không có gì to tát lắm, thật đấy. Dù sao thì cũng phải có chuyện xảy ra, và tớ vừa mới xúc tiến công việc nhanh hơn một chút. Tớ đã nhắn tin cho Ethan,” cậu ấy lùi lại đằng sau để tránh tầm đá của tôi. “Như cậu ấy.”

“Như tớ á?” Giọng tôi rít lên rất lạ. Nhưng chẳng có gì là bất thường khi bị mũi kim đâm vào người cả, phải không nhỉ? “Cậu đã làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, tớ chỉ nhắn tin cho anh ta hỏi rằng anh có phải là Ethan Harrison từng chơi chung ban nhạc với cậu không và, cậu biết đấy, chào hỏi thôi. Hết.”

Không cần nhìn mặt cậu ấy tôi cũng biết cậu ấy nói dối.

“Rồi gì nữa?”

“Hết rồi! Thật.”

“Matthew?”

“Không có gì mà. Tuy nhiên, ừm, anh ta đã trả lời.”

Thợ xăm vạm vỡ số hai cuối cùng cũng mỉm cười.

“Xong cả rồi,” anh ta nói trong lúc lau đi giọt máu nhỏ và mực thừa. “Giữ vệ sinh nhé, một ngày chấm nhẹ thuốc kháng sinh vào chỗ xăm vài lần, rồi cô sẽ thật tuyệt vời. Sau đó đá vào hai hòn bi của thằng đó, tuy có hơi khốn nạn nhưng rất nên làm đấy.”

Tôi ôm anh ta cảm ơn nhưng thuốc giảm đau bủa vây cơ thể khiến cái ôm của tôi không được thật lòng cho lắm. Nếu tôi cảm thấy vui sau khi cắt tóc thì sau khi xăm mình, tôi cảm thấy quá tuyệt. Bỗng nhiên tôi hiểu ra làm thế nào mà người ta lại nghiện cái trò này đến thế.

Sau khi cả lũ đã xong xuôi, tôi không thể không nhìn vào dải băng trắng quấn quanh cổ tay. Matthew có vẻ rất hài lòng với mình. Emelie trông như thể sắp nôn.

“Đưa cậu ra ngoài nhé,” tôi vòng tay qua thắt lưng và dìu cô ấy ra cửa.

“Tớ trả cho, đừng lo,” Matthew gọi với sau lưng.

“Ờ, cậu trả,” tôi đáp. “Đừng lo.”

Sau khi Matthew thanh toán xong, chúng tôi tìm chỗ nào thoáng đãng nhất để giúp Emelie hồi tỉnh. Tôi im lặng dẫn đoàn quân thương tật đến mấy chiếc ghế băng bên ngoài Tate Modern^[73]. Tôi không biết nói gì với Matthew. Tôi biết đích xác mình phải nói gì, nhưng nói như thế nào đây? Mất gần một tiếng đồng hồ ba đứa tôi mới xăm xong và đến khi chúng tôi đi qua South Bank^[74], mặt trời đã lên quá cao rồi.

“Tớ không tin là cậu lại làm thế,” tôi vò váy, tập trung tư tưởng vào cảm giác phần chấn do hình xăm mới mẻ mang lại và cố lờ đi mong muốn giết người đang sôi sục trong đầu. “Cậu nghĩ cái gì thế?”

“Cậu biết là tớ cố không nghĩ ngợi khi chuyện có liên quan đến đàn ông mà,” cậu ấy nhún vai cạnh tôi trong lúc Emelie ngồi một mình ở chiếc ghế băng bên cạnh. Có vẻ như cô ấy cần vài phút nghỉ ngơi. “Tớ nghĩ chuyện đó sẽ tốt cho cậu. Anh ta rất đẹp trai, cậu đã biết anh ta từ trước, và anh ta đang ở nước ngoài. Tán tỉnh kiểu ấy rất an toàn mà.”

“Nói cho tớ biết chính xác cậu đã viết gì,” tôi thở dài.

“Không nhiều lắm,” Matthew đong đưa chân trên ghế. “Nói bình thường thôi, thật vui khi nhận được tin anh, anh đang làm gì thế, em đang làm cái này, vân vân và vân vân.”

“Cậu không nói mấy cái vân vân và vân vân sau khi đã hack Facebook của tớ và gửi email cho trai,” tôi nói trong lúc ép lon nước ngọt mát lạnh vào dải băng. “Chính xác thì cậu đã nói gì? Từng từ một ấy.”

“Không phải cậu tự đọc sẽ dễ hơn sao?” Matthew đưa cho tôi mấy lon Pepsi dành cho người ăn kiêng mà cậu ấy đã mua dọc đường. “Tớ không nhớ là mình đã nói gì nữa, cậu có iPhone cơ mà.”

“Không, cậu phải đọc to lên để tay tớ còn rảnh rồi mà dấm vào một số bộ phận thích hợp. Nếu tớ cầm điện thoại và lon nước, tớ không thể làm được chuyện đó,” tôi sát lại chỗ Emelie, cô ấy vẫn ngồi yên, không mở được cái vòng trên chai nước. “Và làm nhanh lên, không thì nó chẳng còn là tin sốt dẻo nữa đâu.”

“Được thôi,” cậu ấy lấy điện thoại từ túi quần bỏ ra. “Nhớ này, tớ làm việc này cho cậu trước khi cậu trở nên kinh tởm đấy.”

“Sao cũng được, đọc đi,” tôi ôm Emelie gần hơn một chút và nhìn chăm chăm qua làn nước, trông theo những chuyến xe bus chạy ngược chạy xuôi trên đường. Nhà thờ St. Pauls lặng lẽ quan sát chúng từ trên cao. Thật đẹp.

“Chào, em không chắc anh có đúng là Ethan Harrison không, lâu quá rồi mà! Nhưng nếu là anh thì em là Rachel Summers, hồi nhỏ chúng ta từng chơi chung trong một dàn nhạc ấy. Em đang lang thang trên Facebook thì chợt nghĩ mình thử tìm anh xem sao. Nhắn cho em nếu là anh đấy nhé! Và em sẽ rất vui. Rachel, hôn, hôn, hôn.” Matthew giơ điện thoại ra trước mặt và đọc tin nhắn bằng giọng con gái rất buồn cười. Tất nhiên là, giọng cậu ấy vốn đã rất buồn cười rồi.

“Và anh ấy đáp ra sao?”

“Anh ta đáp ngay lập tức,” Matthew lại chuyển từ giọng nữ sang ngữ điệu Canada khủng khiếp mặc dù: a) cậu ấy đang ngồi cạnh một người Canada bản xứ và b) cậu ấy biết rất rõ rằng Ethan lớn lên ở vùng Surrey nước Anh chứ không phải ở Canada để mà nói cái giọng ấy. “Chào Rachel! Phải, anh đây! Thật vui khi nhận được tin em!”

“Cậu không nhất thiết phải phóng đại những chỗ cảm thán đến vậy,” không chối bỏ được nữa, tim tôi đang đập thành thịch đây này. Ethan Harrison quái đản kia. Ethan Harrison nghĩ rằng thật vui khi nhận được tin tôi. Hoặc từ một tên gay hai mươi chín tuổi đang giở trò bịp bợm trước mặt tôi.

“Kê đi, loại đàn ông đích thực nào mà chẳng phấn khích như thế trong đời cơ chứ? Chào Rachel! Phải, anh đây! Thật vui khi nhận được tin em! Mọi chuyện thế nào rồi? Anh đã cố tìm em ở trên này nhưng không thấy. Hình như ở Anh có rất nhiều Rachel Summers hay sao ấy. Vậy em thế nào rồi? Cưới rồi chứ? Có con chưa? Vẫn ở Surrey hả? Anh chuyển đến Toronto sau khi nhận được chứng chỉ A, lúc bố anh nhận việc ở đây. Nơi này thật tuyệt. Bây giờ anh đang là giáo viên dạy nhạc cấp ba - ai tin được cơ chứ, khi mà anh chơi thật tệ trong dàn nhạc, nhỉ? Lol[75]!”

“Lol á?”

“Lol.”

Ừm. Không chắc là bố của các con tôi sẽ Lol.

“Và nhớ hồi âm cho anh nhé, anh rất vui được nghe tin em.”

“Tớ phải ném cái điện thoại của cậu xuống con sông chết tiệt kia,” tôi nói. Theo lý tưởng

thì tôi không được phép cười xếch đến tận mang tai trong khi nói nhưng đúng là ăn mày lại còn đòi xôi gấc.

“Làm đi, tớ cần nâng cấp nó mà,” cậu ấy huých nhẹ tôi.

“Cậu đáng bị xử bắn mới phải,” tôi chạm vào rìa dải băng quần. “Cậu có nghĩ là tớ tháo được rồi không?”

“Ừ, cũng lâu rồi mà.”

Nào đã được một tiếng.

Matthew kéo cổ áo sơ mi, cởi vài nút trang trí để nhìn vào hình của mình. “Eo, vẫn đang chảy máu này.”

“Đồ đàn bà,” tôi cố không nhăn mặt trong lúc kéo tấm băng của mình. Ba ngôi sao nhỏ màu đen đứng cạnh nhau nổi bật, tương phản với màu da nhợt nhạt của tôi. “Không tin nổi là chúng mình đã đi xăm đấy.”

“Tớ biết,” Matthew đáp và dán miếng băng trở lại. “Bọn mình nên đi đâu đó kiếm chút rượu táo để uống trong công viên trong lúc hút một bao Lambert & Butler hay đại loại vậy.”

“Thôi nào mọi người, điều khoản số bốn. Mấy ngày nay bạn chết đi được.”

“Chúc mừng cái nào,” Matthew đưa lon Pepsi cho tôi. “Cậu có thấy khác không? Bây giờ cậu đã đi được một phần ba quãng đường trở thành một người độc thân thực thụ rồi đấy.”

“Nói thật là tớ thấy quá tuyệt,” tôi nói. “Như kiểu tớ có thể làm được mọi việc ấy.”

Cổ tay tôi đau. Đầu tôi ong ong. Tôi muốn nhìn hình xăm của mình. Vì tôi có một hình xăm.

“Cậu làm được,” Matthew đáp rồi xoa lưng tôi. “Đó là mục đích của bản danh sách mà, phải không? Nhằm giúp cậu nhận ra điều đó.”

“Đúng vậy,” tôi chậm chậm gật đầu. “Và tớ không thể nói cho cậu biết tớ hài lòng thế nào khi bệnh OCD của tớ được chấp nhận.”

“Tớ nghĩ là nhảy bungee trên cầu Westminster không phải ý hay đâu, hai việc trong một ngày là đủ rồi, phải không?” Matthew đặt tay lên vai tôi.

“Simon ghét hình xăm lắm,” tôi nói. “Anh ta sẽ ghét cái này cho mà xem.”

“Oài, cậu làm thế này đâu phải vì hấn,” Matthew nhắc tôi. “Cậu làm vì bản thân cậu. Vì cậu muốn làm thế. Từ nay trở đi cậu phải đưa ra quyết định như thế. Nhớ kỹ lấy điều đó mỗi lần cậu định làm gì.”

“Và tớ hoàn toàn có thể gạch nó trong danh sách,” tôi hào hứng. Cẩn thận quá mức với cái cổ tay, tôi lôi ra tờ khăn ăn nhàu nhĩ, tìm bút mực đen và trình trọng gạch ngang một đường qua “Đi xăm mình”.

“Cậu còn thanh lý đồng quần áo, tút lại nhan sắc, và, Emelie đã kể cho tớ nghe về nỗ lực tập thể thao của cậu,” cậu ấy nói và xoa đầu tôi. “Cậu đang làm rất tốt.”

“Cậu cũng thế,” tôi huých vào sườn cậu ấy. “Nói thật đi, tối qua cậu vui vẻ gì thế?”

Sau vụ Stephen Gate, Matthew chưa cho phép người đàn ông nào bước vào ngưỡng cửa nhà mình. Không phải là vì cậu ấy chưa vào nhà họ, mà đơn giản là cậu ấy chưa thể chấp nhận nỗi ý tưởng để ai đó sống trong căn hộ của mình và Stephen. Chuyện đó có thể hiểu được, ít ra là bây giờ.

“Bạn thôi,” cậu ấy trả lời qua quýt. “Chúng ta sẽ giải quyết chuyện của tớ sau khi đã xong việc với cậu, đừng lo.”

“Ừm, tớ ba mươi ba tuổi rồi và đã thành công được một phần ba trong việc trở thành một người độc thân so với hôm thứ Bảy, do đó tớ có ba mươi ba phần trăm thời gian để lo cho cậu,” tôi nói hơi tự hào. “Tuy nhiên chúng ta đang vướng phải những việc khó khăn. Chắc phải chờ đến mai thôi. Hình như tối nay Emelie và tớ sẽ đi chơi, làm từ thiện thì phải, và cô ấy nói tớ phải mặc thật diện. Sẽ mất thời gian đấy.”

“Nghe khó gớm,” cậu ấy đáp. “Mặc kiểu con gái á?”

“Kiểu con gái. Và không đơn giản chỉ là mặc váy thôi đâu, cả một vấn đề đấy,” tôi xác nhận trong lúc cẩn thận cất cái khăn ăn vào túi xách. “Em, về nhà được chưa? Tớ thấy thêm một hộp Marks & Sparks Rocky Road[\[76\]](#) rồi đấy... ôi, khỉ thật, Matthew.”

Ở bên ghế đối diện, Em sụp về đằng trước, đầu kẹp giữa hai đầu gối và dưới chân cô ấy là một đồng nôn mửa rất hấp dẫn.

“Emelie, cậu không sao chứ?” Tôi hỏi và lao sang, cúi xuống bên cạnh cô ấy, rất, rất cẩn thận để tránh bãi nôn. Đôi giày mới. Giày da bóng mới. “Em?”

“Tớ nôn.”

“Phải,” tôi vén tóc ra khỏi mặt cô ấy. Em chưa nôn ra tóc. Tốt rồi. “Nhưng không sao đâu.”

“Khỉ thật,” cô ấy thì thào. “Nôn với chả mửa.”

“Matthew!” Tôi gọi với về phía chiếc ghế nhưng chỗ tôi vừa ngồi đã bị thay thế bởi một người đàn ông cao lớn mặc quần đùi, anh ta đang tự tán thưởng mình và cố đưa cho Matthew một mẫu giấy. Chúa ơi. “MATTHEW.”

Có tiếng cười rúc rích, mẫu giấy được nhận, theo sau là một cái bắt tay kỳ lạ, sau nữa là một khuôn mặt như sấm sét huỳnh huých tiến về phía tôi.

“Sao?” Cậu ấy hỏi và nhìn Emelie đầy vô cảm. “Cậu ấy bị sao thế?”

“Cậu ấy ốm rồi,” tôi nói rồi vuốt tóc Emelie - hành động được cả thế giới công nhận là đang an ủi một người bạn bị nôn mửa. “Tụi mình phải đưa cậu ấy về.”

“Cần giờ chuẩn đây,” Matthew cúi xuống đỡ Emelie rồi vác cô ấy lên vai. Việc này dẫn đến chuyện cô ấy nôn ra lưng cậu ấy. “Hay thật.”

Tôi ngoan ngoãn theo sau, đi chậm chậm và túm tóc cô ấy thành một mớ trên đầu. “Thậm chí cậu ấy còn chưa uống rượu đấy nhé.”

“Thật không tin nổi là bọn mình lại làm việc này,” tôi nói trong lúc tập tễnh bước trên đôi giày cao gót. “Trông tớ buồn cười lắm.”

“Trông cậu nóng bỏng mới phải,” Emelie đáp. “Bây giờ thì trật tự nào. Ngẩng cằm lên, ưỡn ngực ra và đi theo tớ. Để tớ chỉ cho cậu cách phụ nữ bọn mình hay làm.”

Sau vụ nôn mửa nơi công cộng, Emelie dành hai tiếng đồng hồ trong phòng tắm của tôi, lúc sau xuất hiện như thể đã ngủ đầy giấc cả đêm. Tóc cô ấy bóng mượt và quần bông bênh, làn da mềm mại thơm phức, và một khi tôi đã trang điểm cho thì Emelie trông chẳng khác nào một nữ thần. Tôi đã cố hết sức. Mái tóc đỏ của tôi sáng ngời và suôn mượt, tôi đã trình diễn hết tài nghệ trang điểm của mình và bổ sung thêm đôi giày cao gót đế đen để khiến mình có cảm giác là phụ nữ. Đó cũng là một cách làm việc. Tôi phải thừa nhận rằng trông cả hai đứa tôi đều đẹp.

“*Bonsoir* [77],” cô ấy chớp hàng lông mi và nói bằng giọng khá nặng với một nhóm người hút thuốc ăn mặc chảnh chu bên ngoài khách sạn The Savoy. “Có bật lửa không?”

Cả ba người đàn ông luynes quynh vỗ vào túi và nhìn chăm chăm vào chiếc váy đỏ bó sát của Emelie. Cuối cùng cũng có một người giơ bật lên và ngạo nghễ xua hai người còn lại ra rìa.

“Trong đó thật cuồng nhiệt, phải không?” Cô ấy đặt điếu thuốc giữa hai môi và gật đầu ra hiệu cho anh ta châm lửa. Ngọn lửa làm cho khuôn mặt trang điểm của cô ấy bừng lên và anh ta gục ngay tại trận. Gục ngay tại trận. “Bọn em phải ra ngoài một chút cho thoáng. Trong đó càng lúc càng nồng mùi... mồ hôi.”

Tôi không biết phải nhìn đi đâu. Cô ấy thật trơ trẽn. Nhưng thực sự, thực sự hiệu quả. Đó là một buổi làm từ thiện, một phiên đấu giá những công trình nghệ thuật nhằm quyên tiền cho, ừm, thứ gì đó tồi tệ. Em đã đóng góp một bản phác thảo gốc của mèo Kitty Kitty. Tôi không phải là một tín đồ nên đôi khi đã quên mất con mèo Kitty Kitty đó. Đối với tôi, nó là một con mèo hoạt hình mà cô ấy từng thiết kế trong lúc đáng lẽ ra phải tập trung học. Là thứ mà Matthew chắc chắn sẽ vẽ lại để khiến nó có vẻ khiêu dâm. Còn đối với các bạn tuổi tween ở Anh, Hà Lan, Brazil và Đức thì nó là nhãn hiệu phi truyền thông phổ biến nhất cho con gái dưới mười bốn tuổi. Khá ấn tượng đấy chứ. Và thật hạnh phúc cho tôi vì thu nhập của Em trong ngành thiết kế lại có thể giúp tôi trong những dịp như thế này. Kéo hai bộ váy bó sát nhất trong tủ quần áo của mình ra, cô ấy phát lệnh: buổi tối bắt đầu. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải tìm cho tôi một người để hẹn hò trong đám cưới của bố. Ừm, rốt cuộc đây là một hội từ thiện, chắc

hẳn sẽ có một người đàn ông nào đó vừa hào phóng lại thừa thời gian, tiền bạc thương cảm cho tôi.

“Em không nghĩ ở ngoài này làm em thấy đỡ hơn.” Cô ấy nói với một đồng đàn ông đang túm tụm xung quanh. “Anh có muốn mời em và bạn em một ly không?”

Cô ấy ném điều thuốc còn chưa hút của mình xuống đất và mỉm cười rạng rỡ. Một phần vì cô ấy không hút thuốc, một phần vì, như cô ấy đã giải thích trên đường đi, đây là một phần trong kế hoạch dạy dỗ tôi nghệ thuật tán tỉnh. Vai trò của cô ấy là ve vãn các đối tượng có tiềm năng. Còn vai trò của tôi là im默默, tỏ vẻ xinh đẹp và làm theo yêu cầu. Tôi nghĩ Meatloaf[78] đã nói rằng hai trong ba không phải là tệ... Bộ váy Em chọn cho tôi thực sự rất đẹp. Tôi đã thổ lộ khi cô ấy đưa nó ra. Quai váy nhỏ màu đen đeo trên vai tôi được cắt thành chiếc cổ khoét sâu hình chữ V siêu đẹp, Em mà mặc nó thì sẽ rất khiếm nhã. Biết mình không được hấp dẫn cho lắm, tôi đã tự thuyết phục bản thân rằng mình khiến bộ váy trông thật thanh lịch. Ít ra thì tôi cũng sẽ không biến nó thành thứ khiêu dâm. Phần váy bó sát vừa vặn bên trên phồng lên thành nhiều lớp diềm xếp nếp bên dưới khiến tôi chỉ còn biết cố gắng không dẫm gót giày lên đó. Tất nhiên chúng cũng nảy sinh thêm nhiều vấn đề. Tôi sẽ không thể uống rượu. Hoặc tôi sẽ phải uống rất nhiều, không chắc lắm. Tôi đã thoa ít son nhạt và dùng chì kẻ mắt thật cẩn thận - khả năng khiêu khích cực đại, khả năng sờ mó cực tiểu. Thật là trang nhã.

Ngược lại, Em không có vẻ gì là thanh lịch. Trông cô ấy thật lộng lẫy. Chiếc váy dài vai trần màu đỏ ôm chặt lấy những đường cong cơ thể cứ như nó được thiết kế riêng cho cô ấy vậy. Chiếc váy dài phủ xuống tận sàn nhà tạo thành một dòng suối những đường gấp nếp thanh tú. Mỗi khi cô ấy bước đi, dòng suối cũng chuyển động theo, đường xẻ dài hàng mét phía trước váy kéo lên tận đùi. Đôi môi tô son MAC Russian Red làm bừng sáng cả khuôn mặt và bằng cách nào đó, cô ấy đã biến những lọn tóc quăn của mình thành lọn sóng kiểu Veronica Lake[79]. Thật nực cười. Mái tóc trông chẳng hợp chút nào, tôi nghĩ cô ấy trông giống như Julia Roberts[80] đi xem nhạc kịch trong bộ phim *Pretty Woman*[81], ngoại trừ việc cô ấy đẹp gấp đôi và tạo cho người khác ấn tượng là khi ở trên giường, cô ấy còn tuyệt hơn cả dân chuyên nghiệp. Chuyện đó hấp dẫn đấy chứ.

Người chủ của chiếc bật lửa đưa cánh tay về phía Emelie. “Để anh tìm đồ uống đó cho em nhé,” anh ta cười toe toét như kiểu trúng số độc đắc. Bạn bè anh ta chấp nhận thua cuộc, họ nhìn nhau một lát trước khi một người nào đó đưa tay ra trước mặt tôi.

“Thật là hấp dẫn,” tôi thì thầm và nhận lời mời của anh ta. Mặc kệ anh ta có thích điều đó hay không.

Trong vòng năm phút đi qua cửa phòng khiêu vũ của khách sạn, Emelie và tôi đã bỏ rơi đoàn hộ tống của mình và vui mừng nốc sâm-panh ở quầy bar miễn phí.

“Chuyện này tuyệt quá,” tôi nói, mở to mắt nhìn chăm chăm xung quanh. “Tại sao cậu không làm những điều này mỗi tối?”

“Thường thì nó rất nhàm chán,” Em nhận một chiếc bánh quy trông khá khả nghi từ một người phục vụ đẹp trai. “Nhưng bọn mình nên làm thường xuyên hơn, gái đi chơi đêm ấy. Cậu khó có khả năng tìm được tình yêu của mình trong căn phòng tối tăm ở Vauxhall.”

“Đừng,” tôi rùng mình. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi đến Fire[82] với Matthew. Không được, tôi nhắc lại, đừng có mở nhầm cửa ở nơi đó. Kinh lắm.

“Tớ không nhớ nổi lần cuối cùng bọn mình đi chơi đêm là khi nào,” Em nhấp một ngụm sâm-panh thật khéo léo. Tôi cố không nốc cạn. Mặc dù vui là vậy, tôi vẫn cảm thấy lạc lõng. Cách duy nhất để ngăn cảm giác đó lại là phải say. Tôi khá chắc là Shakespeare đã từng nói điều gì đó tương tự vậy. Tuy nhiên có lẽ ông ấy nói dài dòng hơn.

“Lần cuối cùng bọn mình đi chơi ra trò là vào đêm thứ Bảy - Giáng sinh năm trước,” cô ấy vuốt một lọn tóc rơi khỏi nếp của tôi và mỉm cười. “Cùng với Matthew và Stevens.”

“Hai tiếng dưới tầng hầm một quán rượu mỗi tháng một lần không giống với việc ‘đi chơi,’” Em giải thích. “Không phải tớ phàn nàn gì đâu nhưng tớ biết cậu chẳng muốn đi bộ trên giày cao gót quanh London đâu trong khi cậu có thể ngồi nhà xem *The Inbetweeners*[83] với bạn trai mình, tuy nhiên, từ quan điểm cực kỳ ích kỷ, tớ rất vui vì cậu đang ở đây. Tớ vẫn luôn nhớ cậu.”

Thực ra, những ngày tháng trước đây, thậm chí cả khi Simon và tôi ở cùng nhau lần đầu tiên, mấy đứa tôi vẫn đi loanh quanh thường xuyên trong thành phố. Nhưng từ khi chúng tôi mua căn hộ, tôi bắt đầu ngủ đông nhiều hơn. Sự có mặt thường xuyên của cô ấy trong mấy ngày gần đây thật tự nhiên. Thế mà trước đây tôi lại hoàn toàn coi thường tình bạn này.

“Tớ mới thảm hại làm sao,” tôi than vãn. “Nói thật, tớ không đáng được nhận nhiều như thế này từ cậu. Tớ xin lỗi.”

“Thôi nào,” cô ấy kéo tôi lại, ôm lấy tôi và xua đi những lời xin lỗi. “Lúc nào tớ cũng ở đây bên cậu, bất cứ lúc nào cậu cần tớ. Và đúng, bọn mình không gặp nhau thường xuyên như ngày xưa nhưng chuyện đó đã qua rồi. Lúc nào cậu cũng ở bên tớ khi tớ cần cậu mà. Đó mới là điều quan trọng.”

“Tớ cũng nhớ cậu lắm,” tôi nói và ôm lại gương mặt. “Thời gian đó qua rồi. Bây giờ mọi chuyện đã thay đổi, tớ cảm thấy mấy năm gần đây mình như bị mộng du vậy. Nếu tớ biết mở mắt ra sớm hơn, có lẽ giờ tớ đã không ở đây rồi.”

“Nhận thức muộn màng vẫn là một điều tốt,” Emelie gật đầu về phía mấy chàng mặc kiểu tuxedo ở quầy rượu. “Và kia kìa. Cậu thích tóc vàng hay tóc đen?”

Tôi cân nhắc các lựa chọn. Cả hai đều hấp dẫn, chàng trai tóc vàng trông cao ráo, sáng sủa. Chàng tóc sẫm màu hơn trông giống một giáo viên Địa lý mà nữ sinh nào cũng mê năm họ tám tuổi.

“Tóc đen đi,” miệng tôi khô lại. Lòng bàn tay tôi ướt mồ hôi. Dấu hiệu lựa chọn hoàn

hảo. “Nhắc lại cho tớ xem chuyện này là gì nào? Đề phòng nó xảy ra ấy.”

“Việc từ thiện, lúc nào cũng là việc từ thiện,” cô ấy nắc lên sau khi uống xong một cốc sâm-panh và chuẩn bị nhận cốc thứ hai. Tôi thực sự muốn bảo cô ấy bình tĩnh lại, không thể nôn mửa trên chuyến bus đêm trong bộ dạng như thế được. “Ý tớ là từ thiện cho trẻ em ấy.”

“Cậu là một nhà từ thiện hảo tâm,” tôi không thể dừng nhìn những người đàn ông hấp dẫn đang vây quanh chúng tôi. Cứ cho là vậy, họ mặc đồ tuxedo và hình như trông ai cũng hấp dẫn hơn trong những bộ tux thì phải. Đó chỉ là một sự thật lạnh như đá. Cũng như việc người đàn ông đang tiến đến chỗ chúng tôi là một con cáo “lạnh như đá”. Gã tóc vàng.

“Các quý cô,” anh ta hất đầu về phía chúng tôi nhưng tôi biết là anh ta đến nói chuyện với ai trước cả khi anh ta bắt đầu. Tôi chẳng lấy làm bực mình. Ở điểm này, suýt nữa tôi đã thêm “trở thành gay với Emelie” vào danh sách những việc cần làm. “Các cô có vui lòng khiêu vũ không?”

Là một bạn tốt, Emelie nhìn tôi xin phép trước khi nhận cánh tay người đàn ông và đánh liều bước xuống sàn nhảy với anh ta. Tôi chờ động thái của anh giáo viên dạy Địa nhưng thay vào đó, anh ta vẫn giữ khoảng cách và nhìn chăm chăm vào điểm nào đó ở bên trái tai tôi. Lạy Chúa, tôi còn gì để mà mất đâu?

“Chào,” tôi giơ tay ra và mong anh ta cầm lấy. Sau vài giây thực sự không thoải mái, anh ta đã cầm. “Em là Rachel.”

“Asher,” anh ta không hẳn là mỉm cười nhưng cũng không quay đi và chạy trốn. “Anh xin lỗi, anh thực sự ghét những thứ này. Tim kéo anh đi, vợ cậu ấy có thai, cô ấy không được khỏe mà cậu ấy lại không muốn đi một mình. Anh ghét mặc vest, hôm nay lại là một ngày thật dài và Ừm. Ờ. Gần như vậy.”

Bởi vì một trong hai chúng tôi khác thường thì không đủ, phải vậy không? Có sao đâu. Chỉ là một kiểu tiêu chảy bằng miệng để tống khứ mọi thứ đi cho một khởi đầu tốt đẹp.

“Anh làm nghề gì?” Tôi hỏi trong lúc nhìn người đàn ông đã có vợ tên Tim đang đưa bạn tôi lướt đi trên sàn nhảy. Thật buồn cười là anh ta vừa đeo nhẫn cưới vừa khiêu vũ với cô gái đẹp nhất trong phòng.

“Anh là một giáo viên dạy yoga,” trông anh ta có vẻ thoải mái hơn rất nhiều khi nói đến lĩnh vực quen thuộc của mình. “Đồ tux là trang phục thường ngày của anh.”

“Không phải vậy chứ,” tôi tặng cho anh ta một nụ cười khích lệ và cố không tưởng tượng ra anh ta trong tư thế chống mông lên trên[\[84\]](#). Sâm-panh không tốt với tôi chút nào. “Anh dạy ở đâu?”

“Ồ, ở khắp London,” anh ta lấy một cốc sâm-panh từ quầy rượu và uống một hơi hết nửa. Giỏi đấy. “Em có tập không?”

“Em có,” tôi đã từng đến một lớp tập, nhưng cái tư thế gập lưng khó khăn khiếp đã ngay lập tức khiến tôi từ bỏ nó. “Em hay chạy hơn.”

Tôi sẽ nói với anh ta là tôi nói dối sau khi anh ta cầu hôn.

“Em nên tham gia lớp của anh,” mặt anh ta đỏ lên một chút bên dưới cặp kính dày. Tôi thích điều đó. “Một lớp thôi, và anh sẽ thay đổi em.”

Não tôi bảo tôi mỉm cười e thẹn kiểu con gái và chấp nhận. Thay vào đó tôi lại phát ra một âm mũi, đỏ rần khắp từ đầu đến chân và uống cạn nguyên một cốc sâm-panh.

“Cho anh xin một phút được không,” Asher chậm chậm quay đi. “Anh sẽ quay lại ngay.”

Tất nhiên là thế rồi, tôi nhìn theo anh ta chạy đến cửa ra vào. Tất nhiên là thế rồi.

Tôi tự chủ được một phút trước khi bắt đầu cảm thấy thực sự cô đơn trên rìa sàn nhảy. Xoa cánh tay trần, tôi nhận thêm một ly rượu đầy và quyết định đi vòng quanh căn phòng. Kinh nghiệm của tôi ở sàn nhảy chỉ dừng lại ở những điệu khiêu vũ có Meg và Jo tham gia trong bộ phim *Little Women* cùng với sự biến tấu của Jane Austen. Họ luôn nhảy quanh phòng. Đi theo biển chỉ dẫn đề “Đấu giá yên lặng”, tôi đi xuống một căn phòng tối, giày tôi chìm vào trong tấm thảm lông dày kỳ lạ. Vì tôi đã nốc hết ba cốc sâm-panh và xin được một chiếc vé miễn phí từ nhà tài trợ nên tôi cảm thấy bắt buộc phải quên góp một thứ gì bằng cách nào đó. Có vẻ đây không phải là sự kiện mà tôi có thể chỉ bỏ một tờ mười pound^[85] vào một chiếc xô vào cuối buổi và tôi cũng gần như chắc chắn rằng ở đây chẳng có ai đi lòng vòng để bán vé số hết.

Phòng đấu giá gần như không có người, chỉ có một vài khách dự tiệc đi lang thang ngắm những bức ảnh trưng bày, thỉnh thoảng dừng lại viết mấy dòng vào một tờ giấy và bỏ vào phong bì bên cạnh mỗi tác phẩm. Tôi dừng lại trước một bức ảnh đen trắng. Nó thật đẹp. Một bầu trời hoang vu, mây phủ u ám, với hình ảnh một người nào đó đang quỳ bên góc trái, khuôn mặt giấu trong bóng tối. Chắc chắn đây là một trong những khoảnh khắc mà ai đó bị chụp hoàn toàn ngẫu nhiên chứ không phải cố dàn dựng. Nó chân thực, và rất đặc biệt. Và theo như giá khởi điểm thì nó là năm nghìn pound. Chẳng trách đây là một cuộc đấu giá yên lặng, tôi tự nhủ. Tấm biển đó có lẽ là để ngăn tôi không hét lên “Cái quái gì thế, bao nhiêu cơ?”

“Cô thích nó à?”

Tôi còn đang bần cổ không tỏ ra bị sốc trước cái giá của bức ảnh nên không thấy anh ta bước đến. Và thậm chí nếu tôi để ý thì cũng chẳng có gì đảm bảo là tôi sẽ nhận ra Dan trong bộ tux ngay từ đầu cả. Oa. Chưa bao giờ tôi thấy anh ta mặc gì khác ngoài quần bò, áo phông nên vụ lột xác này khiến tôi hoàn toàn bất ngờ. Chất vải đen tuyền của chiếc tux đối lập với màu trắng tinh của áo sơ mi khiến màu da hơi rám nắng của anh ta sáng lên và nét lịch sự hoàn hảo

toát lên từ dáng vẻ anh ta cũng hòa hợp kỳ lạ với mái tóc xoăn màu vàng để hơi dài của anh ta vậy. Nói thật, anh ta không phải là một người xấu trai. Cao to, phóng khoáng, cặp mắt màu nâu sẫm đầy quyến rũ.

“Tôi thích,” nếu có gì đó thu hút sự chú ý của tôi khỏi bức ảnh thì đó là anh ta. Có thứ gì đó bằng khuâng lay động cuộn lên trong lòng tôi. Nhưng đây là Dan, không thể là xao xuyến được, là cơn xao xuyến giết người thì đúng hơn. “Anh làm gì ở đây?”

“Tôi làm việc với hội từ thiện,” anh ta đáp. “Tôi cho là cô đến đây với Emelie?”

“Sao cơ?” Phải, nãy giờ tôi hơi thô lỗ một chút nhưng, thực sự, anh ta đã làm tôi ngạc nhiên. “Sao anh biết?”

“Vì ngay từ đầu tôi là người làm cô ấy quan tâm đến hoạt động từ thiện. Tôi đã giới thiệu cô ấy sau lần sinh nhật của cô hai năm trước, nhớ không?”

Nhìn chăm chăm không hiểu.

“Ở quán karaoke ấy?”

Nhìn chăm chăm không hiểu.

“Ở quán karaoke, Smithfield ấy?”

“Ồ ồ,” cuối cùng thì cũng nhớ ra. Đúng là anh ta có một trí nhớ cực kỳ tốt. “Ừm, dù sao thì bức ảnh này cũng thật đẹp.”

“Đó là một trong những bức yêu thích của tôi,” anh ta chỉ tay và đưa cho tôi một chiếc thẻ chương trình vừa nhỏ vừa cứng. Sêri ảnh sa mạc số bốn, Daniel Fraser. Đó là bức ảnh của anh ta. “Cô cũng ở khu chụp hình mà, không nhớ à?”

“Ôi, lạy Chúa, tôi có,” tôi nhìn lại một lần nữa. Dan chụp cái này ư? “Ở Morocco phải không? Xem nào, cách đây bốn, năm năm gì đó?”

“Bốn,” anh ta gật đầu. “Nhân tiện, trông cô xinh lắm. Lúc đầu tôi không chắc có phải là cô không.”

“Bình thường thôi,” tôi không biết nên làm gì. Lần cuối bọn tôi nói chuyện, giọng chúng tôi cao hơn nhiều. Và sau đó là tội lỗi khủng khiếp có liên quan đến gói bim bim Monster Munch. Tôi vẫn còn thấy ngại vì chuyện đó. “Vậy thì...”

“Vậy thì,” anh ta quàng qua cánh tay tôi. “Đi dạo nhé?”

Đây là lần thứ hai trong ngày tôi tin chắc là có người sẽ giết mình. Khi tôi có bạn trai, tôi có thể đi hàng tuần mà không sợ kẻ giết người, thậm chí là cả tháng ấy chứ. Tôi thực sự mong đây chỉ là rắc rối nhỏ nhặt chứ không phải là một phần tất yếu của cuộc sống độc thân. Chúng tôi yên lặng đi ra khỏi phòng triển lãm, bước lên một cầu thang cuốn và dừng lại khi đã đến một ban công lớn nhìn ra phòng khiêu vũ. Tôi tìm thấy Emelie với bộ váy đỏ ngay lập tức. Tôi tự hào về cô ấy quá, trông cô ấy như thể đang được sống trong những giây phút của chính mình vậy.

“Chúng ta có nên ở trên này không?” Tôi nhìn quanh lo lắng. Tôi hoảng sợ một cách bệnh hoạn về việc bị Vương vào Rắc rối, còn cái ban công thì hơi tối, chỉ được chiếu sáng bởi ánh đèn hắt lên từ sàn nhảy. Đây không phải là nơi chúng tôi nên đến.

“Cô có nên ở đây không mới phải?” Dan hỏi. Thật vui mừng là tôi có thể cảm nhận được nụ cười trong giọng anh ta. “Tôi không nhớ là thấy tên cô trong danh sách khách mời.”

“Tôi đi cùng Em,” tôi nhắc anh ta. “Tôi có ở đó, nhưng bằng một cái tên khác.”

“Vậy là cô trở thành gay để đến các buổi tiệc tùng chỉ để gặp tôi?”

Tôi lấy câu đó để hiểu rằng anh ta không còn điên tiết với tôi nữa.

“Tôi muốn xin lỗi về vụ hôm thứ Hai,” thở sâu, thành thực xin lỗi, van xin anh ta cho tôi đi Sydney cùng, đi lấy thêm rượu sâm-panh. Mày làm được mà, Summers. “Mọi thứ hơi xáo trộn một chút. Cô ấy mở miệng và tôi chỉ thấy điên tiết.”

“Tôi biết rồi,” anh ta đáp lại bằng cách lấy một lọn tóc của tôi và lướt tay xuống đuôi tóc. Khi nó rơi xuống gáy, một cơn run mình chạy dọc xương sống tôi rồi lại chạy ngược lên trên. “Mái tóc đỏ làm cô nổi điên hay cơn điên của cô làm ra mái tóc đỏ?”

“Bản danh sách dẫn đến mái tóc,” tôi tự tát mình trong óc. Dan Fraser không làm cho tôi lú lẫn được. Dan Fraser làm cho người mẫu và bọn khờ đại lú lẫn mà thôi. Tôi thì không thuộc hai loại đó. Gần như luôn là vậy. “Và có lẽ anh đã để ý, tôi không đảm bảo là có thể tự chăm lo được cho mình nên Em và Matthew đã viết ra bản danh sách này để, Chúa ơi, nói ra mới ngu ngốc làm sao.”

Anh ta xoay người để dựa lưng vào lan can và tặng cho tôi cặp lông mày tuyệt vời nhất của Roger Moore^[86]. Nó thật hợp với bộ tux.

“Đó là danh sách những việc phải làm để giúp tôi giải quyết những vấn đề liên quan đến cuộc sống độc thân,” tôi thú nhận trước khi tôi kịp ngăn mình. Vậy ra đó là cách mà James

Bond khai thác thông tin. Tất cả là do bộ tux.

“Làm ơn giải thích được không?”

Chuyện này thì được. Tôi sẽ để anh ta cười nhạo mình trong năm phút rồi sau đó anh ta sẽ đồng ý cho tôi làm ở Sydney nên cũng đáng thôi.

“Tôi chưa bao giờ thực sự là một cô gái độc thân,” tôi kiểm tra móng tay trong khi nói và cố gắng lại mong muốn được bóc nó ra. “Tôi thực sự không biết phải làm gì khi Simon, ừm, khi Simon bỏ tôi.” Nói ra vẫn khó quá. “Tôi... luôn viết danh sách những việc cần làm, vì thế, danh sách những việc cần làm của cô gái độc thân ra đời.”

“Và trong danh sách kỳ diệu đó có những gì?” Anh ta hỏi. Ít ra thì anh ta cũng không cười. “Trừ việc thay đổi kiểu tóc 180 độ và bị đuổi việc ra?”

“Thực ra bị đuổi việc không có trong đó,” tôi lôi bản danh sách ra khỏi chiếc túi đính cườm nhỏ của mình. Tôi không nghĩ là mình sẽ cần nó nhưng bệnh OCD của tôi đã tăng thêm một triệu chứng nữa đòi tôi phải mang nó theo mình mọi lúc mọi nơi. Đó là vật rất, rất nhỏ bé, vật bất ly thân của tôi. “Thấy chưa? Sửa sang nhan sắc, tập thể dục, nhảy bungee - hoặc tương tự, xăm mình, tìm người đi cùng đến dự tiệc cưới của bố, mua thứ gì khiêu dâm đắt đỏ, đi xa, viết thư cho người yêu cũ, theo đuổi người tình đầu tiên và phạm pháp.”

Anh ta lấy tờ giấy từ tay tôi và nghiên cứu nó một lát. Một lúc lâu trôi qua, tim tôi gần như ngừng đập. Sau đó anh ta trả lại.

“Cô sẽ nhảy bungee ư?” Dan trông không có vẻ bị thuyết phục cho lắm.

Hoặc là chết.

“Hoặc tương tự mà.”

Tôi cất bản danh sách vào chỗ an toàn, nhìn Bond và chuẩn bị tinh thần van xin.

“Tôi đã nói chuyện với Veronica và cô ấy nói anh sắp đi Sydney,” tôi bắt đầu.

“Phải, cuối tuần sau. Chuyện với Simon chấm dứt thật rồi à? Đây không phải là tạm dừng rồi hai người lại quay về với nhau chứ?” Dan nhìn chăm chăm vào bóng tối bên trên ban công.

“Chắc chắn,” tôi khẳng định. Nói về việc mình bị đá như thế nào không giúp tôi trong việc tỏ ra tốt với anh ta. “Cảm ơn vì đã hỏi.”

“Nhưng cô chưa bao giờ độc thân hết,” anh ta nói nhỏ. “Tôi biết cô được sáu năm rồi, và chưa bao giờ cô độc thân cả.”

Không có ánh sáng chiếu từ sàn nhảy lên mặt anh ta nên tôi không thể hiểu ý anh ta là thế nào nữa.

“Lần đầu tiên cho mọi việc,” tôi đáp. “Anh là một người độc thân chuyên nghiệp. Có lẽ tôi nên đến tìm anh xin lời khuyên mới phải, nhỉ? Kinh nghiệm quý báu của anh để sống cuộc sống độc thân là gì?”

“Đừng sống độc thân,” anh ta đáp ngay lập tức.

Ồ. Lạ-quá.

“Có lẽ tôi cần phải sống tự lập một chút,” tôi đáp, cảm thấy khó chịu gấp mười lần so với lúc ở quầy bar. “Vì tôi chưa bao giờ như thế cả.”

“Tôi cho cô một tuần,” anh ta quay lại để đối diện với tôi, điệu cười chế nhạo thường thấy của anh ta xuất hiện. “Tôi biết cô, cô không phải là kiểu con gái có thể sống một mình.”

“Cảm ơn vì đã bầu cho sự tự tin của tôi,” tôi lấy ngón tay cái xoa hình xăm. “Tối nay tôi đã thất bại, tôi phải tìm được người đi cùng tôi đến đám cưới của bố chứ không phải trốn những chàng trai tuyệt vời để lên đây với anh.”

“Chúng ta không phải là những người tuyệt vời ư?” Anh ta hỏi và cầm lấy cổ tay tôi. “Tôi không tin là cô đã đi xăm. Cô làm đến đâu trong bản danh sách này rồi?”

“Ừm, sửa sang nhan sắc, tập thể dục, xăm mình, theo đuổi tình cũ, tất cả đã được gạch rồi,” tôi nhắm đếm trong đầu. “Vây là xong bốn, còn sáu nữa.”

“Theo đuổi tình cũ á?” Anh ta lần theo vết mực trên cổ tay tôi. Lại thêm một cơn rùng mình nữa. Ôi, những “quả cà”. Không, tôi sẽ không có cảm giác trai gái với Dan đâu, chỉ vì ba cốc sâm-panh và ánh sáng yếu thôi.

“Tôi học chung trường với anh ấy,” giọng tôi bỗng trở nên run run. Sự ngu ngốc đã tự quyết định mà không hỏi tôi. “Tôi tìm anh ấy trên Facebook, hiện giờ anh ấy đang sống ở Canada.”

“Ồ, ra thế.”

Tôi chuyển chú ý sang việc tìm Emelie nhưng cô ấy không có trên sàn nhảy. Và cả anh chàng đã kết hôn tên Tim nữa. Không hay rồi.

“Không phải là năm trước bố cô đã cưới rồi sao?” Dan hỏi, dựa vào ban công phía bên tôi. Anh ta ở gần quá, tôi có thể ngửi thấy mùi dầu gội đầu của anh ta. Thật tuyệt là anh ta đã tắm gội thật kỹ lưỡng. Không phải là tôi đang nghĩ đến lúc Dan tắm đâu. “Hay là năm trước nữa nhỉ?”

“Năm trước nữa,” điểm Năm cho trí nhớ. “Chuyện đó cũng khá bình thường mà, như kiểu năm nhuận thôi.”

“Cô không nghĩ là sẽ hỏi tôi sao?”

Tôi mỉm cười và lắc đầu. “Thật ra là tôi đã nghĩ đến.”

“Nhưng?” Anh ta thật ấm áp. Làm thế nào mà anh ta lại ấm áp được nhỉ? Trên ban công lạnh cóng cơ mà?

“Nhưng anh lại đang hẹn hò với Ana.”

Trong sáu năm quen biết, chưa bao giờ tôi thấy Dan lúng túng như thế. Chắc phải họa hoằn lắm.

“Tôi đang hẹn hò với Ana,” cuối cùng anh ta cũng đáp. “Nên tất nhiên là cô không hỏi rồi.”

“Chuyện đó với cả lần cuối cùng tôi gặp anh, anh đã đuổi việc tôi, tôi còn dẫm lên gói Monster Munch của anh nữa,” tôi nghiêng đầu sang một bên. “Không phải là một việc tao nhã cho lắm.”

“Nhưng nếu tôi không làm thế thì cô sẽ hỏi chứ?”

“Hỏi ai cũng vậy thôi, nên đúng.”

“Vậy sao?” anh ta nhắm mắt và mỉm cười. Đầy vẻ tự mãn.

“Anh thật là một người quyến rũ,” nhìn xuống sàn nhảy tôi tìm thấy Emelie đang quay tròn dưới đó. Thật vui là Tim đã có vợ.

“Cung Sư Tử mà,” anh ta giơ tay ra. “Tất nhiên là thế rồi.”

“Cung Xử Nữ mà,” tôi đáp. “Tất nhiên là thế rồi.”

“Cung đẹp nhất trong hoàng đạo,” lần đầu tiên trong đêm hôm đó, Dan quay lại nhìn

thẳng vào mắt tôi. Anh ta vén tóc tôi ra sau tai và đặt tay lên má tôi. “Màu này rất hợp với cô đấy.”

“Tôi là chuyên viên trang điểm cơ mà,” tôi cố cười trước vẻ sang trọng của anh ta nhưng tất cả những gì tôi nghĩ được là bàn tay trên má tôi. Da anh ta rất ấm, còn da tôi thì như đang bốc cháy. “Tôi là người được cho là luôn lo lắng về màu sắc.”

“Tôi đã có thể trở thành một chuyên viên trang điểm vĩ đại đấy,” anh ta bỏ tay ra. Ừm, hình như tôi không muốn anh ta bỏ tay ra thì phải.

“Anh cũng không phải là một nhiếp ảnh gia tồi đâu,” tôi đang cố gắng đi đến một kết thúc nào đó và tôi chắc chắn rằng điểm đến đầu tiên không phải là chui vào quần của Dan. “Nhưng có lẽ trang điểm là nghề duy nhất còn lại giúp anh có cơ hội tiếp cận với nhiều phụ nữ hơn.”

Anh ta liếc mắt về phía tôi qua những lọn tóc quăn ương bướng, nụ cười biến mất. “Cô thực sự nghĩ rằng tôi chỉ là một kẻ đi thỏa đại hạng, đúng không?”

Tôi muốn nói là không, vì anh ta muốn tôi nói không. Nhưng tôi thực sự nghĩ vậy. Và, giống như cung Thiên Bình, mẹ tôi nói, tôi có khả năng ngoại giao thiên phú.

“Tôi không nghĩ anh là một kẻ đi thỏa đại hạng.”

Ngoại giao là thế đấy, chỉ là một lời nói dối được xã hội chấp nhận.

“Chỉ là một kẻ đi thỏa bình thường thôi chứ gì?”

“Tôi nghĩ rằng anh ‘hẹn hò’ với rất nhiều người mẫu,” tôi lấy ngón tay ra dấu ngoặc kép quanh từ ‘hẹn hò’ và trông tôi thật ngu ngốc. “Tôi nghĩ rằng anh còn tiếp tục tán tỉnh những người mẫu còn lại cơ.”

“Như tôi đã nói rồi đấy, cung Sư Tử,” anh ta lại cúi về phía trước. “Không thể không làm thế được.”

“Tôi khá chắc chắn rằng anh không thể đổ lỗi cho cung hoàng đạo vì những hành động của mình khi anh đã ba mươi tuổi,” tôi cố dựa vào ban công cạnh anh ta mà không che hết ánh sáng hắt lên từ sàn nhảy. “Anh chỉ là anh mà thôi.”

“Vậy còn cô là gì?” Dan hỏi. “Trừ việc là một con bò bị chứng OCD ra?”

Lại quay về chủ đề rồi. Tuyệt.

“Trừ điều đó ra?”

“Trừ điều đó ra.”

Tôi thấy Emelie đang nhảy cách tôi đến hơn chục mét, cười tươi trong lúc xoay tròn từ người đàn ông này sang người đàn ông khác. Với tôi việc làm thế nào mà đến tận bây giờ cô ấy vẫn chưa cùm mình vào một người nào vẫn còn là một bí mật. Có lẽ cô ấy thực sự thích độc thân. Có lẽ có gì đó hay ho trong chuyện này.

“Tôi không biết mình là gì nữa. Tôi giỏi chuyên môn. Tôi là một người giữ hòa bình giỏi, ngược với những gì đang xảy ra lúc này. Tôi thuộc tất cả những từ trong các bài hát của Destiny’s Child^[87],” tôi xoa cánh tay trần. Cùng với đèn điện, ai đó đã quên không bật lò sưởi trên này. “Tôi muốn có một gia đình. Tôi muốn có một con chó. Tôi luôn cảm thấy lạnh. Tôi có thể kể lại toàn bộ kịch bản bộ phim *Who Framed Roger Rabbit* khi tôi uống hơn ba cốc whiskey. Anh còn muốn biết gì nữa?”

“*Who Framed Roger Rabbit* là một bộ phim tội phạm bị đánh giá thấp,” anh ta cởi chiếc áo khoác ra và đặt nó lên vai tôi. “Đỡ hơn chưa?”

Chiếc áo có thể nhấn chìm tôi ngay lập tức nhưng nói thật, tôi cảm thấy ấm áp vì hành động của anh ta hơn là vì bản thân cái áo.

“Đỡ hơn rồi,” tôi xỏ tay vào tay áo và nhìn những ngón tay của tôi thò ra trước khi buông thõng xuống. “Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Nhạc ở tầng dưới rất to nhưng khi truyền đến đây nó chỉ còn là một tiếng vọng, một nhịp đập rộn ràng chen vào giữa những khoảng yên lặng của hai chúng tôi.

“Đó thực sự là một bức ảnh đẹp,” tôi nói, chỉ là để lấp đầy khoảng trống. “Trong phòng triển lãm ấy.”

“Tôi thích những gì mình làm ra,” anh ta nhận lời khen với một cái gật đầu duyên dáng.

“Còn tôi thích làm mấy việc chỉnh sửa,” tôi tán thành.

“Chắc chắn tôi sẽ theo đuổi ngành đó.”

Sydney. Tôi phải thuyết phục anh ta cho tôi đi Sydney. “Điều này làm tôi nhớ đến Sydney.”

Tôi đang chuẩn bị liệt kê ra tất cả những lý do tại sao anh ta nên cho tôi đi Úc với mình

thì chợt cảm thấy bàn tay anh ta vuốt trên vai tôi. Đầu tiên tôi nhìn bàn tay, sau đó nhìn khuôn mặt anh ta, rồi lại nhìn tay, rồi chuyển sang mặt. Anh ta không còn mỉm cười nữa. Môi anh ta hơi mở, mắt chiếu thẳng vào mắt tôi như thể anh ta đang chờ đợi sự cho phép của tôi. Không biết phải nói gì trong tình huống này, tôi cắn môi và đứng yên. Cho rằng sự im lặng của tôi là đồng ý, những ngón tay của anh ta lướt dọc cánh tay trần của tôi cho đến khi chúng chạm đến bàn tay tôi. Lúc này một tay tôi đang khoanh đằng trước, tay còn lại túm chặt lan can. Và... tay kia của anh ta đang lần tìm đến má tôi. Chuyện này khó hiểu quá. Khi đầu anh ta cúi về phía tôi, tôi hơi lùi lại một chút và khiến vòng tay anh ta quanh người và trên mặt tôi tuột xuống. Anh ta thu tay về phía mình như kiểu vừa mới bị hành hình trên ghế điện.

“Anh đang làm gì thế?” Tôi hỏi khi đã tạo ra một khoảng cách an toàn.

“Không có gì,” Dan đáp, cũng bước lùi lại và đập nắm đấm vào lan can làm bằng gỗ sồi cứng. “Chỉ là tôi thôi mà, phải không? Không cưỡng lại được.”

Tôi cởi chiếc áo khoác ra và ném về phía anh ta trước khi quay người hướng đến cầu thang. Tôi không thể ở đó được. Tôi không thể làm chuyện này. Dù có thế nào đi chăng nữa. Tạm biệt Sydney, tôi nghĩ trong lúc nặng nề bước xuống dưới. Thật là một tên đểu giả. Đáng lẽ tôi phải chửi vào mặt thằng đó mới phải. Nhưng tôi đã không làm thế.

“Ê, cậu đây rồi,” Emelie chào tôi ở chân cầu thang. Mắt cô ấy không được tập trung lắm nhưng sự cảm nhận của những người bạn thân giúp tôi hiểu rằng tâm trạng của tôi không được tốt. “Có chuyện gì thế? Cậu có muốn về không?”

“Tớ sẽ kể cho cậu sau, và có,” tôi cầm ly sâm-panh cuối cùng và nốc cạn trong chớp mắt. “Tớ muốn đi vệ sinh một chút.”

Em gật đầu và chỉ về phía đại sảnh. “Tớ sẽ gọi taxi,” cô ấy lần mò tìm điện thoại. “Bọn mình không thể ăn mặc thế này mà lên xe bus được.”

“Nếu chúng ta có nhiều tiền,” tôi lý luận, cố bình tĩnh lại. “Nhưng tớ thực sự không muốn ghi dòng ‘gái điểm cao cấp’ vào bản kê khai thuế năm nay.”

Tôi hấp tấp đi vào nhà vệ sinh, mong muốn đến tuyệt vọng được cởi bộ váy đẹp đẽ này ra và mặc bộ đồ ngủ rồi leo lên giường, ngày mai thức dậy và giả vờ như đêm nay chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng tất nhiên, chuyện không dễ dàng như thế.

“Raq - Rachel?”

Ana nhìn tôi chằm chằm ở cửa nhà vệ sinh. Thật là lạ khi thấy một người nào đó cao hơn bạn đến ba chục phân lại co rúm người trước sự xuất hiện của bạn. Cô ta ở đây sao? Cô ta ở đây suốt thời gian Dan làm những việc anh ta đã làm ư? Anh ta quả là một tên vô lại. Ngay khi Dan

quyết định làm gì, anh ta phải lao vào cô gái độc thân nào gần nhất mà anh ta có thể chạm tay vào. Nói như vậy thì hơi tín nhiệm anh ta quá, có lẽ anh ta không cứng nhắc lắm về vấn đề độc thân hay không.

“OK, ổn thôi,” tôi nói với mình hơn là với Ana. “Tôi xin lỗi về chuyện hôm trước, lúc đó tôi bị mất trí, bây giờ tôi muốn đi vệ sinh. Làm ơn cho tôi đi qua được không?”

Cô ta đẩy mình dựa vào cánh cửa, tạo một khoảng trống đủ cho một chiếc xe tăng Cheifitan[88] và xe bus hai tầng tránh nhau.

“Cảm ơn cô,” tôi lí nhí. “Dan ở tầng trên ấy.”

“Tôi biết cô chỉ ghen tị thôi,” cô ta nói sau khi tôi đã đi được vài bước. “Về Dan và tôi ấy mà. Với câu chuyện ‘tội nghiệp tôi, tôi vừa bị bỏ rơi’ đầy thương cảm.”

Tôi dừng bước và từ từ quay người lại.

“Sao? Cô nghĩ là tôi ghen tị với cô và Dan ư?”

Hai cô gái đứng cạnh bồn rửa mặt đột ngột yên lặng và chậm chậm rửa tay.

“Tôi biết thế,” cô ta bĩu môi. “Lúc nào anh ấy cũng nói về cô. Cô bị ám ảnh bởi anh ấy. Thật là buồn thay.”

“Anh ta lúc nào cũng nói về tôi và cô cho là tôi bị anh ta ám ảnh ư?”

Chuyện đó chẳng có nghĩa gì cả, thậm chí với Ana.

“Ana, Dan và tôi chỉ là bạn,” tôi chậm rãi giải thích. Veronica đã tha cho tôi một lần, tôi sẽ không còn cơ hội thứ hai nữa, tôi không thể mất bình tĩnh được. “Chúng tôi là bạn bè lâu rồi. Lý do tôi nổi cáu hôm thứ Hai là vì tôi vừa chia tay bạn trai và tôi vẫn còn hơi chệnh choáng. Tôi xin lỗi, lúc đó tôi không tự chủ được, nhưng tin tôi đi, tôi không bị Dan ám ảnh gì hết.”

Mặc dù mày đã khá thích thú khi anh ta vuốt ve cánh tay mày, và mày đã run rẩy.

“Cũng thế cả thôi,” cô ta gạt đi và đứng thẳng lên. “Chuyện đó hơi buồn, cô có nghĩ vậy không? Cô bị đá, đi làm đầu rồi đi ve vãn người yêu của kẻ khác hả?”

Kể ra thì tôi thích sự sợ hãi của cô ta hơn.

“Mặc dù tôi không nghĩ cô lại như thế,” Ana vuốt mái tóc màu vàng để buông xõa trên đôi vai trần. Chiếc váy màu vàng bó sát hiệu Herve Leger[89] khiến chiếc váy màu đen nghiêm túc

của tôi trông như kiểu mượn được của Nữ hoàng vậy. “Trông cô thật tẻ nhạt.”

“Tẻ nhạt ư?”

Không được đánh cô ta, không được đánh cô ta, không được đánh cô ta.

“Nhạt như nước ốc ý. Thảo nào bị bạn trai cô đá. Có lẽ anh ta ngủ với cô chỉ để giải trí thôi.”

Tôi không thể đánh cô ta. Tôi sẽ bị sa thải. Và cô ta lại đến từ Bas Vegas^[90] nữa chứ, rất có thể sẽ dẫn đến một cuộc ẩu đả. Và hai con bò rửa tay lâu hơn cả Lady Macbeth^[91] kia khó có thể giúp tôi dù chỉ một cái véo.

“Có lẽ thế,” tôi đồng tình, vươn hai tay về phía cô ta. Tôi hài lòng khi thấy cô ta do dự.

“Hình xăm ư, Raquel?” Cô ta quay trở về điệu cười quyến rũ của mình. “Cô nghĩ mình là ai cơ chứ, Angelina Jolie à?”

“Không hẳn vậy,” tôi vươn tay qua mặt cô ta và đấm vào cái chuông cứu hỏa thật mạnh. Còi báo động và bình xịt bật lên ngay lập tức. “Tôi không đánh cắp đàn ông của người khác.”

Ừm, chuyện đó xua cơn buồn đi vệ sinh của tôi ngay. Ana chạy ra ngoài và hét lên, theo sát gót là hai nhân chứng. Xuất hiện ở sân nhà, tôi thấy dòng người di tản đông như kiến. Ừm, có lẽ tôi nên nghĩ đến chuyện này sớm hơn và cẩn thận hơn một chút mới phải.

“Rachel, đi thôi, chuông báo động đấy!” Emelie túm lấy tay tôi và kéo tôi ra phía cửa. “Chuyện này điên quá. Cậu có thấy Ana hay Dan không?”

“Cậu có thấy không?” Tôi nhìn quanh hoảng sợ. Đúng là vậy, Ana đang đứng khóc nức nở trên vai Dan và than phiền với một người đàn ông mặc áo vest rất sang trọng. Ôi. Trước khi tôi kịp chuồn, cô ta chỉ tay vào tôi và hét lên cuồn cuộn. Tôi nhìn vào mắt Dan một thoáng và nhận ra anh ta đang cố không cười. Tôi phải ngừng uống rượu. Thôi xăm mình. Và cả thôi nhuộm tóc đỏ nữa. Thực ra việc quản thúc tại gia từ bây giờ có lẽ là cách tốt nhất.

“Xin lỗi quý cô,” một giọng quyền lực vang lên bên cạnh hút sự chú ý của tôi sau khi chiếc bình phun nước dừng lại. Phòng khiêu vũ gần như trống trơn, chỉ còn lại tôi, Emelie, Dan, Ana và mấy người lính cứu hỏa. Và một cảnh sát nữa. “Quý cô đây nói với tôi rằng cô đã nhấn chuông báo cháy.”

“Cô ta nói ư?” Tôi vẫn đang nhìn Dan. Tên khốn đang rất thích thú với chuyện này.

“Chính cô ta làm đấy,” Ana than vãn đến lạc cả giọng, giọng điệu giả vờ đã hoàn toàn biến

mất. Từ đây trở đi, chỉ còn một giọng vùng Essex mà thôi. “Cô ta đã làm điều đó.”

Tôi vui khi thấy người nào đó chịu trách nhiệm việc trang điểm cho cô ta tối nay đã không buồn sử dụng phấn chống thấm nước. Trông cô ta chẳng khác nào một gã Alice Cooper[92] tóc vàng rũ rượi.

“Cô là Anastasia Smith phải không?” Emelie bước về phía trước, mặt đầy vẻ hăm dọa khó hiểu. “Là người mẫu đấy ư?”

“Phải,” cô ta phục hồi lại tính cách giả tạo một cách hoàn hảo nhưng đã quá muộn. “Là tôi đây.”

“Con điểm thừa tiền, ngu si, già nua và dần đến mức không nhớ được tên người khác đấy ư?”

Ôi, Emelie.

“Phải, chính *tôi* đấy,” Ana đẩy Dan sang một bên và lao về phía Emelie. Trong nháy mắt, tôi bỗng đứng giữa cuộc ẩu đả của những cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới. Thật xấu hổ khi chúng tôi không thể truyền hình trực tiếp đến chỗ Perez Hilton[93] được, biết đâu còn kiếm được kha khá tiền ấy chứ. Ana tấn công bất ngờ bằng những móng vuốt sơn Acrylic của mình còn Emelie vẫn đứng đó, dứ dứ nắm đấm. Tôi cược tất cả tiền của mình cho cô nàng tóc đỏ. Miễn là cô nàng đó không phải tôi.

“Chó chết,” Ana hét toáng lên vì bị đấm thẳng một quả vào mặt và ngã sập xuống.

“Báo cháy giả thôi mà. Xin lỗi!” Em thở hỗn hển khi cảnh sát lôi cô ấy ra, còn Dan túm lấy eo Ana.

Váy bị tè ra ướt đẫm, chân váy rách toạc, mắt thâm tím lần thứ hai trong tuần - tôi bị bắt về đồn công an trong tình cảnh ấy.

“Em?” Tôi thì thào, đầu óc quay cuồng giữa niềm hy vọng mẹ tôi không bao giờ được biết chuyện này và mong ước họ mau mau bật còi hụ lên.

“Rachel?”

“Cậu có nghĩ như thế này được tính là phạm pháp không?”

Em thở dài, dựa mái tóc ướt đẫm của mình ra sau ghế.

“Ừ, được, Rach ạ,” cô ấy giờ còn tay lên ra hiệu với tôi. “Tớ nghĩ là được.”

Matthew đã rất hài lòng khi nhận được cuộc gọi của chúng tôi từ sở cảnh sát nhưng lại kém vui khi hai đứa tôi nhờ mang giúp chúng mình thư đến. Vấn đề thường gặp với những chiếc túi xách đi chơi đêm là chúng không cho phép người sử dụng mang theo giấy tờ. Và tôi lại không chuẩn bị tinh thần để bị bắt nữa.

“Khi bọn mình viết là phạm pháp thì nghĩa là bọn mình chỉ xoáy vào một số việc nào đó,” Matthew ngáp trong lúc taxi chở cả bọn về nhà. Cậu ấy không nhất thiết phải xuất hiện trong bộ đồ ngủ nhưng dù sao tôi cũng rất cảm kích. “Đi quá tốc độ cho phép. Hay bỏ mèo vào thùng rác chẳng hạn. Chứ không phải bật chuông báo cháy ở khách sạn The Savoy và đâm vào mặt một siêu mẫu.”

“Emelie đâm vào mặt siêu mẫu chứ,” tôi giải thích. “Và tớ không bấm chuông báo cháy ở The Savoy. Không có nhân chứng, chỉ có lời cáo buộc của Ana nhằm vào tớ và như viên cảnh sát đáng yêu đã nói, cô ta hơi có vấn đề về tâm thần. Đó rõ ràng là một tai nạn mà.”

Em ngồi yên lặng giữa hai đứa tôi. Cô ấy nhìn chăm chăm về phía trước, choáng váng và bối rối.

“Tớ rất vui vì cậu đã coi trọng chuyện làm mới mình,” cậu ấy đáp. “Nhưng nhớ là khi viết thư cho Simon, cậu không được đem cái tinh thần của một trinh nữ sẵn sàng hiến tế ra đâu nhé, được chứ?”

“Được.” Nghe như một thỏa hiệp ấy nhỉ. “À, Dan còn định hôn tớ nữa.”

“Cái gì cơ?” Emelie tỉnh lại sau cơn rối loạn tinh thần còn Matthew làm đổ cà phê lên lưng ghế sau của người lái.

“Xin lỗi,” cậu ấy xoay mạnh người tôi lại. “Dan định hôn cậu ư? Trước hay sau vụ ẩu đả?”

“Trước,” tôi xoa vai và nghĩ đến cơn ớn lạnh dọc sống lưng khi anh ta chạm vào mình. “Bọn tớ nói chuyện, sau đó anh ta dựa vào lan can. Sau đó thì hành động. Và Ana cho rằng anh ta nghĩ tớ bị anh ta ám ảnh.”

“Chả có ai bị ám ảnh vì hấn ngoại trừ bản thân hấn cả,” Matthew chế giễu. “Dù có hấp dẫn hay không, hấn cũng là một tên khốn chỉ biết tự yêu mình.”

“Tớ biết,” tôi trầm ngâm gật đầu. “Cô ta nói rằng lúc nào hần cũng kể về tớ.”

“Eo ơi,” Em phụ họa. “Kỳ cục làm sao. Mà điều quan trọng là, anh ta hôn giỏi chứ?”

“Thực ra tớ đã hôn Dan đâu,” và mình hoàn toàn không hề hối hận về sự thật đó, tôi tự nhắc mình. “Tớ ngăn anh ta lại mà.”

“Ồ,” cô ấy có vẻ thất vọng. “Ồ!” sau đó lại vui mừng một cách kỳ lạ.

“Chàng trai ở quầy bar ấy, anh ta có tìm cậu đấy,” cô ấy chiếu ánh sáng điện thoại vào túi xách. “Anh ta nói mình đi vệ sinh và khi trở ra thì cậu đã đi rồi. Anh ta đưa số cho tớ này. Ashley hay là gì nhỉ?”

“Asher,” tôi nói và cầm lấy mẫu giấy. Oa. Đúng là anh ta đi vệ sinh thật. Tôi đã bỏ một anh chàng giáo viên dạy yoga hấp dẫn biết nói thật để suýt bị hôn bởi một tên nhiếp ảnh gia kiêu ngạo và lẳng nhăng. “Oa.”

“Điều kỳ diệu của bản danh sách,” Em khua tay xung quanh và kêu những tiếng như ma quỷ. “Gọi cho anh ta. Ngày mai. Nếu không tớ sẽ làm đấy.”

“Tớ nghĩ lúc vắng mặt tớ, hai người đã nói chuyện đủ rồi,” tôi nói trong lúc dựa đầu vào vai Matthew và nhìn những ánh đèn London vụt qua cửa kính. Lạ thật, tôi thấy thấm mệt. “Tớ sẽ gọi cho anh ấy.”

Buổi sáng thứ Năm, Matthew và Em thức dậy khá sớm trong khi tôi còn nằm ườn trên giường, cố hình dung xem tối qua chuyện gì đã xảy đến với mình. Chuyện gì đã xảy đến với Dan. Và liệu tôi có thể đi làm lại hay không. Ít ra tôi cũng còn một mối bận tâm khác nữa. Một lời mời kết bạn trên Facebook của Ethan. Tôi nằm nhìn chăm chăm vào điện thoại, hạnh phúc ngắm các bức ảnh và hoan hỉ khi không thấy có những “bức ảnh quan trọng” khác. Nếu không vì anh ấy rất cởi mở tiết lộ rằng mình hứng thú với phụ nữ, tôi sẽ khá lo lắng. Và sự thật là vậy, tôi sẫm soi kỹ từng kiểu ảnh một. Ethan leo núi. Ethan chạy trong một cuộc thi. Ethan dắt chó đi dạo trên bờ biển. Cảm ơn anh, Mark Zuckerberg[\[94\]](#), mọi tội lỗi của anh đã được tha thứ.

Tôi bấm nhanh một tin nhắn ngắn, tận hưởng cảm giác náo nức trong lòng.

“Chào Ethan, em cũng rất vui khi nhận được tin anh. Thật không thể tin được là anh lại đang ở Canada nhưng em hoàn toàn tin rằng anh là một giáo viên dạy nhạc, hồi còn chơi trong dàn nhạc, anh luôn là người giỏi nhất mà.”

Có tệ quá không nhỉ? Không, tôi khom người lại. Có gì sai đâu khi bạn vuốt ve cái tôi của các chàng trai nhỉ?

“Cũng tự nhiên thôi, em không theo con đường âm nhạc. Hiện giờ em là một chuyên viên trang điểm, sống ở London, em ở cùng phòng với người bạn thân nhất của mình ở Islington, vui lắm.”

Nói chính xác thì chuyện này cũng đúng. Emelie có nhà riêng nhưng kể từ hôm Simon bỏ đi, cô ấy chưa ngó qua nhà một lần, thú vị thật.

“Gia đình anh vẫn ở đây chứ?”

Tạm dịch ra bản tệ nhất thế giới là “Anh có thường xuyên về đây không?”

“Bức ảnh chụp anh và chú chó đáng yêu lắm. Em vẫn luôn muốn nuôi một con. Thế nhé, em phải đi rồi, hôm nay bận quá - hồi âm sớm nha!”

Kết thúc tin nhắn bằng bốn lời trắng trợn. Hoàn hảo.

Sau năm phút lướt lờ trên Facebook, tôi trườn người qua giường để tìm túi xách và lấy ra quyển sổ với cây bút. Danh sách những việc cần làm của một cô nàng thất tình đang tiến triển rất thuận lợi, nhưng hôm nay là ngày dành cho những việc bình thường. Thật là kỳ lạ, suốt từ năm 1998 đến nay, chưa có ngày nào mà tôi không viết ra danh sách những việc cần làm cả. Kể cả những ngày nghỉ tôi cũng viết, mặc dù tất cả những việc phải làm chỉ là ra bãi biển và uống thứ cocktail màu mè khủng khiếp nào đó. Thực ra, đó là công việc yêu thích của tôi, thậm chí ngay cả khi Em cố làm tôi cụt hứng bằng cách phàn nàn rằng ghi chép lại tàn tích của một vụ chèn chén chẳng ích gì cho việc giải quyết dư vị khó chịu của nó. Viết ra giúp đầu óc tôi không nghĩ đến những điều điên cuồng như kiểu chuyển đến Toronto và sinh ra những đứa con xinh đẹp biết chơi khúc côn cầu trên băng và phát âm “về” thành “vè”, do đó tôi lại bắt đầu viết một danh sách mới. Sinh nhật Matthew vào thứ Bảy và theo giao kèo từ trước, tôi buộc phải tổ chức cho cậu ấy một bữa tiệc. Thông thường việc này diễn ra ở quán rượu vì tôi thiếu kỹ năng của một bà chủ nhà còn Simon thì gât gồng khi tìm thấy đĩa nhạc của King Prawns[95] dưới gầm ghế sofa một tuần sau đó.

Nhưng không phải năm nay. Năm nay tôi sẽ tổ chức cho cậu ấy một bữa tiệc đường hoàng, để chấm dứt tất cả những tiệc tùng trước đây và cũng sẽ chẳng còn chiếc đĩa kiểu Iceland nào nữa. Ô không, năm nay chúng tôi sẽ gọi M&S[96]. M&S và đủ rượu để khiến Mel Gibson[97] say túy lúy không đứng lên nổi. Hoặc là một cô nàng nào đó trong nhóm Girls Aloud[98] thích chèn chén. Tôi không bao giờ nhớ nổi tên cô ta.

Việc đầu tiên trước nào - mời qua mạng - chỉ còn hai ngày nữa là đến buổi tiệc, xem ra Facebook lại là lựa chọn tốt nhất. Bọn tôi đã hai mươi tám rồi, thứ Bảy không phải là thời gian để vui vẻ. Thứ Bảy là để dành cho Nhân tố X[99] và những chuyện gia đình bắt buộc bạn phải tham gia. Sau khi tha thiết mời tất cả những người Matthew từng gặp, tôi sẽ phải bắt tay vào những danh sách cụ thể. Cả đêm qua tôi đã bị tù đầy nên tôi đáng được nghỉ ngơi mới đúng. Ôi, nghỉ ngơi ư? Danh sách thực phẩm cần mua, danh sách rượu cần mua, danh sách quà cáp cần mua. Tôi còn phải mua váy để đến đám cưới bố mình nữa chứ. Chiếc váy lụa màu tím mà tôi trưng dụng khắp nơi sẽ không dùng được nữa. Giá mà tôi có được công việc bọn tiền và nổi

tiếng ở Sydney thì hay biết bao...

Lâu lắm rồi tôi nhận ra rằng mình thực sự quan tâm đến chuyện ăn mặc. Tất cả quần áo mới của tôi được treo dọc thanh treo rèm cửa - chỗ tôi có thể nhìn thấy chúng - chỗ chúng có thể chắn nắng cho phòng ngủ của tôi. Chẳng khác nào một chi nhánh tuyệt đẹp của hãng Oxfam[100]. Hôm nay mặc gì nhỉ? Tôi chọn một cái váy hoa lá và đi nhón chân vào phòng khách để ngắm mình trong gương. Chân ngắn nên tôi phải leo lên ghế sofa để nhìn cho rõ. Và cũng không đến nỗi nào. Mái tóc ngắn bao quanh vai tôi và chiếc váy in hoa văn xinh xắn ôm lấy bờ vai thon mảnh bằng hai quai váy đáng yêu. Phép màu tuyệt diệu nhất là, bằng cách nào đó, chiếc váy tạo ra một vòng eo thon ở đúng chỗ Chẳng Có Eo Gì Hết. Nếu có ai đó mặc chiếc váy này thì nó quả là quá ngắn, nhưng vóc người nhỏ của tôi khiến tôi rất hài lòng. Trông thật tuyệt. Nhưng. Trừ khi trắng bệch như xác chết đang là một năm nay. Và vì là một chuyên gia nên tôi khá chắc chắn rằng điều đó không bao giờ đúng. Đứng yên trên sofa, tôi mở hộp trang điểm của mình và bắt đầu trình diễn.

Một chút phấn nền, rất nhiều phấn hồng, một chút mascara, có lẽ là kẻ mắt màu xanh nhĩ? Tôi không biết liệu có phải chỉ vì cô gái trong gương đang dần trông giống một con người hay vì tôi chưa làm việc này một cách chuyên nghiệp trong vòng ba ngày liền hay không, nhưng tự trang điểm cho mình thật thú vị. Tôi âu yếm nhìn hộp phấn mắt MAC nhiều màu, vuốt ve hộp phấn hồng hiệu Nars có vỏ bọc cao su, mỉm cười ngọt ngào với son bóng của Lancome. Tôi phải thôi ngay việc nghĩ rằng trang điểm là một công việc cực nhọc và buồn tẻ, cũng như mọi thứ khác nữa. Có lẽ nếu tôi giỏi quảng bá cho công việc của mình, tôi còn viết cả sách ấy chứ. Tôi chẳng cần Dan đưa tôi đi Sydney nữa, tôi rất giỏi chuyên môn cơ mà. Chỉ cần một lời giới thiệu của Veronica, các tổng biên tập sẽ gọi điện để hỏi về cuốn sách của tôi. Rachel Tóc đỏ đã lên tiếng.

Trước khi ra khỏi nhà, tôi dành vài phút nghĩ về món quà sinh nhật tặng Matthew. Thường thì việc mua quà cho bạn thân giao là việc rất dễ dàng nhưng với Matthew thì bất khả thi. Nếu bạn tặng cậu ấy mấy bộ chăm sóc da, cậu ấy sẽ nghĩ rằng bạn cho là cậu ấy đã già. Cậu ấy thích ăn uống nhưng lại dị ứng quả hồ đào. Cậu ấy thích kẹo nhưng nếu bạn mua chocolate, bạn đang tìm cách làm cậu ấy béo ị. Và mặc dù yêu âm nhạc, cậu ấy là một kẻ hợm hĩnh rất rất rất kinh khủng với thể loại nhạc pop, thế nên đĩa CD không phải là lựa chọn tốt. Có lẽ nên mua đĩa ở Vintage Vinyl, nhưng dù có như vậy thì cái đĩa cũng phải thật mới. Và không được mang tính châm biếm. Vậy thì vinyl[101] là một lựa chọn. Có một điều duy nhất mà tôi chắc chắn cậu ấy sẽ thích, đó là hình nộm của chính mình. Và nếu mọi thứ trên đều thất bại thì còn một giải pháp: món quà mà cậu ấy yêu cầu hàng năm - whiskey và tạp chí khiêu dâm cho dân đồng tính. Món quà được tặng hàng năm.

Vinyl.

Đĩa vinyl của Simon.

Tôi nhảy từ trên sofa xuống và phóng thẳng đến kệ đĩa ở góc phòng. Cách đây vài năm, Simon cứ khẳng khẳng đòi mua chiếc bàn quay và từ đó, anh ta sưu tầm những đĩa vinyl hiếm để khoe khoang mỗi khi em trai tôi hay bất kỳ người bạn mê nhạc nào của anh ta ghé chơi. Đến nỗi họ cũng phải nhận ra là anh ta chuyên về dòng nhạc những năm sáu mươi. Trong thực tế, tôi biết loại nhạc duy nhất được mở trong chiếc iPod của anh ta là album đầu tiên của Lady Gaga và bản thu âm cuối cùng của Coldplay. Ngay cả *Parachutes*[102] cũng không. Chỉ có từng ấy. Thêm bản thu âm siêu độc và quý giá của Beatles - chiếc đĩa mà Simon ấp vào ngực rồi

khóc nhe như một đứa trẻ cho đến khi mẹ anh ta tặng nó cho anh ta thì mới thôi. Ừm. Không được đau lòng khi đem nó đi bán, đúng không nhỉ? Có lẽ tôi đang giúp anh ta cũng nên. Và nếu tôi có thứ gì đó vô cùng giá trị trong nhà, tôi sẽ bị ăn trộm mất. Anh ta sẽ cảm thấy rất tệ hại nếu tôi bị trộm và giết lúc nửa đêm bởi vì anh ta đã để tôi một mình cô đơn với chiếc đĩa Beatles quý hiếm. Tôi nên mang nó đi bán. Dù sao thì tôi cũng sẽ đến Soho[\[103\]](#). Nhét chiếc đĩa vào túi, tôi ra khỏi nhà, cảm thấy phần chần chừ lại.

Với tôi, lúc nào Soho cũng có vẻ như một góc lạ của London. Đủ gần đường Oxford để du khách có thể vô tình lang thang, hòa với tầng lớp bình dân - những người không đủ mạnh dạn để chuyển cơ sở kinh doanh của mình ra khỏi phía Đông và tất nhiên là toàn dân gay nham đề lên nhau. Cũng không hẳn là như vậy. Ít ra thì ban ngày ban mặt họ cũng không làm thế. Hầu hết thời gian của tôi trên những con đường toàn sỏi của Soho là ở những khách sạn bình dân trong những lần chụp ảnh hoặc tụ tập ở Friendly Society cùng Matthew và Stephen. Lúc không vui, chúng tôi thường đến quán O Bar chửi một tiếng đồng hồ rồi tôi sẽ ra ngoài và lặp lại quá trình với Emelie ở Floridita trước khi cùng Simon đến Wagamama[\[104\]](#) ăn mỳ ở góc phố. Có lẽ tôi hơi nhát nhẽo. Nhưng hôm nay Soho chỉ có một ý nghĩa duy nhất: mua đồ cho buổi sinh nhật. Quyết tâm bù đắp lại những tháng ngày chỉ biết đến quần lót ống rộng và bia bọt (năm trước tôi rất bận. Và rất lười nữa), tôi đến Vinyl Junkies[\[105\]](#) để tìm thứ gì đó thật đặc biệt.

Cửa hàng băng đĩa không sinh ra để dành cho con gái. Đó là sự thật. Cũng như cửa hàng truyện tranh, giải đấu Dungeons & Dragons[\[106\]](#) và đọc báo trong nhà vệ sinh, cửa hàng băng đĩa, đặc biệt là các cửa hàng chuyên về đĩa vinyl, là tài sản của nhiễm sắc thể Y. Tôi thấy khó chịu ngay khi bước chân vào cửa, chỉ ước mình mặc quần jean và giày thể thao thay vì váy và chỉ kẻ mắt. Hai người đàn ông trung tuổi, một hói, một rậm, đều ghét đàn bà, nhìn tôi như thể tôi là một đứa ngu ngơ trước khi tôi kịp mở mồm.

“Chào,” tôi nở nụ cười đẹp nhất theo kiểu làm-ơn-đừng-cười-vào-mặt-tôi-hay-lột-trần-tôi-ra.

Họ đáp lại bằng cái gật đầu ra vẻ cô-không-may-rồi-bé-con.

“Tôi đang tìm một chiếc đĩa,” tôi nói the thé. “Để làm quà sinh nhật.”

Họ đưa mắt nhìn nhau.

“Phải rồi,” người hói đáp. “Chúng tôi có rất nhiều đĩa. Cô muốn mua loại nào?”

Tuyệt. Họ đã chắc chắn tôi là một con khờ. Sao tôi lại không rủ Paul đi cùng cơ chứ? Biết đâu nó lại có mối giao hảo với những kẻ khốn này.

“Bạn tôi khá thích nhạc pop,” tôi nói thêm trong lúc nhìn chăm chăm vào các tủ kính sau quầy hàng. “Cậu ấy rất thích...”

Chúa ơi, đầu tôi hoàn toàn trống rỗng. Tại sao? Tại sao? Đừng nói, Rachel. Không được phép nói. “Cậu ấy rất thích âm nhạc.”

Cả người hỏi và người rậm đều không trả lời. OK, chỉ còn một cách duy nhất để cứu vãn tình hình. Bới trong túi xách, tôi lôi ra cái túi bọc nhựa của mình.

“Tôi không nghĩ là chúng tôi lại chưa có cái đĩa mà cô em có,” gã có tóc nói. Đây là điều buồn cười nhất mà gã đầu hỏi từng nghe.

Nghiêng đầu và khẽ mỉm cười, tôi bóc bì đĩa của Cheryl Cole[\[107\]](#) ra và để lộ tính hào phóng của mình. Ô, các ông sẽ để ý đến nó chứ? Đột nhiên tôi thu hút sự chú ý của cả hai gã mê âm nhạc.

“Tôi băn khoăn không biết các ông có thể xem xét cái này cho tôi được không,” tôi đặt chiếc đĩa lên quầy hàng hết sức cẩn thận. John, Paul, George và Ringo[\[108\]](#) ngược lên mỉm cười với tôi.

Rõ ràng là những người này không thể giao tiếp mà không mĩa mai người khác nên tôi cho sự yên lặng của họ là đồng ý.

“Đây là đĩa của mẹ tôi,” tôi nói dối một cách không cần thiết. “Tôi muốn các ông định giá nó giúp tôi. Tất nhiên là tôi đã tìm kiếm trên mạng rồi.”

Tôi có tìm trên mạng đâu.

“Ừm, chà,” gã đầu hỏi đến để cầm nó lên nhưng lại dừng lại, nhìn tôi như xin phép. Tôi gạt đầu và thầm lặng tận hưởng hương vị của quyền lực. “Tôi không biết, nó hiếm lắm đấy.”

“Bao đựng tốt,” gã tóc rậm bắt đầu tự động đánh giá. “Chất liệu vinyl gương. Nhập khẩu từ Canada. Rất tuyệt.”

Có lẽ đó là một dấu hiệu, tôi thầm nghĩ trong lúc họ “ừm” và “à há”. Mọi con đường đều dẫn đến *Canada*. Có lẽ tôi nên bán chiếc đĩa này và mua vé máy bay sang chỗ Ethan - nơi chúng tôi sẽ yêu nhau và kết hôn ngay lập tức. Có ý nghĩa ra phết đấy chứ, phải không nhỉ?

“Tôi nghĩ là chúng tôi sẽ trả cô năm trăm tờ[\[109\]](#),” gã nói mà không bỏ chiếc đĩa xuống.

Cho đến giây phút đó, khoảnh khắc tự hào nhất trong đời tôi là khi tôi cầm chùm chìa khóa mở căn hộ mới của mình. Hoặc là lần tôi quan hệ mà không cởi quần áo[\[110\]](#) với James Franco trên ghế trang điểm. Đây không phải là lúc vồ lấy tiền của gã tóc rậm và chạy biến. Năm trăm tờ ư? Có thật không đấy?

“Ồ,” tôi nhún vai và giơ tay ra lấy đĩa. “Có lẽ tôi sẽ bán được giá hơn trên eBay[\[111\]](#). Dù sao cũng cảm ơn.”

“Tám trăm nhé,” gã đầu hói nói nhanh.

“Ừm.”

“Tám trăm năm mươi. Hết giá rồi đấy.”

Tôi cố hết sức để tỏ ra không khuất phục trong lúc cân nhắc các lựa chọn của mình. Một mặt, đây là hành động ăn cắp. Nhưng mặt khác, Simon là một tên dê tiện đã nhẫn tâm bỏ lại tôi cùng chiếc đĩa như kiểu gợi ý cho tôi bán nó đi. Phải không nhỉ? Và tôi thì rất thích tám trăm năm mươi bảng.

Tóc rậm và Đầu hói đang ngồi ở mép ghế. Cắn môi, vuốt lại chiếc váy kẻ sọc và đặt túi xách lên vai, tôi nhún vai.

“Xong.”

Bước ra hòa mình vào ánh nắng mặt trời, tôi thấy hơi choáng váng. Tôi có gần chín trăm bảng trong túi xách. Tôi lấy cuốn sổ ra, kiểm tra danh sách các đồ cần mua để trấn tĩnh lại, nhưng thay vì tìm thấy bản danh sách, tôi chỉ thấy số tám trăm năm mươi bảng. Điều tệ hại nhất là tôi lại chẳng thấy tệ gì cả. Chẳng có lấy một tí hối hận. Anh ta đã không động đến cái đĩa từ lúc mang nó về nhà cách đây hai năm, anh ta sẽ chẳng bao giờ biết là nó đã mất. Mong là vậy.

Lách vào một cửa hàng bán rau quả trên phố, tôi quay trở lại phố Berwick, tránh không đụng mặt với một người đàn ông cực kỳ nóng bỏng. Chúng tôi cứ loay hoay tránh nhau mất một lúc, mãi sau anh ta mới cười và nhảy lên đường.

“Xin lỗi,” tôi nói. Tôi ghét trò chuyển động hết phải sang trái. Tại sao chúng ta không thể thống nhất rằng mọi người nên đi bộ bên tay trái nhỉ? Như kiểu trên cầu thang của tàu điện ngầm ấy?

“Không có gì, thiên thần ạ,” anh ta mỉm cười lại. Tại sao mọi người lại không thể thân thiện như một chàng gay đi lang thang quanh khu Soho vào giữa sáng thứ Sáu nhỉ? Tôi bắn khoả, suýt nữa thì vướng phải một tình huống tương tự với một người đàn ông mặc vest bộ dạng cáu kỉnh. Dân gay thật đáng yêu.

Trừ khi bạn quên mua quà sinh nhật cho họ. Ôi, chó thật. Tôi không thể quay trở lại cửa hàng bán đĩa đó được, không phải lúc này - khi tôi đang chiến thắng. Vậy là chỉ còn một lựa chọn duy nhất. Nhìn lên, tôi định vị được ngay xuất phát điểm của những chiếc quần sooc của dân đồng tính nam. Những kẻ chuyên rình mò. Soho thân yêu và những siêu thị chuyên bán đồ quan hệ đồng tính ở đó.

Mười phút sau, tôi lại có mặt trên đường, nắm chặt một tạp chí khiêu dâm đồng tính của Jersey Shore và chọn một hộp bao cao su Trojans. Matthew sẽ thích cho mà xem. Xong việc ở Soho, tôi sửa soạn cho mình và tám trăm năm mươi bảng chạy nhanh đến đường Tottenham Court. Và đúng lúc chuẩn bị đi thì tôi chợt nhìn thấy một cửa hàng có mặt tiền bằng kính bên tay trái. Bên trong cửa sổ là hai hình nộm được trang trí bằng áo ngực tua rua và đội mũ của những năm 1800. Đây không phải là một cảnh gây sốc ở Soho nhưng cửa hàng này khiến tôi phải dừng chân. Bởi vì đây không phải là một cửa hàng bình thường. Đây là Agent Provocateur[112].

Emelie là một người sùng đồ lót sang trọng kể từ lần cô ấy trút hết hầu bao của mình ở La Senza[113] vào năm thứ hai. Kể từ đó, cô ấy đã dùng qua đồ của Elle Macpherson Intimates, Cosabella và Calvin Klein[114] và bây giờ cô ấy chuẩn bị tấn công các thương hiệu khó nhằn hơn. La Perla, Coco de Mer và tất nhiên là không thể thiếu Agent Provocateur. Không phải là tôi không thích những đồ đẹp đẽ, có chứ, nhưng Em kiếm bộn tiền hơn tôi rất nhiều. Hai trăm tờ cho một cái áo lót ư? Tôi không thể tiêu tiền như thế được. Cô ấy mất mấy năm liền thuyết phục tôi rằng việc tiêu nhiều tiền vào một món đồ xa xỉ nào đó giúp mình cảm thấy quyến rũ hơn là một điều tốt, nhưng lúc nào tôi cũng nghĩ ra được ít nhất năm lý do khác để tiêu số tiền đó. Thế mà giờ đây, lần đầu tiên trong nhiều năm liền, Rachel độc thân mới mẻ sẽ phải Làm Chuyện Đó với người mới. Và bây giờ tôi không còn ở tuổi hai mươi ba nữa rồi. Chắc rồi, Rachel Mới đã chứng minh rằng cô ấy rất tự tin và giàu tiềm năng. Nhưng còn gọi cảm thì sao? Đó không phải là tính từ phù hợp với tôi. Và tôi không nhất thiết phải tiêu đến hai trăm tờ. Tôi chỉ nên xem qua thôi. Biết đâu đấy.

“Chào cô, tôi có thể giúp gì cho cô không?” Một cô xinh như người mẫu hỏi ngay khi tôi bước vào. Mặc váy màu hồng nhạt và đi tất đen, cô ta mỉm cười với tôi bằng đôi môi đỏ thắm. Vẻ tư cách là một chuyên gia mà nói thì cách trang điểm ấy rất được. Còn trong con mắt của một cô gái bình thường thì thật là đáng sợ.

“Tôi xem qua một chút, cảm ơn cô,” kế hoạch của tôi là lịch sự đi lòng vòng quanh cửa hàng, cầm lên hai món đồ, xem giá rồi sẽ khéo léo chuồn đi. Lựa đen, phủ diêm đẳng ten đen, ôi, nó đẹp quá. Chỉ cần nhìn cái áo lót treo ở đó là tôi đã muốn quan hệ rồi, thật khó có thể tưởng tượng được sức mạnh của nó đối với cánh mày râu.

“Hàng Françoise đấy. Đồ ưa thích của tôi,” cô người mẫu nói nhỏ. Sự tôn sùng của cô ta cũng đáng thôi. “Cô có muốn mặc thử không?”

“Có,” tôi gật đầu. “Có chứ.”

Nhìn mình trong gương ở phòng thử đồ mới lạ lắm làm sao. Ngực tôi chẳng to lên tẹo nào, đùi tôi cũng chẳng thon hơn và tôi cũng chẳng đột nhiên sở hữu những đường cong của Jessica Rabbit[115] nhưng đột nhiên tôi rất quyến rũ. Tôi đang mặc thử chiếc áo lót làm bằng đẳng ten và mút mềm có giá gần năm trăm tờ và chưa bao giờ tôi cảm thấy lạ đến thế. Không phải là tôi không thể đeo tất và dây nịt nếu không có người bán hàng giúp đỡ. Nhưng tôi sẽ mặc nó vào dịp nào cơ chứ? Tôi tự hỏi trong lúc xoay người, vén tóc để xem phía sau. Hoàn toàn vô nghĩa. Mình có thể mua đồ đẹp như thế này ở M&S. Có lẽ vậy. Tôi ăn trộm đĩa của người yêu cũ không có nghĩa là tôi giàu sụ. Chuyện này thật nực cười, chuyện này thật... Tôi ngừng tạo dáng đầy ngớ ngẩn trong gương và cẩn thận lấy bản danh sách những việc cần làm của một cô gái độc thân từ trong túi xách ra. Và nếu tôi không nhầm lẫn cho lắm thì có một điều khoản trong nghị định đó viết rằng “mua thứ gì đó cực kỳ khiêu dâm và đắt đỏ”. Kiểu như

đồ lót hàng hiệu. Kiểu như đồ lót hàng hiệu trị giá năm trăm bảng. Với món tiền kiếm được từ việc bán chiếc đĩa Beatles siêu độc của người yêu cũ. Chà, đĩa Beatles của mẹ anh ta thì đúng hơn nhưng cũng thế cả thôi. Con bò đó chưa bao giờ cho tôi công thức làm bánh kem Chocolate mặc dù tôi đã hỏi xin không biết bao nhiêu lần. Có lẽ bà ta giấu tôi vì bà ta biết rằng chúng tôi sẽ chẳng bao giờ lấy nhau và rằng bà ta muốn giữ nó cho riêng gia đình mình. Đồ con bò.

“Ồn cả chứ?” Siêu mẫu hỏi vọng vào. “Cô có muốn lấy cái khác không?”

“Cô còn chiếc quần lót loại khác không?” Tôi nói và để cho Rachel Tóc đỏ lên tiếng. Với những việc kiểu này thì cô ta quyết định sẽ tốt hơn.

“Tất nhiên là có chứ,” cô ta khẳng định ngoài cửa. “Chỉ quần thôi ư?”

“Tất cả,” Rachel Tóc đỏ đáp. “Tôi sẽ lấy hết.”

Và kể từ giây phút đó, dưới sự chứng giám của Dita von Teese, tôi thề sẽ không bao giờ mặc áo lót màu xám tro mà không đàn hồi và không có dây áo thò ra. Không bao giờ.

Mất cả buổi sáng mua đồ lót hàng hiệu, lớn vồn trong các cửa hàng bán đồ tình dục cho gay và bán chiếc đĩa đắt đỏ không phải của mình, tôi thấy buổi chiều nên dành cho những nhiệm vụ mà mẹ tôi sẽ thích. Giấu đồng của cải bất lương của mình trong phòng ngủ, tôi thay váy, mặc áo phông và bắt đầu sơn vẽ. Số người trả lời thư mời của tôi trên Facebook nhiều hơn tôi dự đoán, có lẽ đó là sự thương cảm họ dành cho tôi sau khi thấy trạng thái độc thân mới mẻ của tôi trên Facebook. Tôi chẳng buồn quan tâm. Được quan tâm vì thương hại vẫn là được quan tâm chứ. Tất nhiên chuyện đó có nghĩa là tôi không thể để phòng khách trông tình trạng hiện thời được - mấy mẫu băng dính dán trên công tắc điện không hợp thời chút nào, nhìn thật ngu ngốc. Như Em đã nói lúc trước. Phải, mới kỳ quặc làm sao, cả Em và Matthew đều không thể giúp tôi khi tôi gọi hỏi xem họ đang làm gì. Theo như Em bào chữa, cô ấy đang làm việc. Tuy nhiên Matthew-Mất-Bổ giàu có lại không có lý do chính đáng như thế. Cậu ấy NKXP[116]. Giống như mấy ngày qua. Nếu không ở cạnh tôi thì cậu ấy không bao giờ nói mình đang ở đâu. Nghĩ rằng chẳng có ông bố ly thân đã chết nào hết và rằng cậu ấy đang bận mấy việc liên quan đến tình dục ở Nam London, tôi quay trở lại công việc trước mắt. Chống tay lên hông, tôi nhìn chằm chằm mấy thùng sơn ở góc phòng.

“Chỉ có bọn mày với tao thôi,” tôi nói to, đeo iPod vào và bật chế độ đảo bài. Không quên bỏ qua khi đến bài *Love Me Do*. Có lẽ nghe Madonna thì hơn. Tôi, Madonna và hai thùng sơn Dulux Sexy Pink nhũ. Thế là bắt tay vào làm được rồi.

Sau khi chuyển đến căn hộ này được một tháng gì đó, Simon và tôi đang ngồi ăn mỳ Ý Bologna trên sofa, xem *Kirstie* và *Phil* thì chuyện đó xảy ra. Cô nhà báo Laura đang tìm một nơi nghỉ trọ miễn phí ở London và sau vài lần thất bại, cuối cùng Phil cũng tìm cho cô ta một studio xinh đẹp ở Clapham. Trong studio ở Clapham đó có một bức tường màu hồng đậm và

chiếc sofa bằng da màu đỏ. Mắt tôi sáng rực lên đến mức khiến Simon phải sợ. Tôi không nói gì cho đến khi anh ta nói từ “không” thật to, rõ ràng rồi đứng dậy, đặt ấm đun nước lên và nhất quyết không nghe lời xin xỏ của tôi. Cuối cùng tôi cũng có được chiếc ghế sofa màu đỏ nhưng anh ta không cho phép sơn tường màu hồng. Chà, Simon đốn mạt, bây giờ thì đây là phòng khách của tôi và tôi sẽ có bức tường màu hồng đậm. Và tôi còn nghe nhạc của Madonna khi làm việc, cả trong lúc mặc áo phông và quần lót, ừm... chủ yếu vì trời rất nóng, hơn nữa ai mà để ý cơ chứ? Ai mà biết tôi sẽ ở đây trong bao lâu nếu anh ta muốn bán nhà? Thế nên tôi còn ở đây chừng nào, tôi sẽ biến nó thành một ngôi nhà thực sự. Ngôi nhà của tôi. Thấy sofa và những đồ đạc cố định đều đã được phủ kín, tôi đứng lùi lại, tay cầm khay sơn và kiểm tra lại trước khi bắt tay vào làm. Hôm nay là một ngày trọng đại với những giây phút thật đáng tự hào.

Hát thật to, tôi sung sướng bắt đầu trát sơn lên tường, đầu tiên là mép tường, sau đó chuyển sang một vài thiết kế thử nghiệm. Ví dụ như viết dòng “Simon là thằng khốn” cao nửa mét lên chính giữa bức tường. Tôi nghỉ tay, lấy điện thoại ra chụp nhanh một bức trước khi sơn đè lên dòng chữ. Mãi mê làm việc, đầu tôi bắt đầu suy nghĩ mông lung. Có lẽ mình nên chuyển từ trang điểm sang thiết kế nội thất. Mình có tài năng thực sự mà. Có khi mình nên sơn cả phòng ngủ luôn. Màu đỏ được không nhỉ? Hay là xanh dương ta? Mãi mê tái thiết kế căn hộ và đang đắm chìm trong giai điệu của bài *La Isla Bonita* nên mãi tôi mới nhận ra chuông cửa đang reo. Bỏ lỡ cơ hội là một trong những nỗi sợ hãi lớn nhất cuộc đời nên tôi bật nhỏ tiếng Madge, lao ra và nhấn nút để cửa mở. Và... lúc ấy tôi mới nhớ ra là mình không mặc quần dài. Ôi chà, tôi tự nhủ, có lẽ là một chứng nhân của đảng Jehova^[117], họ sẽ không để ý đâu. Bất chấp, tôi đã chần ngấy mấy lời răn dạy rồi, bây giờ mà có khóa thân một nửa thể này thì cũng chẳng làm xấu tên tuổi của tôi đi. Và đúng là như vậy, nếu là chứng nhân của Jehova thì đã tốt. Hay là nhân viên tiếp thị cửa sổ Coldseal cũng được. Hay là Hitler cũng chẳng sao. Nói trắng ra, miễn là không phải Dan Fraser.

“Chào,” Dan đứng trước mặt tôi, trở lại với chiếc quần jean, áo phông và giày thể thao như mọi ngày, trông có vẻ tự tin hơn mức cho phép. “Tôi vào được chứ?”

Tôi đứng chặn ở cửa và nhìn anh ta chăm chăm. Nhìn mấy cái thùng sơn để hơn. “Tại sao?”

“Tại sao ư?” Anh ta đưa tay vuốt đuôi tóc khiến mấy lọn tóc quần rủ xuống trước mắt. Tôi vẫn để ý đến mắt anh ta. Kể cả lọn tóc quần cũng vậy. Và cả bắp tay anh ta nổi lên bên dưới lớp vải của chiếc áo phông lúc anh ta đưa tay lên nữa. “Rachel, để tôi vào đi.”

Tôi cân nhắc đến việc đóng sầm cánh cửa vào mặt anh ta mất một lúc trước khi dịu lại và mở rộng cửa. Rachel Tóc đỏ sẽ phải làm việc trong mười phút nữa. “Tôi thực sự không hiểu lý do tại sao anh có mặt ở đây,” tôi nói và đóng cửa lại. “Trừ khi Ana phái anh đến đá đít tôi.”

“Tự Ana có thể đá đít cô được,” anh ta đi vào phòng khách và sắn soi công việc tôi đang làm. “Có lẽ không phải là Emelie. Cô đang sơn nhà à? Hay là đang vẽ graffiti lên tường thế?”

Tôi nhìn dòng chữ thóa mạ to tướng trên tường và nhún vai. “Anh ta là thằng khốn mà.”

“Thế là hết thật à?” Anh ta hỏi và bắt đầu sơn tường.

“Chúng ta đã nói chuyện này rồi đấy thôi. Tôi nghĩ là nói trước khi cô bạn gái của anh bị mất trí trong vụ rò rỉ beng ở một sự kiện rất hoành tráng,” tôi ngồi lên thành ghế, giữ một khoảng cách đủ an toàn để phòng anh ta lại diễn cảnh hôn hít lần nữa. Hôn Dan sẽ kinh khủng lắm đấy. Thực sự là rất kinh khủng. Tôi chẳng cần phải nghĩ nhiều về chuyện đó, thậm chí là chẳng buồn nằm nghĩ vấn vương xem tim mình loạn nhịp thế nào hay môi mình nóng ran ra sao. “Hình như tôi nhạt nhẽo lắm thì phải.”

“Có mấy chuyện,” anh ta vẫn quay lưng về phía tôi khi cầm chổi quét sơn lên và bắt đầu sơn quanh dòng chữ hùng hồn của tôi. “Trước hết là, cô ta không phải là bạn gái tôi. Thứ hai, cô là người bị tổng lên xe cảnh sát, và thứ ba, không ai có thể nói cô tệ nhạt. Chúng cứ là điều thứ hai tôi vừa nói.”

Tại sao anh ta không nhắc đến sự thật rằng tôi không mặc quần dài nhỉ? Tại sao anh ta không công nhận rằng anh ta đã cố hôn tôi? Ana không phải là bạn gái của anh ta ư? Tôi sẽ mặc

chiếc quần nào đây nhỉ? Tại sao anh ta lại ở đây?

“Lúc đó tôi không được bình tĩnh cho lắm,” tôi thừa nhận và nhặt chiếc chổi sơn lên và bắt đầu với bức tường bên kia. “Mọi chuyện khá rối ren. Còn cô ta thì đúng là một... một...”

“Một con khốn phải không?” Anh ta xen vào.

“Ừm, phải,” tôi nhìn qua thấy anh ta đang sơn rất vui vẻ, mặt nở nụ cười thật tươi. Tôi nghĩ rằng thật xấu hổ khi có những kẻ cơ bắp như vậy xung quanh mà không biết cách tận dụng. Những khối thịt và cơ lưng khỏe mạnh lại chuyển động dưới chiếc áo phông bó chặt. Và mỗi lần anh ta cúi xuống để nhúng chổi vào thùng sơn, tôi lại băn khoăn không biết cái mông của anh ta còn giúp được ai ngoài tôi không. “Tôi xin lỗi, tôi biết hai người là, ừm, sao cũng được, nhưng tôi không thể chịu đựng được thêm nữa. Cô ta là một con ngốc, Dan ạ.”

Hình như tôi không thể sử dụng các cơ khéo léo trong khi các cơ vụng về đang làm việc.

“Phải, gần như vậy,” Dan tán thành và giải quyết nhanh gọn bức tường màu trắng. “Tôi không biết mình đã nghĩ gì nữa.”

“Có lẽ là anh không nghĩ gì cả,” tôi gợi ý, hơi nhẹ nhõm vì anh ta không đi ra trước khi hoàn thành nốt phần sát mái nhà. Tôi ghét phải leo thang. “Như mọi khi thôi.”

“Bản danh sách thế nào rồi?” Anh ta quay nhanh lại và bắt gặp ánh mắt chăm chăm của tôi ngay lập tức.

Tôi đỏ mặt và quay lại sơn bức tường của mình, hy vọng là anh ta chỉ nhìn thấy một bên má đỏ lên.

“Tốt cả,” tôi thực sự không muốn nói chi tiết về vụ mua áo lót với anh ta lúc này. Anh ta sẽ đòi xem đồ lót của tôi ngay lập tức.

“Tốt.”

Chúng tôi sơn đến khi hết bài *Crazy for You* và tôi quyết định thế là đủ. Chúng tôi sẽ không nói đến chuyện đêm hôm qua anh ta định hôn tôi nữa ư? Tôi đặt chổi vào khay, kiểm tra xem mình đã đứng đắn hay chưa, quần lót đã che kín hết chưa rồi hắng giọng.

“Dan?”

“Rachel?”

“Không muốn tỏ ra vô ơn đâu, nhưng tại sao anh lại đến đây?”

Anh ta dừng tay, quay lại và xụ mặt.

“Câu hỏi hay đấy,” anh ta nói, sơn hồng bắn lên đôi giày thể thao màu trắng. “Tôi có đến một cửa hàng bán camera ở phố Old, sau đó tôi đi bộ trở lại Angel và điều tiếp theo mà tôi biết là tôi ở đây.”

“Thế ư?” Tôi trông thấy một vết sơn trên má anh ta và phải cưỡng lại ham muốn được lau nó đi. Rachel Tóc đỏ rõ là đang mất trí và cô ta không thích bị đẩy ra ngoài.

“Tôi nghĩ mình nên đến xem họ có bỏ tù cô không,” Dan bắn sơn lên giày nên ngồi xuống, hai chân bắt chéo để lau nó. “Tôi chỉ muốn biết cô có làm sao không.”

Chà, hay đấy. Hay thật đấy.

“Anh nên gọi điện thì hơn,” tôi đáp. “Gửi tin nhắn cũng được.”

“Đúng vậy,” anh ta tán thành.

Được rồi, tôi cần quần dài. Cảm giác thôi thúc được đề Dan ra và tìm hiểu xem hôn anh ta sẽ thế nào có liên quan rất lớn đến chiếc quần lót của tôi, sự thực là vậy.

“Tôi sẽ quay lại ngay,” tôi bỏ chổi quét lên tấm che bụi và phi vào phòng ngủ. Tôi chỉ cần một chiếc quần dài, quần sooc hay thứ gì đó. Một chiếc quần đùi te tua sống sót sau vụ thanh trừng đã chiến thắng, tôi mặc nó vào trong khi nghiêm nghị nhắc nhở mình. Đây là Dan. Đây là Dan, bạn mày. OK, vậy thì phải, khi lần đầu tiên mày gặp anh ta, mày đã nghĩ anh ta thật đẹp trai nhưng ngay khi anh ta biết mày là đứa làm thuê chứ không phải người mẫu, anh ta liền tắt kênh quyến rũ và bật ngay kênh đều cáng lên, và bất kỳ ý nghĩ nào về sự lãng mạn nơi làm việc đều nhanh chóng tan biến. Có lẽ anh ta thấy thương hại tôi vì tôi vừa bị đá. Hoặc cũng có lẽ Veronica đã nói với anh ta rằng tôi muốn công việc ở Sydney và anh ta đến đây để làm tôi thất vọng một cách nhẹ nhàng. Kiểu nào thì kiểu, đi quanh nhà tôi, tỏ vẻ đẹp trai và giúp tôi sơn nhà... chà, đó không phải là tội lỗi gì, nhưng anh ta phải đi. Chuyện này quá kỳ lạ.

“Cô biết không, trước đây tôi chưa bao giờ vào nhà cô cả,” anh ta nói vọng từ phòng khách. “Trông nó y như cô vậy.”

“Cảm ơn,” tôi nói và quay trở ra, tràn ngập quyết tâm. Nhưng quyết tâm đó đã phần nào

bị lung lay khi tôi thấy Dan đã cởi áo phông ra. Ôi. Lạy Chúa.

“Tôi không muốn sơn bắn lên đó,” anh ta giải thích và chỉ vào chiếc áo trên ghế, tỏ vẻ ngây thơ vô tội. Nhìn thấy người đồng đội hấp dẫn của bạn mặc đồ jean và áo phông bó sát là một chuyện, nhưng thấy anh ta thật đẹp trai trong bộ tuxedo rồi lại thấy anh ta đứng trong phòng khách nhà bạn trong tình trạng bán khỏa thân lại là chuyện khác. Lúc nào cơ thể anh ta cũng như thế ư? Phải, cánh tay to lớn thì tôi biết, anh ta luôn phải vác thiết bị chụp ảnh đi mà, nhưng còn những cái khác thì sao? Những múi cơ mà tôi có thể nhìn và đếm được ấy? Không phải cơ thể anh ta chỉ phình lên đâu, nó rất gọn gàng, và rám nắng một cách hoàn hảo. Trong khi tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình thích khuôn ngực mịn màng của Simon hơn thì thậm chí quần màu nâu trên ngực anh ta lại rất hợp với màu mái tóc. Chúng ta không nói đến Tác-giăng hay khiêu dâm nhé, chỉ là một lớp mỏng phủ lên trên khuôn ngực rất, rất rộng của anh ta thôi.

Chế-ế-ế-ết thật.

“Được thôi. Fabio,” tôi cầm áo anh ta lên. “Tôi mặc quần áo vào rồi, anh cũng mặc của anh vào đi. Đến lúc phải đi rồi, tôi còn nhiều việc lắm.”

“Được thôi, nhưng tôi nghĩ cô nên phủ thêm một lớp sơn nữa nếu không muốn nó sớm hỏng,” anh ta đặt chổi quét xuống và mặc áo vào. Ngay lập tức nó dính sơn hồng.

“Thế nhé, Dan,” tôi nói và mở cửa. “Nói chuyện với anh sau.”

“Chờ chút,” anh ta dừng lại ở bậc cửa. “Thứ Bảy này cô làm gì?”

“Ban ngày á?”

“Buổi tối?”

Rõ ràng, phong cách Scooby Doo[\[118\]](#).

“Tôi tổ chức tiệc sinh... sinh nhật cho Matthew,” tôi nói lắp. “Ở đây.”

“Ồ,” anh ta lau vết sơn trên ngực áo. “Có vẻ vui đấy.”

“Nếu thích thì anh cứ đến,” từng chữ cứ thế buột ra khỏi miệng trước khi tôi kịp nghĩ cho thấu đáo. Sao mà ngốc thế, Rachel? Tôi cần phải cẩn thận, chứng tâm thần phân liệt này đang ngày càng giống *Black Swan*[\[119\]](#) rồi. Tất nhiên tôi không phải là Natalie Portman[\[120\]](#) và cũng sẽ chẳng ai tặng tôi giải thưởng nào vì bị mất trí cả. “Tầm chín giờ nhé?”

“Được,” anh ta cười toe toét với tôi và biến mất ở cầu thang. “Hẹn gặp cô ngày thứ Bảy, Summers.”

Quay trở lại phòng khách, tôi ngồi xuống và nhìn chằm chằm vào bức tường màu hồng mới tinh của mình. Chính xác thì chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ? Khó chịu, tôi kéo túi xách lại và lấy điện thoại ra, mảnh giấy có ghi số điện thoại của Asher cũng rơi ra theo. Được rồi. Mình nên gọi cho anh ta. Có lẽ cái mà tôi cần là một cuộc hẹn hò thay khẩu vị với thầy giáo dạy yoga giống Clark Kent[121]. Bởi vì Dan đã hẹn hò gì với tôi đâu. Và tôi thậm chí nếu anh ta có mời thì tôi cũng chẳng đồng ý. Có lẽ vậy. Tôi bấm số thật nhanh trước khi kịp nghĩ gì thêm theo hướng đó.

“Xin chào, Asher nghe đây,” anh ta nghe máy ngay, thật là tuyệt.

“Chào Asher,” tôi nói chuyện điện thoại không được giỏi lắm (có lẽ vì thế người ta mới nghĩ ra trò nhắn tin). “Rachel đây, chúng ta gặp nhau trong...” chỗ nào nhỉ, chỗ tôi đã khởi động chuông báo cháy, gây ra thiệt hại lên đến hàng nghìn bảng và đứng nhìn bạn thân của mình đâm vào mặt cô siêu mẫu ấy! À rồi. “Khách sạn The Savoy tối qua ấy.”

“Ồ, chào em,” anh ta không cúp máy! Thực ra, giọng anh ta nghe có vẻ vui là khác. Anh ta không biết rằng tôi là kẻ bị thần kinh - người có khả năng phá tán toàn bộ tài sản của anh ta ở Moss Bros[122]. “Thực lòng anh không nghĩ là em sẽ gọi đâu.”

Ô.

“Nhưng anh rất vui vì em đã gọi.”

Ồ!

“Em thoát ra an toàn chứ? Vụ lộn xộn với mấy chiếc bình cứu hỏa ấy.”

“Vâng,” tôi lấy làm vui mừng vì không bị anh ta thấy mặt. “Hỗn loạn. Hỗn loạn lắm.”

“Anh muốn biết liệu tối mai em có kế hoạch gì không,” anh ta đặt thẳng vấn đề cơ đấy. Oa! Một cuộc hẹn! Chuyện này xảy ra với Emelie suốt.

“Em không,” tôi đáp, cố không làm ra vẻ bồn chồn. Dù sao thì, đây cũng là người cha đầy tiềm năng của các con tôi. Lạy Chúa, mẹ tôi sẽ sướng đến chết đi được nếu tôi nói với bà rằng tôi sắp cưới một giáo viên dạy yoga. Tuy nhiên, vì chúng tôi vẫn chưa hẹn hò với nhau nên tôi có thể chủ động hơn một chút.

“Hay quá,” giọng anh ta nghe thật vui. “Anh đang có một lớp ở Islington và anh cho là có thể em sẽ ghé qua.”

Thật vậy ư? Anh ta mất công đưa số điện thoại cho Emelie chỉ để tuyển tôi vào lớp yoga chó chết của anh ta ư? Xin lỗi đi tình yêu.

“Và sau đó chúng ta có thể đi uống chút gì được chứ?”

Đám cưới lại quay về.

“Nghe hay đấy,” tôi nghiêng rằng nói dối. Vụ đi uống nghe có vẻ hay, còn vụ lớp yoga thì đúng là thảm họa. “Em rất vui lòng.”

Anh ta cho tôi ngày giờ vào lớp, chúng tôi chào nhau khá nhanh, sau đó tôi cúp máy. Hẹn hò trong lớp yoga.

Ồi những ý nghĩ lại bắt đầu lộn tung phèo trong đầu tôi. Cuộn người lại, tôi kiểm tra xem có tin nhắn nào trên Facebook từ Ethan không, và tôi cười toe toét như một bé gái khi thấy có một tin nhắn đang chờ.

“Chào em,” anh ấy mở đầu, “Anh thật không tin được là em vẫn còn độc thân đấy.”

Tôi nhìn lên dòng chữ “Simon là thằng khốn” lộ rõ trên tường phòng khách và cố hình dung ra nguyên nhân nào khiến Ethan nói thế.

“Em vẫn rất xinh đẹp, cho anh biết lý do tại sao chúng ta không bao giờ gặp nhau đi? Đúng ra em mới là nụ hôn đầu tiên của anh chứ không phải Verity Smith. Em có nhìn thấy cô ấy trên Face không? Chẳng có một bức ảnh nào đẹp cả...”

Gì cơ? Vẫn xinh đẹp á? Thế thì trước đây tôi đã từng xinh đẹp rồi sao?

“Xin lỗi, chuyện đó tệ quá. Nhưng, phải, thật chẳng ra làm sao khi em đang không hẹn hò với một người tuyệt vời nào đó. Nếu em ở đây hoặc anh ở đó, chắc chắn anh sẽ mời em đi chơi. Em chưa bao giờ nghĩ đến việc nhập cư ư? Toronto tuyệt lắm đấy!”

Rõ ràng là tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc di cư sang Toronto nhưng vào giây phút đó, tôi đã tưởng tượng rằng mình đang đóng gói đồ đạc. Tôi có thể sống ở Canada chứ. Vậy còn việc thời tiết ở đó rất lạnh thì sao? Mà tôi lại chẳng quen biết ai ngoại trừ tình yêu của đời tôi ở đó. Toronto khá gần New York nên tôi có thể kiếm được một công việc khá hậu hĩnh và hình như ở nơi đó cũng chẳng thiếu việc cho tôi làm. Tôi khá chắc chắn rằng người ta có trang điểm và đọc tạp chí ở Canada. Ít ra thì Emelie có làm như thế và cô ấy là người Canada.

Từ bỏ việc sơn nhà, tôi đi tắm và nghĩ đến những việc cần làm trong danh sách. Chúng tôi đã đi được hơn nửa đường rồi và bây giờ mọi việc đang trở nên nan giải. Tôi vẫn phải gạch bỏ mọi thứ: Veronica có thể cho tôi làm việc ở Sydney - chuyện này có thể giải quyết được việc “đi du lịch ở nước ngoài”, viết thư cho Simon là việc phải làm khi trạng thái tinh thần của tôi ổn định. Hoặc là gần ổn định. Một trong hai thôi. Việc còn lại cuối cùng là tìm một người đến dự đám cưới của bố và nhảy bungee. Tôi không biết chuyện nào đáng lo ngại hơn. Nhưng còn một việc cũng không kém phần rắc rối, đó là làm sao để tôi có thể ngừng nghĩ đến thảm long trên

ngực Dan bây giờ. Chìm trong bồn tắm đầy bọt xà phòng, tôi nhắm mắt và cố hình dung ra cặp mông Dan khi anh ta cúi xuống nhúng chổi quét vào thùng sơn. Ừm, nhảy bungee chắc là đỡ rắc rối hơn chuyện này rồi.

Hôm nay là thứ Sáu. Bảy ngày vừa rồi đã tạo nên một sự khác biệt. Cứ như kiểu tôi đang sống trong một bài hát của Craig David[123] vậy, mặc dù tôi thực lòng mong mỗi là đến Chủ nhật mình sẽ thật thảnh thơi. Tôi hai mươi tám, thuộc tầng lớp bình dân và da trắng. Trong nỗ lực không nghĩ đến sự thật là hôm nay tôi có cuộc hẹn đầu tiên sau năm năm, tôi khởi đầu buổi sáng bằng một cuộc chạy thành công hơn cuộc chạy trước, sơn thêm một lớp nữa lên tường phòng khách và ra ngoài mua đồ ăn với rượu cho bữa tiệc tối thứ Bảy. Tôi còn tự làm chiếc bánh kem chocolate thay cho chiếc bánh giả làm bằng bột biển mà Matthew cực ghét nữa. Không ai đến mà không được mời, không ai nôn mửa và chẳng có ai đá tôi hết. Cho đến bây giờ thì hôm nay là ngày thứ Sáu tuyệt nhất mà tôi có.

Emelie và Matthew cuối cùng cũng xuất hiện và chúc tôi một cuộc hẹn tốt đẹp. Rồi Emelie nhắn tin cho Paul trong lúc ngón móng cà ri cay Bồ Đào Nha còn Matthew nhắn tin cho “không ai cả” và dành hơn một tiếng đồng hồ để chụp bức ảnh nóng bỏng nhất cho hình xăm mới của mình để đăng lên Facebook (Câu ấy nói là Facebook nhưng tôi khá chắc là Grindr[124]). Kỳ lạ là cả hai người họ đều rất hào hứng đến lớp yoga cùng tôi. Tôi không bảo họ cùng đến cuộc hẹn, chỉ là đến lớp yoga để động viên tinh thần một tí thôi. Thế mà, khi đồng hồ điểm đúng sáu giờ ba mươi, tôi đã bị đẩy ra cửa, mặc bộ đồ tập khá chật của Emelie và chiếc áo vest màu hồng đậm không che được là bao, tay ôm chặt tấm đệm của Matthew. Một mình.

“Nhưng tớ không thích,” tôi đã phải dùng đến đòn phản kháng cuối cùng. Van ví.

“Biết đâu Asher là người trong mộng của cậu thì sao?” Em hỏi, mồm ngậm đầy bánh mì dẹt.

“Biết đâu không phải thì sao?” Tôi lại than vãn lần nữa.

“Em nói là anh ta nóng bỏng mà,” Matthew cắt tiếng mà không rời mắt khỏi điện thoại. “Ra khỏi nhà đi.”

“Hẹn hò vui vẻ nhé,” Em vẫy tay bừa, mắt dán vào chương trình sơ tuyển của X Factor trên tivi. Chắc cô ấy đang gắng hết mình để nhét càng nhiều chương trình chống Simon vào kho của Sky+[125] càng tốt.

“Tớ ghét hai người,” tôi đẩy mình bước ra khỏi cửa trong cơn bực dọc. “Tớ đi đây.”

“Và cậu sắp muộn rồi đấy,” Matthew nói. “Biến đi.”

“Tớ để bao cao su ở cạnh giường nhé,” Em gọi với.

Xoay người trên đôi giày ba lê, tôi đóng sầm cửa lại.

Đúng như dự đoán, xe bus đến trễ, nghĩa là tôi cố gắng lắm mới đến lớp được đúng giờ. Asher đang ngồi trên đầu lớp, anh ta chào tôi bằng một nụ cười nhẹ nhõm và vẫy tay khi tôi nhảy đến, va cả tấm nệm bông vào đầu hai học viên khác. Tạ ơn Chúa, may mà tôi không mang tấm gỗ đi.

“Chào cả lớp,” Asher bắt đầu. Tôi ngồi khoanh chân và cố tỏ ra thanh thản hết sức có thể. Không mặc bộ tux, Asher trông vẫn rất đẹp trai, dù vậy tôi vẫn hơi nhớ cặp kính cổ hủ của anh ta. Và, may mắn thay, bộ đồ yoga của anh ta không phải từ Spandex^[126]. Biết đâu anh ta là người trong mộng thật? Biết đâu chúng tôi sẽ sống ở một nơi xa xôi nào đó với những đứa trẻ thật đáng yêu. Biết đâu...

“Chúng ta bắt đầu với bài tập hôm nay nhé,” Asher nói với cả lớp bằng một giọng nhẹ nhàng. Có lẽ anh ta biết tôi đang nghĩ đến việc đặt tên cho đứa con đầu lòng của chúng tôi theo tên một chiếc bàn ăn nhân dịp Giáng sinh.

Tôi nhắm mắt và hít một hơi thật sâu nhưng cái giọng nói bé tí trong đầu tôi không chịu nghe. Thay vì giảm xuống, hình như nó lại càng tặc lưởi to và thì thầm điều gì đó như kiểu “Christ á? Thật không đấy?”

Phải, nào ạ, tôi đáp lại không mấy vui vẻ, đúng vậy.

“Em thấy thế nào?” Asher hỏi sau khi tan lớp. Tôi ngồi trên sàn nhà, mặt đỏ bừng và nhóp nhều hôi. Cuộn tấm thảm lại, tôi thầm khấn rằng mình sẽ không bao giờ phải mở nó ra nữa. Tôi nhìn anh ta chăm chăm, không tin nổi sao anh ta lại hỏi như thế. Suốt nửa thời gian, tôi phải giữ tư thế ngồi yên như xác chết, thầm khóc trong lòng, rồi nửa thời gian còn lại, tôi phải giãn gân chân của mình ra phía sau, và lúc đó tôi đã khóc to thật sự.

“Khó quá,” tôi nói sau khi mất ít nhất nửa phút để nghĩ ra câu trả lời mà không có cụm từ “tởm chết đi được”.

“Thế ư?” Asher cười toét miệng. “Vậy bây giờ em thích làm gì nào?”

Ngồi trên sàn, ngược lên nhìn khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc của anh ta, đột nhiên tôi hình dung... Tôi và Asher trong những bức ảnh hoàn hảo cùng với hai bản sao bé nhỏ của Asher. Chúng đang cố gắng bắt chước chúng tôi, khuôn mặt rạng ngời với cặp kính cổ lỗ. Tỉnh lại đi nào, tôi cắn môi.

“Đi uống gì đó nhé?”

“Và sau đó em gọi cô ta là con bò cái ngu ngốc,” tôi nói, kết thúc “câu chuyện về cái ngày mà tôi quất thẳng vào mặt một siêu mẫu”. Cốc rượu vang đỏ thứ hai. “Rồi đi ra.”

“Thế á? Chà. Thật là, ừm, ờ. Chà.” Asher nói điều đó không biết bao nhiêu lần trong lúc nốc hết cốc bia thứ ba. Một giáo viên yoga mà uống như thế là nhiều đấy, tôi nghĩ. Đó không phải là một mục được đánh dấu trong bản tiêu chuẩn cho “người cha tương lai của các con tôi”.

“Nhưng anh biết đấy, vẫn phải tiến lên thôi. Đến lượt em,” tôi đứng lên. “Loại khác hay vẫn loại này?”

“Đúng. Phải,” Asher nói. “Loại khác đi.”

Đứng ở quầy bar, tôi quay lại nhìn bàn chúng tôi ngồi. OK, anh ta hơi trầm nhưng có vẻ được. Và anh ta không thể là một kẻ xấu xa hay đại loại vậy nếu anh ta dạy yoga, đúng không nhỉ? Sau giờ học, chúng tôi nhanh chóng đến The Lexington, lý thuyết của tôi là nếu gân chân của tôi giãn ra, có khả năng là tôi sẽ phải bò về nhà. Jamie, người pha rượu, gật đầu ra hiệu và đặt đồ uống của chúng tôi lên quầy.

“Ổn chứ, Rachel?” Anh ta hỏi trong lúc cầm tờ hai mươi đô của tôi.

“Không tệ lắm,” tôi cười đáp lại và lấy tiền thối. “Đêm nay bận nhỉ?”

“Thật ra là có một ban nhạc ở tầng trên nên dưới này khá vắng,” anh ta nói, khẽ hát đầu về chỗ Asher đang ngồi nghịch điện thoại. “Chuyện này là thế nào?”

“Ờ, bạn... mới,” tôi làm ra vẻ mặt đưa đám. “Tôi và Simon chia tay rồi.”

“Trông hấp dẫn chết đi được,” anh ta đáp. “Tôi nghĩ giao du với anh ta chả có ích gì đâu.”

“Anh ta được mà,” tôi gật đầu.

“Chà, nếu tôi là cô, tôi sẽ nhắm đám nào tốt hơn chứ không phải là được, nhưng miễn là vui vẻ thì ok,” anh ta cười nửa miệng và quay lại quầy để phục vụ một tên bọm rượu khác.

Vui vẻ. Ừm, tôi có vui vẻ không nhỉ?

“Vậy anh gắn bó với yoga được bao lâu rồi?” Tôi hỏi trong lúc đặt cốc bia của Asher lên bàn, trước mặt anh ta. Đôi chân dài của anh ta gấp lại dưới ghế, tắm thử yoga để bên cạnh.

“Nâng cốc nào. Cũng được vài năm rồi,” anh ta đưa cốc bia lên mũi và đáp. “Anh yêu thích nó.”

Tôi gật đầu. Tốt, lối sống lành mạnh. Đánh dấu. “Điều gì đưa anh đến với yoga?”

“Thực ra là người yêu cũ của anh đã mang nó đến với anh,” anh ta nhấp bia và thừa nhận. “Anh ta đã tập được nhiều năm rồi và kiểu như, nếu anh muốn gặp anh ta thì phải đến cái lớp yoga quái quỷ đó. Tuy nhiên bây giờ anh lại thấy vui vì điều đó, cuộc sống có yoga còn tốt hơn gấp vạn lần so với có anh ta.”

Tôi cảm giác như mắt mình đang trở ra hết cỡ bất chấp mệnh lệnh trong não đưa ra, và rồi rất chậm chạp, tôi nhả rượu vào cốc. Tôi-không-thể-nhai-hay-nuốt-được.

“Người yêu cũ của anh là một người đàn ông ư?” Tôi chắc chắn là giọng mình không ré lên the thé như trong đầu.

“Ờ, ồ, lạy Chúa, chuyện đó không có vấn đề gì chứ?” Ở phía bên kia bàn, trông anh ta rất bồn chồn. “Anh quên mất là một số người không thấy thoải mái về, ừm, chuyện đó lắm.”

Trước khi tôi kịp trả lời, một vị thần yoga lực lưỡng cao trên mét tám bước vào tầm nhìn của tôi, đẩy hông tôi đi và nhào xuống hôn Asher nồng thắm. Tôi ngồi trên cỏ khóc lóc trong khi những đứa con tưởng tượng của tôi cũng nức nở theo: “Tại sao, bố ời, tại sao lại thế?”

“Em thấy chuyện đó hoàn toàn ổn,” tôi nói và nhấp một ngụm rượu khác khá suôn sẻ. “Hoàn toàn.”

“Phù,” anh ta tinh nghịch quệt tay lên trán. “Anh nói rồi đấy, người yêu cũ thôi mà. Đã lâu lắm rồi.”

Chuyện đó cũng ổn thôi. Thật vậy. Thời buổi này ai mà không thể cơ chứ? Trừ bố tôi ra. Thêm một cái đánh dấu nữa vào cột “chấp nhận” cho mẹ tôi. Nhưng với tôi chuyện đó ổn.

“Anh học làm giáo viên sau khi bọn anh chia tay,” Asher ngồi lại ngay ngắn trên ghế và duỗi chân ra. Tôi thậm chí còn không thể cử động. Vẫn ngồi yên. Và tôi đã bị kẹt như thế được

hai tiếng đồng hồ với ba ly rượu. “Không thể tin được là việc lãng nhăng đó hóa ra lại thay đổi cả cuộc đời anh như thế.”

“Em có thể hiểu được chuyện đó,” tôi nhấp một ngụm rượu. “Thật đấy.”

“Thật vui khi biết điều đó,” anh ta dựa tay lên bàn và nhìn quanh trước khi gật đầu ra hiệu cho tôi ngồi sát lại. Tôi đặt ly rượu xuống. Anh ta định hôn tôi ư? Đây có phải là khởi đầu cho việc gì đó hấp dẫn không đây? “Anh biết chúng mình chỉ mới quen nhau nhưng anh dạy một lớp khóa thân vào ngày thứ Bảy, sau đó, một số người có thể ở lại với nhau. Tại nhà anh. Nếu em muốn, ngày mai em có thể ghé qua?”

Tôi ngồi trở lại, môi bặm thành một đường mỏng, trắng bệch.

“Có nhà vệ sinh ở đằng kia không nhỉ?” Anh ta hỏi và chỉ tay về phía cửa lách. Tôi gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước và không cử động. Cuối cùng thì tôi cũng làm được tư thế tử thi rồi.

Ngay sau khi anh ta đi vào toa lét, tôi giật phắt chiếc điện thoại trong túi ra và nhấn tin cho Em. Tôi đưa mắt liếc qua toa lét. Không có động tĩnh gì.

“TỚ SẮP CHẾT RỒI ĐÂY, ĐƯA TỚ RA KHỎI NƠI QUÁI QUỶ NÀY NGAY LẬP TỨC!” tôi bấm thật nhanh trên bàn phím, điện thoại giấu trong lòng bàn tay.

Có một tin nhắn của Dan. Ngón tay tôi do dự trên phím “mở” một thoáng. Rất có thể anh ta sẽ nói rằng mình không thể đến bữa tiệc được, rằng Ana muốn siết chặt mấy “quả cà” của anh ta và triệu tập anh ta về nhà gấp. Mặc dù đã cố gắng giả vờ như không có gì, tôi vẫn thấy thất vọng.

“Tối mai tôi có thể mang gì đến nhỉ?”

Hà. Thật là một tin nhắn hay ho. Nhưng tôi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mà tôi thì vốn rất ghét cái cảm giác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Matthew đã khá thành công khi cá là (vụ cá mà tôi không thích bị là đối tượng) tôi phải chuẩn bị tinh thần để chấp nhận rằng Dan rất có thể là một lựa chọn. Trong khi Emelie lại cho rằng tôi đang bị tâng bốc quá đáng. Chuyện này có gì mà tâng bốc đâu.

Tôi nhả lại thật nhanh. “Chỉ cần anh thôi. Và rượu nữa. Càng nhiều càng tốt.”

“Có chuyện gì à?” Asher quay lại chỗ ngồi. “Hay là đang báo cho bạn em biết rằng anh không phải là một tay sát gái?”

“Chà, em không biết điều đó đấy,” tôi thực sự không muốn hẹn hò với một giáo viên dạy

yoga trần truồng tí nào. “Không, em có tin nhắn thôi,” tôi huơ huơ điện thoại trong không khí để khẳng định.

“Có gì hay không?” Anh ta hỏi trong lúc cố gắng điều chỉnh lại quần áo một cách tế nhị. Nhưng anh ta không thành công, tôi để ý ngay lập tức. Đây là một trong những vấn đề thường gặp ở một cuộc hẹn sau khi tập yoga. Có là vải sợi tổng hợp hay không thì bộ quần áo của anh ta cũng chẳng khiến người ta mất nhiều thời gian để tưởng tượng, và dù tôi không giàu trí tưởng tượng cho lắm. Có gì là xấu hổ đâu, xung quanh chúng tôi là cả đám đàn ông mặc quần bò và các loại quần áo thông thường khác.

“Chỉ là một người bạn thôi,” tôi nói hơi cà lăm một tí. “Anh bạn làm cùng chỗ em ấy mà.”

“Anh ta là chuyên viên trang điểm à?”

Tôi nghĩ rằng, trong con mắt của một giáo viên dạy yoga đồng tính, anh ta có vẻ hơi quá ngạc nhiên trước ý nghĩ về một nam chuyên viên trang điểm.

“Anh ta là nhiếp ảnh gia,” tôi giải thích. “Bọn em cùng làm cho một công ty.”

“Trước đây anh chưa bao giờ gặp một chuyên viên trang điểm,” anh ta mơ màng. “Không biết cảm giác suốt ngày phải chạm vào môi người khác sẽ thế nào.”

Tôi mỉm cười lịch sự và nhả rượu vào cốc. Đó là vấn đề giữa “nuốt thật nhanh” hay “phun vào anh ta”, mà tôi thì không muốn gây rắc rối. Em đâu rồi? Cuộc điện thoại của tôi đâu rồi?

“Sao em lại thích làm việc đó? Ý anh là công việc trang điểm ấy,” Asher xoa mũi.

“Ừm, ngày còn đi học em từng thích nghệ thuật nhưng em không có năng khiếu, em thường trang điểm cho bạn bè hơn,” tôi trả lời ngắn gọn. Đó là câu mà tôi suốt ngày bị hỏi. “Càng làm, em càng thấy yêu thích việc làm mọi thứ trở nên đẹp đẽ, dùng việc trang điểm để thay đổi một con người. Đúng là như thế đấy.”

“Nó hấp dẫn vì rõ ràng là em không giống một người hay trang điểm,” Asher nói trong lúc tôi ngồi lên hai tay. “Có lẽ vì anh là một người đàn ông nhưng nói thật, anh không hiểu tại sao người ta lại thích thú với việc trát phân lên mặt. Có ai làm thế mà đẹp hơn đâu. Trông chẳng khác nào những gái điểm thực thụ cả.”

“Ừm, em không trát phân lên mặt người khác,” tôi nói. “Tạ ơn Chúa.”

“Dù sao thì đó cũng là một công việc không bình thường, đúng không?” Anh ta không biết phải dừng ở đâu thì phải. “Bố mẹ em không bao giờ phản đối và bắt em làm một công việc nào đó thực thụ à?”

“Không.”

“Và cả việc làm ‘chuyên viên’ nữa. Thật thế à? Làm chuyên viên trang điểm ấy? Ý anh là, nếu em là một chuyên viên thực sự, em không bị phản đối à?”

“Không.”

Mặc dù cái nhìn trừng trừng của tôi có thể làm bảy tầng địa ngục đóng băng, anh ta vẫn tiếp tục.

“Dù sao thì anh cũng thích trở thành một nhiếp ảnh gia hơn,” anh ta đặt điện thoại lên bàn để trưng ra bức ảnh chụp London từ trên cầu Waterloo khá tầm thường. “Mắt anh tinh tường lắm đấy.”

Tôi không nhớ Dan phải làm việc với những nhiếp ảnh gia không chuyên bao nhiêu lần. Một trong số những tài năng của anh ta là hạ gục con mồi chỉ bằng ánh mắt. Đôi khi anh ta mỉm cười trịch thượng hay cười to kiêu lịch sự. Tôi hiểu rằng, cả hai chúng tôi đều làm những việc mà mọi người nghĩ rằng người ta có thể làm được, dù sao thì tôi cũng chỉ tô vẽ môi người khác và trát phấn lên mặt họ thôi mà.

“Em nghĩ việc đó khó hơn mọi người tưởng,” tôi khéo léo đáp, phớt lờ chiếc điện thoại của anh ta. “Dan giỏi lắm.” Tôi nghĩ đến bức ảnh trong phòng trưng bày đêm hôm trước. Đúng là anh ta có cặp mắt vô cùng tinh tường nên mới có thể chụp được những bức tuyệt vời như vậy. Miễn là Dan không chụp Ana khi cô ta mặc đồ lót.

“Phải, nếu không kiếm được việc làm, có lẽ anh đã học nhiếp ảnh rồi. Tuy nhiên việc đó không ổn định, đúng không?” Giọng Asher trở nên phòng thủ. “Ý anh là, anh nghĩ một số người vì may mắn mà có việc làm, đúng vậy không?”

“Không phải may mắn mà Dan có việc đâu,” tôi đáp lại, căng thẳng không kém. “Dan làm việc chăm chỉ lắm. Không phải tự nhiên mà anh thành nhiếp ảnh gia được đâu, anh phải mất rất nhiều năm làm trợ lý, phải luôn học thêm các kỹ thuật mới và làm việc với các thiết bị mới. Rồi còn làm việc nhiều giờ và đi lại khắp nơi nữa.Ồ, nếu như anh có thể giỏi bằng Dan thì công việc đó hoàn toàn ổn định.”

Asher tỏ ra bực mình.

“Nghề trang điểm cũng thế,” tôi thì thầm với cốc rượu. Điện thoại vẫn im lìm trong túi xách. Em đang ở chỗ quái quỷ nào thế không biết? Nếu cô ấy đang bận nhắn tin cho em trai tôi thay vì cứu tôi khỏi tù vì tội dấn cho tên ngu độn này một trận nhừ tử? “Công việc này không chỉ dừng lại ở việc tô vẽ môi người khác đâu.”

“Nói rõ hơn xem,” anh ta cúi xuống nhìn đồng hồ.

“Em xin lỗi, bạn em vừa nhắn tin, em phải đi bây giờ,” tôi nói, hóp nốt cốc rượu và ném túi xách lên vai. “Cảm ơn anh vì buổi tối hôm nay.”

“Có thật là bạn em nhắn tin cho em không?” Anh ta hỏi, đứng lên nhưng không tỏ ra ngạc nhiên quá đáng.

“Không,” tôi hồi hả đi trước anh ta. “Chào.”

“Em quên thăm tập yoga này,” anh ta hét lên trong quán bar đã âm ỉ và đông đúc.

“Không cần đâu,” tôi hét lại.

Mãi khi ra ngoài tôi mới nhớ ra đó không phải là cái thăm của tôi, và giờ tôi nợ Matthew hai mươi bảng. Chó thế đấy.

Cuộc. Hẹn. Thành. Công. Nhất. Từ. Trước. Đến. Nay.

“Cậu hiểu tớ thật đấy,” Matthew hét lên át đi tiếng nhạc và huơ huơ món quà tôi tặng đầy hoan hỉ. “Tớ thử nhé?”

“DVD thì được, còn bao cao su thì không,” tôi đáp.

Bữa tiệc tổ chức cho Matthew thành công hơn tôi tưởng. Nỗ lực một cách tuyệt vọng để quên đi tất cả những kỷ niệm đêm hôm trước, tôi đã nhiệt tình lao vào kế hoạch này. Rượu trong bếp nhiều quá đáng, thức ăn thừa mứa đến mức cả đồng người ăn cũng không hết, tôi thậm chí còn lần được mấy chiếc đèn mờ ảo để làm không khí thêm hấp dẫn nữa. Ánh sáng yếu còn có nghĩa là khách khứa sẽ không thể đọc được dòng chữ “Simon là thằng khốn” trên tường phòng khách. Mọi người đều rất vui vẻ. Quần áo Matthew cũng bắt đầu xộc xệch, Emelie đang làm công việc của một tiếp viên hàng không hạng hai rất tốt, cô ấy không ngừng đổ đầy rượu vào tất cả các cốc, còn tôi... vẫn chưa phê.

“Vậy hôm nay cậu đã làm những gì?” Tôi hỏi Matthew trong lúc xúc thêm khoai tây sấy và ngồi xuống ghế sofa bên cạnh “cậu bé trong ngày sinh nhật”. Cậu ấy vẫn chưa vạ vật vào tường như tôi dự đoán. Đáng lo rồi đây. “Có vẻ cậu không thực sự vui với bữa tiệc sinh nhật của bản thân như mọi lần.”

“Ồ, lạy Chúa, tớ không ư?” Cậu ấy trông rất buồn. “Xin lỗi. Hơi phân tâm một tí thôi.”

“Tớ biết, chuyện đó làm tớ lo đấy,” tôi xoa đầu Matthew, cố không nhìn vào màn hình TV. Tôi cho rằng cậu ấy đang bị *Hội Chứng Bữa Tiệc Sinh Nhật Đầu Tiên Không Có Stephen Làm Phiền*. “Cậu thế nào? Ngày hôm nay tốt đẹp cả chứ?”

Matthew, ngược lại, cứ dán mắt vào đó. “Hôm nay á? Tớ ngủ, xem TV, thủ dâm. Cái thằng cao, đen và ngu ngốc kia đang làm gì trong bếp vậy?”

Tất nhiên là Matthew nói đến Dan rồi. Đúng chín giờ anh ta đến, mang theo một chai whiskey, một chai vodka và một két bia. Phải nói là chàng đã làm đúng theo chỉ dẫn. Tuy vậy, từ lúc anh ta bước vào cửa, chúng tôi vẫn chưa nói gì với nhau. Tôi phải chấp nhận một sự thật là tôi đã hiểu nhầm mọi chuyện, anh ta thân thiện và tỏ ra thông cảm chỉ vì tôi mới bị bỏ đá thoi. Và khi nói là “chấp nhận”, tất nhiên ý tôi là “cảm thấy nhẹ nhõm”.

“Anh ta được mà,” Matthew rót đầy whiskey vào cốc của hai chúng tôi. Cậu ấy tránh mấy

vụ bia rượu đẳng kia từ rất, rất, rất sớm. “Tớ quên mất là anh ta nóng bỏng đến mức nào.”

“Ừm, quay trở lại nhân vật chính của ngày sinh nhật nào,” whiskey khá ngon. “Có thật là mọi việc đều ổn cả không? Trông cậu hơi ủ rũ.”

“Tớ biết, tớ chỉ là một thằng khốn đáng thương,” Matthew nốc cạn cốc đầu tiên và rót tiếp cốc thứ hai. “Ừm, thế nào cũng được. Nỗi buồn ngày sinh nhật ấy mà[127].”

“Tớ giúp gì được không?”

“Hôm nay là sinh nhật tớ mà, tớ có thể gọi cô ấy là con bò nếu tớ muốn,” Matthew phàn nàn. “Tớ không hiểu tại sao cậu lại quan tâm đến tớ thế, cậu chưa bao giờ ngại nói thẳng tuột ra mọi thứ cơ mà?”

“Xem sách khiêu dâm của cậu đi và nhớ yên lặng đấy,” tôi ra lệnh với một nụ hôn trên đỉnh đầu Matthew trước khi hành quân vào bếp để lấy thêm Doritos. Bữa tiệc thật tuyệt.

“Matthew vui chứ?” Dan hỏi khi tôi lướt qua. Phục trang tối nay bao gồm quần bó màu chàm đậm, áo sơ mi trắng kẻ caro, áo len cổ tim màu xanh nhạt và cà vạt nhỏ màu đen. Tôi phải thừa nhận rằng, anh ta trông rất điển trai. Tuy có hơi bí một chút. Tôi mặc chiếc váy lụa mới màu xanh vai trần và tôi đang nóng phát ngất.

“Cứ như trẻ con vậy, giờ thì ổn rồi, tôi vừa bảo cậu ấy mở video lên,” tôi nói rồi ngó ra phòng khách. Tôi biết Matthew không muốn tôi kể lể với Dan về nỗi đau trong lòng cậu ấy nên tôi không nói. Mình tuyệt quá. “Anh thế nào?”

“Ừm, tôi mới nói chuyện với Emelie. Cô ấy có vẻ đáng yêu khi không đánh đấm người yêu tôi.”

“Đúng vậy,” tôi nói. Không đấm ư? Đáng yêu ư? Người yêu ư? Họ quay lại với nhau rồi ư? Gừ gừ. “Có thấy đồ ăn khô ở đâu không nhỉ?”

“Cô ấy rất quyến rũ,” Dan với lên ngăn kéo trên cùng, nơi anh ta cất đồ ăn vặt.

“Đúng vậy.” Trên hành tinh xinh đẹp này của Chúa, không thể có chuyện anh ta đến bữa tiệc của tôi để tán tỉnh người bạn thân nhất của tôi được. Ồ, có thể nào?

“Không cần phải ghen tị đâu,” anh ta lấy đồ ăn xuống rồi xoay người lại nhìn chằm chằm vào tôi. “Cô còn quyến rũ hơn.”

Tôi ho vì bị nghẹn miếng Doritos vừa mới cho vào miệng.

“Rach!” Matthew hét lên trong phòng khách. “Có ai gõ cửa này.”

“VẬY MỞ CỬA ĐI,” tôi đáp lại, mắt không rời khỏi Dan.

“Tớ đang xem phim,” cậu ấy quát lại. “Mà hôm nay là sinh nhật tớ cơ mà.”

“Tôi mở cho,” Dan nói. Tôi nhìn nhanh ra chỗ khác nhưng không kịp. “Cô trút rau vào cái tô màu xanh kia được không? Đây là món rau trộn màu xanh toàn tập.”

“Anh buồn cười quá đấy, tôi tè ra đây mất.”

“Không phải ở trong bếp chứ,” anh ta đặt tay lên eo tôi khi đi qua tôi để ra phòng khách. Ừm, lại cái cảm giác râm ran ấy. Anh ta phải dừng cái việc chạm vào tôi ngay. Hoặc là phải làm thường xuyên hơn mới được. Tôi không rõ nữa. Whiskey làm tôi phân tâm quá.

“Bữa tiệc thật tuyệt,” Em thay thế chỗ Dan trong bếp, cô nhấm nháp một củ cà rốt. Bực mình làm sao, tôi đã mua Mini Cheddars[\[128\]](#) cho riêng cô ấy rồi mà. “Đông người đến quá.”

“Đừng tỏ ra ngạc nhiên quá thế,” tôi đáp. “Tớ rất nổi tiếng mà.”

“Và cậu lại mặc váy rồi,” cô ấy tặng tôi một cái ôm hờ trong lúc nhìn quanh xem có ai thấy không và tổng một nắm đậu phộng vào mồm. “Trông đẹp lắm.”

“Cảm ơn,” tôi xoay người cô ấy để chiếc váy xòe ra. “Tớ gần hết đồ mặc rồi, những thứ còn sống sót lại sau vụ thanh trừng chẳng hợp gì cả.”

“Quần áo cũ của cậu không hợp với những con bò sữa đâu,” cô ấy đáp. “Có những chất vải mà tớ còn không nhận ra đấy là vải nữa.”

Tôi thôi không xoay nữa và tổng một miếng Mini Cheddar vào mồm Em. “Cậu đã vứt cái áo khoác len của tớ đi. Cái áo khoác duy nhất của tớ.”

“Rach, tình yêu ời,” Em nói, mồm ngậm đầy bánh quy bơ. “Đó không phải là áo khoác len đâu. Cái áo khoác đó chưa bao giờ đứng gần một con cừu. Nếu nó mà thấy một con cừu thật, nó sẽ trèo ra khỏi người cậu, nhìn kỹ hơn và hỏi cậu rằng cái thứ xấu xí có lông kia là cái gì thế.”

“Tớ vẫn chưa có áo khoác,” tôi cầu nhàu. “Rất vui vì cậu đã quyết định ăn mặc kiểu bình thường, tớ không muốn thấy cậu diêm dúa quá đâu.”

Em đã hết mình với bữa tiệc của Matthew - một cách nói giảm nhẹ cho câu “Em đã hết mình với lễ hội Notting Hill Carnival[\[129\]](#)”. Tôi không hiểu làm thế nào mà cô ấy lại quyết định bộ đồ này hợp với một bữa tiệc tại nhà. Ôi chao, bạn thân của tôi mặc một chiếc quần đùi đỏ kết hợp với tất kiểu lưới-đánh-cá và một chiếc áo phông kẻ sọc trễ vai để khoe hình xăm mới.

Mái tóc nâu vàng bóng nhoáng dài gấp năm lần bình thường, một mớ hổ lốn những lọn tóc quăn vén qua một bên vai. Và tôi đồ rằng đôi giày cao gót có quai màu đen bên cạnh ghế sofa là của cô ấy. Trông Em cứ như một cô nàng Pussycat Dolls[\[130\]](#) đi dự tiệc vậy. Nếu không thì cũng chẳng kém một gái điểm cao cấp là mấy.

“Tớ chỉ nghĩ là thay đổi một chút sẽ hay hơn thôi,” cô ấy nói trong lúc quay lại nhìn phòng khách - nơi Dan đang ngồi ở đầu kia ghế sofa cùng Matthew và cố tỏ ra không quan tâm gì đến nội dung đang chiếu trên TV. Chuyện này, công bằng mà nói, là khá hay ho, chuyện phớt lờ tình dục ấy. Ai mà biết bạn có thể kiếm được nhiều người như vậy trong bồn tắm nóng chứ? Tôi cho rằng họ đang cố gắng hết sức để ép chặt vào nhau nhằm tạo ra khoảng trống. “Tớ đã nói chuyện với Dan đấy.”

“Chắc vui lắm nhỉ?” Tôi nói nhanh. “Cậu có biết món tzatziki[\[131\]](#) ở chỗ nào không?”

“Anh ta không còn đi lại với Ana nữa rồi,” cô ấy khóa tôi bằng một cái nhìn chết người. “Hình như họ đã cãi nhau một trận nảy lửa sau vụ, ừm, cậu làm chuông báo cháy kêu ầm ỹ còn tớ thì tống vào mồm ả ta một quả trời giáng.”

“Sốc quá,” làm thế nào mà Em lại có thể moi được từng ấy tin chỉ trong vòng năm phút ở bữa tiệc này nhỉ? Anh ta đã sơn nhà cho tôi tận nửa tiếng đồng hồ, ấy thế mà tôi chẳng biết chuyện quái gì đang diễn ra giữa anh ta và Ana hết. “Anh ta kể hết với cậu à? Từng từ một ấy?”

“Ừ, buồn cười là tối nay anh ta lại đến đây,” cô ấy đáp. “Theo giả thuyết mà nói, nếu anh ta thích, cậu có thích không?”

“Nếu cậu đang xin tớ cho phép cậu tấn công anh ta thì tớ sẽ không nhắc nhở rằng cậu đã nhận lời đến đám cưới của bố tớ cùng thằng em đáng ghét của tớ đâu, tớ cũng sẽ không nhắc cậu rằng Dan là một tay chơi cỡ bự, cực kỳ bự đâu.”

Tôi chọn cách phớt lờ sự thật rằng tôi cảm giác như mình vừa cầm một con dao han rỉ và liên tiếp tự đâm vào bụng.

“Không phải tớ,” cô ấy dừng lại để ban cho Pete, người hàng xóm của tôi, người bưu tá địa phương trung tuổi, một cái nháy mắt khi anh ta khép nép đến gần tủ lạnh. Pete tội nghiệp trông như thể vừa lên cơn đau tim vậy. “Mà là cậu.”

“Dan đấy,” tôi giơ hai tay lên để nhấn mạnh sự ngớ ngẩn mà Em đang nói đến. “Ý tớ... đó là *Dan*. Bọn tớ làm cùng nhau nhiều năm rồi, bọn tớ là bạn thôi. Gần như là vậy. Tớ không thể làm thế được.”

“Vậy thì sao?” Em quyết không buông tha. “Mọi chuyện đã thay đổi rồi. Cậu cũng đã thay đổi rồi. Và quan trọng hơn là, anh ta cao to, anh ta lẳng lộng, và anh ta đang ở đây.”

Cô ấy ghi một điểm.

“Và tớ chỉ muốn lùa tay vào tóc anh ta thôi,” cô ấy vuốt tóc mình và làm rối phần đuôi. “Còn đôi mắt nữa chứ, Rachel, đôi mắt to màu nâu ấy. Đừng có nói với tớ là cậu không muốn hôn lên đó.”

“Làm ơn đi, tớ đang ăn mà,” tôi có thể trở thành một chính trị gia đại tài đấy. Biết đâu được.

“Rach?” Helena, người hàng xóm trên gác xuất hiện ngay cạnh tôi với nụ hôn gió và một chai vodka. “Chị nhìn nhầm hay đúng là trên tường nhà em có dòng chữ ‘Simon là thằng khốn’ thế?”

“Đại loại là, ừ,” tôi lưỡng lự gật đầu. “Em sẽ phải sơn thêm một lớp nữa.”

“Nếu cô cần giúp thì cứ hét lên nhé,” tiếng Dan gọi lớn trong phòng. “Cô ấy không giỏi làm chuyện đó lắm đâu.”

Anh ta có nghe thấy chúng tôi nói không? Anh ta có nghe tiếng Emelie nói không? Mẹ kiếp-ếp.

“Tôi cũng làm được chứ,” tôi phản công. “Tự tôi đã sơn đường viền đấy.”

“Sao cũng được,” anh ta quay lại nói chuyện với Matthew. Tôi cũng quay sang Helena với đôi má ửng hồng hơn lúc trước.

“Vây, ừm, chị thấy trên Facebook nói là hai người đã chia tay,” Helena rào đón khá khó khăn. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Helena là một hàng xóm tốt. Chị ấy mang thùng thư vào khi chúng tôi đi xa, chị ấy không bao giờ làm ồn quá đáng và chị ấy luôn có sẵn sữa cùng trà đóng túi trong tủ. Bất hạnh thay, mặc dù có hình thức cực kỳ bắt mắt, sự nghiệp rất thành công và theo như tôi biết thì cũng không mắc bệnh tật gì, nhưng chị ấy lại là một phụ nữ còn trinh sắp sang tuổi ba mươi tám. Theo cái cách mà chị ấy nhìn Dan chăm chăm thì tôi chắc chắn rằng nguyên nhân là vì cách tiếp cận đối tượng của chị ấy quá nhút nhát.

“Mọi chuyện ổn cả chị ạ,” tôi không muốn đi vào chi tiết của vụ chia tay trong giây phút đó. Hôm nay là đêm của Matthew. Ít nhất là phải đến nửa đêm đã. Hoặc đến khi tôi uống hết chỗ vodka này. “Cảm ơn chị.”

“Chị em mình nên đi chơi cùng nhau,” chị ấy đề nghị với cú huých thân thiện. “Trừ khi em vẫn chưa vượt qua chuyện đó.” Một cái nhìn chăm chăm khác nữa hướng vào Dan.

“Không, bây giờ thì em chính thức độc thân rồi,” tôi đáp. “Một cách chuyên nghiệp luôn đấy.”

“Tuyệt quá,” chị ấy vòng tay qua vai tôi và nắc cục. “Không ai giỏi về vụ độc thân bằng chị đâu. Độc thân mãi mãi nhé, bé yêu. Chị sẽ chỉ cho em bí quyết.”

Tôi nhận cái vỗ mông chia tay của Helena bằng nụ cười hớn hở. Độc thân mãi mãi. Giờ thì tôi đã có một ý nghĩ vui vẻ rồi.

“Rach, điện thoại của cậu kìa,” Em chỉ tay về phía chiếc iPhone đang rung nhẹ trên bàn. Phớt lờ chương trình *Jersey Whores*, tôi tóm lấy điện thoại. Bỏ ngoài tai những lời giễu cợt từ đám đông đang ngồi xem quanh ghế sofa, tôi vào phòng ngủ. Có một tin nhắn. Từ Ethan. Tôi đẩy đồng áo khoác và áo len sang một bên giường để lấy chỗ ngồi và đọc tin cho cẩn thận.

Tôi đã xúc động dành cả tiếng đồng hồ cặm cụi viết, xóa, sửa, xóa, rồi cuối cùng mới gửi tin nhắn trả lời thư mang nội dung “Anh chắc chắn sẽ rủ em đi chơi!” của Ethan. Tôi nói rằng anh ấy nên cẩn thận với những điều anh ấy ước, rằng tôi không tin được là anh ấy độc thân, và, vì tôi thường đi nhiều nơi nên một chuyến đến Toronto cũng không phải là điều gì ghê gớm. Cũng không hẳn thế. Nhưng gần đúng mà. Tôi sốt sắng đợi anh ấy hồi đáp. Tôi thực sự mong anh ấy không đề cập gì đến lệnh cấm của tòa án.

“Chào, hy vọng em có một buổi tối thứ Bảy thật vui. Ngày hôm nay thật tồi tệ. Trường xảy ra vụ đánh nhau liên quan đến kèn ô-ba và kiếm ánh sáng[\[132\]](#). Đôi khi làm giáo viên thật mệt.”

Đáng yêu quá.

“Ừm, tại sao anh vẫn độc thân ư? Câu hỏi hay đấy. Anh đoán là anh không biết câu trả lời. Nói thật là anh cũng đã yêu một người, nhưng đến đầu năm nay thì dừng lại. Cô ấy chuyển đi, anh không muốn chuyển. Thế là độc thân thôi. Tuy nhiên, anh không nghĩ mình là một người độc thân giỏi, nếu không thì anh đã có những kế hoạch thú vị hơn là đi chơi với chú cún của mình vào tối thứ Sáu rồi. Còn em, có kế hoạch hay ho nào khiến anh phải ghen tị hay không?”

Vén tóc ra sau tai, tôi bắt đầu nhẩn lại. Anh ấy thật tuyệt - làm thế nào mà đến bây giờ anh ấy vẫn tuyệt như vậy nhỉ? Tôi muốn tỏ ra mình hấp dẫn và hài hước nhưng không phải là một đứa con gái tiệt chủng điên cuồng. Tôi có thể giữ kín được vụ ở The Savoy nên việc này cũng dễ thôi. Soạn tin nhắn mới khó làm sao. Làm sao mà người ta hẹn hò qua mạng được không biết?

“Chào! Chúc thứ Sáu vui vẻ!”

Khởi đầu suôn sẻ đấy, Rachel Tóc đỏ chúc mừng tôi. Bây giờ thì cứ thế mà bắn chứ đừng mất cả tiếng đồng hồ như bọn mình làm lúc chiều nhé.

“Ồ, kèn ô-ba với kiếm ánh sáng ư? Hy vọng là anh được nhận tiền bồi thường nguy hiểm [\[133\]](#). Em đang tổ chức tiệc sinh nhật cho một cậu bạn. Giờ cậu ấy đang ngồi trên sofa xem phim ‘mát’ trong khi mọi người phục vụ đồ uống cho cậu ấy. Em nghĩ là cậu ấy đang rất vui.”

Rồi sau đó tôi tắc tị. Chúng tôi đã hoàn thành xong phần “em thật là tuyệt” - tôi biết nói tiếp thế nào trừ việc hỏi han về thời tiết và những món anh ấy ăn trong bữa tối nhỉ? Tôi có nên nói thế không? Tôi biết điều đó chả ích gì, những tin nhắn tán tỉnh qua mạng hiếm khi kết thúc tốt đẹp lắm, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng từ bỏ sự thích thú mỗi khi điện thoại tôi rung.

“Dành buổi tối thứ Sáu bên chú cún có vẻ hay đấy chứ! Nhất là khi so sánh với bữa tiệc sinh nhật của dân gay như thế này. Em hy vọng anh sẽ có những kế hoạch thật hấp dẫn cho cuối tuần.”

Tôi gửi tin nhắn trước khi nghĩ thêm được gì rồi nằm ra giường một lát. Tôi yêu các bạn mình và tôi rất thích khi tất cả bọn họ đều tụ tập về đây vào đêm thứ Bảy chỉ vì một mẫu thông báo ngắn gọn về bữa tiệc, tuy nhiên tôi cần yên tĩnh một phút. Tôi mệt quá rồi. Độc thân mới vất vả làm sao! Tổ chức tiệc này, xăm mình này, chửi vào mặt siêu mẫu này, đi tập yoga này, hẹn hò với một gã khủng này, chạy thể dục này, cắt và nhuộm tóc này, phạm pháp này, bán đĩa vinyl siêu độc của bạn trai cũ này, tốn tiền vào đồ lót đắt đỏ này, lại còn sơn lại nhà nữa chứ, ngần ấy việc trong một tuần thực sự có thể làm cho một cô gái kiệt sức.

“Đang làm gì đấy?” Đầu Emelie thò qua cửa. “Cậu để lỡ cuộc vui rồi đấy.”

“Thế à?” Tôi hỏi mà không ngồi dậy.

“Không hẳn vậy.”

Giường nảy lên một chút khi cô ấy ném người xuống cạnh tôi. “Chiếc giường này thoải mái lắm.”

“Bây giờ nó còn rất rộng nữa chứ,” tôi căng người ra để túm chiếc chăn lông vịt.

“Đó là lý do tuyệt vời khiến tớ không muốn ai chiếm chỗ của tớ đêm nay,” Em khuyên đầy già dặn. “Lúc nào tớ cũng gọi taxi trước khi họ kịp lăn ra ngủ.”

“Tớ hồi hận rồi,” tôi nói, mắt nhắm lại. “Cậu và em trai tớ đúng là một cặp trời sinh trên thiên đàng.”

“Ha,” cô ấy đáp. “Bọn tớ sẽ xem xét chuyện đó.”

Em yên lặng một thoáng.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Cô ấy hỏi. “Nói chung ấy? Với cậu ấy?”

“Tớ nghĩ vậy,” tôi còn không buồn mở mắt. “Tớ chỉ cần yên tĩnh một phút thôi.”

“Tớ rất tự hào về cậu, cậu biết không?” Cô ấy nói rồi lần tìm tay tôi và tặng cho nó một cái nắm thật chặt. “Cậu giải quyết mọi chuyện cứ như một chuyên gia ấy.”

“Chính xác thì là chuyên gia nào?”

Trước khi Em kịp trả lời, điện thoại của tôi bắt đầu rung lên ở khoảng giường giữa hai đứa.

“Số quốc tế,” cô ấy nói, đứng lên và đi ra cửa. “Ồ ồ.”

Tôi ngồi thẳng dậy. Số quốc tế ư? Có lẽ nào?

“Xin chào?” Tim tôi đang đập loạn xạ, mồm miệng bỗng nhiên khô khốc, chỉ một phần là do whiskey thôi.

“Rachel à?”

Ra là Simon. Đã gần tám ngày kể từ giây phút anh ta làm việc đó, là Simon sao?

“Chào,” tôi thì thầm. Tôi muốn cúp máy. Tôi muốn quát lên, hét lên nhưng tôi không làm được. Tôi chỉ biết nghe.

“Anh đã định gọi cho em cả tuần nay,” Simon nói thật chậm. “Xem em có ổn không.”

“Hôm nay là sinh nhật Matthew,” tôi quyết tâm giải quyết một lần cho xong. Rachel Tóc đỏ mà tôi cần đâu rồi? “Bọn em đang tổ chức tiệc.”

“Ồ, cho anh gửi lời chúc mừng đến cậu ấy,” anh ta ho ngượng ngịu. “Nghe này, hôm nay anh đã nói chuyện với nhân viên địa ốc về việc rao bán ngôi nhà.”

Anh ta đã kịp nói chuyện với người ta về việc bán nhà rồi ư? Tôi nắm chặt điện thoại, không nói năng gì, cảm thấy nó mỗi lúc một nóng lên bên tai tôi.

“Vậy nếu em muốn mua lại thì nói với anh,” giọng lạnh lùng giống với lần cuối cùng anh

ta nói với tôi giờ quay trở lại. Hiển nhiên đây là vụ làm ăn qua điện thoại kiểu “Anh muốn giải quyết vụ này sớm.”

Tôi không giỏi dùng những từ sắc sảo trong những lúc cần thiết. Như màn biểu diễn của tôi trước mặt Ana đã chứng minh, tôi chưa bao giờ thuộc kiểu con gái giỏi tranh luận và hạ gục đối thủ chỉ bằng một câu nói. Tôi không thể nghĩ ra điều gì để nói ư? Thật là rác rưởi. Vậy nên tôi làm những gì mà tôi có thể. Tôi cúp máy. Lúc này tôi không thể đối mặt với chuyện đó được.

“Tớ vào được chứ?” Em hỏi sau khi đã đi qua cửa. “Ethan à?”

“Simon,” tôi nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt. “Anh ta muốn bán căn hộ.”

“*Enculer*[\[134\]](#),” Em cắn móng tay. “Cậu nói gì?”

“Tớ cúp máy.”

“Hay đấy,” cô ấy cười toe toét với tôi. “Cậu muốn làm gì?”

“Hôm nay là tiệc sinh nhật mà, đúng không?” Tôi lắc nhẹ, cả bên ngoài lẫn trong tâm trí. Anh ta không thể phá hỏng buổi tối của tôi đâu. “Đặt bánh lên đi.”

“Yeah,” Em vỗ tay và tung váy tôi lên. “Nói thêm là trông cậu tuyệt lắm. Thằng chó đẻ.”

“Thằng chó đẻ,” tôi nhắc lại. Mấy từ đó vang lên thật nhịp nhàng, nhất là khi chúng được nhắc lại hết lần này đến lần khác.

“Chúc mừng sinh nhật,” Em tắt bốt đèn và bắt đầu hát khi tôi thận trọng bước ra phòng khách, tay nâng cao chiếc bánh pho mát vĩ đại của mình. Đó là chiếc bánh đầu tiên tôi tự làm kể từ lần làm chiếc bánh dừa lộn ngược ở Home Ec[\[135\]](#), nhờ Chúa phù hộ, chiếc này trông dễ nuốt hơn. Bữa tiệc có vẻ thừa thớt đi một chút từ lúc tôi vào trong nhưng Dan vẫn ở đó, dù đang bị kẹt ở một góc với Helena, còn Matthew thì đang bị vây quanh trên ghế sofa trong lúc BTN[\[136\]](#) đồng thời là tiếp viên hạng nhất có tên Jeremy phục vụ cậu ấy với đủ thứ đồ ăn, đồ uống. Đây đúng là một bữa tiệc thành công.

“Cậu lấy nó ở đâu ra thế?” Phản ứng của Matthew trước tài năng nấu nướng của tôi không giống như tôi mong đợi. “Mong là cậu đã lấy hóa đơn.”

“Cậu ấy tự làm đấy, đồ lợn,” Em vặn đầu Matthew. “Im mồm và ăn đi.”

“Cậu tự làm ư?” Mắt cậu ấy tràn ngập tình thương yêu trù mẫn. “Nhưng cậu còn không pha nổi trà cơ mà?”

“Tớ biết,” tự hào đến mức chẳng còn cảm thấy bị xúc phạm nữa. “Và tớ không nghĩ là nó có vị khủng khiếp đâu.”

“Tớ sẽ làm giám khảo,” cậu ấy cầm dao và cắt một miếng, tránh những cây nến ra. Cả phòng yên lặng. Matthew cắm chiếc đĩa vào thật trịnh trọng và xúc một miếng khổng lồ giơ lên trước mặt.

“Không tệ đâu. Có tệ lắm không?”

“Không tệ đâu,” cậu ấy khẳng định trong lúc cắn thêm một miếng nữa để chứng minh. “Rất ngon là đằng khác.”

Cả phòng vang lên tiếng thở dài nhẹ nhõm. Tôi không đầu độc cậu bé trong ngày sinh nhật nên họ có thể tiếp tục buổi tối ăn chơi của mình.

“Làm tốt lắm, ừm, Rachel hả?” Jeremy nói. Tôi gật đầu xác nhận rằng tên tôi đúng là Rachel. Người bạn gay thân nhất của Matthew vẫn không phân biệt được đâu là tôi, đâu là Emelie. “Một ngày nào đó cậu sẽ là một người vợ đảm đấy.”

“Ừ, có thể. Xin lỗi cậu một lát nhé,” tôi mỉm cười thật tươi, xoay giày cao gót và hành quân vào nhà tắm. Ở đó tôi cất lên tiếng hét thống thiết nhất mà tôi từng nghe kể từ lần Matthew đi xăm. Và nhờ vậy, cả bữa tiệc đáp lại tôi bằng sự yên lặng tuyệt đối.

“Jeremy, đồ khốn,” tôi nghe tiếng Emelie rít lên trước khi một phiên bản êm ái hơn phát ra từ giọng nói ấy vang lên qua cửa nhà tắm. “Rach? Cậu có sao không?”

“Không sao,” từ chỗ ngồi sang trọng ở bộ xí, tôi đáp lại.

Tôi xoay cái lõi cuộn giấy vệ sinh trong tay cho đến khi sàn nhà phủ đầy ba lớp giấy.

“Chúng tớ vào được không?”

“Tốt nhất là không.”

“Helena nói là chị ấy muốn đi tiểu,” tiếng Matthew.

“Helena có thể đi tiểu ở nhà chị ấy mà.” Ôi, cái giọng, cái giọng tôi, chả nghe ra là vui hay buồn nữa.

Ngoài cửa có tiếng lầm rầm, sau đó là tiếng bước chân, sự đi ra, tiếng sập cửa rồi lại tiếng lầm rầm. Thay vì quan tâm đến việc mọi người đang nghĩ gì, tôi lại lo lắng đến việc làm thế nào để cuộn hết đồng giấy vệ sinh trên sàn vào cái lõi.

“Rach,” Em gọi, vẫn ở bên kia cánh cửa. “Matthew và Jeremy muốn đi nhảy nên mọi người chuẩn bị đến Popstarz.”

“Mọi người ư?” Tôi cố hình dung ra cảnh anh thủ thư Pete giữa sàn nhảy cuồng loạn của dân gay. Tôi đồ là bạn không bao giờ hiểu hết người hàng xóm của mình...

“Ừ, nhưng tớ hơi buồn ngủ, tớ có thể ở nhà cùng cậu và xử lý nốt cái bánh pho mát mà. Nếu còn ấy.”

Đó là cách khéo léo nhất để nói “mọi người đi hết vì tâm lý cậu không ổn định nhưng tớ sẽ ở lại để đề phòng xảy ra một vụ tự tử”.

“Không, cậu cứ đi đi,” giọng tôi ai oán. “Tớ chỉ cần một phút thôi. Sau đó tớ sẽ đến với mọi người.”

“Tớ không có hứng.”

“Emelie. Cậu cứ đi đi,” tôi quả quyết nói.

“Tớ chỉ muốn đi ngủ thôi, và tớ không có hứng với việc thức trắng đêm đâu.”

Lại thêm một cuộc lầm rầm tranh luận nữa bên ngoài cửa.

“Rach này, Em sẽ tới Popstarz nên nếu thích cậu cứ bắt taxi đến sau nhé?” Matthew gào lên. Đúng ra thì cậu ấy có vẻ rất vui sướng vì được thoát thân. Ngay từ đầu, tâm trí cậu ấy có đặt vào bữa tiệc đâu. Nếu như tôi không mất tỉnh táo trong toa lét thì tôi đã suy nghĩ về địa điểm mà tâm trí cậu ấy hướng đến rồi.

Tôi mỉm cười, đưa ngón tay lướt dọc theo viền chỉ trên chiếc váy xinh đẹp của mình. Xin lỗi nhé, váy yêu. Mày xứng đáng hơn thế này nhiều, tôi thầm nghĩ.

“Thôi đi, con bò ngu ngốc,” Matthew rít lên. “Không phải nói với cậu đâu, thiên thần ạ. Tớ đang bảo Emelie đừng có bị bại não nữa, tớ biết cậu rất ổn. Gặp cậu sau nhé.”

“Ừ, chào cậu,” tôi cố gắng để tỏ ra là mình không khóc.

Chờ cho đến khi nghe thấy tiếng cánh cửa đóng sầm lại, tôi mới đứng lên giữa biển giấy vệ sinh và thở dài to quá mức cần thiết. Điều đó khiến tôi cảm thấy tốt hơn. Rachel Tóc đỏ biến tôi thành một con ngốc trong gương khi tôi mở cửa và nhìn ra ngoài. Cốc chén, chai lọ rỗng, đĩa giấy bỏ đi vương vãi khắp nơi. Cảnh tượng sau bữa tiệc khiến người ta phát ốm. Tôi phải dọn dẹp. Tôi phải cời váy ra để dọn dẹp. Lăn xung quanh để tìm khóa kéo. Và tôi cời váy. Sống một mình mới tiện lợi làm sao, có thể mặc đồ lót trong phòng khách mà chẳng ai nhìn thấy. Hay quan tâm. Tôi buông chiếc váy lụa xuống sàn phòng khách và bước ra. Đúng lúc đó tôi nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài sảnh.

“Ôi, khỉ thật,” Dan đang đứng trước cửa phòng khách và che mắt. Tôi không biết mình nên vui vẻ hay xấu hổ khi mặc bộ đồ lót xa xỉ mới mua nữa. Anh ta nhanh nhẹn cời chiếc áo khoác không tay của mình ra và ném về phía tôi. Theo phạm vi hiểu biết của tôi thì nghĩa là tôi nên mặc nó vào.

“Tôi xin lỗi,” tôi ré lên, đầu mù mẫm trong chất vải mềm. “Tôi rất xin lỗi. Tôi cứ nghĩ mọi người đã đi hết cả rồi.”

“Tôi quay lại lấy chìa khóa,” anh ta nhìn hé qua kẽ ngón tay. “Cửa chưa đóng hẳn.”

Tôi gật đầu với ngón chân mình. Chà, bất tiện quá.

“Cô ổn chứ?”

Tôi nhìn lên. Câu hỏi ngu dễ sợ!

“Cô giỏi hơn thế này nhiều, cô biết không,” anh ta chỉ tay một vòng quanh phòng. Anh ta đang chê bai khả năng sơn nhà của tôi ư? Hay anh ta đang chê khả năng sơn nhà của chính mình? “Cô không giống kiểu một bà nội trợ trung tuổi. Cô không hề nhạt nhẽo. Cô thật tuyệt.”

“Tôi trung tuổi ư?” Phải mất đến cả phút tôi mới lọc được ý nghĩa của nửa sau câu nói. “Tôi tuyệt vời ư?”

“Phải, kiểu như, cô vẫn nên làm những việc tốt đẹp hơn,” Dan nói nhanh. “Không phải lúc nào cũng dính lấy mấy việc nội trợ trong nhà chỉ vì cô phải về và pha trà cho bạn trai. Tôi nghĩ chuyện chia tay này rất tốt cho cô đấy.”

“Phải,” tôi phốt lờ nổi thất vọng tràn trề đang trào lên trong ngực và kéo chiếc áo khoác xuống đầu gối. “Ừm, biết đâu tôi lại thích ở nhà pha trà cho bạn trai tôi hơn thì sao?” Đây có vẻ như không phải là lúc nói ra sự thật rằng tôi chưa từng pha trà cho Simon lấy một lần trong suốt năm năm. Không đúng lúc tí nào.

“Hay biết đâu cô nên đi làm ở Sydney cùng tôi cũng nên,” anh ta bổ sung. “Cho đến bây giờ, những người được đề nghị toàn là rác rưởi.”

Sydney! Đây là lúc mà tôi nên nhảy căng lên vì vui sướng, tuy nhiên chân tôi vẫn dán chặt vào sàn nhà. Căn phòng vẫn tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo và phần còn lại của chiếc bánh làm cho Matthew vẫn đặt trên bàn, ở giữa hai chúng tôi. Vẫn còn bốc nồm, đen kịt và cháy nham nhở.

“Tôi đã nói chuyện với Veronica về chuyện đó rồi,” tôi nói. “Cô ấy sẽ giúp tôi, tôi nghĩ vậy.”

“Cô sẽ nhận được việc thôi. Cô là một trong số những người giỏi nhất mà,” anh ta nói, bước qua ngưỡng an toàn của cánh cửa và tiến lại chỗ tôi đang đứng. Chiếc áo khoác thùng thình làm tôi thấy chân mình quá ngắn.

“Và cô còn rất thú vị nữa,” anh ta nói tiếp. “Cô thông minh, cô hay thay đổi và nếu được đào tạo, cô có thể trở thành một họa sĩ không chuyên đấy.”

Và tôi không biết nói gì. “Cảm ơn!”

“Cô không cần phải làm theo những điều trong danh sách để dạy bản thân trở thành người hấp dẫn,” anh ta đứng ngay trước mặt tôi. Gần đến mức tôi có thể nhận ra là anh ta chưa cạo râu. Gần đến mức tôi có thể nhận ra những vòng màu đen dưới mắt anh ta. Gần đến mức tôi có thể ngửi thấy mùi dầu gội của anh ta. “Cô sẽ gặp một người bạn trai trước khi cô kịp chớp mắt.”

Tôi chớp mắt.

Và sau đó Dan hôn tôi.

Nụ hôn ngắn, nhẹ và nông nhưng cũng đủ làm tôi hoảng loạn. Tôi đưa tay lên miệng và mở to mắt nhìn anh ta chăm chăm. Đó là một nụ hôn đích thực, không như lần anh ta cúi xuống ở The Savoy. Đúng là môi chạm môi. Nhưng Dan không cử động. Anh ta chỉ đứng đó, nhìn tôi, đôi mắt màu nâu dịu dàng, đôi môi đầy đặn và những lọn tóc xoăn màu chocolate rủ xuống xương gò má. Anh ta không xin lỗi, anh ta không nói gì hết. Thay vào đó, anh ta cầm lấy tay tôi, đưa xuống cạnh người tôi rồi lại hôn tôi. Và lần này, tôi không ngăn anh ta lại nữa.

Bàn tay còn lại vuốt ve má tôi trước khi những ngón tay viền quanh mặt tôi, nhẹ nhàng đan vào tóc tôi. Đôi môi anh rất mềm, và nụ hôn nhẹ nhàng nhanh chóng chuyển sang thứ gì đó mạnh mẽ hơn khi cơ thể tôi bắt đầu đáp lại. Não tôi vẫn nghĩ đến phòng tắm và việc làm thế nào để cuộn giấy vệ sinh trở lại vào lõi, và tôi khá vui khi để não mình ở đó. Lúc này chức năng của nó không còn cần thiết nữa. Tay tôi vói lên, vòng quanh cổ anh, luồn vào tóc anh, chân tôi

đẩy tôi phải nhón lên để với đến nụ hôn của anh gần hơn. Chuyện này điên quá. Tôi đang hôn Dan. Nhưng trái tim tôi đang đập ồ ồ đến mức tai tôi cũng nghe thấy và âm thanh đó quyết tâm át đi cái giọng bé tí trong đầu đang gào lên rằng chuyện này quả là ngu ngốc, chỉ là hậu quả của whiskey gây ra thôi, rằng sáng hôm sau tôi sẽ hối hận. Tôi không tìm ra nổi từ nào để bắt anh dừng lại. Bởi vì, thực sự, tôi không muốn anh làm như thế.

Thay vào đó, tôi để Dan bế tôi lên cho đến khi chân tôi rời khỏi mặt đất và đẩy tôi nằm xuống mấy chiếc gối êm ái trên ghế sofa, sức nặng ấm áp của cơ thể anh đè lên tôi. Môi anh vẫn gắn chặt lấy môi tôi nhưng đôi tay bắt đầu chu du dưới lớp áo khoác mềm mại và lần đến bên trong. Lúc đầu là như vậy.

“Anh đã mơ đến điều này từ lâu lắm rồi,” anh thì thầm, bắt đầu chuỗi nụ hôn từ tai tôi xuống cổ. Tôi vẫn không nghĩ được gì nhưng hơi thở đứt quãng của tôi dường như đã đủ. Thay vì phải nói, tôi lưỡng lự rời tay khỏi mái tóc và lướt xuống đôi bờ vai rộng của Dan, lần theo những thớ thịt trên lưng anh. Việc vác đủ thứ thiết bị quay phim trên vai thực sự là một bài tập luyện tốt. Anh thật mạnh mẽ và cứng cáp. Nói lỏng cà vạt, Dan cởi luôn hai cúc áo trên cùng trước khi để cho đôi tay làm việc ở các chỗ khác.

“Ôi,” tôi ré lên, mắt mở to đầy kinh ngạc. “Tay anh lạnh quá.”

“Anh xin lỗi,” anh nói, trong giọng phảng phất nụ cười nhưng tôi biết anh không có ý như vậy. Chủ yếu là vì anh mãi mê cởi chiếc áo khoác trên người tôi quá. “Ngày nào em cũng mặc bộ này bên trong quần tất à?”

“Không,” giọng tôi nghe như hụt hơi và đầy lạ lẫm. “Hay là có nhỉ? Thực ra là có.”

So với những lời nói dối trơ trẽn khác mà tôi tung ra gần đây thì đây chỉ là một lời nói dối vô hại bé tí tị.

“Thật tuyệt vời,” đầu ngón tay anh lướt trên viền đăng ten thêu trên bộ đồ lót của tôi trước khi anh tự cởi quần áo của mình. Âm thanh của chiếc khóa bị cởi ra làm tôi bắt đầu tỉnh lại. Dan là bạn của tôi. Tôi mới độc thân được một thời gian ngắn. Nhưng đôi tay mạnh mẽ của anh trên làn da mềm mại của tôi làm tôi mê muội. Chân tôi vòng quanh eo anh trong lúc quần bò của anh trượt xuống sàn nhà. Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi cảm thấy ham muốn như thế là khi nào nữa. Lần cuối cùng tôi ham muốn ai nhiều như thế. Nhưng đây là điều ngu ngốc nhất mà tôi có thể làm trừ việc ra ngoài và ngủ với một kẻ lạ mặt kiếm được trên đường phố. Tôi không thể làm điều này được.

“Em không biết được anh đã muốn làm chuyện này ở chỗ làm với em bao nhiêu lần đâu,” anh nói. “Chỉ cần vứt máy ảnh đi, đẩy em vào tường và rồi... lâu lắm rồi...” Lời nói của Dan chuyển thành tiếng rên rỉ nhỏ và tôi cảm nhận được hàm răng anh ngay cạnh dái tai tôi. Ôi.

“Thật ư?” Tôi nghe thấy tiếng mình. Có vẻ ngạc nhiên. Nào tôi vẫn đang ở nhà tắm, đúng là ngạc nhiên thật. Nó cũng muốn quay trở về phòng khách nhưng tôi vẫn chưa muốn nó bước vào.

“Thật đấy,” anh chống khuỷu tay lên và nhìn tôi bằng đôi mắt tối, âu yếm và mở rộng. Tôi đặt tay lên ngực anh, cảm thấy trái tim anh đang đập rất mạnh. Cơ hội cuối cùng để tỏ ra khôn ngoan. “Anh đã muốn có được em lâu lắm rồi. Anh đã chờ đợi lâu lắm rồi.”

Mọi thứ đang bắt đầu trở nên nóng bỏng, ồn ào và mờ ảo thì tôi nghe thấy tiếng điện thoại rung lên ầm ĩ trong phòng ngủ.

“Kệ nó đi em,” Dan thì thầm trong lúc vòng cổ tay tôi qua đầu tôi.

“Emelie gọi đấy,” tôi dựng lưng lên và cảm thấy một cơn rung mình chạy dọc từ đầu đến chân. “Em phải nghe máy đã.”

“Cô ấy sẽ hiểu mà,” anh vùi mặt vào cổ tôi và ôi, lại là cái cảm giác với dải tai. Chuyện này không công bằng tí nào. “Nào anh.”

Nhưng tôi biết Emelie không từ bỏ đâu. Và nếu tôi không nói với cô ấy rằng tôi ổn cả, cô ấy sẽ quay về để kiểm tra xem có chuyện gì xảy ra. Và tôi không hề mong muốn chuyện đó chút nào bởi vì, thật lòng mà nói, tôi cũng chẳng biết nữa. “Một giây thôi,” tôi lưỡng lự đẩy tay anh ra và lần chần trên sàn nhà. “Một giây thôi anh.”

Tôi nhặt chiếc áo khoác từ dưới sàn nhà lên và khoác lên người, chỉnh lại dây áo ngực lúc đi vào. Thật là đáng đồng tiền bát gạo, tôi nghĩ trong lúc lao vào bóng tối và thấy ba cuộc gọi nhớ, tất cả đều đến trong vòng năm phút vừa rồi, tất cả đều của Emelie. Khi tôi cầm điện thoại lên, nó lại bắt đầu rung ầm ĩ.

“Tớ đây,” tôi trả lời thật nhanh. “Tớ ổn mà, bây giờ tớ không nói chuyện được, tớ...”

“Rachel, cái bánh cậu làm ấy, cậu có cho quả hồ đào vào không?” Emelie ngắt lời tôi. “Mặt Matthew kiểu như, to gấp mười lăm lần kích cỡ bình thường ấy.”

“Ôi, chó thật,” tôi dí điện thoại vào mồm. “Tớ không kiểm tra cái bánh quy. Tớ quên tiết vụ quả hồ đào của cậu ấy.”

“Cậu ấy sẽ ổn thôi, bọn tớ đang trên đường đến bệnh viện rồi,” cô ấy đáp. “Tớ chỉ hỏi để biết phải nói thế nào với bác sĩ thôi.”

“Cậu ấy không mang epipen[\[137\]](#) theo người à?” Tôi chạy qua một người bán khóa thân tên Dan rồi chạy vào bếp để tìm epipen dự trữ trong những lúc khẩn cấp. Năm nay chúng tôi đã

có hai vụ rồi. Matthew không cẩn thận như bình thường nhưng tôi không thể tin nổi là tôi lại ngu ngốc đến thế.

“Cậu ấy không mang theo, cậu ấy nói quần bò của mình chật quá và nó khiến cho cậu ấy nhìn như kiểu đang hứng tình vậy.”

“Đúng là thế. Tớ đến ngay đây.”

“Cậu không cần đến đâu,” Em nói. “Bọn tớ gần đến nơi rồi.”

“Được lắm,” tôi nghe tiếng Matthew nói vọng vào. “Tớ sẽ bóp cổ cậu ấy.”

“Tớ đến ngay đây,” rồi quay trở lại phòng khách, phót lờ gã đàn ông hấp dẫn trên ghế sofa và biến vào phòng ngủ. Quần bò. Tôi cần quần bò. Tôi đã hạ độc người bạn thân nhất của mình trong ngày sinh nhật.

“Anh này, em...”

Trong chuyến ra phòng khách lần thứ ba, tôi được đón chào bằng cảnh Dan nằm dài trên ghế sofa, áo sơ mi cởi phanh hoàn toàn để lộ ra mảng lông ngực lưa thưa và quần bò của anh đã biến mất, quần sịp vẫn còn, tuy nhiên nó không đủ để che đi thứ gì đó đằng sau. Lạ thật.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Anh hỏi. Rõ ràng là anh đang rất thoải mái trong bộ dạng bán khỏa thân. Nhưng công bằng mà nói, anh có lý do cho việc đó.

“Lại đây nào.”

“Giờ không được rồi, em e là vậy,” tôi hiểu khá rõ rằng tôi sẽ không đến chỗ nào gần cái ghế sofa. Thay vào đó, tôi bám vào khung cửa, giữ một khoảng cách an toàn giữa hai chúng tôi. Chắc là tôi đã nhạt được não của mình ở đâu đó về rồi. “Nhưng em phải đi. Matthew bị dị ứng hồ đào, cậu ấy dị ứng với cái bánh pho mát và bây giờ đang trên đường đến bệnh viện. Em rất tiếc.”

Tôi rất, rất tiếc.

“Emelie không ở chỗ cậu ấy à?” Dan ngồi dậy và vớ ra tìm tay tôi, kéo tôi về phía anh. Khoảng cách an toàn bây giờ đã bị thu hẹp. “Em mặc cái áo khoác đó trông thật đáng yêu. Bây giờ thì cởi nó ra.”

“Dan, em thực sự phải đi mà, em nói thật đấy,” tôi thở dài, tay đan vào tóc anh. Cái lý thuyết ngăn cản anh di chuyển nộ hôn đến những nơi khác có vẻ thuyết phục nhưng hình như nó càng khuyến khích anh thì đúng hơn. Tôi cảm thấy hơi thở của anh ở cổ mình và chúng gần

như tan chảy vào với nhau. “Thật mà, em phải đến bệnh viện.”

Khi tôi không đáp lại, anh rời ra, vẻ thần thờ và vẻ lấp lánh trong đôi mắt anh tắt dần.

“Thật ư? Em phải đi ngay bây giờ ư?”

Cuối cùng thì...

“Em phải đi ngay bây giờ,” tôi gật đầu, lấy làm vui mừng vì đã mặc quần bò trước khi bước vào phòng khách. Càng có nhiều lớp vải giữa chúng tôi càng tốt.

“Được rồi, chờ anh một phút, anh sẽ đi với em,” anh bắt đầu đóng cúc áo sơ mi.

“Không, anh đừng lo. Anh không cần đến đâu,” túi xách của tôi để trên sàn nhà, bên cạnh ghế sofa - vị trí ẩn náu hàng ngày của nó. Tôi nhặt túi lên, đeo lên vai và kiểm tra nhanh tình hình tài chính của mình. Chỉ đủ để bắt một chiếc taxi. Nếu tôi có thể gọi được một cái. “Ừm, nói chuyện với anh sau nhé!”

“Rachel, anh muốn đi,” Dan nói trong lúc xỏ chân vào quần bò. “Xe anh ở ngoài, anh sẽ lái.”

“Đừng có ngốc thế,” tôi đã đặt tay lên cửa. Chuyện này càng lúc càng rắc rối rồi đây. Rõ ràng là tôi không được sinh ra cho một đêm trọn vẹn. “Thật đấy, không có gì đâu.”

“Em dừng lại một giây thôi có được không?” Anh lên giọng đủ để tôi chú ý. “Anh muốn đưa em đến bệnh viện. Anh muốn đi cùng em.”

Tôi dừng lại một thoáng. Thế này là quá đủ rồi, tôi cần phải ra ngoài, đầu tôi cần bình tĩnh lại.

“Anh không cần phải tỏ ra lịch sự đâu,” ngay khi những từ này thoát ra khỏi miệng, tôi biết tôi đã sai. “Chuyện này, sao cũng được, nhưng em phải đi.”

“Anh không cần phải tỏ ra lịch sự ư?”

Anh tóm lấy chiếc cà vạt trên sàn nhà và nhét vào trong túi. Tôi lúng túng nhìn hình xăm của mình. Tôi sẽ không bao giờ hối hận vì đã có nó. Đúng là một cách làm phân tán đáng yêu.

“Câu đó có nghĩa là gì thế?” Anh hỏi. “Anh không lịch sự ư? Em nghĩ là anh phải cố gắng tỏ ra là một người lịch sự ư?”

“Không, ý em chỉ là anh không cần phải làm thế thôi,” tôi nói với sà nhà. “Anh không phải là người yêu của em hay gì đó, vậy nên em có thể đến bệnh viện một mình.”

“Anh là cái gì hả Rachel?” Anh nói nhỏ. “Nói cho anh biết đích xác thì anh là gì với em. Em nghĩ chuyện này là cái gì?”

“Anh là Dan,” tôi đáp với một tiếng thở dài nặng nhọc. “Chúng ta là bạn và em thật ngu ngốc khi để nó đi quá xa. *Bởi vì chúng ta là bạn.*”

“Tôi là Dan ư?” Anh cười. “Tôi là thằng bạn đầu đất tên Dan thôi. Đủ tốt để sờ soạn trên ghế sofa nhưng không đủ tốt để đưa em đến bệnh viện khi em cần ai đó. Không đủ tốt để trở thành bạn trai của em bởi vì với Dan thì chẳng có gì là có ý nghĩa hết.”

“Đừng,” tôi đang nóng lòng muốn đi. Để thôi không cảm thấy tệ hại quá đáng nữa. “Em biết anh nghĩ rằng...”

“Em thì biết tôi nghĩ gì cơ chứ?” Anh xỏ chân vào giày thể thao. “Em chẳng biết cái chó gì về những điều tôi nghĩ cả.”

“Em phải đi.”

Điều này thì đúng. Nếu không, trong khoảng năm phút nữa, tôi sẽ muốn đến gần người đàn ông này hết sức có thể, gần hết mức cho phép trong khả năng của con người. Theo tất cả những gì tôi biết thì Matthew có thể chết. Có khả năng là lưới cậu ấy đã sưng to bằng cả cái xe bus hai tầng và cậu ấy đang nguyên rửa tên tôi.

“Được thôi, nhưng để anh nói thẳng,” anh ấy vén tóc ra khỏi mặt và đến gần hơn. “Vậy thì, bây giờ, chúng ta ‘đi tàu nhanh’ nhé?”

“Dan, không được.”

“Liệu có điều gì trượt ra khỏi danh sách không?”

Tôi đã để lỡ điều gì ư?

Lần này yên lặng không phải là đồng ý.

“Ồ. Cảm ơn Rachel,” anh đẩy tôi qua một bên và đi thẳng ra cửa chính. “Anh thực sự không nghĩ là em lại thế này đâu.”

“Em không phải thế này!” Tôi vung tay lên không. “Em thậm chí còn không biết chuyện

này là sao nữa. Anh mới là người như thế ấy.”

“Như thế nào cơ?” Anh nói và mở cửa. “Tất cả những gì anh biết là anh là thằng ngốc.”

“Nghe này. Chuyện này chẳng ra làm sao cả. Em phải đi bây giờ. Chúng ta có thể giả vờ là chuyện này chưa từng xảy ra không?”

“Có lẽ chúng ta nên giả vờ là tôi không quen cô thì tốt hơn,” anh nhìn tôi bằng ánh mắt bắn thủ từ bậc cửa. “Bởi vì hình như, tôi không quen thật.”

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng Dan khiến tôi nhảy dựng lên. Tôi không cần phải cố gắng hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Hoặc sắp xảy ra. Tôi có một đêm thứ Bảy vui vẻ ở A&E đang chờ trước mắt.

Lùm xum giữa sự kiện xảy ra trên ghế sofa, vụn cãi nhau và một mớ những thằng ngu say xỉn cứ nhảy ra trước mũi taxi bất cứ khi nào có thể, tôi phải mất nửa tiếng mới đến được bệnh viện sau cuộc gọi của Emelie. Và cho đến lúc tôi thuyết phục được nhân viên lễ tân nói cho tôi biết họ giấu Matthew ở đâu (tôi không phải là người nhà cậu ấy, và theo cô ta thì cậu ấy rõ ràng là chưa có bạn gái), cậu ấy đã nằm trên giường, mặc bộ áo choàng màu xanh xinh xắn, khuôn mặt phù lên chẳng khác nào cái thớt.

“Chào,” tôi thận trọng nói và giơ túi epipen ra. Túi thuốc ấy sẽ không chống đỡ nổi nếu Matthew quyết định dần cho tôi một trận. “Cậu thấy thế nào rồi?”

“Kiểu sắp chết *ến oi*,” cậu ấy phát âm chệch. Đôi mắt màu xanh nhạt đã chuyển thành màu đỏ và sung húp, lưỡi dày lên gấp mấy lần. Nếu tôi mà không trực tiếp gây ra chuyện này thì tôi sẽ cười phá lên mất.

“Cậu ấy cứ quá lên đấy,” Em nói. Cô ấy ngồi bên cạnh Matthew, chân duỗi thẳng trên giường. “Bác sĩ nói đây là phản ứng nhẹ thôi, kiểu như nhà máy đã cho thêm hồ đào vào bánh quy chứ không phải là chiếc bánh cậu làm có chứa hồ đào trong đó. Cậu ấy sẽ không chết đâu. Cậu ấy thậm chí còn không phải ở đây qua đêm nhưng vẫn hậm hực vì cho rằng ở A&E vào thời điểm này có biết bao nhiêu chàng nóng bỏng.”

“Bị *xương* trong vũ hội của *dâng* gay,” Matthew khẳng định. Mặt cậu ấy đã bắt đầu dịu lại. Thất vọng quá, tôi còn chưa kịp chụp ảnh.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế nhựa cứng bên cạnh giường và ngả đầu ra sau, mắt nhắm lại. “Tạ ơn Chúa. Nói thật đấy, lúc ngồi trên taxi, tớ đã cố thuyết phục mình rằng cậu sắp chết cơ đấy. Trên đường vào đây, tất cả những gì tớ nghĩ đến là tớ sẽ phải ăn nói với mẹ cậu như thế nào để giải thích rằng cậu chết là vì tớ không biết nấu nướng.”

“Cậu có sao không?” Em hỏi, đầu ngả vào vai Matthew để nghỉ ngơi sau khi một chàng trai xinh xắn trong chiếc quần bó màu vàng và áo phông màu hồng bị đẩy đến khu khám bệnh, một chân chống lên, chân còn lại vẫn đi chiếc Converse cùng tông màu hồng. “Tớ đã e là cậu sẽ đi tìm một mụ siêu mẫu nào đó khác để đấm vào mồm đấy.”

“Người đấm là cậu đấy nhé,” tôi nhắc nhở. “Không, tối nay suýt nữa thì tớ đã đi tàu nhanh với Dan trên ghế rồi.”

Yên lặng.

“Ồ hơn xem *ào*,” Matthew ra lệnh.

“Anh ta quay lại để lấy...” túi ư? Hay chìa khóa nhỉ? Không nhớ lắm... “Thứ gì đó và anh ta kiểu như hôn tó, rồi cậu gọi và tó nói là tó phải đi, rồi anh ta phẩn mất.”

“Bởi vì cậu phải đến thăm bạn cậu trong bệnh viện ư?” Tôi không nghĩ là tôi có thể nhớ được lần gần đây nhất tôi thấy Em hứng thú đến thế. “Thật là ngớ ngẩn. Nhưng quan trọng hơn là, chuyện đó thế nào?”

“Lạ lắm, anh ta nổi điên lên,” tôi giận dữ. “Kiểu như, điên lên vì tó không hoàn toàn yêu anh ta hay gì đó vậy.”

“Không phải là cuộc tranh luận,” cô nàng rên rỉ. “Vụ hôn hít cơ mà? Chỉ hôn không thôi à? Cậu có ‘yêu’ anh ta không?”

Matthew thôi không ngắm soi cái đèn trong phòng bệnh nữa để nhướng mày về phía tôi. Ít nhất thì tôi cũng khá chắc chắn là cậu ấy đang nhướng mày, chuyện này hơi khó nói.

“Tất nhiên là không rồi. Đó là Dan mà. Nhớ chứ, quần bò rất bó ấy? Ngủ với người mẫu ấy? Là một tên khốn ấy?”

“Cả việc đá siêu mẫu vì cậu nữa chứ? Bỗng nhiên hiện ra ở bậc cửa nữa chứ? Hôn lên mặt cậu nữa chứ?”

“Ôi, im ngay đi,” tôi nói. “Vẫn là Dan mà thôi. Anh ta khó mà trở thành cha của các con tó được, đúng không nào? Anh ta chính là cái gã mà cậu phải gọi điện sau khi đến gặp bác sĩ để hỏi xem có đúng anh ta là lý do khiến cậu bị ngứa khắp người không đấy.”

“*Xật là kin tởm*,” Matthew nói. “Nhưng mà *úng*.”

“Thật không thể tin được là tó lại để chuyện đó đi xa đến thế,” tôi cố không nghĩ xem nó xa đến mức nào. Hay tuyệt vời đến mức nào. “Không tin được là tó lại làm như vậy.”

“Lúc đó cậu có mặc đồ lót không?” Em hỏi. “Có, đúng không?”

“Phải,” tôi nhìn chằm chằm chiếc áo len của Dan. Tạ ơn Chúa, tôi vẫn đang mặc nó. “Sao cậu biết?”

“Cái đó giải thích tất cả,” cô ấy giơ tay ra như thể chuyện gì cô ấy nói cũng hiển nhiên cả.

“Đó là lỗi của đồ lót đấy. Đàn ông nghĩ bằng dương vật bởi vì chúng nằm ngoài cơ thể họ, đưa họ đi khắp nơi suốt cả ngày. Họ không thể không nghĩ về chúng được.”

“Ứng ời,” Matthew gật đầu nòng nhiệt. “Ứng là ở ấy ấy.”

“Chúng ta thì không bởi vì tất cả chúng ta đều giấu nó đi. Điều đó nghĩa là chúng ta có thể làm được mọi việc mà không phải lúc nào cũng nghĩ đến việc gắn thứ của mình vào cái gì đó. Nhưng một khi cậu đã mặc đồ lót dặt đỏ và quấy rầy thì sao? Trò chơi kết thúc.”

Tôi thích lý thuyết này. Nó bào chữa cho tôi mọi trách nhiệm và giải thích lý do tại sao tôi lại không thể thoát ra khỏi hơi ấm của Dan hay đôi bàn tay mạnh mẽ của anh ta vòng qua eo tôi.

“Ừm...m, nói gì thì nói, anh ta có đẹp đến không chịu được lúc không mặc quần áo không?” Em, như thường lệ, hoàn toàn phớt lờ lời thỉnh cầu của tôi. “Cánh tay anh ta có rắn chắc như cột sắt không?”

“Dan không phải là Popeye[\[138\]](#),” tôi thở dài. “Nhưng đúng, về cơ bản là đúng. Tớ không biết nữa, tớ chỉ... Dan nói rằng anh ta không ngờ tớ lại là ‘loại con gái đó’ và tớ đáp trả kiểu, có mà anh là loại đàn ông như thế ấy! Rồi sau đó anh ta gồng lên, điên tiết và có lẽ bây giờ tớ không được đi Sydney nữa.”

“Tớ không nghĩ Australia lại xen vào chuyện này,” Em túm mớ tóc hổ lốn của mình thành một cái đuôi ngựa. “Và tớ biết tất cả chuyện này đều mới mẻ với cậu, nhưng nói thật, khi cậu phải dùng ai đó vào mục đích tình dục, cậu không nhất thiết phải nói toẹt ra điều đó vào mặt họ đâu.”

“Tớ có định dùng anh ta vào mục đích đó đâu,” tôi đáp trả nhiệt tình.

“Anh ta sẽ xuôi thôi,” Em cố trấn an. “Tớ cá là anh ta đã gọi cho cậu rồi đấy.”

Tôi lên nhìn chiếc iPhone chưa tắt nguồn khi cô y tá ở bàn tiếp tân to tiếng yêu cầu tôi phải tắt nó đi. Không có cuộc gọi nhớ nhưng có một tin nhắn trên Facebook.

“Không có cuộc gọi nào, chỉ có một tin nhắn của Ethan thôi.”

Ethan đáng yêu, dễ hiểu và cách xa tôi hàng ngàn dặm. À, anh ấy nói anh ấy sẽ có một kỳ nghỉ cuối tuần vui hơn rất nhiều nếu tôi ở đó. Miễn là anh ấy không bị dị ứng hồ đào thì biết đâu đấy.

“Rach,” Em nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm nghị nhất. “Chuyện về Dan này này. Cậu có chắc không có chuyện gì chứ? Hai người đã là bạn nhiều năm rồi và có vẻ anh ta đã cố gắng biết bao nhiêu lần để chui được vào bên trong quần cậu đấy.”

Tôi cân nhắc quan điểm của cô ấy một thoáng. Chúng tôi là bạn, theo một mức độ nào đó thì đúng, mọi thứ đã khác kể từ lúc tôi nói cho anh ta biết chuyện giữa tôi và Simon. Và không phải là tôi nghĩ rằng anh ta không nóng bỏng, rời cái ghế sofa đó là một trong những việc khó khăn nhất mà tôi từng làm trong đời. Nhưng dù anh ta có ngọt ngào và ân cần đến đâu chăng nữa, anh ta vẫn chỉ là Dan mà thôi.

“Cậu *ên i* ngủ một *át i*,” Matthew lên tiếng trong lúc tôi đọc tin nhắn. “Chắc cậu mệt *ắm ồi*.”

Nhận ra Matthew đang để ý đi đâu đó, cụ thể là anh chàng hấp dẫn ở giường đối diện, tôi chấp nhận sự thật rằng cậu ấy không hẳn chỉ vì tốt bụng. Tôi cầm tay Emelie. Đến lúc phải đi rồi.

“Về nhà thôi, James. Cứ để bệnh nhân nằm đó,” tôi ôm nhẹ Matthew để chào tạm biệt. “Mai gặp lại nhé.”

Em đập tay vào đầu cậu ấy. “Ngày mai nếu cậu có thể nói,” cô ấy quay sang tôi với một nụ cười ranh mãnh. “Nhớ tường thuật lại cho tớ nghe *mọi chuyện* đấy nhé.”

Sau khi kể cho Em cùng một nửa khoang dưới của tuyến bus 205 và bất kỳ ai chúng tôi tình cờ đi ngang qua trên đường Amwell câu chuyện giữa tôi và Dan, tôi khá hạnh phúc khi được đổ người xuống ghế sofa một mình. Em đã vào nhà tắm để đánh răng trước khi đi ngủ, niềm hứng thú về buổi tối của tôi là quá tải với cô ấy. Nằm một mình trên ghế sofa, vẫn mặc chiếc áo khoác của Dan không hấp dẫn bằng việc nằm với Dan. Nằm với Simon thường xuyên hơn, nhưng Simon không hấp dẫn, anh ta chỉ là Simon thôi. Anh ta ngọt ngào, anh ta tuyệt vời, anh ta vui vẻ, và anh ta đá đít tôi bởi vì “tôi không phải là người phù hợp”. Một nhận định khi dịch thô sang tiếng Anh là “tôi muốn đi ngủ lang một thời gian” hoặc chí ít là “tôi muốn ngủ với người khác và tôi phải dùng đến thuật ngữ lối bịch này để khỏi bị trách móc. Đó không phải là lỗi của tôi, là lỗi của cô vì cô không phải là người phù hợp”.

Tôi đã từng là một người bạn gái tuyệt vời. Tôi nhắc anh ta nhớ sinh nhật của mẹ mình mỗi năm. Tôi luôn luôn dọn giường. Tôi cạo lông chân mỗi ngày. Tôi chẳng mặc gì ngoại trừ tất và áo phong Liverpool trong ngày sinh nhật của anh ta mặc dù người cha ủng hộ đội Man Utd của tôi sẽ nhấn anh ta xuống mồ nếu a) ông ấy phát hiện ra và b) ông ấy đã chết. Vậy vấn đề của anh ta là gì?

Và vấn đề của Dan là gì? Anh ta đã chủ động cơ mà? Chắc chắn là Dan nên vui mừng vì tôi

vẫn chưa đá vào cà cửa anh ta và tổng anh ta ra khỏi cửa. Và thậm chí là Ethan, anh ta định giờ trò gì đây? Với tất cả những email tán tỉnh này mà không có mục đích gì rõ ràng nào? Có lẽ tôi nên đầu tư sức lực của mình vào việc gì đó có kết quả hơn thì, kiểu như phát minh ra một cỗ máy thời gian để quay trở lại thế kỷ mười chín, nơi tôi đã kết hôn với những đứa trẻ trong hiện tại này. Biết đâu là bốn, và dần hợp xướng. Eo ời. Con trai.

“Rach?” Em huých vào vai tôi. “Nãy giờ cậu không nói gì với tớ đâu đấy. Cậu sẽ không say xỉn và bắt đầu hát bài *All by Myself* ấy chứ?”

“Tớ không say và tớ không hát,” tôi đáp. “Tớ chỉ cố gắng hiểu làm thế nào mà mọi chuyện lại xảy ra như thế thôi.”

“Chà, nếu cậu nghĩ ra câu trả lời, hãy nhớ viết đáp án ra nhé.”

“Tớ nghĩ câu hỏi đó cần một bài luận hẳn hoi đấy.” Ồ. Ý này hay đấy. “Mai gặp lại cậu nhé.”

“Ngủ ngon nhé, người đẹp,” cô ấy hôn lên đỉnh đầu tôi và biến vào phòng mình. Cô ấy tốt với tôi quá thể. Có một căn hộ tuyệt đẹp ở West Hamstead với một chiếc giường kích cỡ khổng lồ đã vắng chủ được một tuần vì người chủ đó ngủ trên chiếc sofa rẻ thứ hai ở Ikea[\[139\]](#) chỉ để đảm bảo rằng tôi không tự hành xác. Đó mới là tình yêu.

Mặc dù lúc này đã là ba giờ sáng, tôi vẫn tỉnh như sáo. Tôi lấy tập giấy viết từ ngăn kéo bên dưới bàn uống nước ra. Khi mẹ mua nó cho tôi hai năm trước, tôi đã đền đáp bà bằng việc chỉ cho bà cách dùng Facebook như thế nào. Tôi không biết giữa hai mẹ con tôi ai là kẻ ngốc nghếch nữa. Kể từ khi cậu bạn người Pháp (thường liên lạc qua thư) quyết định gửi cho tôi bức ảnh chụp dương vật của mình vào năm thứ chín chúng tôi quen biết thì tôi đã không đụng đến tập giấy này nữa, còn mẹ tôi... không rời Facebook ra nổi. Ừm, nhưng đây thực sự là một tình huống cần đến giấy bút, chiếc bút Basildon Bond cơ đấy.

Gửi Simon.

Tôi chuyển sang tư thế ngồi thẳng lưng và giờ cây bút yêu quý màu ngọc lam trên trang giấy. Bắt đầu thế nào nhỉ?

Có vài điều tôi muốn cho anh biết mà tôi đã không thể nói với anh trong lần chúng ta nói chuyện gần đây nhất. Thật vui là, tôi đã dành cả tiếng đồng hồ để nghĩ về chuyện đó nên bây

giờ nó không còn là một mớ lẫn lộn nữa, và anh sẽ nhận được câu trả lời xứng đáng cho những hành động gần đây của mình. Anh là một thằng hèn. Một thằng hèn yếu ớt và đau khổ, kẻ không đáng được hưởng hạnh phúc. Anh còn không đáng được hưởng bất hạnh nữa kia. Anh chỉ đáng bị khốn khổ, cô đơn và là một trong số những thằng đàn ông thảm thương bé nhỏ phải chết trong một ngôi nhà đầy phân bở vì chẳng có ai thèm quan tâm hay ngó ngang xem anh có đồ rác đi không, và sau đó, khi họ ghé qua vì ngửi thấy mùi khó chịu của anh trên đường phố, họ thấy cả đồng túi rác chứa những đồ bỏ đi kể từ năm 1997. Và cả một đồng mèo nữa chứ. Anh đáng bị lũ mèo điên vây quanh khi anh chết.

Tôi dừng lại một chút để thở. Mọi thứ cứ thế tuôn ra thật dễ dàng. Viết thư nhục mạ hay ho gớm. Đặc biệt là khi trước đó bạn đã uống đến vài ly mà chưa say. Chắc chắn đấy. Tôi đưa đầu bút trở lại trang giấy.

Tôi chẳng hề tức giận vì anh đã chia tay tôi, mà tôi tức giận vì cái cách anh đã cư xử. Anh nói rằng đó chỉ là sự tạm dừng, rằng chúng ta không chia tay. Chính anh đã nói như thế. Người ta chỉ nói như thế với người mà họ còn yêu thương, người mà họ sống chung, người cùng sở hữu ngôi nhà với họ. Nhưng tất cả những điều đó chẳng có nghĩa lý gì với anh cả, bởi vì anh có một cái dương vật và tôi nhận ra nó làm anh lúng túng. Nhất là lúc anh phải quyết định đúng hay sai và nên nói thật hay nói dối. Đáng ra tôi nên tạo điều kiện cho anh mới phải. Nhưng anh, thằng tôi nhỏ mọn đáng khinh, lại hèn nhát không dám mở miệng nói với tôi rằng anh muốn chia tay tôi, và cứ lảng vảng trong phòng phụ chờ cho tôi chán ngấy rồi sẽ tự chia tay với anh.

Ngủ một chút để kiểm tra tính chân thực cái đã. Tốt rồi, đến giờ vẫn tiến triển tốt.

Chuyện đó mới thống thiết làm sao. Anh mới thảm hại làm sao. Tôi tức giận vì anh thảm hại đến thế. Tôi đã thực sự nghĩ rằng chúng ta sẽ cùng đi đến tương lai, tôi đã nghĩ anh muốn có con với tôi, có gia đình với tôi, nhưng không, anh muốn ngủ chạ với đủ loại người ở London. Tôi chúc cho chuyện đó diễn ra tốt đẹp với anh và mong anh không nhiễm phải thứ gì đó tửm lợm đủ khiến anh phải thân tàn ma dại. Cái cách anh đối xử với người mà anh nói anh yêu thật chẳng hay ho chút nào. Cái thói anh mong người ta có thể đọc được tâm trí anh thật chẳng ra làm sao. Cái kiểu anh nói rằng anh đến Sydney hay Toronto và mong người ta hiểu ý anh là gì mới thật tệ hại.

Tôi đọc lại câu cuối. Có hơi lạc đề một chút nhưng tôi chẳng có cái Tip-Ex[140] nào nên cứ để đó thôi. Dù sao thì...

Dù sao thì, tất cả những điều mà tôi từng mong muốn là chúng ta được hạnh phúc. Tôi rất tiếc vì điều đó chưa đủ với anh. Tôi rất tiếc vì anh quá yếu đuối và thiếu năng tình cảm, và rằng về cơ bản anh đã phạm phải lỗi lầm to lớn nhất trong đời. Nhưng thành thật mà nói, có lẽ anh đã giúp tôi. Tôi rất ổn. Và rất ổn là quá tốt với anh rồi. Anh chỉ cần biết rằng, lần tới tôi gặp anh trên đường, tôi sẽ đi qua mà không vẫy tay chào đâu. Chúng ta không phải là bạn bè gì hết. Anh là một thằng tồi ranh mãnh. Anh có muốn làm bạn với một thằng tồi như thế không? Không, tôi không nghĩ thế.

Sống tốt nhé!

Rachel.

Bức thư này còn hay hơn cả bài luận được điểm A về môn Nghiên cứu Đại cương của tôi, nó thật tuyệt. Tôi gấp lá thư cẩn thận và nhét nó vào phong bì, viết tên Simon lên mặt trước và bổ sung thêm một đường cong bay bướm trước khi đặt nó trên bàn. Trước khi cất bút, tôi lấy tờ khăn ăn ra khỏi túi xách và gạch ngang qua dòng “Viết thư cho người yêu cũ”. Tất cả những gì còn lại trong danh sách là nhảy bungee, đi du lịch đến một đất nước mới và tìm một người cùng đến dự đám cưới của bố.

Đến giờ đi ngủ rồi.

Sáng hôm sau, khi điện thoại của tôi rung lên bần bật, tôi vẫn còn mê man mò mẫm trong giấc mơ về một vụ săn cáo giữa rừng gần nhà mẹ tôi, với Dan chạy theo, bán khỏa thân, vẫy vẫy một lá cờ của Canada. Dễ hiểu là, phải mất vài giây tôi mới định thần được chuyện gì đang xảy ra khi tôi mở mắt.

Tôi cuộn người lại để túm lấy điện thoại dưới sàn nhà và hét vào mặt kẻ nào dám quấy rối giấc ngủ hồi phục của tôi. Trừ Matthew ra.

“Cậu vẫn chưa chết cơ đấy.”

“Tớ chưa, nhưng suýt nữa đấy,” giọng cậu ấy tươi tỉnh khác thường đối với, Chúa ơi, bảy

giờ sáng ngày thứ Bảy. Tôi mới ngủ chưa đầy bốn tiếng. Tôi băn khoăn không biết đích xác là người ta đã tiêm cho cậu ấy thứ gì ở bệnh viện. Và không biết cậu ấy còn nó nữa không. “Vụ chết hụt đã làm tớ phải suy nghĩ. Bản danh sách này ổn rồi, nhưng chúng ta phải nâng cấp nó lên, Rach ạ. Ý tớ là, bất kỳ ai trong số chúng ta cũng có thể chết vào một ngày bất kỳ nào đó.”

“Matthew, cậu đã dị ứng quả hồ đào suốt cả đời rồi mà,” tôi ngáp. “Cậu đã đến bệnh viện năm lần, một trong số đó là vì cậu dám thử ăn Bánh Hồ Đào. Bên cạnh đó, bọn mình đã tiến rất gần đến mốc nâng cấp nó. Cậu còn muốn gì nữa?”

“Chẳng gì cả,” cậu ấy nói dối. Kiểu nói ngắn gọn thường ngày của Matthew luôn luôn chuyển sang the thé mỗi khi cậu ấy nói dối. Đó là một triệu chứng của những người mang gen gay, cậu ấy không có khả năng nói dối trơn tru như những chàng trai chính hiệu. “Tớ chỉ nghĩ là tụi mình nên chớp lấy nhiều cơ hội hơn trong cuộc sống thôi.”

“Bọn mình có thể chớp lấy cơ hội không khi mà tớ mới ngủ được có ba tiếng đồng hồ?” Tôi thở ra hít vào ngắt quãng. “Và còn chưa tắm nữa chứ?”

“Cậu cần phải tắm và cậu cần đóng đồ nữa,” giọng cậu ấy nghe hào hứng một cách đáng lo ngại. “Tớ sẽ đến nhà cậu trong vòng một tiếng nữa. Bọn mình sẽ đi xa.”

“Cậu đang nói gì cơ?” Vẫn còn quá sớm để cậu ấy nổi cơn điên. “Đi xa ở đâu cơ? Tớ phải nói chuyện với quản lý của tớ về việc đi làm lại, tớ đã nghỉ cả tuần rồi đấy.”

“Thêm một tuần nữa thì đã chết ai,” cậu ấy nói. “Lâu lắm rồi cậu có được nghỉ ngơi gì đâu, hơn nữa tớ đã đặt vé rồi. Tớ không đảm bảo được sau hơn một giờ đâu. Bảo Emelie chuẩn bị luôn đi nhé. Tớ nghĩ là cậu sẽ bắt tớ rủ thêm cả cậu ấy nữa. Các cậu cần hộ chiếu đấy.”

“Matthew, tớ phải quanh quẩn ở đây đề phòng Veronica có thể giúp tớ kiếm được việc ở Sydney, cậu hiểu điều đó mà,” tôi than vãn. Sydney. Mặt trời. Bãi cát. Cách xa Simon cả nửa vòng trái đất.

“Phải, vì chắc chắn là Dan sẽ đưa cậu đến Australia làm việc cùng chứ gì?”

Ồồồ. Hay đấy.

“Hộ chiếu. Một tiếng nữa. Tớ đi đây.”

Phải cố lắm tôi mới không nhắc cho Matthew nhớ rằng người cha của tôi đã ly thân với mẹ tôi, và rằng tôi phải làm việc vất vả như thế nào để nuôi sống bản thân, để trả những hóa đơn mỗi lúc một tăng lên của mình. Nhưng đến khi tôi quyết định nói thì cậu ấy đã cúp máy. Và thế đấy.

Tôi gieo người xuống gối, tận hưởng chiếc giường rộng rãi trước khi ép mình đứng dậy. Thôi đi đâu cũng được, miễn là nơi đó có nhiều cơ hội được nằm.

Em đang ở trong phòng khách ăn miếng pizza còn lại sau bữa tiệc tối qua. Đôi khi cô ấy thật kinh tởm. Cô ấy còn đang đọc lá thư tôi viết cho Simon nữa.

“Matthew vừa gọi và báo với tớ là phải nhắc mông lên ngay và không được phép quên hộ chiếu,” cô ấy quát lên với tôi khi tôi mò vào bếp để lấy cà phê. “Họ có cho cậu ấy uống nhầm thuốc không thể? Hay cậu ấy bị chấn thương não? Hay cậu làm não cậu ấy chấn thương?”

Tôi quay lại và thấy Em giơ cả năm ngón tay lên cao. Tôi lắc đầu, cô ấy hạ tay xuống, tràn trề thất vọng.

“Hình như Matthew đã đặt trước chuyến bay và sẽ đến đón bọn mình trong vòng một tiếng nữa,” tôi giải thích. “Đó là tất cả những gì tớ biết.”

“Không phải là tớ ghét làm bạn với một tiếp viên hàng không đang điếm gì đâu,” Em bắt đầu. “Nhưng vấn đề là cậu ấy không bao giờ gọi và nói, tớ sẽ đưa các cậu đi Honolulu[\[141\]](#), đúng không nào? Nếu mà lại đi Dusseldorf[\[142\]](#) thì tớ không đi đâu.”

“Dusseldorf cũng được mà,” tôi hồi tưởng lại món schnitzel[\[143\]](#) ngon tuyệt.

“Dusseldorf mà được á?” Emelie nhướn mày. “Thôi sao cũng được.”

“Tớ cũng không vội đi đâu cả,” tôi dựa vào tủ lạnh, tay cầm cốc cà phê. “Nhất là trong một tiếng nữa. Chúng ta không thể xem *Hollyoaks* rồi sau đó ăn trưa như những người bình thường được à?”

“Amen,” Emelie gật đầu. “Cậu có thể nói như thế với Matthew khi cậu ấy đến. Và tất nhiên, sau khi cậu đã xin lỗi về vụ đầu độc hôm qua.”

“Hmm,” tôi nhấp một ngụm Nescafe ấm. “Có lẽ tớ sẽ đi đóng đồ...”

Lúc chìa khóa của Matthew kêu lách cách trong ổ thì tôi cũng đang ngồi trên sofa, ngắm cái vali nhỏ của mình và nhấm nháp cốc cà phê thứ hai. Mới có tám giờ sáng, tôi muốn được tỉnh táo trước khi Matthew tuyên bố rằng chúng tôi sẽ nhắc mông lên và đến Na Uy trong vòng một tuần. Em vẫn đang trong phòng và hét vào mặt đôi giày “Jimmy Choo[\[144\]](#) chó chết” vì nó không chịu nhét vừa cái túi của cô ấy. Tôi đã có thể bảo Em nhét nó vào túi tôi nhưng việc nghe cô ấy la hét với những đồ vật vô tri trong khi Simon Rimmer[\[145\]](#) và hai người của McFly[\[146\]](#) không biết cách nấu món cơm Ý trên TV hay hóm hơn nhiều. Đồng hồ cô ấy mang sang đây kể

từ tuần trước mới khủng khiếp làm sao. Quần áo cô ấy còn nhiều hơn cả số đồ mà tôi hiện có. Điều đó khiến cho việc đóng đồ của tôi dễ như ăn kẹo.

“Ai đã sẵn sàng đi thám hiểm rồi nào?” Matthew tung người lên sofa và nhìn tôi bằng ánh mắt đầy nồng nhiệt.

Tôi bặm môi lại và nhìn cậu ấy qua đôi mắt hẹp. “Cậu làm tớ đánh đổ cà phê đấy.”

“Còn cậu thì đã hạ độc thủ tớ đấy,” Matthew đáp lại với ánh mắt nham hiểm tương tự. “Hòa nhé?”

“Chắc vậy,” tôi đấu dịu. “Vậy bọn mình đi đâu đây?”

“OK,” cậu ấy xoa tay vào quần bò. “Thế này, vụ suýt chết vì cậu không biết làm bánh pho mát đã khiến tớ phải suy nghĩ. Tớ biết bọn mình đang cố gắng đào tạo cậu để trở thành một cô gái độc thân hoàn hảo nhưng tớ nghĩ việc bắt đầu chớp lấy cơ hội cũng quan trọng không kém. Vậy nên bọn mình sẽ đi Canada.”

“Không đi Canada đâu,” tôi phản ứng ngay lập tức. Gần như đồng thời, đầu Emelie hiện ra qua ô cửa.

“Canada á? Không được,” cô ấy lắc đầu. “Không thể đi Canada được. Tuần này tớ bận lắm.”

“Cậu, có gì mà không được?” Cậu ấy nói với tôi. “Còn cậu, từ 2003 đến nay có tuần nào cậu bận đâu?”

“Tớ làm việc chăm chỉ lắm đấy,” cô ấy đáp. “Chỉ vì tớ làm việc ở nhà không có nghĩa là tớ không làm việc. Tớ phải thông qua tất cả các sản phẩm mới của Kitty Kitty, tớ đang phát triển một dòng nghệ thuật mới, tớ đang...”

“Oa, oa, oa,” Matthew giơ tay lên làm điệu bộ quang quác. “Thía cơ đấy.”

“Lũ nhóc này, ngậm bót cái mồm lại. Matthew, bọn mình không thể đi Canada được. Ethan sẽ nghĩ rằng tớ là một con tâm thần nếu tớ lù lù hiện ra ở cửa nhà anh ấy.”

“Chúng ta không chỉ lù lù hiện ra ở khung cửa nhà anh ta đâu,” cậu ấy thở dài. “Cậu sẽ nói là cậu có việc ở Vancouver, thế nên cậu chỉ dừng lại một chút ở Toronto thôi. Thấy chưa? Tớ đã nghĩ hết mọi chuyện rồi.”

Tôi nhìn khuôn mặt hào hứng của Matthew rồi quay qua khuôn mặt đầy tức giận của Emelie. Không biết phải theo mặt nào đây. Thực ra thì ai đã đóng đồ và rời đất nước nhỉ? OK,

vậy là mấy ngày tới tôi cũng chẳng phải đi đâu. Và không được, không phải là tôi không có việc để làm. Và Matthew sẽ chẳng phải trả thêm gì ngoại trừ tiền vé. Không ai có thể phủ nhận rằng tạo ra khoảng cách giữa tôi và căn hộ này là một ý hay và có Chúa biết, Sydney đã nằm ngoài tầm với mất rồi. Một tuần đi xa, sau đó quay trở về đám cưới bố, sẵn sàng đi làm lại.

“Đi nghỉ như thế này cũng tốt mà, cậu sẽ thoát khỏi mọi rắc rối hiện tại,” Matthew hứa hẹn. “Sẽ vui lắm đấy.”

“Cũng là một cách hay để trốn tránh,” tôi thừa nhận. Rachel Tóc đỏ đã sắp sửa kéo vali của cô ta xuống đường và chờ taxi. “Và nó có tên trong danh sách nữa.”

“Thật chứ?” Matthew không mấy tin tưởng. “Bọn mình sẽ đi chứ? Tớ không cần phải đưa ra lý lẽ vô cùng xác đáng của mình nữa sao?”

Tôi chỉ vào vali của mình và vẫy vẫy trước mặt cậu ấy. “Trước khi tớ kịp đổi ý.”

“Cậu sẽ không đi đúng không?” Em cầm dao găm chỉ vào mặt tôi. “Bọn mình sẽ không đi đúng không?”

“Nào, hoặc là cậu muốn bị truy nã vì tội giết người hoặc là thôi ngay cái kiểu ấy đi và chui vào taxi với bọn tớ, ba phút nữa xe đến đấy,” Matthew ngắt lời. “Tớ có kéo các cậu đến vịnh Guantanamo đâu, tớ đưa các cậu đi trên chuyến bay hạng nhất đến một thành phố xinh đẹp, một khách sạn xinh đẹp trong vài ngày với những người bạn thân thiết của mình cơ mà. Hoặc là những người bạn được cho là thân nhất. Cậu có thể bình tĩnh lại một phút và nói cảm ơn tớ được không?”

Em mím môi lại thành một đường siêu mỏng. Tôi không biết cô ấy định nói gì nhưng...

“Chuyện đó cũng không khiến Stephen quay lại với cậu đâu, cậu biết chứ?”

Ồ. Phản công khá lắm.

Matthew không trả lời. Nhưng hơi thở của cậu ấy bắt đầu to hơn và bàn tay túm cái cốc Snoopy của tôi siết chặt đầy nguy hiểm. Khi chuông cửa vang lên, đó dường như là âm thanh to nhất mà tôi từng nghe thấy. Lặng lẽ, Matthew đứng dậy, đẩy Emelie ra khỏi lối đi và bước ra cửa.

“Tớ không hiểu tại sao cậu lại nói thế,” tôi thì thầm. “Tại sao, *tại sao* cậu lại nhắc đến từ ‘S’ cơ chứ?”

Mặt Emelie trắng ra như tượng. “Cậu hãy hỏi Matthew chuyện đó,” cô ấy lắc đầu. “Tớ biết là cậu ấy chưa kể với cậu.”

“Chưa kể với tớ chuyện gì cơ?” Có chuyện gì mà tôi chưa biết ư? Oa. Tôi đã để lỡ điều gì đó, và tôi không thích như thế tí nào.

Tôi nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại ngay khi vừa mở, và Matthew hùng hổ tiến vào phòng khách, túm lấy một chồng thư trên bàn uống nước và lại hùng hổ đi ra. Cậu ấy tái chế đồng thư rác của tôi trước khi bọn tôi đi xa ư? Và tôi không biết mẹ tôi sẽ điên tiết thế nào nếu bà biết tôi vẫn chưa tẩy rửa nhà vệ sinh.

“Matthew?” Tôi nhìn Em đầy dò hỏi nhưng cô ấy chỉ nhún vai. Đôi giày Jimmy Choo vẫn cầm trên tay. “Cậu có thấy cậu ấy đâu không?”

“Tớ nghĩ cậu ấy ra ngoài rồi,” Em đáp rồi dòm ra sảnh. “Cậu ấy không ở trên cầu thang.”

“Nếu cậu ấy đi tự thiêu hay gì đó thì tớ sẽ rất lo lắng đấy,” tôi lăm bắm trên ghế sofa. “Nào, nghiêm túc nào, hai cậu làm sao thế? Có chuyện gì mà tớ không biết vậy?”

Nhưng Matthew không cho cô ấy cơ hội được nói. Cậu ấy mở cửa, đóng sầm lại sau lưng và lại hùng hổ hành quân vào sảnh.

“Emelie, đừng có than vãn vớ vẩn nữa, cho giày vào túi xách đi rồi xuống đây,” cậu ấy ra lệnh. “Rachel, Simon vừa đến.”

“Vào tám giờ sáng ư?” Em có vẻ lúng túng. “Vào Chủ nhật ư? Hắn có bị bệnh không đấy?”

“Cuối tuần nào Simon cũng dậy sớm,” tôi ngây ra nói. “Anh ta đi đá bóng.”

“Hắn ta đến lấy thư,” Matthew giải thích. “Bây giờ hắn có thùng thư riêng rồi, không làm phiền cậu nữa. Hắn cũng sẽ không nói chuyện với nhân viên nhà đất về việc bán căn hộ của cậu cho đến khi cậu đồng ý để hắn làm thế. Bây giờ thì taxi đến rồi, bọn mình đi được chưa?”

Tôi nhìn cậu ấy chằm chằm, không nói được gì hết. Matthew Chase. Người đàn ông hành động.

“Tốt hơn là đi thôi,” Em nhét giày vào túi xách và lôi tay kéo ở vali ra. “Đi Canada thôi.”

Tôi để Rachel hàng ngày lại với người yêu cũ của cô ta, mái tóc vàng của cô ta và kho Sky Plus chứa đầy phim *Glee*, để cô ta ngồi trên sofa xem *Something for the weekend* và để Rachel Tóc đỏ kéo vali của mình xuống sảnh, lên xe, rồi hòa vào dòng người trên phố.

Đi Canada nào.

Sau mười bốn tiếng ngồi trên khoang hạng nhất với vài cốc sâm panh, Rachel Tóc đỏ đã ở Toronto và gạch dòng “Đi du lịch” ra khỏi bản danh sách. Tôi tì tay lên chiếc bàn chạy dọc chiều dài căn phòng và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Thật khó tin. Cảnh tòa nhà và một vài gara không mấy hùng vĩ nhưng đây chắc chắn không phải là Islington^[147]. Chúng tôi không ở Islington. Chúng tôi đang ở Canada đầy ám ảnh. Khách sạn, như Matthew đã hứa (theo lời giới thiệu của Jeremy - kẻ giàu có hay đi du lịch), thật tuyệt vời và cực kỳ thời thượng. Cứ như bước vào thế giới *Người điên* trong khi xung quanh là toàn bộ dàn diễn viên của bộ phim *Gossip Girl*^[148] vậy. Sau khi cả bọn đã yên vị trong phòng, Emelie tung người lên tấm đệm êm ái.

“OK, gặp lại hai cậu sau nhé,” cô ấy nói rồi nhắm mắt. “Hai đứa hiểu động cứ vui vẻ đi, tớ mệt lử rồi.”

“Nhắc mông lên đi,” Matthew tóm lấy chân Em và kéo cô ấy xuống chân giường. “Bọn mình đi bar thôi, mới có,” cậu ấy nhìn đồng hồ và nhận ra là chưa chỉnh lại giờ rồi nhún vai. “Ừm, vẫn còn sớm.”

Em nhìn tôi cầu cứu nhưng tôi quá bận với việc ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế vuông rộng rãi và kiểm tra danh mục dịch vụ trong phòng. “Ở đây có một cái máy rung trị giá bốn trăm đô này,” tôi cảm thấy tất cả màu sắc trên mặt mình biến mất. “Cậu đưa bọn tớ đến đâu thế hả?”

“Tớ cá là không phải thật đâu. Tớ cá thêm là chưa có ai từng đặt nó ấy,” Matthew xua đi cơn sợ hãi của tôi. “Chỉ là một trong số những đồ thời thượng của khách sạn thôi. Và nếu cậu có gọi đặt thì họ cũng chẳng có đâu.”

“Đúng,” tôi không bị thuyết phục, “Ừm, kia là tớ hay là cái bồn tắm đấy? Ở giữa phòng ấy?”

Em và Matthew cùng ngẩng lên.

“Tại sao bồn tắm lại không có rèm che gì hết vậy?”

Hình như Jeremy giàu có đã không nói trước rằng phòng khách sạn không có nhà tắm. Họ chỉ có bồn tắm nhỏ đặt trong phòng ngủ thôi. Ở cuối giường ấy. Bồn tắm sạch sẽ, làm bằng thủy tinh cách giường một mét. Thậm chí còn không có lớp tráng để giữ gìn thể diện cho bạn nữa chứ.

“Các cậu không được khóa thân trước mặt tớ đâu,” Matthew hoảng hốt. “Tớ sẽ chờ bên ngoài.”

“Cậu sẽ ngồi ngoài phòng bất cứ khi nào bọn tớ muốn tắm chứ?” Em hỏi.

“Ừm, tớ sẽ không ngồi nhìn đâu, được chứ?”

Matthew đồng tính tội nghiệp.

“VẬY thì bây giờ nhìn ra chỗ khác đi,” cô ấy đứng lên và bắt đầu cởi đồ. “Tớ luôn cảm thấy tởm lợm sau mỗi chuyến bay.”

Tôi phi người lên giường và với lấy cái điều khiển từ xa. “Được rồi, cậu tắm rồi đến tớ.”

“LẠY Chúa lòng lành,” Matthew giơ tay lên che mắt và đi ra cửa. “Tớ xuống quầy bar để uống say đây, nếu không sẽ bực mình mất. Có lẽ các cậu phải kiêng tớ về giường đấy.”

Sau khi tắm, Emelie nhẹ nhàng nằm xuống giường và ngủ luôn. Đến khi tôi bước ra, cô ấy đã say tít. Hoặc ít ra là giả vờ như vậy để không phải xuống quầy bar và chứng kiến cảnh Matthew tạo dựng các mối quan hệ quốc tế. Tại sao lúc nào tôi cũng phải làm mẹ thế nhỉ? Tôi nhìn vào tủ quần áo thừa thớt của mình. Bây giờ là tối Chủ nhật. Không cần phải nổi bật quá đáng nhưng cứ xem những gì mà tôi chứng kiến quanh khu vực tiếp tân khi chúng tôi bước vào thì cũng cần tốn một chút công sức. Ít nhất là phải tô son. Có lẽ là kẻ mắt nữa. Chải chuốt xong, tôi mặc quần lửng Capri và chiếc áo sơ mi kẻ sọc dài nhất trong bộ sưu tập của mình, mong là trông mình giống một cô nàng Tây Âu chứ không đến nổi quá mệt mỏi và lười nhác. Trượt chìa khóa phòng vào chiếc túi xách to đùng cũ kỹ của mình, tôi khóa một cô nàng đang ngáy to như sấm có tên Emelie trong phòng. Và cố không ghen tị.

Mặc dù hôm nay là Chủ nhật, Sky Yard[149] vẫn nườm nượp người qua lại và tôi, sau khi đã đi hai vòng vẫn không thấy bóng dáng Matthew đâu. Cảm thấy đủ khó chịu, tôi vào bữa một chiếc bàn trống ở phía sau và chơi trò ngắm nghía mọi người trong lúc chờ cô phục vụ. Trông ai cũng quyến rũ và kỳ lạ một cách quá đáng, không hề có bóng dáng áo quân đội hay áo cài kín cổ nào ở đây cả. Mẹ tôi chắc sẽ thất vọng lắm. Tuy nhiên, với Matthew thì ngược lại, ừm, khả năng dò dẫm “gay” của tôi đang có những bước tiến đáng kể. Hy vọng là Matthew chưa bỏ rơi tôi trước khi tôi lần thấy cậu ấy. Thêm hai phút trôi qua, tôi buộc phải lấy điện thoại ra để nhắn tin. Matthew chết tiệt này. Tôi đã tránh không nhìn vào điện thoại vì sợ nhận được tin nhắn từ Simon hoặc Dan nhưng chẳng có tin nào của họ cả. Thay vì thở phào nhẹ nhõm, tôi lại cảm thấy thất vọng tràn trề. Tôi sử dụng phần xúc cảm phần khởi ít ỏi còn lại khi thấy tin nhắn mới từ Ethan. Tôi đã nhắn tin cho Ethan ở sân bay để báo cho anh ấy biết về việc khẩn ở Vancouver, trong đó bao gồm hai ngày tạm dừng ở Toronto để gặp chuyên gia trang phục. Đó có vẻ là lý do dễ nghe nhất mà một nam giáo viên dạy cấp ba không nghi ngờ.

Tin nhắn tải hơi chậm nhưng cuối cùng nó cũng hiện ra, ngay bên cạnh bức ảnh đáng yêu

của Ethan và con chó.

“Chào, em sắp đến Toronto ư? Thật sự là anh đoán lúc em đọc tin nhắn này, em đã ở thành phố rồi. Tuyệt làm sao! Em có thời gian đi chơi không? Anh vui phát điên khi em sang đây ngay khi chúng ta vừa liên lạc lại. Gọi cho anh khi em đến nơi nhé, lịch anh còn trống khá nhiều mà.”

Anh ấy muốn đi chơi. Anh ấy chỉ hơi nghi ngờ tí tẹo. Anh ấy còn cho tôi số di động nữa chứ. Những điều này thật tuyệt. Nếu anh ấy không nghi ngờ gì, tôi sẽ lo rằng anh ấy hơi tụt hậu hay mộ đạo hay sao đó. Nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng lắm để gọi điện cho anh ấy, thay vào đó, tôi bấm nhanh một tin nhắn nói rằng cả ngày mai tôi rảnh và rằng tôi rất thích đi chơi. Một dòng xung điện nhỏ chạy dọc sống lưng tôi khi tôi nhấn nút “gửi”. Điều này thật tuyệt.

“Có người đang vui một mình kìa,” một sinh vật xinh kinh khủng khiếp ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi. “Có ai ngồi ghế này chưa nhỉ?”

“Ừm, bây giờ thì chưa,” tôi nhìn khi cô ta ngồi xuống cực kỳ thoải mái.

Đây là chuyện thường xuyên xảy ra ở Canada ư? Người ta cứ thế ngồi cùng bạn ở quầy bar ư? Và nói thật, tôi khá coi thường cô gái này khi nghĩ cô ta là kiểu người (cô ta đẹp như người mẫu) được các vị thần của bản danh-sách-những-việc-cần-làm cử xuống để kiểm tra xem tôi có đang thực sự cố gắng hay không. Những lọn tóc xoắn nhuộm màu cà phê bóng mượt, nước da màu ô liu, móng tay cắt tỉa hoàn hảo và trang điểm cực kỳ tươi trẻ. Ngay lập tức tôi cho cô ta là chuyên gia. Đúng là chuyên gia trang điểm chứ không phải loại chuyên gia bình thường lang thang trong quầy bar khách sạn.

“Áo đẹp đấy,” cô ta nhìn tôi từ đầu đến chân. “Đồ Mỹ hả?”

“Hàng Topshop,” tôi quá bối rối và quá Anh đến mức không nghĩ nổi một lời khen đáp lại trước khi cô phục vụ xuất hiện ở bàn chúng tôi, tuy nhiên vẻ bề ngoài của cô ta thật sang trọng, quần dài màu đen xì gà, áo sơ mi xám kiểu bờ câu, đồ trang sức xinh xắn. Có lẽ cô ta là một nhà thiết kế.

“Các quý cô dùng gì?” Cô phục vụ trông khá buồn chán sau lớp chì kẻ mắt.

“Ừm, rượu nhé?” Tôi liếc nhìn thực đơn trước mặt. “Vang trắng nhé?”

“Chúng tôi có rượu nho trắng ngon lắm,” cô ta đề nghị.

“Không phải đâu,” bạn cùng bàn của tôi trả lời thay. “Cô ấy sẽ dùng sauvignon[\[150\]](#). Tôi cũng thế.”

“Có ngay đây.”

“Rượu nho trắng tệ thế cơ à?”

“Rất tệ,” cô ta gật đầu. “À, tôi là Jenny.”

Tôi cầu Chúa đừng để Emelie quyết định xuống đây, nếu hai người họ mà ở cùng một nơi, một chỗ, cả thế giới sẽ nổ tung mất.

“Rachel. Cô là người Toronto à?” Tôi hỏi.

“Ồ, lạ Chúa, không. Canada không bao giờ sở hữu được tôi,” cô ta kéo tóc ra khỏi mặt. “Tôi vẫn chưa đủ đẹp. Tôi chỉ làm ở đây thôi.”

Tôi gật đầu, vẫn chưa biết phải nói gì.

“Tôi không phải là gái điếm đâu,” cô ta đáp, không có dấu hiệu của nụ cười trên mặt. “Nếu đó là điều cô đang nghĩ đến.”

“Ồ, không, tôi không nghĩ thế đâu. Tôi không nghĩ thế. Thật đấy.” Tôi không nghĩ thế mà! Không mà!

“Thoải mái đi nào, tôi đùa thôi,” cô ta đặt một bàn tay siêu mềm đeo đầy nhẫn khảm đá tinh xảo lên cánh tay tôi và cố không cười. “Dân Anh các cô nhạy cảm quá. Không, tôi đến đây làm việc, tôi đến từ New York.”

“Vậy cô làm nghề gì?” Tôi hỏi trong lúc nhìn quanh quầy bar để tìm Matthew đồng thời tìm rượu của chúng tôi luôn. Chẳng cần quan tâm thứ nào đến trước, miễn là nó đến nhanh nhanh lên là được.

“Tôi là một nhà thiết kế thời trang.”

“Thế ư?” Tôi nhìn xuống đoạn trao đổi giữa Ethan và tôi. Tôi lấy làm vui mừng khi số phận sắp đặt cho lời nói của tôi không phải là lừa dối.

“Phải,” Jenny đáp khi đồ uống của chúng tôi đến. “Tôi biết, như thế là thiếu năng. Tôi kiếm tiền dựa trên việc may mặc cho con người.”

“Không phải đâu,” cô ta nói đúng, rượu sauvignon thật tuyệt. “Tôi là chuyên gia trang điểm.”

“Thế á? Tuyệt quá,” cô ta nâng ly. “Cô đến đây làm việc à?”

Điện thoại tôi rung lên ở khoảng giữa. Ethan đã nhấn lại.

“Không, tôi đến đây với bạn,” tôi nhìn quanh tìm người bạn đó nhưng lần này số phận đã chống lại tôi. “Và, có lẽ, đó là một cậu con trai. Kiểu đấy.”

“Lúc nào mà chẳng có trai?” Cô ta hỏi. “Có vẻ như đó là câu chuyện mà cô muốn kể cho một người hoàn toàn xa lạ ở quầy bar khách sạn vào một buổi tối Chủ nhật thế này nhỉ?”

Tôi mỉm cười. Thường thì tôi không giỏi nói chuyện ngắn với những người mới quen. Hoặc với mọi người nói chung nhưng chuyện đó không thể xảy ra với cô gái này. Sau khi uống một cốc rượu, tôi kể một nửa câu chuyện về Ethan, bao gồm bản danh sách, bỏ rơi Simon, bỏ rơi Dan, và sau đó bọn tôi đọc tin nhắn. Anh ấy đề nghị bữa ăn giữa buổi [\[151\]](#) ở khách sạn của tôi.

“Vậy thì nói đồng ý thôi,” Jenny tặng cho tôi nụ cười giết người. “Ăn giữa buổi thì có sao đâu, đúng không?”

“Không ư?” Tôi dừng lại một giây trước khi đáp lại dè dặt “Hẹn gặp anh!” rồi sau đó nhét điện thoại vào túi xách.

“Phụ thuộc vào việc cô nghĩ điều gì sẽ xảy ra với gã này,” Jenny túm tóc lại thành đuôi ngựa. “Đây chỉ là một trò giải trí để hồi phục hay cô đang nghĩ đến một câu chuyện cổ tích có hậu?”

“Trò giải trí đầy tiềm năng ư?” Tôi không bị thuyết phục cho lắm. “Nếu cho là câu chuyện cổ tích thì sao?”

“OK, có mấy chuyện như sau. Thứ nhất, đừng tin vào cổ tích, đặc biệt là những chuyện liên quan đến mấy cô nàng người Anh và mấy anh chàng ngoại quốc,” cô ta giơ các ngón tay đeo trang sức lên để đếm. “Thứ hai, đừng hiểu sai chuyện này nhưng cô không có vẻ là loại con gái thích chơi bời, và thứ ba, có biết anh ta kỳ vọng những gì không?”

Tôi nhấp rượu. Cô ta nhắc đến một điểm vô cùng quan trọng. “Tôi không biết anh ta nghĩ gì.”

“Vậy nếu anh ta nghĩ rằng, tuyệt thật, đây là con gà đáng yêu mà mình đã từng chặn hồi trung học, hiện nay mình đang độc thân còn cô ta mới độc thân và cô ta vừa đến đây, vậy thì tại sao lại nói không cơ chứ? Cô sẽ thấy thế nào?” Cô ta gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. “Tốt hay xấu?”

“Có lẽ là không hay lắm chẳng?”

“Thế á?” Cô ta nhướn mày. “Và chuyện gì xảy ra nếu hai người gặp nhau, hai người thích nhau và rồi cô nhận ra anh ta là người phù hợp?”

“Người phù hợp ư?” Tôi vén tóc ra sau tai và mỉm cười. “Có điều gì như thế ư?”

“Chắc chắn là có,” Jenny đảm bảo với tôi. “Và không hẳn là một gã trai hoàn hảo nhưng khi cô gặp anh ta, cô sẽ biết.”

Tôi nhìn cô ta nghi ngờ.

“Ồ,” cô ta tiếp tục. “Lòng bàn tay đầy mồ hôi này, buồn nôn này, tim đập nhanh này, và với những đứa con gái hiện đại như chúng ta thì đó là niềm tin rằng anh ta hoàn toàn, chắc chắn không phải là người phù hợp. Ấy thế mà lại chính là người đó đấy.”

Chúng tôi ngồi yên lặng một thoáng.

“Vậy cô đã gạch hết những điều trong bản danh sách chưa?” Jenny hỏi.

“Tôi còn hai việc nữa.”

“Có việc gì mà tôi giúp được không?”

Tôi cau mày, không biết cô ta sẽ cảm thấy thế nào về một buổi chiều thứ Bảy ở một nhà thờ ở Godalming. “Tôi phải nhảy bungee hay thứ gì đó tương tự và tôi phải tìm một người để đưa đến dự đám cưới của bố tôi vào thứ Bảy tuần sau, tôi cần phải xuất hiện thật tuyệt vời bên cạnh một người nào đó cũng thật tuyệt vời. Ở điểm này, nhảy bungee sẽ dễ dàng hơn, dù tôi còn không thể leo lên một cái thang để sơn trần nhà mà không cảm thấy chóng mặt.”

“Thật sự là thế,” cô ta trông rất vui. Cô gái này đúng là một người chuyên giải quyết rắc rối. “Tôi khá chắc là người ta có trò bungee bóng ở thác Niagara và họ bắt đầu nhảy từ mặt đất nên cô không phải trèo lên thứ gì để làm việc đó. Chỗ đó không xa đây lắm. Như thế có được không?”

Tôi mà biết trò bungee bóng là cái gì, tôi sẽ gọi cho họ để đăng ký ngay. Cô gái này thật tuyệt.

“Có lẽ thế,” tôi tốc ký mấy chữ “Bungee bóng - thác Niagara” vào cuốn sổ. “Tôi sẽ rất vui mừng khi được gạch tất cả mọi thứ ra khỏi danh sách. Và chắc là tôi còn phải gặp ai đó để chữa chứng OCD của mình nữa.”

“Tôi rất thích viết danh sách. Có mục tiêu. Có giải pháp rõ ràng. Thật đấy, tôi hoàn toàn hiểu cô,” cô ta nói. “Nhưng bây giờ cô phải tìm cách áp dụng những điều cô đã học vào thực tế.”

Chẳng có ích gì nếu viết danh sách ra, gạch hết nó đi rồi quên sạch sành sanh về nó. Cô phải bắt đầu sống với nó hàng ngày kia.”

“Ừm, tôi không định đi xăm và đến vũ hội từ thiện hàng tuần đâu, nhưng, ừm, tôi nghĩ mình nên mở rộng hoạt động hơn một chút,” tôi tán thành. “Một tuần trước tôi vẫn là một cô tóc vàng đấy.”

“Không phải thế chứ? Cô sẽ ổn thôi,” cô ta vẫy tay để xua đi mối lo lắng của tôi. “Công việc tốt, bạn bè tốt, cực kỳ xinh xắn. Cô đã làm được mà.”

“Thế á?” Tôi cười to. “Nói với mẹ tôi thế nhé. Cô sống độc thân à?”

Jenny hít một hơi thật sâu, lắc cốc rượu rồi uống một hơi hết sạch.

“Tôi sống độc thân.”

“Tôi có thể hỏi tại sao không?”

Cô ta mỉm cười nhưng nụ cười đó không hiện lên trong đôi mắt. “Người tôi yêu không yêu tôi. Thực ra anh ta đã chuyển đến sống với người khác.”

“Cô có nghĩ rằng có ai đó tự chọn cuộc sống độc thân không?” Tôi gật đầu với cô phục vụ ra hiệu mang thêm rượu và bắn khoả không biết có cử chỉ quốc tế bằng tay nào để thể hiện là “mang cả chai ra đây” không.

“Có chứ, chắc chắn rồi,” cô ta đáp. “Nhưng giữa chọn nó và muốn nó lại là hai chuyện khác đấy. Tôi nghĩ có rất nhiều người nghĩ rằng ‘Này, tôi cần thêm thời gian’ nhưng tôi không tin chuyện họ đi ngủ một mình mỗi đêm với nụ cười trên mặt. Tôi thà sống độc thân còn hơn phải sống với một kẻ không phù hợp, nhưng tôi không nghĩ có ai đó muốn sống độc thân. Tôi không muốn sống độc thân.”

“Cô làm tôi nhớ đến một người bạn,” tôi nói trong khi nghĩ đến Em và Matthew.

“Cô cũng làm tôi nhớ đến một người bạn,” Jenny đáp. “Vậy thực sự cô muốn gì? Quay lại với người yêu cũ ư? Anh ta có phải là tình yêu cả đời của cô không?”

“Không,” tôi nói mà không cần suy nghĩ. “Không phải. Anh ta chỉ đã từng là người yêu thôi. Tôi quá bận bịu chú ý đến anh ta, tôi không để ý đến những chuyện khác đang xảy ra xung quanh mình. Đúng ra thì chuyện đó nên kết thúc lâu lắm rồi mới phải.” Nghe thấy mình tự nói ra những từ đó thật lạ. Bởi vì những lời đó quá đúng. Tại sao tôi lại không nhận ra sớm hơn nhỉ?

Jenny chống tay lên bàn và tựa đầu vào đó. Cô ta kéo ra một lọn tóc xoắn rồi lại thả về vị trí. “Với bọn mình như vậy là tốt nhất đấy. Vấn đề của tôi là lo lắng quá nhiều cho những việc không đâu, và tôi không nhận ra những gì mình đang có. Chỉ đến lúc anh ta tỉnh dậy, bỏ đi thì tôi mới nhớ anh ta. Thật chả ra làm sao.”

“Tôi ước mình có lời khuyên khôn ngoan nào đó cho cô,” tôi cầm ly rượu thứ ba.

“Tôi nghĩ ‘đừng sống ích kỷ’ luôn đúng trong hầu hết các trường hợp,” cô ta đáp. “Tôi chỉ không giỏi nghe theo lời khuyên của chính mình thôi.”

“Cô có biết bây giờ cô cần gì không?” Tôi hỏi.

“Có, tôi muốn ở bên anh ta, nhưng anh ta đi rồi. Tôi không thể làm gì được nữa.”

Tôi không thể hình dung được là có người nào lại không thích cô gái này. Cô ta thật ngọt ngào, cô ta thật xinh đẹp và cô ta thật thông minh. Người đàn ông này bị làm sao thế nhỉ?

“Tôi muốn nói là đừng bao giờ từ bỏ, nếu đó là điều cô muốn,” đó là một lời khuyên vớ vẩn nhưng là tất cả những gì tôi có. “Cứ nói với anh ta cảm nhận của cô.”

“Có lẽ thế,” Jenny chuyển ánh nhìn chăm chăm sang tôi. “Vậy còn cô muốn gì? Bây giờ cô đã biết tất cả những điều mới mẻ tuyệt vời ở mình chưa?”

“Tôi muốn được sống với người nào muốn ở bên tôi,” tôi thực sự không suy nghĩ gì trước khi nói. “Người nào đó muốn tôi được hạnh phúc. Người nào đó mong muốn điều tốt đẹp nhất cho tôi.”

Như Dan ư? Cái giọng trong đầu tôi hỏi.

“Vậy đó chỉ là một chàng trai siêu đáng yêu, người biết yêu cô, rất thú vị nhưng đáng tin cậy, hài hước nhưng phải phụ thuộc và sẽ ở bên cô bất kể có chuyện gì xảy ra ư?” Jenny gợi ý. “Phải. Mơ mộng thôi. Tôi cũng ước có người như thế thật.”

Anh ta có thật và đó là Dan, cái giọng bé tí phiền nhiễu trong đầu tôi nhắc lại.

Tôi xua đi và nâng cốc lên. “Như thế là đòi hỏi quá nhiều phải không?”

“Phải,” Jenny đáp, nhìn đồng hồ rồi nhấp rượu. “Gặp cô thật tuyệt nhưng tôi phải đi rồi. Tôi ở phòng 307, nếu cô đi đâu đó ngày mai thì cứ gọi tôi, OK? Tôi cảm thấy có nhiều việc phải làm ở đây đấy.”

“Rất cảm ơn buổi trị liệu của cô. Buổi tối vui vẻ nhé!” Tôi không thể không buồn một chút khi cô ta sắp phải đi.

“Buổi trị liệu khiến tôi vui mà,” cô ta đeo một chiếc túi thật đẹp và có vẻ đắt tiền lên vai, vươn người qua bàn và hôn lên cả hai má tôi. “Và thề có Chúa, mấy cô gái người Anh các cô cần nó lắm đấy.”

Đám đông quanh quầy bar rẽ ra như có phép lạ khi tôi nhìn theo mái tóc cô ta bằng bình đi ra lối cửa. Chà, chuyện này thật hấp dẫn. Nó còn hấp dẫn hơn bởi vì giờ đã là hơn hai tiếng kể từ lúc Matthew xuống quầy bar, và tôi quyết tâm để mặc cậu ấy ở đó. Giường đang vậy gọi rồi. Tôi tưởng tượng rằng đó cũng là điều xảy ra với Matthew, có lẽ bây giờ cậu ấy cũng đang ở trên một chiếc giường nào đó cũng nên.

“Thật không thể tin được là cậu sắp đi hẹn hò với mối tình đầu của mình thời đi học,” Emelie sung sướng nhai bánh ngọt trên giường mặc dù tôi đã cảnh báo rất nhiều lần rằng đừng có làm rơi vụn bánh xuống dưới ga. Tôi đang bận thử tất cả những bộ đồ mang theo. Chẳng có bộ nào thấy được cả. Rachel Tóc đỏ, vì một số lý do nào đó, đã không xuất hiện sáng nay, vậy nên tôi hồi hộp y như một thí sinh tham dự X Factor chỉ vì lời hứa với người cha của mình trước lúc lâm chung.

“Mọi chuyện sẽ tuyệt lắm đấy. Chắc chắn cậu sẽ cưới anh ta cho mà xem.”

“Lại còn tăng thêm áp lực cho tớ nữa,” tôi lăm bằm với cái gương sau cửa phòng. “Cái này thì sao? Được không?”

Tôi chọn một bộ váy mùa hè màu vàng nhạt có dây đeo và in họa tiết những con chim sẻ nhỏ màu trắng, chiếc váy chỉ dài đến đầu gối, kết hợp với giày tập ba lê màu trắng. Tôi phải tự làm những việc này mà không có sự hỗ trợ của phiên bản Rachel hết sức tự tin đâu cả.

Em gặt đầu và nuốt một mồm đầy bánh sừng bò.

“Được đấy,” cô ấy chuyển sang cắn miếng bánh xốp nướng. “Cậu sẽ cưới tình yêu thời thơ ấu của mình và tớ có lẽ sẽ cưới cậu em đang điếm của cậu. Cứ như trong phim ấy.”

“Đừng bao giờ đùa cợt về chuyện đó,” tôi túm đuôi tóc lên, thả cho chúng rơi quanh mặt rồi lại kéo chúng lên. Sao chẳng kiểu nào trông có vẻ được thế nhỉ? Sao việc này lại khó khăn thế nhỉ? “Cậu biết là đến cả kẻ thù lớn nhất của tớ, tớ cũng không nguyên rủa kiểu đấy mà.”

“Tớ có biết đâu,” Em đáp. “Tớ nghĩ cậu ta và Ana sẽ là một đôi được đấy. Nếu tớ không chen chân vào trước.”

“Emelie,” tôi rên rỉ. Cuộc nói chuyện này chẳng giúp tôi bình tĩnh và trở về trạng thái tuyệt vời nhất chút nào. “Nói thật đi. Cậu có thực sự thích Paul không hay chỉ là muốn chơi bời vậy thôi?”

Cô ấy xì mặt ra và chỉ còn tập trung một nửa vào chiếc bánh. “Tớ không biết,” cô ấy nhét một mẩu nữa vào mồm. “Tớ biết cậu nghĩ chuyện đó thật kinh tởm nhưng cậu có nghĩ rằng đã đến lúc tớ phải xúc tiến vụ người yêu không?”

“Phải, nhưng không phải với em trai tớ,” tôi giật lấy một mẫu bánh Danish từ khay đồ ăn sáng trước khi cô ấy kịp dọn sạch nó. “Không phải là do nó tởm lợm mà vì nó không tốt cho cậu.”

Tôi nghĩ lại những điều Jenny đã nói về “người phù hợp” ở quầy bar đêm hôm trước. Đó là cảm nhận của cô ấy về Paul ư? Tôi đã ngăn chặn hai người đó đến với nhau trong suốt bao nhiêu năm ư?

“Lạy Chúa Giê su, tớ yêu thành phố này quá,” cánh cửa mở tung về phía tôi khi Matthew lao vào, trên người vẫn mặc bộ quần áo từ lúc đi máy bay sáng hôm Chủ nhật. Và nếu tính thêm năm tiếng chênh lệch múi giờ thì đã là hơn hai mươi tư rồi. Nhìn qua là thấy cả bộ quần áo và khuôn mặt Matthew đều đã trải qua cả một đêm trên sàn. “Tớ gặp một người.”

“Cậu không cần nói,” tôi giơ tay lên và huơ huơ tìm sự ủng hộ.

“Trông cậu đáng yêu quá,” Matthew nói trong lúc cởi quần áo ra và đi vào bồn tắm. “Tớ đảm bảo đấy, cậu trông đáng yêu lắm.”

“Ừm, thế còn vụ khóa thân thì sao đây?” Em hét lên khi quần lót của cậu ấy rơi xuống sàn nhà. “Tớ đang ăn. Và tớ đã nghĩ cậu là kẻ đức hạnh nhất trên thế giới cơ đấy.”

“Tớ không muốn nhìn các cậu khóa thân không có nghĩa là cậu phải từ chối đặc ân này,” Matthew cúi chào đầy kiêu cách trước khi nhao vào bồn tắm. “Cậu chuẩn bị đi đâu thế?”

“Bữa ăn giữa buổi với Ethan,” tôi hít một hơi thật sâu nữa, thở ra rồi xách túi. “Ngoài trời có ấm không nhỉ?”

“Không rõ, tớ đã ra khỏi khách sạn đâu,” Matthew hét lên qua tiếng nước. “Tớ gặp một nghệ sĩ ở dưới lầu. Tên anh ta là Dallas, anh ta ở đây khi đến thành phố này.” Nói rồi cậu ấy xát xà phòng.

“Tớ đi đây,” tôi nhìn đồng hồ rồi nói, cổ phớt lờ cơn buồn nôn đang cồn lên trong bụng. Bồn chồn như thế là hơi quá đấy. “Nói thật xem nào, trông tớ ổn không?”

“Xinh cực kỳ luôn,” Emelie khẳng định. “Nếu tớ mà chưa gặp cậu từ hồi mười sáu tuổi thì tớ sẽ rất ấn tượng đấy.”

“Hồi mười sáu tuổi trông tớ như con điên ấy,” tôi lại túm tóc lên lần cuối trước khi ném túi xách lên vai và tìm chìa khóa phòng. “Niềng răng này, nhuộm tóc Sun-In này, xắn quần lên cả gần chục phân nữa. Không ổn tí nào.”

“Vây thì bây giờ cậu sắp thẳng rồi,” cô ấy ngồi lên giường và bật TV. “Anh ta đang trông chờ hình ảnh năm mười sáu tuổi đầy ngớ ngẩn của cậu. Bây giờ anh ta sẽ có cậu năm hai mươi tám tuổi đầy hấp dẫn.”

“Đúng vậy,” tôi thì thầm. “Chúc tớ may mắn đi.”

“May mắn nhé,” cô ấy nói và vẫy tay. “Nhắn tin cho tớ biết hai người đang làm gì nhé.”

Matthew vẽ một hình mặt cười lên làn hơi nước đọng mặt kính và vẫy tay. Sau đó vẽ một cái dương vật khổng lồ và một ngón tay cái giơ lên. Tôi cho đó là dấu hiệu đã đến lúc phải đi.

Cả trong sự đông đúc của quán cà phê, tôi vẫn nhận ra Ethan ngay lập tức. Áo phong màu sáng, quần tụt thể thao, mái tóc vàng và mũ chỏm, trông anh ấy thật nổi bật. Và vẫn đẹp trai như ngày xưa. Trong khi tôi dành cả mười năm qua để quan hệ tình dục trước hôn nhân và đánh phấn lên mông siêu mẫu, thì có vẻ Ethan đã dành cả thập kỷ để tập dượt. Anh ấy to lớn. Rất to lớn. Anh ấy nhìn vào mắt tôi, rồi chuyển sang mái tóc - tôi đột nhiên nhớ ra là nó đang có màu đỏ sáng chứ không còn là vàng sậm nữa, rồi giơ tay lên vẫy tôi. Và đột nhiên tôi nhớ ra mình đang dùng nước hoa Body Shop White Musk, nghe nhạc của Robbie Williams và ăn khoai tây sấy Chip Sticks.

“Rachel?” Ngay khi tôi tiến đến vùng có thể tóm được, anh ấy đưa đôi tay khổng lồ ra ôm chầm lấy tôi. Vây ra khoảng cách đã làm cho trái tim trở nên dịu dàng hơn. Ngày xưa, tôi khó có thể đưa bản nhạc cho anh ấy mà mặt mũi không tái nhợt. “Thật vui vì được gặp em.”

“Anh cũng thế,” tôi sợ quá đến mức không dám ngồi. Anh ấy thật đẹp trai. Mấy bức ảnh trên Facebook không thấm vào đâu, anh ấy mới đẹp trai làm sao. Thực sự, anh ấy trông thật gọn gàng, sáng sủa, vậy mà tôi đã nghĩ rằng anh ấy sẽ lấy một mẫu gỗ dưới bàn lên và bắt đầu kỳ cọ hay tưởng tượng con chó Labrador khổng lồ màu vàng đỏ sẽ nhảy lên và liếm mặt anh ấy. Nếu như tôi chưa kịp làm chuyện đó trước. Không hẳn là kiểu tôi ưa thích nhưng làm gì có chuyện ăn mày còn đòi xôi gấc. Nhất là khi sự lựa chọn chỉ có thể là Adonis[\[152\]](#) hoặc không gì cả.

“Trông em tuyệt quá,” Ethan với tay lấy cốc nước trước mặt mình. “Anh không nghĩ mình sẽ nhận ra em nếu đang đi trên đường đâu. Ngày xưa em như một cô nàng tomboy vậy. Cả mái tóc nữa chứ! Oa!”

Tôi đang ngồi trong một quán cà phê ở Toronto với Ethan Harrison. Chàng Ethan Harrison. Như kiểu “Rachel yêu Ethan mãi mãi IDST”[\[153\]](#) ấy. Ethan Harrison. Thở dài, bất tỉnh, ngã ụch xuống.

“Trông anh vẫn như xưa,” trừ cơ bắp nở nang, không niềng răng và cao hơn đến ba mươi phân rồi. Thật khó mà nhìn thẳng được vào đôi mắt xanh của anh ấy, và tôi cứ dán ánh nhìn ngượng ngùng nơi chiếc cổ áo phong mở rộng. “Tuy nhiên giọng anh hơi khác một chút.”

“Ừ, anh cho là mình đã nhiễm ngữ điệu ở đây,” anh ấy cười. “Bố anh là người Canada nên ngày xưa lúc nào anh cũng nói giọng mũi. Sau khi nhà anh sang đây, nó cứ thế mà đến thôi.”

“Bạn thân của em cũng đến từ Montreal, em đã quen với chuyện đó rồi,” tôi gọi một cốc cà phê và ngược mắt lên chiếc cảm đối diện. Được, quái hàm vương vẩn và cân đối. Mái tóc vàng nhạt đã bắt đầu quăn lên quanh tai và trong khi tóc ở đằng trước ngắn hơn rất nhiều so với ngày xưa, trái tim tôi run rẩy lên trước ý nghĩ vươn tay lên để vén nó ra khỏi mắt anh ấy. Nếu như tôi đang không ngồi lên tay. Ở một quán cà phê ở Canada. Đối diện với Ethan Harrison. Rachel Tóc đỏ đâu rồi không biết? Rachel mười sáu tuổi không đủ sức để đối mặt với chuyện này đâu.

“Lạ nhỉ,” Ethan gãi đầu và bóp tay anh ấy căng lên bên trong gấu tay áo phong. Đôi tay anh ấy còn to hơn cả tay Dan. Không phải là tôi đang nghĩ đến Dan đâu. Lạy Chúa, sao tôi lại nghĩ đến chuyện đó cơ chứ? “Nếu như cách đây mười năm em nói với anh rằng lúc này em và anh đang ngồi ở đây, anh sẽ không bao giờ tin đâu.”

“Đúng thế,” tôi đồng ý, cố gắng đẩy tất cả những suy nghĩ về London ra khỏi tâm trí. “Và nếu tuần trước anh nói với em là em sẽ ngồi đây, em cũng không tin anh đâu.”

“Việc gấp hả em?” Anh ấy hỏi. “Ở Vancouver ấy?”

Tôi nhìn anh ấy chằm chằm mất một giây. “Phải. Vancouver. Việc. Gấp,” tôi gật đầu. “Đó là một buổi chụp hình, cho một tạp chí.”

“Và em là chuyên gia trang điểm à?” Giọng Ethan có vẻ ngạc nhiên nhưng anh ấy vẫn mỉm cười. “Chuyện đó thật lạ. Anh không nhớ là em thuộc kiểu con gái như thế.”

“Kiểu con gái nào cơ?” Tôi luôn luôn tò mò muốn biết người khác nghĩ gì về tôi. Trừ Dan ra. Tôi không còn muốn nghe suy nghĩ của Dan một lần nào nữa. Bởi vì tôi chẳng nghĩ gì đến anh ta hết. Grừ.

“Ồ, anh không có ý gì xấu đâu,” má anh ấy đỏ lựng lên thật đáng yêu. À. “Kiểu như, có một nhóm các cô gái thường xuyên trang điểm rất đậm khi đến trường. Hội Những Cô Nàng Tô Sơn Bóng ấy. Đó là tên anh gọi mấy cô gái đó.”

“Hội Những Cô Nàng Tô Sơn Bóng ư?” Tôi cười to vì biết đích xác anh ấy đang nói đến ai. Ngày xưa tôi đã ghen tức điên cuồng với mấy người đó mà. “Thật là khủng khiếp.”

“Em biết đấy, Louise, Claire và những người khác nữa, họ kiểu như, lúc nào cũng tô son bóng ấy,” anh ấy nhăn mặt khi một nam bồi bàn đội mũ đen mang cà phê đến. Kinh nghiệm của chuyên gia nói rằng đó là một người mẫu nam. Kinh nghiệm của việc gọi một người mẫu nam phục vụ nói rằng chắc chắn anh ta sẽ mang nhầm đồ uống cho chúng ta. “Anh nhớ mình đã từng nghĩ rằng họ thoa keo lên miệng cơ. Ai lại muốn trang điểm như thế nhỉ?”

“Phải, em cũng không thích mấy thứ đó lắm,” tôi mím đôi môi tô son bóng của mình lại và mong màu bóng Biến Mất. “Dù sao thì em cũng thích công việc đó. Em đã gặp rất nhiều người thú vị.”

“Thật ư?”

“Không,” tôi đáp ngay lập tức. “Gần đây thì tất cả mọi người đều rất kinh khủng. Kinh khủng lắm ấy.”

“Lúc nào em cũng thật vui nhộn,” Ethan đặt một bàn tay lên tay tôi. Tôi cố không vuốt ve bàn tay đó. “Thật vui vì được gặp em. Anh phải nói rằng lúc này anh rất yêu mạng Internet. Chuyện này bù đắp lại cho tất cả những cuộc hẹn hò kinh khủng trên mạng mà anh đã phải trải qua.”

“Anh là fan bự của Match.com[\[154\]](#) à?” Tôi cố tỏ ra bình thường nhưng nói thật, tôi rất tò mò muốn biết. Chắc có chuyện gì đó nhầm lẫn khủng khiếp về anh ấy mà tôi không biết. Một kẻ ủng hộ Đức quốc xã ư? Một tên nghiện trò chơi điện tử ư? Một kẻ chuyên đá chó ư? Chắc chắn là anh ấy hoặc tất cả phụ nữ ở Canada có vấn đề. Và tôi lại đang chuẩn bị cầu hôn anh ấy bằng một chiếc nhẫn bằng hành[\[155\]](#) cơ chứ.

“Không phải thế,” anh ấy bỏ tay tôi ra. Trái tim tôi tan vỡ thành trăm ngàn mảnh. Và có khi tôi còn bị chứng độc thoại nội tâm nữa. “Anh chưa bao giờ độc thân lâu đến thế. Anh và người yêu cũ chia tay hồi đầu năm nay và anh gần như dành cả mùa hè hờn dỗi. Bây giờ là lúc quay trở lại trường học rồi. Anh bận quá đến mức không có thời gian hẹn hò cho tử tế nữa. Ở đây việc đó khó khăn lắm.”

Nhưng anh lại có đủ thời gian dành cho mối quan hệ xa xôi với người yêu thời thơ bé của mình, tôi nghĩ. Không biết thứ Bảy tới anh ấy sẽ làm gì nhỉ? Có lẽ mình nên mạnh dạn hơn một chút.

“Thế còn em thì sao?” Anh ấy nhìn tôi. “Có nhiều hoạt động trên mạng không?”

“Ha,” tôi khịt mũi. Thật quyến rũ. “Không nhiều lắm. Em sống độc thân chưa được bao lâu mà.”

Khi tôi tổng kết lại sự việc, sau vài chén với người bạn thân mới ở quầy bar đêm hôm trước, thì mới được gần hai tháng trong vòng mười hai năm. Tôi bắt đầu đi chơi với bạn trai

đầu tiên vào tháng Mười năm tôi mười hai tuổi, còn tôi và Simon mới chia tay nhau có tám ngày. Ai chẳng biết tôi cần sự giúp đỡ.

“Nơi này khá hay,” anh ấy chỉ tay quanh quán cà phê sau khi chúng tôi đã gọi đồ ăn sáng. Tôi gọi sandwich, y như quảng cáo trong thực đơn. Ethan cố gắng yêu cầu họ thay đổi một số thành phần trong món thịt rán, trứng và rau, sau đó nhận được sự bối rối liên tục từ phía người bồi bàn nóng bỏng. Với vai trò là một bồi bàn, anh ta trông chẳng khác nào một người mẫu. Một ngày nào đó, tôi mong được làm chuyên gia trang điểm cho chiến dịch quảng cáo đồ lót hiệu Armani của anh ta. “Mấy đứa bạn anh đôi khi đi bar nhưng anh chưa bao giờ đến đó.”

“Phải, em nghe nói đó là một nơi khá hấp dẫn,” tôi đồng tình. Tôi đã quyết tâm giữ kín sự thật là tôi ở The Drake chỉ vì người bạn đồng tính thân nhất của tôi luôn muốn được đến đó để tìm trai. Tại sao lại phải lộ bí mật nhỉ?

“Vậy kế hoạch của em ở Toronto là gì?” Ethan vươn qua bàn để nắm tay tôi lần nữa. Tôi suýt nữa thì đã vuốt ve nó. “Em ở đây hôm nay và ngày mai đúng không?”

“Phải. Hai ngày, sau đó em đi Vancouver,” tôi có khiêu nói dối đấy chứ? Tôi tưởng tượng rằng điều đó sẽ rất có ích nếu tôi cần phải giải thích cho sự biến mất bí ẩn của Simon. “Em vẫn chưa có kế hoạch gì khi ở đây cả. Em đã gặp nhà thiết kế tối qua rồi.”

Đó không hẳn là một lời nói dối mắc lỗi ngữ pháp. Về lý thuyết là như vậy. Jenny đúng là một nhà thiết kế mà.

“Vậy em có muốn anh đưa em đi loanh quanh không?” Anh ấy tặng cho tôi thêm một nụ cười tỏa sáng nữa và tôi cảm thấy từ đầu đến chân mình đỏ như gấc. “Anh không giỏi làm hướng dẫn viên du lịch cho lắm nhưng anh đảm bảo về mặt cảnh quan.”

Tôi rất hài lòng với cảnh tượng trước mắt, và việc tỏ ra sẵn lòng không có gì là không tốt.

“Nghe tuyệt quá,” tôi khẳng định. “Em rất sẵn lòng.”

Chẳng mấy chốc tôi đã yêu Toronto. Giữa anh chàng hướng dẫn viên quyến rũ của tôi và những người bạn cực kỳ thân thiện, chưa kể nước sirô lấy từ cây chi phong xuất hiện ở khắp nơi trong các cửa hàng bán thực phẩm, tôi không thể không yêu nơi này.

Sau bữa sáng, chúng tôi rời khách sạn và rẽ trái, Ethan chỉ cho tôi những triển lãm nghệ thuật nho nhỏ, những cửa hàng bán rượu nho và mỗi con chó đi ngang qua. Mọi thứ diễn ra

đáng yêu chết đi được. Mặc dù khu này đã du nhập quan điểm của người New York nhưng tất cả các công trình xây dựng đều cổ kính đầy nghệ thuật, các tòa nhà vẫn sơn những hình vẽ cổ động chính trị và các cửa hàng đều có những chàng trai gầy gơ xương mặc áo choàng len và quần bò bó chặt. Tất cả họ đều giữ lại tính thân thiện cố hữu của mình. Tôi không nhớ mình đã nói “xin chào” bao nhiêu lần với nhiều người lạ đến thế nữa. Và với tư cách là một cô nàng nhuộm tóc người London, tôi không biết mình cảm thấy thế nào về chuyện đó, cho đến khi uống cốc cà phê vị sirô chi phong thứ hai, tôi mới cảm thấy mọi việc đang thật tuyệt.

Và khi đã gạch hết mọi địa điểm trong danh sách tham quan của Ethan (thật buồn là bản danh sách đó không được viết ra), chúng tôi đến thăm tháp CN, Quảng trường Danh Vọng Hockey, đi bộ trên lối đi lát ván, cân nhắc việc đi vào bảo tàng Hoàng Gia Ontario và cuối cùng là lên cửa hàng trên tầng cao nhất của khách sạn Thompson - nơi tôi có thể nhìn toàn cảnh Toronto nằm bên dưới chân mình. Tôi đã định xem ngôi sao có hình Bryan Adams^[156] trên Đại lộ Danh Vọng Canada nhưng tôi đánh giá rất cao niềm say mê di sản văn hóa của Ethan. Tôi cũng mệt lử nên rất muốn được ngồi xuống một chút. Em và Matthew đều nhắn tin nói rằng cả ngày họ ngồi trên mái khách sạn, từ từ uống và ăn mọi thứ có trong thực đơn. Mặc dù sự thật là tôi đã cố một ngày cực kỳ, cực kỳ thú vị nhưng tôi vẫn không thể không ghen tị với họ.

Ethan là một chủ nhà tuyệt vời. Anh ấy mở cửa, kéo ghế cho tôi và không để cho tôi phải trả một đồng nào. Mọi từ ngữ phát ra từ miệng anh ấy đều hoặc rất hài hước, hoặc rất ngọt ngào và luôn luôn thú vị. Anh ấy hiểu biết, anh ấy thông minh, tôi phát hiện ra anh ấy yêu nghề giáo viên của mình, dành rất nhiều thời gian đọc và nghiên cứu các bài giáo án trong lúc đi bộ cùng Sadie, chú chó lông vàng của anh ấy và mọi suy nghĩ trong đầu đều hiển hiện trên khuôn mặt thành thực của anh ấy. Không hề có sự giả vờ, không hề có trò suy đoán. Tôi đặt ra câu hỏi nào, anh ấy trả lời câu hỏi đó. Ethan Harrison, thực tế, là một người đàn ông hoàn hảo.

Chúng tôi ngồi bên nhau bên một chiếc bàn cao. Tôi nhìn trộm người hẹn hò cùng tôi, mặt trời đang lặn trên bầu trời phía sau anh, chiếu sáng mái tóc anh và tỏa bóng xuống khuôn mặt điển trai của anh. Tại sao tôi lại không cảm thấy gì thế nhỉ? Sau khi đã trải qua cảm giác thú vị và cơn đau tim nhức nhối lúc đầu, có chuyện gì đó rất lạ đã xảy ra. Chẳng có gì cả. Tôi thích Ethan nhưng tôi không có *cảm tình* với anh ấy. Càng cố gắng, tôi càng chẳng cảm thấy gì hết.

“Có đúng là em đã khởi động chuông báo cháy ở The Savoy không?” Anh ấy hỏi, trước mặt là ăn một đĩa khổng lồ toàn khoai tây chiên và nước thịt phủ trên đồ ăn cho trẻ em. Đó không phải là đồ ăn hấp dẫn nhất mà ai đó từng đặt trước mặt tôi nhưng anh ấy đảm bảo với tôi rằng *poutine* là món rất ngon. Tôi không hiểu làm thế nào mà đầu bếp lại có thể cho sirô chi phong vào món đó được và vì thế, tôi không thích tí nào.

“Phải,” tôi xác nhận. “Trừ khi cảnh sát thủ đô tình cờ hỏi. Đó là một tai nạn và em chẳng bị làm sao cả.”

Tôi đã không nhắc đến bản danh sách lúc liên lạc với anh ấy, nhưng bây giờ chúng tôi đã

ngồi ở một nơi, chúng tôi đã sắp hết chủ đề nói chuyện. Nhanh quá. Tôi không thích khúc côn cầu trên băng, anh ấy cũng không còn thích bóng đá nữa. Anh ấy thích đi bộ. Sống sót sau những hoạt động ngoài trời mà không có cái mở nút chai là một trong những nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của tôi. Ethan không xem TV. Không. Xem. TV. Tôi còn lựa chọn nào nữa đây?

“Em mất trí rồi,” Ethan mỉm cười với tôi bằng đôi mắt nheo lại. “Anh biết em rất tuyệt nhưng bây giờ anh thấy em điên thật sự.”

“Không phải đâu,” tôi xoa hình xăm ở cổ tay phải. Nó sắp mìn hoàn toàn rồi. “Bình thường thôi anh. Theo một số người, em rất tẻ nhạt là đằng khác đấy.”

“Anh không tin đâu,” anh ấy nói. “Ai mà nghĩ là em tẻ nhạt được cơ chứ?”

Tôi tì khuỷu tay lên bàn và lấy tay che đi nụ cười mỉm. Tôi mới nhấp có vài ngụm rượu mà đầu tôi đã bắt đầu quay cuồng rồi. Mỗi hiểm họa đến từ jetlag^[157] và cocktail. Jetlag và cocktail. Thật hay khi trộn mọi thứ của ngày Chủ nhật bình thường lại.

Mày biết vấn đề ở đây là gì, Rachel Tóc đỏ thì thầm, không biết hiện từ đâu ra. Mày biết đích xác vấn đề ở đây là gì.

Thật vui khi cô ta xuất hiện vào cuối cái ngày khủng khiếp này. Đây có lẽ là ví dụ duy nhất cho câu “Thà muộn còn hơn không bao giờ”.

“Thật mà, em là fan bụi của cuộc sống yên tĩnh,” tôi chọn cách phớt lờ phiên bản kỳ quặc của mình nhưng thậm chí ngay cả khi tôi nói ra những từ này, tôi biết chúng không còn đúng nữa. “Em không cần phải ra ngoài và đắm vào mặt siêu mẫu vào mỗi thứ Tư.”

OK, phần đó thì đúng, nhưng tôi cũng không muốn dành tối thứ Năm để làm món mỳ Ý Bolognese cho người đàn ông không xứng đáng được ăn nó. Tôi thà làm cho mình tôi ăn còn hơn. Có thể là cho cả Emelie. Tôi sẽ không bao giờ nấu ăn cho Matthew nữa. Biểu hiện trên mặt Ethan cho thấy anh ấy vẫn còn bận rộn với đoạn “đắm vào mặt siêu mẫu”.

Tôi cầm một miếng khoai tây chiên trông có vẻ không dính nước thịt và pho mát lên. “Đó là Emelie mà.” Tôi cắn miếng khoai tây. Rồi bỏ nó xuống. Eo ời. “Em chỉ bật chuông báo cháy thôi.”

“Không tin được là em lại thay đổi nhiều đến thế,” Ethan bắt đầu ăn món *poutine* rất thoải mái. “Em biết em rất tuyệt vời, đúng không?”

Mày rất tuyệt vời, Rachel Tóc đỏ ngáp trong đầu tôi. Còn anh ta thì vô cùng nhạt nhẽo.

Rachel Tóc đỏ hơi ích kỷ. Nhưng lại đúng một cách đáng lo ngại.

“Thật sự là không tuyệt vời lắm. Chúng ta nên gặp nhau cách đây một tháng mới phải,” tôi nhướn mày. “Hồi đó mọi chuyện rất khác.”

Nhưng tất nhiên là chúng tôi không thể gặp nhau cách đây một tháng được bởi vì nếu không có bản danh sách, tôi sẽ không bao giờ tìm anh ấy. Matthew sẽ không bao giờ nhắn tin cho anh ấy. Tôi sẽ không bao giờ ngồi trong một quầy bar ở Toronto. Tôi cũng sẽ không bao giờ xem *Match of the Day*^[158] với nửa chiếc pizza Domino’s Tunion và một chai vang trắng làm tôi bị chứng khó tiêu.

“VẬY, Rachel Summers, chuyên gia trang điểm quốc tế tầm cỡ,” Ethan giơ một chiếc micro tưởng tượng về phía tôi. “Trong năm năm nữa cô nghĩ mình sẽ ở đâu?”

“Lại một câu hỏi sẽ nhận được một câu trả lời khác cách đây một tháng,” tôi đáp, bắn khoả không biết bây giờ câu trả lời là gì. “Câu hỏi khó quá, ngài Harrison ạ.”

“Khó thế nào?”

“Cách đây một tháng, tôi sẽ hoảng lên vì ý nghĩ năm năm tới tôi sẽ già đến thế nào. Ba mươi ba đấy. Thật đáng sợ,” tôi nhắm mắt và nuốt. “Và chắc chắn tôi sẽ nói rằng tôi sẽ kết hôn và sinh em bé. Có lẽ là hai đứa. Có lẽ là vậy.”

Ethan mỉm cười hạnh phúc. “Nghe giống câu trả lời của anh.”

“Em không chắc bây giờ câu trả lời đó còn là của em nữa,” tôi xoa hình xăm và vén tóc ra sau tai làm cho nó lại rơi trở lại mặt tôi. “Ba mươi ba tuổi không khủng khiếp bằng việc có con ngay bây giờ.”

“VẬY em muốn gì nào?” Anh ấy hỏi.

Tôi cười to và mỉm cười trước câu trả lời của mình. “Em không biết. Em thực sự không biết. Em chỉ biết mình không muốn gì thôi.”

“Em có nghĩ là mình sẽ ở London không?” Ethan hỏi khi tôi xoay ghế để ngắm mặt trời lặn trên thành phố. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng cảnh đó ở đây lại đẹp đến vậy. Thực ra, giống như nhiều thứ khác, chưa bao giờ tôi lại nghĩ Canada như thế. Tôi rất vui vì Matthew đã bắt tôi đến đây. Tôi chẳng khác nào ếch ngồi đáy giếng cả. Hoặc chẳng khác nào một sinh vật tự mãn cả. Ánh sáng của tòa tháp CN bắt đầu nổi bật lên trên nền trời màu trắng bột và hồ Ontario lấp lánh từ đằng xa. “Anh nghe nói Toronto đang thiếu chuyên gia trang điểm trầm trọng.”

“Thật thế à?”

Nhật quá, Tóc đỏ than vãn, anh ta thật nhạt nhẽo và chán nản. Chúng ta kết thúc được chưa?

“Thật.”

Đó là thời điểm tuyệt vời nhất cho một nụ hôn. Ngồi đó vai kề vai, đầu gối chạm nhau dưới gầm bàn, cùng uống với nhau trong một ngày tuyệt vời sau bao nhiêu năm xa cách. Nhưng giờ, sự xao xuyến của tôi đã biến đi đâu mất.

“Có lẽ em sẽ không nhận ra là em nhớ London đến nào trừ khi em rời đi,” Ethan phá vỡ sự căng thẳng và quay đi. “Anh nghĩ đó là vấn đề với các thành phố, em quen với tất cả mọi thứ chúng mang đến cho em, vậy nên em sẽ không nghĩ gì về chúng cho đến khi chúng mất đi. Anh sống ở New York một mùa hè sau khi học xong đại học nên khi quay trở lại Toronto, anh cũng nhất thời chưa quen, mọi thứ ở đây thật chậm chạp, cứ như phải mất cả thế kỷ mới làm xong một việc gì đó vậy. Nhưng bây giờ anh sẽ không đi đâu nữa, anh chỉ muốn đi làm, về nhà, đi dạo với con chó và thư giãn.”

“Nghe hay đấy,” tôi nói. Rachel cách đây một tuần chắc chắn sẽ nghĩ rằng điều đó thật hạnh phúc. Rachel Tóc đỏ đang đưa ngón tay lên cổ họng. Và ở đâu đó trung gian, Rachel thật biết rằng đây không phải là cuộc sống dành cho cô ấy. Và thế là, giấc mơ thời niên thiếu đẹp để lãng mạn của cô ấy cứ thế ra đi.

Ethan đưa tay xoa mặt và tựa trán vào nắm tay. “Anh thậm chí còn không thể bản khoăn xem cuộc đời anh tệ nhạt như thế nào với em. Anh không nói là anh chỉ ngồi ở nhà và chờ đến giờ đi ngủ mỗi ngày. Ý anh rằng đây là một thành phố tuyệt vời nếu như em không muốn thường xuyên phải tức giận. Đây là một nơi rất tuyệt.”

“Nó đẹp thật,” tôi sờ chiếc túi trên bộ váy mùa hè của mình, không biết phải nói gì nữa. “Và anh còn nuôi cả động vật nữa.”

Ethan mỉm cười. Tôi không biết tâm thần mình không ổn định từ lúc nào nữa.

“Phải,” anh ấy vươn người về phía tôi và gỡ tóc sau tai tôi ra.

“Hải ly này,” tôi giơ nó lên cho anh ấy xem. “Và, đó có phải là một chú nai không? Hay thế.”

“Anh cho là mình chưa bao giờ nghĩ về chuyện đó,” nụ cười của Ethan hơi ngượng ngịu một chút mặc dù hàm răng sau khi niềng của anh ấy thật hoàn hảo. Tại sao tôi lại không cảm nhận được gì thế này? Đúng là tôi bị làm sao rồi. “Anh cho là anh chưa bao giờ nghĩ về rất nhiều chuyện.”

Lời nói của trẻ con bao giờ cũng chân thật, Rachel Tóc đỏ nhận xét trong khi kiểm tra móng trên bàn tay trái của mình.

“Anh đang nghĩ đến một chuyện,” Ethan nghiêng người chuẩn bị tấn công.

Môi anh ấy chạm vào môi tôi một thoáng. Đó thậm chí không hẳn là một nụ hôn, chỉ là phớt qua rất nhẹ thôi, và ngay khi tôi cảm nhận được đôi môi anh ấy, thì chúng đã đi mất. Nụ hôn đó rất nhẹ nhàng, ngọt ngào và là nụ hôn đầu hoàn hảo.

Nhưng đó không phải là Dan.

“Anh đã bị Rachel Summers chinh phục rồi,” Ethan đỏ mặt, anh ấy đặt tay lên tay tôi và nhẹ nhàng bóp nó.

“Anh chỉ mất có mười hai năm thôi mà,” tôi nói nhỏ, cố mỉm cười. Tôi bị làm sao thế không biết? Tại sao tôi lại nghĩ đến Dan cơ chứ? Tôi cố tưởng tượng xem mình sẽ thấy thế nào nếu chúng tôi đang ở đằng sau phòng tập thể thao, mùi Lynx Java[159] của Ethan hòa với hương Impulse Vanilla Kisses[160] của tôi, chứ không phải ở tầng cao nhất của một khách sạn sang trọng.

“Vậy bây giờ em muốn làm gì nào?” Anh ấy hỏi. “Có lẽ chúng ta nên xem phim chẳng? Hay ăn tối? Em không thực sự thích món *poutine* lắm, đúng không nào?”

“Em rất xin lỗi nhưng em hơi mệt,” tôi ngáp mình họa. “Em chỉ muốn lên giường thôi.”

“Lên giường ư?” Nếu Ethan lại mất thêm thời gian đỏ mặt nữa, anh ấy sẽ chẳng có ích gì khi ở trên giường hết. Mỗi lít máu trong người anh ấy đều làm cho má anh ấy đỏ lựng lên.

“Giường của em ấy,” tôi vội vàng giải thích. Oa, một cách nói mở đủ khiến người ta hiểu sai đi cả dặm. “Em muốn lên giường của em và ngủ. Jetlag mà.”

Ngay khi những từ đó phát ra khỏi miệng tôi, cả cơ thể tôi như muốn rũ ra. Bầu trời trên đầu chúng tôi đã chuyển từ màu xanh lơ sang màu tím sậm, khả năng giữ cho mắt mở của tôi cũng bắt đầu giảm đi và tất cả những gì tôi cần là chiếc giường của mình. Tôi cần được nghỉ ngơi. Khi nào đầu óc tôi đủ tỉnh táo thì tôi mới có thể hiểu được vấn đề của chuyện này là gì. Hoặc chí ít là vấn đề của tôi là gì.

Rachel Tóc đỏ đã đứng bên cạnh cầu thang và đập nhẹ vào đồng hồ. Hình như cô ta muốn biết đích xác chuyện gì đang diễn ra. Giá mà cô ta cứ để tôi tự làm việc đó.

“Ồ, chắc em bị jetlag nặng lắm,” anh ấy có vẻ hơi thất vọng nhưng vẫn tỏ ra lịch thiệp và bóp chặt tay tôi. “Hôm nay anh vui lắm. Thật tuyệt khi được gặp lại em.”

“Chắc chắn rồi,” hôm nay vui thật. Đó không phải là cơn lốc lãng mạn mà tôi đã tưởng tượng ra. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã đưa em đi chơi.”

“Về khách sạn của em nào,” anh ấy đặt mấy tờ tiền lên quầy bar và mỉm cười chúc cô phục vụ một buổi tối tốt lành. Những lúm đồng tiền mà năm mười một tuổi tôi đã muốn bẹo đến điên cuồng bỗng nhiên trở lại. Tôi thực sự ước rằng mình có thể xác định rõ mình bị vấn đề gì. Chắc chắn không phải chỉ là anh ấy không xem TV chứ?

“Cảm ơn anh,” tôi nhảy từ trên ghế quầy bar xuống và để anh ấy đan ngón tay vào tay tôi, mong rằng mình sẽ cảm thấy được vị mềm mại và ấm áp trong lòng. Nhưng tất cả những gì tôi cảm nhận được là vị thức ăn đang quay cuồng trong bụng. Đúng là hương vị đôi khi không tạo nên những chuyện tình siêu lãng mạn.

“Đến nơi rồi,” xe của Ethan đỗ bên ngoài biển hiệu nhỏ đen bóng của The Drake.

Tôi cởi dây an toàn và tặng cho anh ấy nụ cười buồn ngủ đẹp nhất của mình. Ít ra tôi cũng hy vọng đó là nụ cười buồn ngủ đẹp chứ không phải lác mắt. “Cảm ơn anh nhiều lắm, hôm nay thật vui.”

“Đúng vậy,” anh ấy tắt máy và vòng tay quanh vô lăng. Ừm, đó là một khuôn mặt rất nghiêm túc. “Anh biết là thứ Tư em phải đi nhưng ngày mai em có kế hoạch gì chưa?”

“Em chưa biết,” tôi nói dối. “Em nhắn tin cho anh sau được không?”

“Tất nhiên rồi,” anh ấy xoay ghế cho đến khi đối diện tôi. “Anh rất thích đi chơi. Hôm nay thật tuyệt.”

“Phải,” tôi xoay nhanh người, đặt một tay lên cánh cửa, vươn lên hôn vào má anh ấy rồi lẩn nhanh ra cửa. “Ngủ ngon, Ethan.”

Tôi đóng sầm cửa lại và vào khách sạn an toàn trước khi nghe thấy tiếng động cơ xe anh ấy.

“Chào cô Summers,” nhân viên lễ tân vẫy tay với tôi. “Buổi tối tốt lành chứ?”

“Sao cơ?” Tôi hỏi. Cô ta có vẻ tin chắc vào điều đó y như tôi vậy. Em đã nhắn tin cho tôi nói rằng cô ấy và Matthew đang ở quầy bar, bảo tôi về thì qua đó với họ. Nhưng tôi vẫn lên thang cầu thang. Sẽ thật thoải mái nếu tắm mà không có khán giả ngồi xem.

“Chúc cô ngủ ngon,” cô ta gọi với theo.

“Cảm ơn cô,” tôi phàn nàn trong lúc nhấc từng bước chân lên một.

Tôi bò lên giường, vẫn mặc bộ váy mùa hè và chui vào chăn. Chẳng còn thời gian đâu mà tắm nữa. Mặt tôi có bị rám nắng một chút cũng chả sao. Tôi có thức dậy với đôi mắt như gấu trúc cũng chẳng sao. Tại sao không ai nghĩ ra rằng jetlag và làm mấy việc nhảm nhí căng thẳng với trai là liều thuốc chữa chứng OCD cho tôi nhỉ? Cuộn người nằm sấp trong chiếc chăn lông vịt, tôi còn chẳng có sức đâu mà tắt đèn đi nữa. Thôi kệ, lát nữa Emelie chắc chắn sẽ lật tôi lại thôi mà. Cả người tôi nặng như chì, và tôi chìm vào giấc ngủ sâu lúc nào không biết.

Khi tôi mở mắt ra thì đã là ban ngày.

“Chào buổi sáng,” Matthew đang nằm ườn trên chiếc ghế dài đọc một tờ báo tiếng Pháp. Matthew không nói tiếng Pháp. “Tối qua lúc bọn tớ về cậu ngủ say như chết.”

“Tớ mệt quá,” tôi nói nhỏ để không đánh thức Emelie. “Hôm qua bọn tớ đi bộ cả ngày. Mấy giờ rồi?”

“Tầm mười giờ chẳng?” Matthew đáp. “Tớ còn tưởng cậu không bao giờ thức dậy nữa cơ. Đập cho người đẹp đang ngủ một cái đi, tớ gọi xe lúc mười một giờ ba mươi rồi. Và tớ phải ăn trước khi cái dạ dày của tớ bắt đầu tự tiêu hóa nó.”

“Xe á?” Thức dậy đúng là một cuộc đấu tranh tàn khốc. Tứ chi của tôi cứ như bị cắt ra và thay thế bằng xúc xích vậy. Chẳng thấy bộ phận nào hoạt động hết.

“Em đã nói cho tớ nghe vụ bungee bóng ở thác Niagara rồi,” cậu ấy đứng lên và nhắc tôi ra khỏi giường. “Vậy nên tớ đã cân nhắc chuyện đó. Bọn mình đi thôi.”

“Bọn mình á?” Tôi nhìn xuống chiếc váy nhàu nhĩ của mình rồi nhìn lên vẻ mặt cương quyết của Matthew. “Tớ mặc nguyên váy để ngủ mà.” Tôi giải thích.

“Tớ thấy rồi,” cậu ấy nhắc vai tôi lên và điệu tôi ra bồn tắm. “Hẹn hò vui chứ?”

“Cứ như kiểu nói chuyện trong xe ấy,” tôi kéo khóa váy và quấn tạm khăn tắm để tránh

làm bỏng vồng mọng của Matthew bằng bộ ngực của mình.

“Tệ thế cơ à?” Cậu ấy vẩy nước, rồi đưa tay kiểm tra nhiệt độ. “Cậu ổn chứ?”

Tôi nhấc chai dầu gội dành cho tóc nhuộm lên, sẵn sàng mang cảm giác trở lại cho mái tóc của mình.

“Cứ cho là tớ đã chọn được ngày đẹp để nhảy khỏi nóc một tòa nhà cao tầng đi.”

“Đi chơi nààào!” Emelie hét lên, ném một túi đầy đồ ăn lên ghế hậu rồi phân phát hai cốc Starbucks to bự cho tôi và Matthew đang ngồi ở ghế trên. Cậu ấy đóng vai lái xe còn tôi đóng vai người định vị nên Emelie phải chịu trách nhiệm cho trò giải trí, mặc dù theo như tôi biết, vai trò của tôi chủ yếu là cầm chiếc iPhone để Matthew có thể nhìn được ứng dụng Tom Tom^[161] và Emelie thì nằm ườn ra ghế sau ăn khoai tây sấy. Sao tôi lại phải làm cái việc nhặt nhẽ này cơ chứ?

Trong khi Matthew đang cố hết sức để khởi động chiếc Mini Cooper thì điện thoại tôi nhấp nháy hiện số di động.

“Có lẽ là Ethan,” tôi nói, mở cửa xe và nhảy lên vỉa hè. “Chờ tớ tí nhé.”

“Cậu có một phút thôi đấy,” Em hét lên qua cửa sổ.

“Đi chơi nààào!!!”

“A lô?” Thực sự là chẳng có lý do nào hợp lý để tránh mặt anh ấy cả, trừ việc tôi đã lên kế hoạch nhảy từ trên cao xuống với một sợi dây co giãn buộc vào cổ chân. Có phải là anh ấy sắp cầu hôn đâu. Có lẽ vậy. Anh ấy đã kể rất nhiều chuyện kinh khủng về con của mấy người bạn anh ấy. Nếu có đám cưới xảy ra thì chú rể là anh ấy. Cách đây một tuần.

“Ừm, anh đã đọc thư của em rồi.”

Simon còn không bao giờ thềm a lô nữa. Đó là một trong những thói quen khó chịu của anh ta. Cũng như việc cắt móng chân trong phòng khách, ăn sandwich Marmite trước khi đi ngủ và để tay xuôi theo ly quần khi xem “Trận đấu của ngày”, thực ra là trong suốt quá trình xem TV sau tám giờ tối.

“Tại sao anh lại đọc thư của em?” Tôi khá lúng túng. “Và tại sao số anh không hiện lên? Anh đổi số rồi à?”

“Em thay khóa mà không báo cho anh,” anh ta đáp. “Thế là công bằng đấy.”

“Anh đi rồi còn gì,” tôi tìm một nhà chờ xe bus và ngồi xuống. Đi lại không ích gì cho huyết áp của tôi. Tôi gật đầu chào hai bà cụ đang đứng chờ bên cạnh mình. Họ gật đầu chào lại. Những người thật đáng yêu. “Tại sao anh lại đọc thư từ của em?”

“Anh không đọc thư từ của em,” anh ta có vẻ điên tiết. “Mà anh đọc lá thư em viết, gửi cho anh. Cái lá thư mà em gọi anh là một thằng tồi nhỏ mọn đáng khinh ấy.”

Phải mất đến một phút tôi mới nhớ ra. Bức thư. Bức thư tôi để trên bàn uống nước. Có lẽ Matthew đã cầm nó lên khi vào nhà lấy thư từ cho Simon. Thằng tồi nhỏ mọn đáng khinh.

“Ồ,” đó là thành tích mà tôi đã ngồi viết, mặc dù, nói thật, nằm ra viết có lẽ sẽ tốt hơn. “Là lá thư đó.”

“Lá thư đó đấy,” anh ta đáp. “Matthew nói là mọi người sắp đi Canada phải không?”

Tôi nhìn quanh thấy hai bà ở bến xe bus, thấy những chiếc ô tô chạy trên đường và thấy tòa nhà kẻ sọc trắng đen hiện đại đối diện mình.

“Em đang ở Canada rồi,” tôi khẳng định. “Toronto.”

“Đi làm à?” Giọng anh ta bớt căng thẳng và dần trở nên tò mò.

“Không,” tại sao lại phải nói chi tiết cho một kẻ không xứng đáng như thế nhỉ?

“Được. Nghe này, gọi vậy khá là tốn kém nên anh nói thẳng ra đây.” Sau một thoáng dừng lại. “Lá thư đó thực sự làm anh tức điên lên.”

“Em biết,” tôi đáp. Nếu anh ta bắt đầu quát tháo, tôi sẽ tắt máy lần nữa. Anh ta định làm gì cơ chứ? Đến Canada để chửi vào mặt tôi ư?

“Phải. Đọc nó không hay ho gì nhưng, sau khi đọc xong, anh nghĩ... Em nói đúng. Có một số đoạn khiến anh cảm thấy thực sự tồi tệ. Anh không thể trách móc gì em. Em nói đúng hết.”

Chà, ngạc nhiên đây.

“Những gì anh làm thật chẳng ra gì, thật hèn hạ, em không đáng bị như thế.”

Tôi dựa vào bức tường trong nhà chờ xe bus. Thật thế ư?

Anh ta hít một hơi thật sâu và tôi thề là tôi nghe thấy tiếng hít vào. “Rachel, anh xin lỗi. Anh biết anh không nên hỏi và anh biết em sẽ nói không, anh biết em sẽ nói không nhưng, lạy Chúa, anh thực sự muốn gặp em.”

Tôi nhìn chăm chăm vào một chiếc xe điện chạy qua. Xe điện. Canada hay thật.

“Rachel, em còn đó không? Em biết là anh không đọc được câu trả lời trong đầu em khi chúng ta nói chuyện qua điện thoại mà.”

“Em đang nghe đây,” tôi đáp. “Anh muốn gặp em?”

“Anh biết anh một thằng tồi ngu ngốc không xứng đáng với điều đó nhưng anh muốn về nhà,” anh ta nói và chêm vào một tiếng cười hồi hộp. “Anh đã ngồi đấy, nhìn chăm chăm vào điện thoại và đọc bức thư suốt cả ngày. Đến bây giờ anh mới có đủ dũng khí để gọi cho em.”

Tôi cần nói gì bây giờ nhỉ? Tôi cần làm gì bây giờ? Tôi nhấm nháp móng tay cái.

“OK, anh cứ nói và em đừng cúp máy, được chứ?”

Suốt năm năm, tôi mới thấy Simon khóc có hai lần. Một lần là khi ông anh ta mất và một lần khác là khi Chelsea thắng hai trận liên tiếp, nhưng lần đấy nghe giọng anh ta cứ như chính anh ta sẽ thắng thêm trận thứ ba vậy.

“Anh không biết lúc đó mình nghĩ gì nữa, nhảy việc, gặp những người mới, đi dự tiệc, vân vân,” anh ta nói tiếp. “Anh tự thuyết phục bản thân mình rằng mình đã để lỡ thứ gì đó. Kiểu như, anh nhìn em và bắt đầu nghĩ đến tiền thể chấp, đến lương hưu, đến học phí đại học, những chuyến đi hàng tuần đến siêu thị và trở nên già lão. Anh thôi không muốn nhìn em nữa. Nhưng anh đã sai rồi.”

Tôi là những chuyến đi hàng tuần đến siêu thị ư? Tôi ngừng cắn móng tay. Anh ta nhìn tôi và thấy lương hưu ư?

“Anh đã có một chút thời gian để nghĩ về việc đó và anh biết mình đã sai. Bây giờ anh có thể thú nhận điều đó được rồi. *Lúc đó* anh đúng là một thằng tồi ranh mãnh ngu si, nhưng bây giờ anh muốn về nhà. Anh yêu em.”

“Thật vậy ư?”

“Đúng vậy.”

“Mặc dù em có nhạt nhẽo?”

“Mặc dù em có nhạt nhẽo,” Simon cố cười. “Nhưng nhạt nhẽo không tệ đến mức đó đâu nếu em không nghĩ như thế. Anh nhớ em lắm, Rach ạ.”

Tôi hít vào, rồi lại thở ra. Tôi vẫn bình tĩnh. Tôi hoàn toàn, hoàn toàn bình tĩnh. Tôi sẽ không lù đù vác xác ra khu Queen Street West[162] đâu.

“Nhưng nếu em không muốn như thế nữa thì sao?” Tôi hỏi. Chúng tôi đã thay đổi rất nhiều rồi. “Nếu em đã khác rồi thì sao?”

“Em vẫn là Rachel thôi,” anh ta đáp. “Nghe này, khi nào em về? Anh ra sân bay đón em nhé? Anh sẽ chuẩn bị bữa tối và chúng ta sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện.”

Tôi phòng má ra và nhìn về phía chiếc xe. Em đang đu mình qua cửa sổ và ra hiệu cho tôi “nhanh nhanh lên”, trên tay là một nắm đầy bím bím Ruffles. Tôi vẫy tay với cô ấy và ra hiệu thêm hai phút nữa. Tôi nên giơ chữ V nên thì đúng hơn.

“Rach?” giọng Simon vang lên ở đầu dây bên kia.

“Không.” Giọng tôi. Lời nói của tôi.

“Anh không nên đến đón em ư?”

“Không cho tất cả,” tôi đứng lên và bắt đầu bước. “Không, anh không thể đến đón em. Anh không thể giả vờ là chưa có chuyện gì xảy ra cả. Anh không thể về nhà. Đó không còn là nhà của anh nữa.”

Việc nói ra làm cho điều đó trở thành sự thật. Tôi đã làm quá nhiều việc trong mười ngày vừa qua không phải để quay lại. Tôi không còn yêu Simon nữa. Tôi đã không yêu Simon lâu rồi. Tôi đã yêu việc sống với ai đó, yêu việc có ai đó ở nhà vào cuối ngày và bây giờ tôi biết tôi không còn cần điều đó nữa. Trái tim tôi không tan vỡ vì anh ta mà vì những điều tôi mong muốn ở anh ta. Và bây giờ tôi không còn muốn những điều đó nữa.

“Rachel?”

“Anh là một thằng hèn. Anh là một thằng tồi,” tôi nhả mặt lại và xin lỗi hai bà cụ đứng đó. Một bà lắc đầu, một bà mỉm cười. “Nếu cách đây ba tháng em về nhà và nói, được rồi, Simon này, em nghĩ rằng em muốn ra ngoài một thời gian nhưng sau khi em đã chán ngủ trên sofa nhà bạn em rồi, em sẽ quay lại. Điều đó phụ thuộc vào em và em sẽ gọi cho anh và sỉ vả anh trước. Chuyện đó nghe được chứ? Chính xác thì anh sẽ nói gì?”

“Rach...”

“Em sẽ gọi cho anh khi em về và sau khi em đã quyết định sẽ phải làm gì với căn hộ. Em phải đi rồi, em chuẩn bị nhảy khỏi cầu hay thứ gì đó tương tự.”

Tôi nhấn phím kết thúc rồi gọi Simon bằng một từ tục tĩu. Những bà cụ ngồi cạnh hình như bị giật mình.

“Ôi, cháu xin lỗi,” tôi đưa tay che miệng và lại xin lỗi. “Cháu quên là mình đang đứng ở đâu.”

“Không có gì,” bà cụ mặc áo màu cam thật đẹp đáp. “Chúng ta đã gặp hơn một thằng tồi trong đời rồi, chúng ta chỉ chưa bao giờ gọi chúng bằng cái tên đó thôi.”

“Bà có nhớ Donald Tyler không?” Bà cụ còn lại khẽ cười khi xe bus dừng lại. “Bây giờ hẳn là một thằng tồi thực sự rồi đấy.”

Tôi ngăn không cho mình khóc, hài lòng vì chúng vẫn chưa kịp trào ra và mỉm cười với hai bà cụ khi họ bước lên xe bus. Bốn mươi năm nữa, tôi và Emelie cũng sẽ như thế. Matthew, không còn nghi ngờ gì nữa, sẽ đang bận lượn lờ quanh Miami trên chiếc mui trần của bạn trai mình. Cào cào cái mũi phập phồng của mình, tôi đi lại chỗ chiếc xe và nhảy vào trong.

“Sao thế?” Matthew nhìn mặt tôi và kéo tôi vào vòng tay. “Cậu ổn chứ?”

“Simon gọi,” tôi thì thầm vào miếng vải mà nước mắt tôi đã thấm ướt trên áo sơ mi của cậu ấy. “Anh ta muốn về nhà.”

“Lạy Chúa tôi,” Em phóng thân mình và gói Ruffles vào khoảng giữa hai chiếc ghế và gộp mặt vào vụ ôm tập thể. “Vậy cậu nói sao?”

“Tớ nói là không,” việc đầu tiên là tôi cầm lấy gói Ruffles và để nó vào khoảng trống dưới vô lăng. Tôi sẽ cần đến chúng sớm thôi. “Tớ không muốn anh ta quay lại. Đó không còn là nhà anh ta nữa rồi. Anh ta đã bỏ đi mà.”

“Tuyệt quá,” Matthew gỡ mình ra khỏi vòng ôm và giơ tay lên để đập vào nhau. “Giỏi lắm. Cậu sẽ tốt hơn nếu không có hẳn.”

“Cậu đang hòa vào cuộc sống độc thân rồi đấy,” Em nhất trí. “Lũ đàn ông trên thế giới hãy chống mắt ra mà xem.”

“Ừm, phải,” tôi ngả đầu vào vòng tay cô ấy. “Rachel Summers, kẻ sát trai tầm cỡ quốc tế.”

Danh hiệu đó sẽ xứng đáng hơn nếu tôi có thể thôi không suy nghĩ về những trái tim mà tôi đã làm tổn thương gần đây. Và tôi chẳng cảm thấy chuyện đó tốt đẹp chút nào.

“Bạn vẫn cần phải kể chuyện này thật tỉ mỉ cho bọn tớ,” Matthew nhắc tôi sau khi cãi nhau với Emelie để đẩy cô ấy về vị trí và thuyết phục cô ấy cài dây an toàn. “Bạn vẫn muốn làm việc này chứ? Ngày mai bọn mình đi cũng được?”

Mấy ngày vừa rồi thật mệt mỏi và bấn loạn. Jetlag đã đẩy Rachel Tóc đỏ ra khỏi vị trí hàng ngày và tôi cần lấy lại phong độ. Điều này chỉ có một ý nghĩa duy nhất. Tôi cài khóa dây an toàn, lấy bản danh sách ra khỏi túi xách và vẩy vẩy nó trước mặt Matthew. “Nếu tớ phải làm việc này thì đó là ngày hôm nay.”

“Vâng thưa quý cô,” cậu ấy gật đầu và xoay chìa khóa trong ổ. “Vậy thì đi thác Niagara thôi.”

“Oa!” Em rống lên qua cửa sổ. “Đi chơi nàààò!!!”

“Đúng rồi, Em ạ,” Matthew nói vào gương chiếu hậu. “Chuẩn bị tinh thần để mệt lử nào!”

“HÚ HÚ.” Cô ấy vươn người ra đằng trước và nhắc lại, lần này còn to gấp đôi, thẳng vào mặt cậu ấy. “ĐI CHƠI NÀÀÀÒ!”

“Chúng ta đi luôn được chưa?” Tôi đề nghị trong lúc cắt cái khăn ăn nhàu nhĩ đi. Có lẽ nếu tôi không còn sống sót sau vụ nhảy bungee thì cũng chẳng có gì là tệ. Bị gãy cổ còn tốt hơn là phải ngồi trong xe suốt bốn tiếng đồng hồ với hai kẻ này.

Tôi không biết mình trông đợi gì ở thác Niagara nhưng đó không phải là tháp Alton và Blackpool Illuminations[163] dốc đứng giữa công viên Nation Trust. Nơi này tồi tàn kinh khủng, hoàn toàn đối lập với Toronto xinh đẹp và hiện đại. Chúng tôi mất hai mươi phút bò qua mấy biển hiệu, đi qua bảo tàng sáp, thung lũng bowling, hội chợ vui chơi và bốn cửa hàng Starbucks trước khi lượn được vào bãi đỗ xe. Ý tôi là một bãi đất to đầy cát sỏi.

“Đi nào, lối này,” cô ấy hét rồi nhảy cẫng lên, mặt quay về phía mặt trời. Mọi người sẽ nghĩ là chúng tôi đã nhét cô ấy vào một cái thùng trong hầm rượu mát. “Tớ không chờ được nữa đâu.”

Matthew lôi tấm thân khổng lồ từ chiếc xe bé tí ra đầy trịnh trọng rồi vươn vai. Sự phù phiếm thật phiền toái. Thuê chiếc xe đẹp nhất trong gara không phải lúc nào cũng là ý hay nếu xét về mặt hình thể, bạn là một người khổng lồ.

“Đi thôi,” cậu ấy khoác tay lên vai tôi và bọn tôi đi theo Em cùng đoàn người qua bãi gửi xe. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Cuộc nói chuyện về Ethan trên đường đi khá ngắn. Vẫn còn bị chấn động bởi Simon Gate, tôi không thể ngồi đó và viện lý do cho việc tại sao mình có một ngày tuyệt vời với một người đàn ông tuyệt vời mà không cảm thấy gì hết. Em vẫn còn đeo cặp kính mơ mộng và đổ lỗi cho sự hồi hộp, chứng jetlag, chiếc quần bò anh ấy mặc và việc giới thiệu quá sớm món *poutine* yêu quý nữa. Ít nhất thì tôi cũng phát hiện được nỗi xấu hổ bí mật của cô ấy khi thêm mấy miếng pho mát vào nước thịt và khoai tây chiên nhân lúc mọi người không để ý. Còn Matthew thiên về thuyết định mệnh nhiều hơn. Ethan không phải là người phù hợp. Đó là chuyện tán tỉnh hay ho, những chuyện dính đến khoảng cách xa xôi thường thế, cậu ấy bảo tôi, nhưng khi đã nghiêm túc rồi thì hứng thú sẽ không còn.

“Đó không phải là lỗi của cậu,” Matthew nói khi chúng tôi bon bon trên đường cao tốc và nghe Bryan Adams hát. “Sẽ chẳng có vấn đề gì nếu cậu không muốn cưới anh ta sau mười lăm phút gặp mặt. Và có lẽ nếu anh ta sống ở London, cậu sẽ không đặt nhiều áp lực lên chuyện đó nữa.”

“Tớ cho là thế,” tôi nhìn chằm chằm vào tin nhắn trên Facebook mà tôi đã gửi và cố không cảm thấy tồi tệ.

Chào Ethan!

Cảm ơn anh rất nhiều vì ngày hôm qua, em đã có một khoảng thời gian thật tuyệt. Toronto rất thú vị. Thật vui khi được gặp lại anh nhưng em phải đi trong hôm nay rồi. Việc đột xuất mà. Giữ liên lạc nhé, và nếu anh quay trở lại London thì nhớ báo cho em đấy.

Thân mến,

Rachel.

Anh ấy không đáng bị như vậy, anh ấy quả là một người tuyệt vời và tôi có cảm giác rằng chuyện này được hiểu là sự không thiện cảm nhưng tôi phải làm gì bây giờ? Không phải là chúng tôi đã dính hôn. Chúng tôi mới đi chơi một lần. Anh ấy mới hôn tôi một lần. Cả hai chúng tôi đều biết tôi sẽ đi trong vòng bốn tám giờ. Và tôi tự nhắc nhở đi nhắc nhở lại bản thân mình điều đó cho đến khi tôi gần như vùi chôn được sự thật rằng tôi cảm thấy thật tồi tệ khi đã dụ dỗ anh ấy. Anh ấy vẫn chưa hồi âm, tôi quyết định tin rằng lý do là vì anh ấy và Sadie đang đi bộ

ở đầu đó mà không có mạng điện thoại chứ không phải vì anh ấy đang bận làm một con búp bê bỏ bùa tóc đỏ. Không phải là vì anh ấy muốn nguyên rửa tôi, vì dù sao thì tôi cũng sắp tự gây đau tim cho chính bản thân mình. Số chín, nhảy bungee.

“Mọi việc sẽ ổn thỏa cả thôi,” Matthew hứa hẹn. “Sớm hay muộn thì cậu cũng sẽ tìm được người hạ gục mình. Người khiến cậu cảm thấy thật vui vẻ. Người hôn cậu và làm cho chân cậu mềm nhũn ra. Mỗi quan hệ nào cũng phức tạp cả. Không đáng để cậu phải miễn cưỡng chấp nhận những thứ tầm thường.”

“Đúng vậy,” Em đồng ý. “Và không có gì tuyệt hơn việc gặp người nào đó khiến cậu phát điên lên. Cậu cần một chút đam mê trong đời, Ray Ray ạ. Niềm đam mê hơi xấu hổ và điên loạn một chút.”

Ở điểm đó tôi không biết điều nào đáng sợ hơn. Nghĩ về vụ nhảy bungee, miễn cưỡng chấp nhận điều tầm thường hay là người duy nhất khiến tôi cảm thấy như thế trong đời là Dan Fraser, người mà cách đây hai mươi bảy tiếng đã hạ gục tôi hoàn toàn.

Vì mắt tôi đã choáng váng trước những hành vi bóc lột khách du lịch góm ghiếc trên đường đến thác nước và đầu tôi thì đã choán đầy những thứ linh tinh nên khi đuổi kịp Emelie, tôi hoàn toàn không chuẩn bị tâm thế cho vẻ đẹp thiên nhiên tráng lệ đang hiện ra trước mắt. Mỗi bước chân đi, tiếng nước chảy lại càng to hơn, tầm nhìn lại càng hùng vĩ hơn. Khung cảnh đẹp đến nghẹt thở. Nhảy lên một tảng đá thấp, tôi phớt lờ mong muốn đang ngày càng dâng lên trong tôi rằng tôi đang ở trên cao và tôi có thể chụp hàng triệu bức ảnh, dù vậy chẳng có bức ảnh nào có thể diễn tả được cảm giác của tôi lúc này. Qua vai, tôi thấy rất nhiều biển hiệu với vô số những hình thù kỳ quái. Chẳng nói cũng biết các cửa hàng đang cạnh tranh khốc liệt để thu hút sự chú ý của tôi. Quay lại thác nước, nó thật hoành tráng, thật khổng lồ. Thậm chí còn ấn tượng hơn cả lần đầu tiên tôi nhìn thấy mái tóc đỏ của mình. Tôi đã quên mất rằng có những thứ trong tự nhiên có thể khiến tôi kinh ngạc đến lặng người, những thứ đã ở đây hàng nghìn thế kỷ, những thứ không phải là Sky Plus. Là một đứa trẻ đích thực của thế kỷ hai mốt, sau khi đã hoàn hồn, tôi lấy điện thoại ra, chụp một bức ảnh và gửi cho mẹ tôi. Bà sẽ rất thích nó cho mà xem. Tôi viết một ghi chú trong đầu là một lúc nào đó phải đến thăm bà.

“Đẹp tuyệt,” Matthew lên tiếng sau vài phút yên lặng. “Cậu sẽ không từ chối chơi trò nhảy bungee đấy chứ?”

Ồ phải. Tôi không đến đây để lặng người trước thiên nhiên. Tôi đến đây để nhốt mình vào một quả bóng trong suốt khổng lồ rồi bị bắn ra không trung đến hàng nửa kilomet và rơi thẳng xuống địa ngục. Chẳng có ích gì khi nhắn cho Ethan cái tin đó cả. Có thể tôi sẽ chết trong yên lặng và để anh ấy tiếp tục sống hạnh phúc mà không hề hay biết.

“Tớ sẽ làm được,” tôi thò đầu ra khỏi mép đá và nhìn xuống dòng nước trắng xóa bên dưới, nơi ngọn thác đổ thẳng xuống dòng sông. Thật là lạ khi cảm thấy có điều gì đó đang đến rất nhẹ nhàng từ một thứ vốn vô cùng mạnh mẽ. Và tuy vậy, ngồi đây trước thác Niagara với hai người bạn thân nhất của mình, ở một đất nước mới lạ, với mái tóc đỏ, một hình xăm và suýt nữa có tiền án, tất cả những gì tôi nghĩ được là Dan.

“Được rồi,” tôi tặc khỏi tảng đá và phủi bụi ở hông. “Trò nhảy bungee bóng ở đâu nhỉ?”

“Ôi, chớ thật,” tôi nhắm mắt khi cảm thấy sợi dây bảo hộ được buộc chặt quanh cổ chân mình. “Tôi có nhất thiết phải làm việc này không?”

Trong số tất cả những danh mục trong bản danh sách, đây là việc làm tôi phiền não nhất. Đi xăm mình ư, được thôi. Phạm pháp ư? Có cả triệu cách để làm việc đó hàng ngày mà không bị dính vào rắc rối. Tôi thà ký vào thứ gì đó nói rằng đầu tôi sẽ nổ tung nếu tôi không chạy bộ mỗi ngày trong mười năm nữa còn hơn phải giơ ngón tay cái lên với nhân viên điều khiển bóng bungee - người chẳng có tương đương điều khiển được một quả bóng bàn ấy chứ. Nỗi sợ độ cao của tôi chưa bao giờ giảm và tôi đã quyết tâm không bao giờ bắt tay với độ cao nào nữa cả. Simon thay tất cả các bóng đèn, tôi ngồi ở tầng dưới của xe bus hai tầng và không bao giờ lên tầng trên của Urban Outfitters^[164]. Tôi không thích độ cao. Tôi không thích không gian bó hẹp. Tôi không thích mấy đứa vị thành niên vận hành mấy thứ máy móc có thể giết chết tôi. Thật sự là việc này cứ như kiểu hội tụ cả ba nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi vậy. Nói chung, chỉ còn thiếu nước người ta thả một con nhện đen vào mặt tôi nữa thôi.

Tôi đã bắt Em, Matthew và những cây kem to bự của họ đứng ở bậc cuối cùng của bậc lên xuống để chụp ảnh nhưng thực ra là để phục vụ cho mục đích càng có ít nhân chứng trước tình trạng suy nhược thần kinh của tôi càng tốt. Thêm vào đó, niềm vui sướng được chứng kiến tôi đi chết một cách bệnh hoạn của họ làm tôi không mấy hứng thú. Đặc biệt là Matthew vì cậu ấy rất thích toàn bộ chuyện này. Chiếc súng cao su và những âm thanh loảng xoảng mà cậu ấy tạo ra trong suốt bốn mươi phút dài bất tận chúng tôi phải xếp hàng chờ chẳng có ích gì. Cho đến khi tôi đã bị nhốt vào trong, mỗi bộ phận trên cơ thể tôi thấm đẫm mồ hôi và tôi khá chắc chắn là mình đang thở quá nhanh.

“Vậy, kiểu như em sẽ đặt lộ trình rồi kiểu như em sẽ ra hiệu cho chị rồi...” thằng bé làm việc ở chiếc bàn điều hành có vẻ không mấy đáng tin cậy. “Các hành khách sử dụng súng cao su sẽ được đẩy lên không một trăm mét so với thác Niagara với tốc độ lên đến một trăm sáu mươi kilômét một giờ.”

Cậu ta ho. Khắc ra thứ gì đó lên sàn nhà rồi lại bắt đầu.

Lạy Chúa tôi, rõ là tôi sắp chết đến nơi rồi.

“Chị không nên tham gia nếu đang có thai, bị bệnh tim hay, ừm, một vài bệnh khác,” cậu ta nhún vai. “Tuy nhiên, hình như chị không có bầu đúng không?”

“Không, chỉ là tâm lý không ổn định thôi,” tôi đáp lại với một nụ cười rõ tươi. Tôi sẽ phải vượt qua chuyện đó. Như kiểu xé toạc một tấm gạc mà thôi. Một tấm gạc khủng khiếp tuột ra khỏi một cánh tay máy và phóng tôi lên trên cái thác rồi lao xuống nắm mồ bằng nước. Ngay bây giờ thôi. “Chúng ta bắt đầu được chưa?”

“Được, ừm, em nghĩ ổn rồi đấy. Bọn em đã từng gặp những trường hợp còn bị thiếu năng trí tuệ cơ,” cậu ta quay trở lại bàn điều khiển. “Mặc dù em không được phép nói từ thiếu năng khi em đang điều khiển lộ trình.”

Tôi thực sự mong thằng bé đó đừng gọi nó là lộ trình. Lộ trình nghĩa là những việc thú vị. Lộ trình bạn cười lạc đà trên biển. Lộ trình bạn lái một đoàn tàu lượn siêu tốc. Còn tôi tự nhốt mình vào một cái máy kim loại chết chóc khổng lồ được vận hành bởi con trai của Mr. Bean. Thậm chí còn chẳng có phần thưởng cho người hoàn thành tất cả mọi việc trong bản danh sách nữa. Chỉ có một cảm giác, cảm giác ngọt ngào sau khi đã hoàn thành, tôi tự nhắc mình. Đó chính là phần thưởng. Trừ khi tôi chết đi và tất cả những gì tôi cần phải làm để thể hiện nỗ lực của mình là một cuộc viếng thăm đồn cảnh sát và mang theo một tờ giấy ăn có chữ viết nguệch ngoạc trên đó. Nếu tôi không làm cái việc ngớ ngẩn đó, bây giờ tôi đã không có mặt ở đây. Nếu chúng tôi không viết ra bản danh sách đó, tôi sẽ không phải cố nghĩ xem tại sao tôi không thể không bản khoản Dan đang ở đâu, làm gì, với ai. Tôi cũng sẽ chẳng phải bận tâm tại sao anh ta không liên lạc với tôi. Tôi cũng sẽ chẳng phải bận tâm - chờ đợi? Đó là tín hiệu ư? Tôi cố dựa vào bộ giá đỡ để nhìn ngài Bean cho rõ hơn nhưng cậu ta còn đang mải gặp người trên bộ điều khiển với một nửa chiếc taco[165] ngậm trong mồm.

Bám vào bộ giáp quanh người, tôi gồng mình và chuẩn bị tinh thần cho cái chết sắp đến của mình. Tôi tưởng tượng nếu Elvis[166] được lựa chọn giữa việc chết trong nhà vệ sinh hay trước kỳ quan thiên nhiên thế giới, ông ta, chà, ông ta dễ chọn nhà vệ sinh lắm. Bên cạnh đó, trò này còn giới hạn cân nặng nữa. Nhưng còn nhiều cách chết tệ hơn là chết trong phong cảnh tuyệt vời của thác Niagara. Từ chỗ này, tôi có thể thấy cả hai thác nước, nước tung bọt trắng xóa, cây xanh rờn rung rinh, bầu trời xanh như ngọc. Những màu sắc vô cùng đẹp đẽ. Thật xấu hổ khi tôi quay người lại, tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là biển hiệu của Bowlarama[167]. Tôi cho là nó có sức quyến rũ riêng của mình. Canada đang ở bên dưới chân tôi, hoặc ít nhất là đang ở bên dưới cái cổ máy này và ngay ở kia, bên kia thác nước, là nước Mỹ. Thú thực, nếu so sánh, phần thác nằm bên đất Mỹ có vẻ đẹp đến khó tin và ít ra thì tôi cũng lấy làm vui sướng vì mình đã được ngắm cảnh đẹp tuyệt trần trước khi chết. Bởi vì tôi hoàn toàn chắc chắn rằng mình sắp chết.

Tôi nghe thấy tiếng lách cách trước khi kịp cảm thấy bất cứ điều gì. Sau một nhịp tim, tôi bị tung lên cao, bên dưới tôi hàng triệu dặm là thác nước. Thật kỳ lạ, tôi chẳng cảm thấy gì, cả về thể chất hay gì đó. Tất cả những gì tôi biết là dạ dày của tôi và thác Niagara ở đâu đó bên dưới tôi và trong một vài giây nữa thôi, cảm giác thăng hoa huy hoàng này sẽ được thay thế bằng sức nặng đáng sợ của một cái chết yếu. Và tôi nghĩ rằng, trong bất kỳ hoàn cảnh nào khác, tôi vẫn yêu sự lựa chọn đúng đắn của mình.

“Lạy chúa tôi thật là tuyệt,” tôi thở dốc khi người anh em của Dougie Howser [168] tháo tôi ra khỏi hộp súng cao su và lao về chỗ có hai khán giả hoan hỉ là Emelie và Matthew. Chân tôi quỵ đi gần như ngay lập tức nhưng may mắn sao, tôi đã có hai vòng tay đang chờ đón để đỡ tôi lên khỏi sàn nhà khi Mr. Bean đứng ra chỗ khác cho tôi ngã.

“Chúng tôi không được phép chạm vào người quý khách,” cậu ta trịnh trọng nói phía trên tôi. “Chúng tôi hy vọng quý khách thích cú nhảy vừa rồi.”

Mắt tôi mở to nhưng cứ như mù hoàn toàn vậy. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là những hình thù và màu sắc mờ ảo, mọi thứ có vẻ rất ồn ào. Tôi còn sống. Tôi cảm thấy tràn trề sinh lực. Tôi tưởng như chuyện này cũng giống như việc tôi biết cái cảm giác được sinh ra như thế nào: mất phương hướng, âm ỉ và mong muốn được òa lên nước nở ngay lập tức. Tôi muốn ngồi lên. Tôi muốn được gạch dòng “nhảy bungee” ra khỏi danh sách.

Tôi muốn không bao giờ, không bao giờ phải làm điều này nữa.

“Tớ rất tự hào về cậu,” Em lao về phía tôi bằng một vòng tay thật rộng. “Khó tin quá. Matthew đã quay phim toàn bộ rồi.”

“Đúng,” cậu ấy khẳng định. “Có lẽ nên lồng một đoạn nhạc phim hay thứ gì đó vào trước khi đưa cho mẹ cậu xem. Hoặc là âm thanh chèn vào phải thật êm ái chứ không phải là thứ ngôn ngữ giàu màu sắc to không thể tưởng được của cậu ban nãy.”

“Cả hai được không?” Tôi gợi ý trong lúc bước đi theo kiểu Bambi-đi-trên-băng. “Thật không thể tin được.”

“Vẫn sợ độ cao chứ?” Em hỏi và giúp tôi bước xuống từ bục đỡ trong lúc hai nam sinh viên bị khóa vào cái hộp tôi vừa chui ra. Họ có nên uống bia trong đó không nhỉ?

“Sợ chết khiếp,” tôi khẳng định. “Nhưng thế là xong rồi. Tớ đã làm được. Tớ cảm thấy mình có thể làm mọi việc.”

“Vậy đích xác là cậu muốn làm gì?” Matthew hỏi.

Tôi ngừng lại một thoáng để cân nhắc câu hỏi của cậu ấy và đưa ra câu trả lời thích đáng. Ồ, tôi vừa mới trải qua một việc có thể làm thay đổi cuộc sống đấy. Tôi ngẩng cao đầu đối diện

nỗi sợ hãi của mình. Tôi đã leo lên đỉnh Everest. Tôi đã chèo thuyền qua Đại Tây Dương. Tôi đã tìm thấy giày Louboutins[169] ở cửa hàng Selfridges.

“Tớ sẽ chặt tay cậu ra làm bánh burger,” tôi mỉm cười đáp.

Sau khi chúng tôi đã tìm được đủ bằng chứng để chứng minh rằng vụ nhảy bungee đã thực sự xảy ra - gồm ảnh, áo phông, móc chìa khóa, tất tần tật - Emelie giúp tôi tập tễnh bước đến chiếc ghế dài trong lúc Matthew được bầu làm thợ săn kiêm phu khuân vác và được cử đi tìm thức ăn.

“Cậu thấy tuyệt chứ?” Em hỏi trong lúc đập đập lên mấy món đồ lưu niệm của tôi. Chúng không hấp dẫn quá đáng nhưng tôi tự hào về mình đến mức chẳng còn nghĩ đến sự kiêu ngạo nữa.

“Ừ,” tôi xác nhận và, với đôi tay run lẩy bẩy, tôi lần lục trong cái túi khổng lồ của mình để tìm bản danh sách và cẩn trọng gạch ngang dòng “nhảy bungee”. Chỉ còn một mục nữa thôi. Tôi nhét nó vào túi và cố ổn định lại bụng dạ. “Hơi mệt nhưng tuyệt lắm.”

“Tớ cá là ai cũng cảm thấy mệt mỏi sau khi hoàn thành những việc hay ho như vậy,” cô ấy đáp, ngồi cạnh và ôm tôi sau đó lùi ra xa vài centimet để phòng. “Kiểu như, những người đi bộ trên mặt trăng, leo núi hay được chạm vào Johnny Depp ấy.”

Không biết Emelie có đang làm trò cười không, tôi mỉm cười với cô ấy và dựa đầu vào đầu gối, chờ cho tim mình thôi không đập thành thịch nữa. May mà cảm giác ở chân còn xử lý được, và tôi sẽ vui hơn gấp bội nếu có thể chắc chắn rằng mình sẽ không đột quy. Huyết áp của tôi đã được thử quá đủ chỉ trong một ngày.

“Đây rồi, thưa siêu sao,” Matthew tái xuất sau vài phút với ba cái túi màu nâu mua từ Wendy’s[170]. “Ba suất ăn số bảy, cỡ cực lớn với khoai tây chiên, hành tây chiên và nước ngọt cho người ăn kiêng.”

Cậu ấy đặt một tấm bìa cứng xuống chiếc ghế dài bên cạnh và mở cái túi. Lạy Chúa lòng lành, thơm quá. Tôi lấy chiếc bánh sandwich được bọc giấy bạc ra và cắn một miếng trước khi kịp hỏi suất số bảy là gì. Và kết quả: số bảy được mã hóa cho phần ăn burger gà ngon nhất mà tôi từng, đã từng đưa vào miệng mình. Tôi đã bỏ qua phần của mình và bắt đầu chén khoai tây chiên trong lúc Em và Matthew vẫn đang mài mê nhặt mẩu cà chua ra khỏi bánh. Có lẽ điều đó giải thích tại sao tôi ném thẳng cái bánh vào thùng rác gần nhất cách đây hai phút.

“Cậu ổn chứ?” Matthew hỏi sau khi tôi đã ngồi mười lăm phút giải quyết trong nhà vệ

sinh của Starbucks. “Thật lòng ấy?”

“Tớ không biết,” tôi đáp, mắt nhìn chăm chăm vào chai nước. “Cứ có cảm giác kiểu gì ý.”

“Kiểu gì là kiểu gì?”

“Kiểu như tớ thực sự có thể làm được mọi việc ý,” tôi cố định hình xem mình cảm thấy thế nào trong khi nói. Ở tuổi hai mươi tám, việc bạn phải đối diện với một cảm giác hoàn toàn mới lạ không phải là nhiều. “Và hơi sợ một chút. Tớ cảm thấy mình đã mở một cánh cửa mà không kiểm tra trước xem đằng sau nó có gì. Như kiểu tớ không còn lời bào chữa nào nữa vậy.”

“Oa,” Em vẫn còn đang ăn khoai tây chiên. “Chuyện đó với cậu thật bí hiểm.”

“Ừ,” tôi tán thành. “Tớ không thích như thế.”

“Hôm nay là một ngày trọng đại,” Matthew đáp. Một cơn gió mạnh từ thác nước thổi đến khiến mái tóc tôi bay lòa xòa trên mặt. Tôi vén nó ra và nhét sau tai trong lúc chờ Matthew giúp, nhưng cậu ấy không làm thế. Cậu ấy cũng không nhắc đến sự thật là tôi đang mặc chiếc áo trùm đầu khổng lồ có trang trí hình con nai sừng tấm đang chơi khúc côn cầu. Nôn ra làm tôi cảm thấy lạnh và đó là lựa chọn tốt nhất trong cửa hàng lưu niệm.

“Tớ có thứ này cho cậu,” Matthew lôi từ trong áo khoác của mình ra một hộp hình vuông bọc giấy màu xanh. “Đây là quà của tớ và Emelie. Bọn tớ mua nó lúc cậu còn đang mãi mê mua chocolate hai lăm phần trăm ở Khu bán hàng miễn thuế.”

“Tớ mua hai thôi,” tôi thì thầm trong lúc lấy cái hộp. “Gì thế?”

“Mở thì biết,” cậu ấy quay người lại để nhìn.

“Tớ chọn đấy,” Em phụ họa bên cạnh tôi.

Trong gói giấy là một cuốn sổ ghi chép bìa da nhỏ màu hồng. Bìa sách được phủ màu vàng với dòng chữ “Danh sách Niềm vui”. Tôi nhìn lên hai người bạn. Cả hai đều đang mỉm cười.

“Bởi vì cậu sắp hoàn thành xong bản danh sách của cậu rồi,” cậu ấy hất đầu về phía quyển sổ. “Tớ sẽ bắt đầu làm một bản mới.”

Trang đầu tiên của cuốn sổ là sổ một, khoanh tròn bằng bút nhũ với nội dung “Mua bữa tối cho Matthew”. Tôi mở trang giấy mỏng màu xanh tiếp theo. Dòng chữ đó lại xuất hiện, trang thứ hai. Rồi thứ ba. Rồi thứ tư.

“Sau một vài trang thì tớ chán,” Matthew vươn người về phía trước, tựa cằm lên cánh tay. “Có một số thứ hay ho khác mà tớ muốn viết vào nhưng Em nói là tớ không được làm thế.”

“Đó là cuốn sổ mới của cậu để ghi những việc cần làm của một cô gái độc thân,” Em giải thích. “Tất cả mọi quá trình của cuộc lột xác. Sổ mới, khởi đầu mới.”

“Thật cảm kích,” tôi gói quyển sổ trở lại vào tờ giấy và cất nó vào trong túi. “Cảm ơn hai cậu, thật sự là nó rất tuyệt. Hai cậu cũng tuyệt nữa.”

“Tớ còn lo cậu sẽ rầy la bọn tớ nếu cậu không bắt đầu viết một bản danh sách mới,” Matthew nhún vai. “Không biết cậu sẽ là ai đâu, người đẹp ạ.”

“Cậu không nghĩ là bản danh sách làm tớ hơi, ừm, có vấn đề à?” Tôi hỏi. Mặt trời đã sắp lặn đằng sau rồi.

“Tớ có được làm bạn của cậu nếu cậu bị thần kinh không?”

“Được,” tôi đáp. “Vì các cậu đã là bạn của tớ quá lâu rồi, tớ còn có đoạn video quay cảnh cậu khóc khi xem *An American Tail: Fievel Goes West* cơ, và tớ biết cậu đi làm rám nắng giả mỗi tuần. Nghiêm túc nào, cậu có nghĩ tớ điên không? Hay nhạt nhẽo không?”

Emelie dấm vào cánh tay tôi mạnh hơn cần thiết. “Sao lại nói thế?” Cô ấy hỏi. “Cậu còn nhớ cậu vừa làm gì cách đây mười phút không?”

Tôi dấm lại cô ấy cũng khá mạnh. “Đánh răng ở nhà vệ sinh của Starbucks vì tớ vừa nôn xong á?”

“Trước đó cơ,” cô ấy nói trong lúc xoa xoa cánh tay. “Vụ nhảy bungee bóng ấy. Bản danh sách ấy. Sự thật là chúng ta đang ở Canada ấy. Chuyện gì đã xảy ra với phiên bản mới của cậu vậy? Cậu nôn cô ấy ra rồi à?”

“Không,” tôi lấy bản danh sách ra khỏi túi. “Cô ấy vẫn ở đây. Tớ chỉ hơi lo là cô ấy sẽ đi mất sau khi tớ đã gạch dòng chữ cuối cùng này. Lúc đó tớ phải làm sao?”

“Người đến đám cưới cùng,” Matthew dựa vào vai tôi. “Đã nghĩ đến ai chưa?”

“Thực ra là tớ đang nghĩ đến cậu,” tôi đáp. “Đưa bạn thân nhất đến đám cưới cũng không đến nổi tệ mà. Em sẽ ở đó, tớ cũng sẽ ở đó, và cậu cũng nên ở đó.”

“Trong trường hợp này, tớ rất lấy làm vinh dự,” cậu ấy hơi cúi người trước tôi. “Vậy thì làm đi. Gạch nó đi thôi.”

Hít một hơi thật sâu, tôi lấy chiếc bút mực đen ở đáy túi ra và gạch ngang chính giữa dòng chữ. Vậy đấy.

Thế là xong.

“Thế đấy,” Em xoa tóc tôi và rú to lên đến mức tất cả mọi người trong vòng bán kính mười lăm mét phải ngoái lại nhìn. Nghĩa là có rất nhiều người. “Cậu làm được rồi. Cậu chính thức là một người độc thân rồi.”

“Tớ nghĩ là vậy,” tôi nhìn lên. Không, bầu trời vẫn chưa sụp xuống. Chẳng có gì lạ xảy ra cả.

Mọi chuyện vẫn cứ bình thường như cách đây hai giây. Gần như vậy.

“Tớ không thể làm được nếu không có hai cậu. Tớ đã úp mặt xuống ghế nhà mẹ nếu hai cậu không bắt tớ làm tất cả những chuyện này.” Tôi nhìn chăm chăm vào bản danh sách đầy hoan hỉ. “Nghe hơi kỳ lạ nhưng tuần vừa rồi tớ còn vui hơn cả năm năm qua cộng lại.”

“Cậu vẫn còn chưa hết thời hạn dành cho hậu chia tay,” Matthew nhắc nhở tôi. “Và cậu đã dành rất nhiều thời gian bên tớ. Tớ cũng hơi bị khùng đấy chứ.”

“Cả tớ nữa,” Em giành lấy bản danh sách để xem lướt qua. “Không tin được là tớ đã đắm vào mặt cô ta.”

“Còn tớ không tin nổi là cậu sẽ hẹn hò với em trai tớ,” tôi cau mày, cố gắng chống chọi với cơn buồn nôn khác. “Sẽ chỉ có tớ và Matthew hát bài *Single Ladies* ở bàn lễ tân đám cưới thôi, tớ đã có thể nhìn thấy trước điều đó rồi.”

“Thế á?” Cô ấy nghiêng đầu sang một bên. “Cậu có muốn nói gì về điểm này không, Matthew?”

Tôi xoay người quá nhanh so với sức chịu đựng của cái dạ dày mỏng manh.

“Ôi Emelie, con mụ vô duyên khùng khiếp này.”

Thật không may cho Matthew, nhìn xuống sàn nhà không phải là kỹ thuật né đòn. Cậu ấy to quá, còn tôi thì bé quá, lúc nào tôi cũng nhìn thấy mặt cậu ấy.

“Tớ đang để lỡ điều gì đó, chính xác là như vậy,” tôi đâm mạnh vào hông cậu ấy. “Chuyện gì đang diễn ra thế?”

“Ồn thôi,” cậu ấy thọc tay sâu vào túi quần bò và nhìn Emelie bằng ánh mắt khẩn thiết nhất có thể. “Theo như kinh nghiệm từ lần chết hụt của tớ, cái kinh nghiệm nhắc cả bọn mình rằng cậu là nguyên nhân, thì ừm, tớ có lẽ là sẽ gặp hoặc không gặp Stephen nữa.”

“Oa. Sao cơ?”

“Kiểu như, ừm,” cậu ấy đảo mắt. “Sao cũng được. Tớ gọi cho anh ấy và thổ lộ hết nỗi lòng ngu ngốc của mình rồi sau đó, anh ấy đến đón tớ ở bệnh viện rồi bọn tớ kiểu như quyết định quay lại khi tớ quay về.”

“Đó là nơi mà cậu biến mất đấy hả?” Cuối cùng thì tôi cũng đã rõ hai cộng hai bằng bốn rồi, thay vì hỏi hai cộng hai bằng mấy và kết quả là “Matthew đâu nhỉ? Sao cậu ấy không ở đây với mình?”. “Vậy là hai người sẽ quay lại với nhau ư?”

“Kiểu đấy,” cậu ấy hít không khí qua kẽ răng. “Có lẽ vậy. Bọn tớ cứ từ từ thôi.”

“Kiểu từ từ giống như khi cậu ngủ với đàn ông Canada ấy hả?” Tôi không tin lắm khi nghe điều này. Stephen đã hủy hoại Matthew. Xé toạc trái tim cậu ấy ra và để cậu ấy nức nở trên sofa nhà tôi trong suốt sáu tháng ròng rã rồi bây giờ họ quay lại với nhau như thể không có chuyện gì xảy ra ư?

“Tớ đang cố tỏ ra khôn ngoan,” cậu ấy đáp. “Có lẽ kiểu khôn ngoan của tớ không giống với kiểu khôn ngoan của cậu. Nhưng về chuyện kia, tớ chưa ngủ với cảnh sát đâu. Tớ chỉ được cái nói mồm thôi.”

Tôi bóp cánh tay khổng lồ của cậu ấy. Matthew thực sự là một người đàn ông rất cao. “Tại sao cậu không nói với tớ?”

“Lúc ấy chưa phải lúc,” cậu ấy nói. “Và tớ không biết chắc chuyện đó có xảy ra không. Anh ấy đã định đến bữa tiệc sinh nhật của tớ nhưng sau đó lại không đến. Rồi tớ gọi từ bệnh viện và anh ấy nói anh ấy cần thêm thời gian, ừm, rồi thì, cách duy nhất để tớ tiêu tốn thời gian là đi ra nước ngoài.”

Chẳng nói một lời. Cậu ấy dẫn tôi đi theo một chuyến thám hiểm lãng mạn, đưa tôi bay nửa vòng trái đất và ném tôi từ hàng triệu dặm trên không xuống đất chỉ để giúp bản thân cậu ấy không nghĩ đến sự do dự nơi bạn trai cũ của mình.

“Tớ biết mình nên nói với cậu và tớ biết cậu sẽ không bao giờ ủng hộ,” cậu ấy cố giải thích. “Nhưng tớ biết anh ấy là người duy nhất với tớ và nếu anh ấy không đồng ý cho tớ cơ hội lần thứ hai, tớ không biết mình phải làm gì nữa.”

“Cậu thực sự tin vào điều đó ư?” Tôi hỏi nhỏ.

“Bởi vì đó là sự thật. Anh ấy là người duy nhất mang đến cho tớ cảm giác này. Dù anh ấy có làm gì,” Matthew gật đầu. “Chưa ai từng làm cho cậu xao xuyến ư? Không có tiếng sét ái tình ư?”

“Vấn đề là cuối cùng tiếng sét đó cũng sẽ giết chết cảm giác xao xuyến của cậu và tất cả những gì cậu còn chỉ là một con sâu bấn thủ,” tôi hờn dỗi. “Xao xuyến không kéo dài được lâu. Chẳng có ai hành động dựa theo sự xao xuyến hết.”

“Vậy là cậu đã từng xao xuyến phải không?” Matthew cố mỉm cười. “Em, lấy camera ra đây, tớ muốn lưu truyền mãi mãi cái giây phút cậu ấy thừa nhận chuyện này.”

Tôi nhắm mắt. “Tớ sẽ nói chuyện này nhanh thôi và không ai trong hai cậu được phép bình phẩm hay gì gì đó.”

Em nhảy vòng quanh y như Snoopy[171] trong khi Matthew siết chặt tay và mở to mắt.

“Nói thế này nhé,” tôi dừng lại xem họ có chịu nghe lời mình không. Thật là choáng váng, cả hai đều yên lặng. “Nếu tớ có cảm giác này về một người nào đó, và không thể không nghĩ về người đó, chẳng phải đây là một cơ hội tốt để tớ làm điều gì đó sao?”

“Không,” họ đồng thanh trả lời. Lần nào họ liên minh lại để chống lại tôi, tôi cũng bực mình.

“Người đó là Dan, phải không?” Em nhấn mạnh. “Nói với tớ đó là Dan đi.”

Tôi bặm môi.

“Rachel Lulu Summers,” trông Matthew như thể cậu ấy sắp vỡ ra. “Phải thế không? Cậu có tình cảm với Dan á?”

“Tớ cho là, ôi lạy Chúa, tớ cho là tớ càng ngày càng nghĩ nhiều về chuyện đó,” tôi không thể nhìn thẳng vào mắt họ. Tôi vừa mới để một thằng bé tung lên cao cách mặt đất cả trăm mét và bây giờ tôi không dám nhìn vào hai người bạn thân. Có hy vọng gì ở đó chứ? “Tớ cho là tớ kiểu như suốt ngày nghĩ đến anh ta.”

Tôi nhắm mắt và kiên nhẫn chờ hai người họ thôi không hú và đập tay nữa. Hành động đó chẳng có phẩm hạnh chút nào.

“Làm thế ích gì,” tôi nói to hơn nhưng nghe ra vẫn yếu ớt. “Tớ không biết phải giải thích thế nào nữa.”

“Xao xuyến? Hay tiếng sét ái tình?” Matthew gợi ý. “Có gọi ra điều gì không? Kiểu chuông nhà thờ chẳng hạn?”

“Chuyện là vậy,” tôi bắt đầu gặm móng tay cái. Thực sự, ai đó... “Xao xuyến và tiếng sét ái tình thì có, chuông nhà thờ thì không. Dan không phải là người mà cậu có thể quan hệ nghiêm túc được.”

“Dan không phải là người trong lòng cậu,” Matthew nói sau khi hú thêm một tràng nữa. “Nhưng sự thật lại không phải là thế, tình yêu ạ.”

“Chúng ta chưa có đủ bằng chứng cho chuyện đó hay sao?” Em chỉ về phía hai bọn họ. “Tớ đã theo đuổi đứa em trai ngớ ngẩn của cậu mười năm trời còn cậu ấy sắp quay lại với tên lừa đảo. Không biện minh được đâu.”

“Không hẳn vậy,” Matthew nói với một cái vỗ tay. “Có lẽ Em vô duyên thậm tệ nhưng cô ấy nói đúng. Cậu không thể chọn được người cậu sẽ yêu cũng như không thể chọn được thời điểm chuyện đó diễn ra đâu.”

“Nhưng tớ không biết phải làm gì,” bây giờ tôi lại bắt đầu nói về chuyện đó, tôi không dừng lại được. “Tớ thực sự thích anh ta, chỉ là tớ chưa bao giờ nhận ra thôi. Từ vụ ở khách sạn The Savoy, rồi đến vụ mọi người kéo nhau đi hết khỏi bữa tiệc rồi chúng tớ, các cậu biết đấy, ôi lạy Chúa. Cứ như một cú đâm vào mặt vậy nhưng tớ đã làm hỏng tất cả rồi và bây giờ anh ta còn không thèm cả liên lạc với tớ nữa. Nếu như anh ta không cảm thấy như vậy thì sao? Nếu như đó là việc anh ta chẳng thèm để tâm thì sao?”

“Cậu phải gọi cho anh ta thôi,” Em lấy điện thoại ra và đưa cho tôi. “Ngay bây giờ.”

“Tớ cũng có cái điện thoại chết tiệt của mình mà, Emelie,” tôi đáp và vẫy vẫy chứng cứ trước mặt cô ấy. “Tớ chỉ không biết liệu tớ có làm được không thôi.”

“Thế về cơ bản,” Matthew giơ hai tay ra. “Cậu có vui khi ở bên Dan hơn khi không có anh ta không?”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu như anh ta là một Dan tốt thì sao? Chứ không phải là Dan xấu xa ấy? Nếu như chỉ có màn hôn hít thôi thì sao?”

“Tớ không thể giả vờ là ý đó làm tớ hoảng sợ.”

“Vậy thì cậu gọi và nói cho anh ta biết đi.”

Tôi nhìn lên người bạn thân người Đức khổng lồ của mình.

“Tớ yêu cậu.”

“Tớ cũng thế,” cậu ấy hôn lên đỉnh đầu tôi. “Kể cả khi cậu là một kẻ thiếu năng.”

Tôi nhìn cậu ấy và Emelie. Họ không cử động. Sự thật là, trông họ có vẻ bình tĩnh và thoải mái.

“Hai cậu có thể ra chỗ kia một phút được không?” Tôi đề nghị, tay chỉ về hướng Blackpool ở ngoài xa. “Nếu tớ hứa không nôn, hai cậu có thể mua cho tớ một cái burger khác không?”

“Thực ra tớ cũng có thể chén thêm cái nữa,” Em vỗ vào phần bụng phẳng lì bé xíu của mình và kéo Matthew đi với nụ cười trên môi. “Cậu có năm phút.”

Tôi nhìn chăm chăm xuống cảnh tượng phía dưới, nơi những du thuyền *Maid of the Mist* từ từ rẽ sóng trên mặt nước phẳng lặng, chẳng có vui mắt gì cả. Vui hơn việc gọi cho Dan nhưng kém vui hơn việc ngồi yên lặng một góc và ăn burger.

Lũ đàn ông chết tiệt. Có lẽ tôi không chỉ nên sống độc thân mà còn nên thử sống không lập gia đình. Có vẻ như việc đó hoàn toàn ổn với anh em nhà Jonas Brothers^[172]. Tuy nhiên Britney sống không được tốt cho lắm. Ừm. Tôi biết quá nhiều về các ngôi sao. Có lẽ tôi nên chỉ sống một mình và nuôi một con mèo. Có lẽ là hai con đi. Tôi sẽ gọi chúng là “Bi Kịch” và “Bà Cô” và chúng sẽ là con tôi. Tôi sẽ đóng bím cho chúng và đội mũ trẻ sơ sinh cho chúng rồi đưa chúng đi chơi bằng một cái xe đẩy trẻ con.

Chúa nhân từ, cuối cùng thì tôi cũng điên thật rồi. Có lẽ đây là thời điểm tốt nhất để gọi điện.

“Alô?”

“Dan à? Rachel đây.”

Tôi không mong chờ một đội thiên thần chào đón tôi ở đầu dây bên kia nhưng gần một phút yên lặng hoàn toàn thì quả là kỳ lạ.

“Dan, tôi không muốn tỏ ra là một đứa không ra gì đâu, nhưng tôi đang dùng iPhone 3 và pin của cái máy này rất vớ vẩn.”

“Được rồi. Sao?”

OK, bắt đầu rồi đây.

“Tôi nghĩ là mình nên gọi điện cho anh,” tôi lục tìm từ ngữ cho phù hợp nhưng chẳng từ nào nghe có vẻ hay ho cả. “Để chào anh.”

“Cô chờ đến nửa đêm mới gọi để chào tôi,” anh ta hỏi. “Cô có say không đấy?”

Tôi nhìn đồng hồ. Mới gần bảy giờ. Có nghĩa là trong thực tế ở London đã gần nửa đêm. Chết tiệt.

“Tôi đang ở Canada,” tôi giải thích. “Xin lỗi, tôi quên mất chuyện lịch múi giờ. Tôi không đánh thức anh dậy chứ?”

“Canada á?”

“Tôi đến thăm bạn,” tôi né. Tôi đã kể với Dan về Ethan chưa nhỉ? Tôi không nhớ nổi. Tôi không nhớ nổi điều gì cả. “Hơi gấp một chút.”

Tôi làm việc này không được tốt lắm. Dan đã đúng khi nghĩ tôi vừa uống xong, tôi ước là vậy. Tại sao người ta lại muốn nói những chuyện như thế này trong tình trạng tỉnh táo nhỉ?

“Tôi không biết liệu chúng ta có thể nói chuyện khi tôi về không?” Tôi chỉ muốn anh ta cứu tôi ra khỏi nỗi thống khổ này. Tôi khá chắc chắn là tôi thích bị anh ta xỉ vả ở bãi đỗ xe hơn.

“Cô và tôi ư?” Giọng anh ta không hấp dẫn như tôi mong đợi. “Nói chuyện á?”

“Được chứ?”

“Sao bây giờ cô không nói luôn đi?” Dan hỏi. “Hay là cô không thể nói trước mặt bạn trai người Canada của cô?”

Anh ta không nhất thiết phải làm cho chuyện đó có vẻ ngu ngốc đến thế.

“Không,” tôi đang đưa chân, mong rằng cử chỉ đó sẽ mang lại chút cảm giác cho não. “Tôi cần nói chuyện với anh về chuyện giữa anh và tôi. Việc mà buổi tối hôm trước anh nói ấy.”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài rất to, sau đó là tiếng nuốt. Chà, ít ra thì người nào đó đã có rượu trong tay.

“Khi nào cô về?”

“Thứ Năm thì phải.” Tôi khá chắc về điều đó. “Dan?”

“Thứ Năm tôi không ở đây,” anh ta đáp. “Tôi vừa đăng ký làm việc ở LA.”

Tôi cắn mạnh môi mình đến bật máu.

“Anh đi LA ư? Trước thứ Năm sao?” Tôi rón rén chạm tay vào môi, cảm thấy đau nhói. “Lâu không?”

“Không biết. Tôi có Visa đi làm nên có thể ở đó một thời gian.”

“Một thời gian ư?”

“Phải, đó là điều lạ lùng nhất,” Dan đáp. “Tôi nói với một cô gái rằng tôi đã thích cô ta bao nhiêu năm trời và rồi cô ta biến đi Canada để gặp một thằng khác. Vậy nên tôi viết ra bản danh sách này để giúp tôi quên cô ta đi. Về cơ bản thì nó nói rằng đi California, ngủ với hàng tá người mẫu và không bao giờ nói chuyện với cô ta nữa.”

Tôi thường không thể tranh luận lại với một bản danh sách nhưng lần này có vẻ nó không thuyết phục được tôi.

“Dan, dừng, tôi đang cố mà,” tôi đã cố gắng hết sức để không khóc quá lâu rồi, nhưng sau bao nhiêu chuyện xảy ra trong tuần vừa rồi, sức chịu đựng của tôi đã hết. “Đừng như thế.”

“Cô không nhớ sao, Rachel? Đây là bản chất của tôi. Đây là việc tôi làm. Ở Canada vui vẻ nhé.”

Anh ta cúp máy trước khi tôi kịp biết mình phải nói gì. Nói gì mà chẳng thế. Tôi gọi lại nhưng cuộc gọi bị chặn ngay lập tức. Nó còn không cho phép gửi thư thoại. Và đây là nguyên nhân rằng: xao xuyến không bao giờ là việc hay. Tôi không còn cảm thấy bằng bình và hứng thú nữa. Tôi thấy lạnh, tổn thương và trống rỗng. Tôi không bao giờ có thể biến cảm giác đó thành những bài tình ca lãng mạn được...

“Rachel?”

Tôi ngẩng lên nhìn Matthew và Emelie đang cầm thức ăn mới mua. Khuôn mặt sáng bừng hy vọng của họ biến mất khi họ nhìn thấy mặt tôi.

“Cậu nói chuyện với anh ta chưa?” Matthew hỏi.

“Anh ta nói sao?” Emelie hỏi.

“Chẳng có gì hay cả,” tôi lấy cái túi giấy màu nâu và bắt đầu tống khoai tây chiên vào

mồm. A, khoai tây mặn đáng yêu, không nước thịt không bơ sữa đông, đang lấp đầy huyết mạch tôi. Khoai tây chiên chưa bao giờ làm tôi thất vọng cả.

“Cậu khóc à?” Matthew xoa má tôi bằng ngón tay thô ráp. “Cậu đang khóc này. Thôi nào.”

“Không được,” tôi thì thầm qua làn nước mắt lăn dài và đồng khoai tây chiên trong miệng. “Tớ không biết tại sao tớ lại thế.”

“Tuyệt, chúng ta phải giải quyết PMT[173] trước nhất.”

“Đây không phải là PMT,” tôi khẽ cười với cậu ấy để chứng tỏ thiện ý nhưng nó lại vỡ ra thành tiếng nức nở lâm ly thống thiết. “Vì các cậu rất quan tâm nên tớ không định...”

“Được rồi Rach,” Matthew vòng tay ôm tôi thật chặt trong lúc Emelie ngồi xõm cạnh chân tôi và giơ túi khoai tây ra. Tôi thấy mình chẳng khác nào con nghiện đồ ăn vặt. “Kể nguyên văn cho bọn tớ nghe xem anh ta nói gì. Và cậu nói thế nào?”

“Thực ra tớ không có nhiều cơ hội nói gì,” môi dưới bị cắn lúc trước bắt đầu đau nhức vì dính muối ở miếng khoai tây. Tôi mặc kệ. “Tớ nói là tớ muốn nói chuyện với anh ta khi tớ về và anh ta nói anh ta không muốn vì anh ta sắp đi LA vào thứ Năm. ‘Một thời gian’.”

“Ôi, Rach, tệ quá,” Matthew ôm chặt gấp đôi. “Khi nào?”

“Anh ta nói anh ta sẽ không còn ở đó hôm thứ Năm,” tôi lầm bầm. “Anh ta sẽ đi một thời gian.”

“Vậy thì tối nay bọn tớ sẽ đưa cậu về nhà,” Em lập luận, mắt ngược lên nhìn Matthew đợi được thông qua. “Đúng không? Bọn mình đưa cậu ấy về trước khi anh ta đi chứ?”

“Kế hoạch hay đấy,” Matthew cũng tán thành. “Sợ chó gì mà không làm chứ nhỉ? Tớ sẽ gọi cho Jeremy xem cậu ấy có đổi chuyến bay cho bọn mình được không.”

Tôi ngồi trên ghế, ăn khoai tây và cố thở đều trong lúc Matthew điếu qua điếu lại trên con đường mòn cổ gắng kết nối với Jeremy. Không thể có chuyện cậu ta đi ngủ lúc nửa đêm được. Tôi còn không biết liệu Jeremy có ngủ tí nào không nữa.

“Cậu biết mọi chuyện sẽ ổn cả mà,” Em trộm một mẫu khoai tây và hứa.

Sẽ không ổn đâu nếu cậu cứ ăn bữa tối của tớ, tôi nghĩ nhưng thay vì dọa nạt người bạn tuyệt vời của mình, tôi gạt đầu và mỉm cười. Rồi sau đó vợ một nắm khoai tây ngon lành đưa lên miệng trước khi cô ấy kịp thò tay vào túi.

Bọn tôi ngồi đó gần một tiếng chờ Matthew sắp xếp. Thông thường thì tôi mới là người phải lo lắng mọi việc, phải viết ra mọi việc, phải nhúng mũi vào giải quyết, nhưng lần này tôi thanh thản ngồi trên ghế, ăn khoai tây và co rúm người trong áo len của mình. Và khi nói rằng thanh thản, ý tôi là đã chết về mặt cảm giác và mệt lử về mặt thể chất. Khách du lịch đến rồi đi, chụp ảnh trước mặt chúng tôi rồi đi tiếp, bị dụ dỗ bởi cửa hàng lưu niệm WWE hoặc bởi phần sandwich gà số bảy của Wendy's.

Khi Matthew quay lại, trông có vẻ hài lòng về bản thân mình, thác Niagara đã quá chán nản vì không được ngó ngang. Khoảnh khắc cậu ấy ngồi lên ghế, pháo hoa bắt đầu nổ tung trên bầu trời bên trên thác nước, vang vọng như tiếng sấm và thấp sáng dòng nước bằng những hình ảnh thật đẹp.

“Lạy Chúa,” Matthew từ từ ngồi xuống, mắt không rời khỏi bầu trời. “Nhìn kìa.”

Và chúng tôi nhìn. Trong suốt mười lăm phút, ba đứa tôi ngồi yên lặng thưởng thức màn bắn pháo hoa trên thác Niagara, tai ù đi vì những tiếng ồ, à xung quanh. Em bỏ túi xách và túi khoai tây xuống, lần tìm tay tôi và tay Matthew. Bản thân thác nước đã đẹp nhưng pháo hoa bắn lâu như thế giống y như bơ phủ trên bánh vậy. Tôi chắc chắn rằng những người theo chủ nghĩa thuần túy sẽ nói làm như thế chẳng khác nào mạ vàng lên hoa loa kèn nhưng họ nhầm rồi. Pháo hoa trên thác Niagara, một bản danh sách đã được hoàn thành và hai người bạn thân nhất của tôi. Tôi còn có thể, có thể đòi hỏi gì hơn nữa? Thêm vào đó, theo trí nhớ của tôi thì đây là giây phút tĩnh lặng nhất ba đứa tôi ngồi yên lặng bên nhau mà không có mặt của chiếc TV. Có quá nhiều lý do để giây phút này trở thành bất hủ.

Tôi đang chuẩn bị òa lên khóc lần nữa thì nghe thấy tiếng khịt mũi rất to, rất đàn bà ở một bên. Và một tiếng nức nở kém đàn ông ở bên còn lại.

“Các cậu đang khóc đấy à?” Tôi hỏi trong lúc kiểm tra hai cặp má ướt đầm vì nước mắt. “Cả hai ấy?”

“Đẹp quá,” Matthew rên rỉ. “Và tớ hạnh phúc quá.”

“Tớ biết,” Em tán thành, giọng đầm nước mắt. “Tớ biết đó là bản danh sách của cậu nhưng tớ cảm thấy như kiểu ba đứa mình đã tham gia một chuyến thám hiểm để học cách quan tâm và chia sẻ với nhau ấy.”

Và tôi biết đích xác ý cô ấy là gì. Nếu không có Emelie và Matthew, tôi đã đang khóc lóc thê thiết và trốn trong phòng ngủ phụ của mẹ rồi. Hoặc tệ hơn, tôi đã quay lại với Simon. Bây giờ chúng tôi có thể làm mọi việc. Tôi có thể làm mọi việc. Tôi có thể nhuộm tóc, tôi có thể bắt đầu chạy bộ, tôi có thể đi xăm mình, tôi có thể theo đuổi mối tình đầu, tôi có thể mua cho mình thứ gì đó cực kỳ đắt đỏ và hấp dẫn, tôi có thể viết cho Simon một lá thư để nói rõ anh ta là một thằng khốn như thế nào, tôi có thể nhảy bungee hoặc tương tự, tôi có thể phạm pháp, tôi có thể

đi du lịch ở nước mà tôi chưa bao giờ đến và tôi có thể tìm được người đến dự đám cưới của bố cùng mình - người làm cho tôi cảm thấy cực kỳ tự hào về bản thân mình vì cậu ấy là bạn thân nhất của tôi. Mục đích của bản danh sách không phải chỉ là gạch đi những danh mục trong đó và quên chúng đi, mà nó đã giúp tôi học được điều gì đó mới mẻ. Và điều quan trọng nhất mà tôi học được đó là tôi có thể làm bất cứ việc gì. Có lẽ việc nhận ra cảm giác của tôi với Dan cũng chỉ là một bài học khác. Một bài học nghiêm ngặt và đắt giá nhưng vẫn là bài học. Bằng cách nào đó, tôi sẽ vượt qua chuyện này bởi vì tôi làm được. Tôi biết tôi làm được.

Sau khi pháo hoa và khoai tây chiên kết thúc, chúng tôi dìu nhau đứng lên và tìm đường về chỗ để ô tô. Trong tôi giờ vẫn còn cảm giác phấn chấn và cũng sợ phải mất đi cảm giác tuyệt vời ở xứ này. Jeremy đã sắp xếp cho chúng tôi bay khỏi Toronto trong chuyến đầu tiên của sáng mai và đưa chúng tôi về London lúc mười giờ tối, sớm hơn mười hai tiếng so với chuyến bay dự định ban đầu. Tôi hy vọng thế là đủ. Chuyến lái xe về khách sạn êm ả hơn lúc đi, phần lớn là vì Emelie đã ngủ ở ghế sau và ngáy rõ to thay vì hét lên “đi chơi nào” và ra hiệu cho những người lái xe tải bấm còi bất cứ khi nào có thể. Tôi khá nhớ chuyện đó. Yên lặng ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thấy một niềm lạc quan lạ lùng đang ủa vào tâm hồn tôi. Phải, tôi đã nói với một người đàn ông là tôi thích anh ta, hoặc ít nhất là tôi đã cố gắng, và anh ta vẫn chưa trả lời lại, nhưng ít ra thì tôi đã nói ra rồi và bây giờ tôi đang làm điều gì đó để chứng minh. Tôi sẽ không ngồi yên một chỗ và hy vọng tự mọi việc sẽ tốt hơn nữa bởi vì giờ đây tôi nhận ra rằng không làm gì cả là cách chắc chắn nhất đảm bảo là mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Chúng tôi quay trở về khách sạn khá nhanh, Matthew đã tán thành bản danh sách của tôi và phá vỡ quy định về tốc độ cho phép tối đa ở Canada trên đường về Toronto. Chuyến đi dài hai tiếng có thể dễ dàng biến thành chín mươi phút một khi bạn đã quyết tâm. Sau khi giao xe cho người phục vụ, cậu ấy lôi Emelie từ sau xe ra và cam chịu bế cô ấy lên cầu thang trong lúc tôi lo phần túi xách và những túi đựng bím bím rải rác trong xe.

“Cô Summers?” Vẫn là nhân viên lễ tân hôm trước gọi tôi khi tôi cố gắng tránh mặt cô ta để đi lên cầu thang. “Tôi có một gói quà cho cô.”

“Một gói quà á?” Tôi thực sự bối rối. Trừ khi Ethan gửi cho tôi một cái đầu ngựa, tôi không biết đấy có thể là thứ gì. Tôi vẫn hơi ngạc nhiên một chút vì anh ấy vẫn chưa đáp lại tin nhắn trên Facebook của tôi nhưng tôi không thể hình dung được là anh ấy lại là một người hóm hỉnh. Tôi để túi bím bím lên bàn kính và mở chiếc hộp to màu xanh dương có tên tôi trên đó ra. Bên trong đó, đặt trên một tấm vải màu vàng xinh đẹp, là một tờ giấy nhẵn. Món quà từ Jenny.

Rachel, tôi đọc, Xin lỗi tôi không ở lại và nói chuyện lâu được. Thật vui khi được nghe kể về bản danh sách của cô. Đây là một vài thứ mà tôi mong sẽ có ích cho cô trong đám cưới đó,

dù có người đi cùng hay không. Hạ gục chúng đi. Jenny xoxo.

Nhân viên lễ tân còn hào hứng hơn tôi. Tôi đặt tấm thiệp sang một bên và cầm miếng vải màu vàng lên. Nó không chỉ là tấm vải mà là một chiếc váy màu vàng nhạt đẹp lộng lẫy, cổ thuyền cao, tay lỡ, chân váy làm bằng vải tuyn dài quá đầu gối tôi một chút. Chiếc váy có nhiều lớp bông bành đến nỗi tôi không đếm xuể. Đây là chiếc váy đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy trong đời. Tôi giờ nó lên trước mặt và nhướn mắt lên nhìn cô nhân viên lễ tân đang lấy tay bụm miệng, mắt ngân ngấn nước.

“Chiếc váy đẹp quá,” cô ta thở sau một phút.

“Tôi biết,” tôi đáp lại, giọng xúc động không kém.

Vậy là đúng rồi. Cuối cùng thì Jenny cũng không có thật, cô ấy là mẹ đỡ đầu thần thánh của tôi. Tôi giờ chiếc váy trước bức tường sáng bóng như gương ở sảnh khách sạn. Phải, Cinderas^[174] ạ, tôi nhìn khi sắc vàng của sợi vải làm làn da tôi sáng lên và khiến cho mái tóc mới của tôi tỏa sáng, cô sẽ đến dự buổi khiêu vũ.

“Tớ đến rồi đây,” tôi hét lên, lao nhanh trên lối đi, khoác trên mình chiếc váy màu vàng tuyệt đẹp, chân đi giày Jimmy Choo tinh tế mượn của Emelie, túi xách rơi xuống khuỷu tay, một bông tai kim cương đeo trên một tai, chiếc còn lại vẫn còn nằm trong lòng bàn tay tôi. Tuy nhiên tiếng gõ cửa vẫn vang lên đều đặn đầy hồi thúc.

“Nhưng thưa cô Summers, trông cô thật xinh đẹp,” Matthew đứng ở cửa ra vào, nổi bật trong bộ vest màu xám mới tinh và cà vạt màu vàng nhạt, được trả giá đặc biệt để khen chiếc váy của tôi. “Thật đấy, trông cậu tuyệt lắm.” Cậu ấy cúi xuống, khẽ tặng tôi một nụ hôn gió lên má để không làm lem phần trang điểm của tôi.

“Cậu mặc chẵn chu lắm,” tôi khen trong lúc cậu ấy làm động tác xoay. “Tớ sẵn sàng rồi. Sao cậu còn chưa vào?”

“Chỉ muốn làm cho lối đi rộng hơn thôi mà,” cậu ấy nói vọng vào từ ngoài sảnh. “Cậu tự treo ảnh đấy à? Trông đẹp lắm.”

“Tớ có thể tự đóng đinh vào tường mà,” tôi đáp trong lúc tô thêm lớp mascara cuối cùng trước tấm gương ở phòng khách. “Tớ treo hôm qua đấy.”

Sau khi quay trở về London, tôi đã quyết tâm một mất một còn để đến chỗ Dan, gọi trên đường đi và mong rằng tôi có thể làm được điều đó trước khi anh ta đi LA. Nhưng anh ta không ở nhà. Và theo lời người hàng xóm, người phải chạy ra xem có chuyện gì mà ồn ỹ thế, thì Dan đã không ở nhà được một ngày rồi. Tôi đến quá muộn, anh ta đã đi rồi. Thay vì nhảy cầu Waterloo, tôi leo lên taxi và để lái xe chở tôi về nhà. Tôi chẳng thể làm được gì cho đến khi anh ta quyết định nói chuyện với tôi, bất cứ khi nào. Cho đến lúc đó, tôi quyết định sẽ làm cho mình bận rộn.

Sau khi bật dậy khỏi giường vào chiều thứ Năm, tôi chạy bộ rồi về nhà và sơn lại khu tiền sảnh để che đi những vết mờ do ảnh của tôi và Simon treo trước đây để lại. Sang ngày thứ Sáu, sau khi chạy bộ giữa buổi sáng, tôi đưa mình đến Ikea và quay trở về với một đồng khung ảnh mới. Trên đó treo những bức ảnh tôi chụp bằng điện thoại về bữa tiệc mới tổ chức, một chiếc vé lấy từ hội từ thiện ở The Savoy và cả mẫu giấy ghi số của Asher nữa. Tôi đã đóng khung hóa đơn vì tội phạm pháp của mình. Tôi đã chụp ảnh tôi, Emelie và Matthew ở khu nhảy bungee bóng bằng súng cao su và hàng ngàn bức khác chụp tôi và hai người bạn thân nhất ở thác Niagara. Trong hai tuần ngắn ngủi, tôi đã có thể tái thiết lại bộ mặt của tiền sảnh nhà mình. Và trong phòng khách, ở vị trí trang trọng phía trên ghế sofa là một mẫu giấy ăn nhàu nát chỉ chít

chữ viết nguệch ngoạc đang ngồi chễm chệ trong khung gỗ khổng lồ màu đen.

“Emelie đã đi rồi cơ à?” Matthew thờ thẩn vào phòng khách và cầm bộ đĩa DVD *Người điên* mới mua của tôi ở nóc TV lên. “Cậu ấy không đi cùng bọn mình à?”

“Tối qua cậu ấy về nhà rồi,” tôi nhìn lại mình lần cuối trong gương. Tóc sáng bóng, váy hoàn hảo, trang điểm xinh xắn, tươi trẻ và theo như kinh nghiệm đã dạy tôi thì phấn phải chống thấm nước. “Tớ không nghĩ là cậu ấy muốn Paul đến đón từ đây.”

“Cũng đúng thôi,” Matthew mỉm cười trước kiệt tác nghệ thuật của tôi. “Tớ nghĩ kiểu gì Em cũng phải về nhà thôi, bởi vì cậu đã bỏ rơi bọn tớ thật nhẩn tâm.”

“Ừm, phải,” tôi đồng tình. “Không có cách nào để cậu ấy hẹn hò với em trai tớ ở đây được. Tớ không thể nào thoải mái về chuyện đó được.”

“Khi nào thì cậu đi nhỉ?” Matthew hỏi.

Khoảng mười phút sau khi tôi từ bỏ việc đập cửa nhà Dan, Veronica đã gọi và báo cho tôi biết tôi đã được nhận việc ở Sydney. Chuyên viên trang điểm mà tờ tạp chí đăng ký lúc trước đã từ bỏ khi hay tin Dan rút và Dan rút chỉ vì anh ta nghĩ rằng tôi sẽ tham gia. Không có từ nào trong cả tập bài hát của Alanis Morissette^[175] có thể diễn tả hết sự oái oăm của tình thế này. Bởi vì Dan đã làm họ thất vọng nên tôi sẽ phải đi Úc. Bởi vì tôi đã làm anh ta thất vọng nên tôi có cơ hội ngàn năm có một. Hay là anh ta đã làm tôi thất vọng nhỉ? Dù sao thì cả hai chúng tôi cũng không lấy gì làm vui vẻ trong lần gần đây nhất chúng tôi nói chuyện với nhau và bây giờ chúng tôi đều đang ở hai nửa địa cầu vì anh ta không chịu nghe tôi nói. Tôi đã chuẩn bị tinh thần để chịu trách nhiệm nhưng nói thẳng ra thì cũng không có nhiều.

“Tối mai tớ đi,” tôi cầm thiệp mời đám cưới ở ghế sofa lên và giơ tay ra hiệu mình đã xong. “Chuyến bay lúc mười giờ.”

“Tớ sẽ đưa cậu đi,” Matthew nói. “Cậu sẽ phải mang Vegemite^[176] về cho tớ đấy.”

“Hai người đã xong chưa?” Stephen thò đầu qua cửa phòng khách và mặt Matthew sáng bừng lên như một cây thông Noel. “Xe đang chờ rồi. Rachel, trông em đẹp lắm.”

Thật là một quý cô may mắn, tôi có hai người hộ tống đến đám cưới. Và cứ trông cái kiểu họ mỉm cười với nhau thì chắc là sẽ có một đám cưới nữa diễn ra sớm thôi. Chúa mới biết Stephen đã dành bao nhiêu trong kho thời gian anh ta thức để thuyết phục tôi và Emelie đồng ý từ khi chúng tôi từ Toronto về. Và thật đúng đắn. Matthew có lẽ đã sẵn sàng cho anh ta cơ hội thứ hai nhưng Emelie và tôi đã thống nhất rằng anh ta sẽ phải trải qua sáu tháng thử thách

trước đã. Nếu có chuyện gì, chúng tôi sẽ cắt chim anh ta.

“Chúng ta đi nhé?” Matthew hỏi và giơ cánh tay ra.

Tôi kiểm tra danh sách trong cuốn sổ màu hồng bé xinh của mình - thiệp mời, bản đồ chỉ đường, thiệp mừng, quà. Được rồi, tôi đã có đủ các thứ rồi.

“Đi nào,” tôi khẽ nhún gối cúi chào và đưa tay cho cậu ấy. Vì tôi đã thề không chạm vào đàn ông trong khoảng thời gian hiện tại nên đây là lần duy nhất tôi đưa tay cho người khác giới.

Emelie và Paul đã đang đợi chúng tôi ở bên ngoài nhà thờ và mới đau lòng làm sao, cả hai người họ trông hạnh phúc ngời ngời khi ở bên nhau. Paul đã gội sạch quả đầu Ewok^[177] của mình, còn Em, trong bộ váy lụa màu xanh nhạt của tôi và đeo găng tay trắng đáng yêu, trông thật nổi bật. Bất hạnh làm sao, họ không phải là người duy nhất đợi chúng tôi bên ngoài nhà thờ.

Tôi thấy Simon trước hết. Tôi cho rằng đó là vì năm năm ở cùng một ai đó sẽ mang lại cho bạn trực giác nhạy bén giúp bạn nhận ra sự có mặt của người đó ngay lập tức. Xe của anh ta, xe của chúng tôi, đỗ trên đường cách nhà thờ một chút, anh ta đang dựa vào một bia mộ gần đó, lộng lẫy trong bộ vest đẹp nhất của mình, mái tóc vàng sậm hơi dài quá của anh ta được chải thẳng xuống. Rõ ràng là anh ta đã lỡ cuộc hẹn cắt tóc hàng tháng.

“Đừng lo,” Matthew nói khi Paul xắn tay áo vest. “Bọn này sẽ xử hẩn.”

“Không,” tôi giơ tay lên trước mắt để che ánh mặt trời. Tôi biết chắc rằng anh ta ở đó không phải để gây rối. Trông anh ta thật buồn. “Tớ sẽ nói chuyện với anh ta. Chờ tớ bên trong nhé.”

Thấy tôi kiên quyết, cả bốn người họ bước lên con đường mòn dẫn vào nhà thờ trong khi tôi đi ngược lại. Không mất nhiều thời gian đâu.

“Simon?”

“Rachel?” Anh ta liếc mắt nhìn tôi rồi lại nhìn thêm lần nữa. “Là em đấy à?”

“Em biết là đã khá lâu rồi nhưng em không nghĩ anh đã quên em,” tôi khoanh tay trước ngực. “Anh ở đây làm gì?”

“Tóc em,” anh ta vẫn tiếp tục nhìn tôi từ đầu đến chân cho đến khi tôi cảm thấy không còn phớt lờ được nữa mà là cực kỳ khó chịu. “Trông em tuyệt lắm.”

“Cảm ơn anh,” tôi đáp. Ít ra thì tôi cũng cảm ơn anh ta thật, cho dù nó làm tôi khó chịu. Bọn tôi đã qua cái thời mặc đồ lót rộng thùng thình và áo sơ mi cũ bẩn của anh ta rồi. “Anh ở đây làm gì?”

“Ừm, em không nói chuyện qua điện thoại với anh,” anh ta nói. Cà vạt của anh ta bay lật phật trong gió trông thật buồn cười. Anh ta không bao giờ có thể thắt cà vạt chỉnh chu. “Và anh biết em ghét phải đi dự những việc gia đình một mình. Anh muốn đi cùng em.”

“Nhưng em không đi một mình,” tôi chỉ tay về phía Matthew và Paul, những người không nghe lời tôi và đang cố tỏ ra hăm dọa ở bậc cầu thang lên nhà thờ. Trông họ không giống anh em nhà Mitchel[178] cho lắm. Có lẽ anh em nhà Chuckle[179] thì đúng hơn nhưng đó có lẽ không phải là hiệu ứng mà họ muốn tạo ra. “Và nếu em muốn nói chuyện với anh, em đã gọi anh rồi.”

“Anh không nhận ra em,” anh ta nói. “Từ đằng xa ấy, anh không nhận ra đó là em. Tóc em?”

Mái tóc. Lúc nào cũng là mái tóc.

“Simon, chúng ta đang đến dự đám cưới bố em, anh không nghĩ hôm nay là quá đủ đau đón với em rồi hay sao mà còn định nói đến chuyện vợ vãn này?” Tôi lắc đầu. “Anh về đi.”

“Rachel, nghe anh này,” anh ta tiến lại gần hơn một chút. Tôi không chuyển một phân. “Anh biết em đang tức giận, em tức giận là đúng, nhưng anh thực sự xin lỗi. Em không thể cho anh cơ hội nữa sao? Em yêu cầu gì anh cũng sẽ làm.”

Oa. Em yêu cầu gì anh cũng sẽ làm cơ đấy. Tôi băn khoăn không biết anh ta có muốn chui vào một cái thùng và để tôi ném anh ta xuống thác Niagara hay không. Tôi thở dài và nhìn tình cảnh đáng thương của người bạn trai cũ. Người đàn ông mà tôi đã từng chấp nhận là bố của các con tôi. Tôi không nghi ngờ gì khi anh ta nói điều đó, anh ta thật nhếch nhác. Nếu tôi quay lại với anh ta, tôi chắc chắn rằng trong vòng ít nhất là sáu tháng, anh ta sẽ cư xử thật tốt, có lẽ anh ta còn cầu hôn tôi nữa. Và sẽ thật tuyệt nếu lại có ai đó nằm trên giường của tôi mỗi tối, có ai đó ở nhà khi tôi về, có ai đó sẽ chăm sóc cho tôi.

Nhưng người đó không phải là anh ta. Và cho đến khi tôi nhận ra đó là ai, tôi vẫn có thừa khả năng chăm sóc chính mình.

“Em xin lỗi, Simon ạ,” tôi bước lại gần hơn, ôm anh ta và sửa lại cà vạt. “Không có ích gì đâu. Anh về đi.”

“Nhưng còn căn hộ? Còn xe ô tô? Còn Croatia nữa?” Anh ta nói đầy tuyệt vọng.

Ừm. Đó đã từng là lập luận của tôi cơ mà?

“Mẹ em nói rằng bà ấy sẽ mua lại căn hộ,” tôi đáp, cảm ơn vì mẹ tôi giỏi về tiền bạc hơn tôi rất nhiều. “Xe là của anh, dù sao thì em cũng không bao giờ đi nó cả. Chúng ta sẽ tìm cách định giá căn hộ. Và anh sẽ phải đi Croatia mà không có em. Em sẽ đi Sydney.”

“Sydney, Úc ư?” Nỗi tuyệt vọng lộ rõ trên khuôn mặt và Simon co rúm người lại. Còn tôi cảm thấy bản thân mình tăng thêm mấy phân trên đôi giày cao gót của mình.

“Em làm việc ở đó,” tôi gật đầu. “Em sẽ gọi cho anh sau khi em về. Lúc đó chúng ta có thể giải quyết vụ căn hộ.”

Và với nụ hôn kết thúc lên má, tôi xoay người và quay trở lại lối đi dẫn vào nhà thờ, cầm tay Matthew và đóng cửa trước mặt Simon. Đó sẽ là một kết thúc cực kỳ cao cả và thanh lịch cho mối quan hệ của chúng tôi nếu Paul không chạy ra và đuổi anh ta đến tận ô tô và hét lên đầy tức tưởi trước mặt cả linh mục. Cho đến khi Simon lái xe đi, giàn giụa nước mắt...

Em trai tôi, người bảo hộ của tôi.

Đám cưới của bố, cũng giống như hai đám cưới trước mà tôi tham dự trong hình hài không phải là bào thai, thật đẹp. Nhưng bạn nghĩ mà xem, khi cưới đến lần thứ tư, bạn sẽ thấy mệt mỏi. Tôi phải đặt ra giới hạn cho bố tôi, ông phải giữ lời trước Chúa và không thể xấu xa quá mức được, tôi lập luận, nếu không mẹ tôi và Theresa, người vợ thứ hai của ông, sẽ không ngồi ở phía cuối nhà thờ nói chuyện phiếm sau buổi lễ. Ừm, có lẽ bà vợ mới nhất của bố sẽ sớm phải làm chuyện đó thôi. Bố sẽ lại sớm tổ chức đám cưới tiếp theo với một người khác nữa để giúp bà ấy vượt qua nỗi thất vọng tràn trề sắp tới.

“Rachel Summers,” một giọng quen thuộc vang lên bên ngoài nhà thờ. “Trông cháu xinh quá.”

“Cô Beverly,” tôi nhận ra ngay, bắn khoăn không biết phép tắc trong lễ cưới có cho phép xô ngã một người họ hàng già cả rồi trốn đằng sau mấy bia mộ hay không. Có lẽ là không ổn lắm ở độ tuổi hai mươi tám. Có lẽ tôi có thể thuê một đứa em họ nào đó trẻ hơn mình để làm việc đó. Hoặc chỉ cần nhờ Matthew là được. Chắc chắn là cậu ấy sẽ làm.

“Chiếc váy lộng lẫy quá,” cô ấy nói rồi kéo tay tôi về đằng trước để có thể nhìn tôi kỹ hơn.

Nhìn kỹ hơn để xem tôi giấu dao ở đâu. “Y như váy cưới vậy, phải không nào? Và cô vẫn chưa nhìn thấy nhẫn trên ngón tay cháu đâu nhé. Xấu hổ quá. Cháu bao nhiêu rồi nhỉ? Ba mươi à? Hay ba mốt?”

À, cô ấy tấn công trực diện luôn. Chỉ có một cách để đáp trả và Rachel Tóc đỏ không ngại lấy chính sự nanh nọc hung hăng của mình để chống lại sự nanh nọc hung hăng của người khác.

“Ô, tệ quá, nó rơi ra rồi à?” Tôi giật lấy tay và diễn màn kiểm tra tay trái y như thật. “Matthew sẽ giận lắm đây.”

“Cháu đính hôn rồi à?” Trông cô ấy hơi lúng túng. Nhưng cô ấy già rồi, lúc nào mà chẳng có vẻ lúng túng. “Vớì chàng trai trẻ đó á?”

Cả cô tôi và tôi đều nhìn đến chỗ chàng trai đang sờ soạng Stephen. Điều kiện duy nhất để Matthew nhận lời che mắt cô Beverly giúp tôi là đưa bạn trai cậu ấy đến, và tôi đã thất bại. Ôi, tình yêu thời trai trẻ.

“Không, cháu đùa thôi,” tôi quay lại nhìn cô tôi và tặng cô ấy một nụ cười tươi nhất. “Chúng cháu chỉ là bạn bè thôi, cô biết mà.”

“Ồ,” cô ấy bỏ tay kia của tôi ra. “Rachel.”

“Phải, ừm, cậu ấy là một kẻ đồng tính cỡ bự nhưng cô biết đấy, đàn ông kiểu như không bao giờ thỏa mãn vậy. Cậu ấy còn có thể cho ‘nó’ vào một con dê nếu nó đồng ý đấy,” tôi vươn người và ôm cô ấy một cái quá chặt và quá lâu. “Chào cô, Bev. Cho cháu gửi lời hỏi thăm đến chú Alan.”

Tôi thông thả đi qua sân cỏ với nụ cười trên mặt và bài hát trong tim. Té ra tôi chẳng cần phải có người hẹn hò để đối mặt với đám cưới này, Veronica đã nói đúng, miễn là tôi có cà của mình thì ai cần đàn ông cơ chứ?

Đến lúc hoàng hôn, đám cưới được tuyên bố là thành công rực rỡ và quan trọng hơn, mọi người ai cũng thích bộ váy của tôi. Tôi sẽ cảm thấy tội lỗi vì đã cướp mất sự nổi bật trong ngày cưới của cô dâu, nhưng vì hầu hết mọi người tham dự, kể cả Paul, không nhớ nổi tên cô ấy là gì nên tôi chọn cách không cảm thấy gì. Và bên cạnh đó, cô ấy có vẻ tức giận trước sự có mặt của mẹ tôi và cô Theresa, thế nên cũng chẳng hơi đâu mà để ý xem đứa con riêng lớn nhất của chồng đang mặc cái gì. Không phải là tôi chắc chắn cô ấy biết tôi là ai, bố tôi có nhiều con riêng quá nên trên thực tế chúng tôi cứ như gia đình Von Trapp [\[180\]](#) ấy, trừ việc không có khiêu âm nhạc và mặc tương đối đẹp so với họ ra.

“Con nghĩ cuộc hôn nhân này kéo dài bao lâu?” Mẹ tôi hỏi trong lúc ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh tôi bên chiếc bàn ngay cạnh sàn nhảy. “Mẹ thích cô ấy, cô ấy tràn đầy sức sống.”

“Một năm chẳng? Hay là hai nhỉ?” Tôi hỏi ướm.

“Hào phóng thế,” bà nói. “Kỷ niệm đám cưới lần thứ nhất là cùng.”

“Con tưởng mẹ thích cô ấy mà?”

“Đó là lý do tại sao mẹ cho họ một năm,” bà mỉm cười. “Thế là quá tốt với bố con rồi.”

“Rồi mẹ và cô ấy lại nhận nhau là bạn,” tôi nhấp cốc sâm banh thứ một tử của mình và mỉm cười nhìn Em và Paul lại chỗ bố tôi và bà vợ mới nhất của mình để nhảy bài đầu tiên. Họ dính nhau như sam, và nói thẳng ra là có vẻ khó chịu suốt cả ngày trời rồi, dù vậy, tôi vẫn phải thừa nhận là họ trông rất hợp nhau. Tôi chưa bao giờ thấy Em lại mê đắm một chàng trai nào đến thế, và tôi chưa bao giờ thấy Paul chu đáo đến vậy. Có lẽ họ phải như thế lâu rồi. Nhưng dù sao thì... Eo ơi. “Con không thể tin được là cô ấy lại ở đây với Paul.”

“Con biết là nó đã để mắt đến con bé khá lâu rồi mà,” mẹ tôi nhận một cốc sâm banh đầy và chạm cốc với tôi. “Con phải quen dần đi thôi. Mẹ biết mẹ sẽ vui hơn nếu có Emelie là con dâu so với một vài quý cô trẻ tuổi mà mẹ nghe nói gần đây.”

“Mấy quý cô trẻ tuổi ư?”

“Chính xác,” mẹ tôi đáp. “Và Matthew đã quay lại với Stephen rồi à?”

“Vâng,” tôi xác nhận “Hình như đôi khi chia tay lại có ích. Con chưa bao giờ thấy ai trong hai người họ hạnh phúc đến vậy.”

“Còn con?”

Tôi xoay ghế để bà nhìn rõ hơn nụ cười tươi rói của mình và khoa chân múa tay. “Mẹ chưa nghe kể à? Con đang vướng vào mối tình tay ba với hai người đồng tính. Đây là chủ đề của cả đám cưới đấy.”

Cô Beverly đã không hề chậm chạp trong việc tung tin đồn.

“Chà, phải, mẹ nghe qua rồi,” bà thở dài. “Mẹ đã bảo Bev là mẹ đã gọi các con đến bữa tiệc Giáng sinh năm trước và cả hai đứa nó đều gọi mẹ là mẹ.”

Tôi yêu mẹ tôi.

“Nhưng, thật đấy, có chuyện gì đang xảy ra thế? Con ổn chứ?”

“Con ổn,” tôi đáp. “Hoặc ít ra là con sẽ ổn. Nhưng phải, công việc vẫn tốt, các bạn con vui vẻ, em trai con sẽ hẹn hò với một người mà nó không lừa lọc gì và mẹ thì đang mỉm cười. Con còn đòi hỏi gì nữa nào?”

“Lúc trước mẹ có thấy Simon bên ngoài,” bà phớt lờ nhận xét của tôi về Paul giống như bà vẫn làm trong suốt hai mươi bảy năm nay. “Các con sẽ...”

“Chắc chắn là không rồi.”

“Tốt.”

“Tại sao con lại phải mất thời gian cho một con Bọ Cạp nhỉ?” Tôi huých nhẹ bà và nhấp rượu trong khi hai người yêu đồng tính của tôi đang tham gia vào màn nhảy chậm. Tiếng xì xầm vang lên khắp phòng. “Bây giờ con sẽ cho lũ con trai ra rìa hết mẹ ạ. Chẳng ích gì khi tốn thời gian vào những người không phù hợp với mình.”

“Thật vui vì cuối cùng con đã suy nghĩ theo kiểu giống mẹ,” mẹ tôi nói. “Ở một mình không có nghĩa là cô đơn. Chúng ta được tạo nên bởi những thành phần cứng cáp, con và mẹ ấy. Một người đàn ông không thể khiến con hạnh phúc nếu con không tự hạnh phúc với bản thân mình, con biết chứ?”

“Con biết,” tôi nói, đặt cốc sâm panh xuống và ôm lấy bà. “Con xin lỗi vì ngày trước đã gây cho mẹ nhiều khó khăn. Trước đây con thực sự không hiểu.”

“Con quên là lúc nào con cũng là đứa trẻ của mẹ rồi,” mẹ nói và ôm lại tôi. “Có thể con nghĩ rằng con đã lớn nhưng con vẫn còn nhiều điều phải học lắm, trước khi con có thể khôn ngoan bằng bà mẹ già này.”

“Chấp nhận,” việc chấp nhận rằng bố mẹ mình đúng và mình sai có bao giờ dễ dàng không nhỉ?

“Cô Summers?” Matthew xuất hiện và đưa tay ra để dẫn tôi vào sàn nhảy trong khi Stephen mời mẹ tôi. “Xoay nhanh rồi về nhà nhé?” Cậu ấy đề nghị trong lúc xoay tôi vòng quanh rồi kéo tôi trở lại. “Chiếc váy đó thật quá lộng lẫy. Nó nhắc tớ đưa cậu đến một nơi xứng đáng với tầm cỡ của nó.”

“Cảm ơn cậu,” tôi vẫy tay với bố qua vai Matthew. Trông ông có vẻ hạnh phúc. “Có lẽ tớ nên đưa cậu đến đó. Đã nghĩ ra chỗ nào chưa?”

“Tớ có cảm giác một bản danh sách nữa sắp ra đời,” cậu ấy nhấn tôi sâu xuống sàn nhà.

“Thêm mười tem dán nữa trong hộ chiếu chẳng hạn? Mỗi châu lục một nước nhé? Hay đi thăm tất cả các bang của Hoa Kỳ?”

“Tớ có thể đi Sydney trước rồi bọn mình sẽ thực hiện kế hoạch đó được không?” Tôi đề nghị.

“Được thôi được thôi,” cậu ấy nói và kéo tôi lại gần. “Yêu cậu, Rachel.”

“Tớ cũng yêu cậu,” tôi nói và vùi mặt vào ngực cậu ấy. Trên sàn nhà, tôi thấy một người đàn ông trung tuổi da đen chen vào giữa mẹ tôi và Stephen. Đó không phải là người tôi có thể nhận ra nhưng tôi đã quen với ánh sáng phát ra trong đôi mắt mẹ. Tôi biết mẹ còn chưa hết những mong chờ.

Matthew cũng mỉm cười.

Và khi kết thúc một đoạn điệp khúc nữa của bài hát chẳng ăn nhập gì có tên *Three Times a Lady*, cậu ấy ra hiệu cho cả bọn chúng tôi về. Một kế hoạch mà tôi nhiệt tình ủng hộ.

Lúc trở về London, chúng tôi đã cùng bật nghe Magic FM, Matthew và Stephen hát rống lên theo mấy bài ballad như kiểu chưa bao giờ được hát, còn tôi thì cũng cố để hòa nhịp. Bọn tôi vừa mới cho ra lò một bản hòa âm ngoạn mục của bài *Total Eclipse of the Heart* thì chiếc ô tô mà Stephen thuê cũng đã dừng bên ngoài căn hộ.

“Ngủ ngoan nhé,” Matthew hôn lên má tôi bên cửa sổ. Tôi cũng nhào người qua cậu ấy để hôn phớt lên má Stephen trước khi xoay gót giày và tiến vào cửa. Tôi vui khi bạn tôi vui. Tôi vui khi người thân tôi vui. Tôi vui khi tôi say. Cho đến khi tôi về nhà và thấy một bóng đen cao to đứng lảng vảng ở bậc cửa nhà mình. Tại sao tôi lại để Matthew về mà không đưa tôi đến cửa nhĩ? Bây giờ tôi sẽ bị giết trong bộ váy xinh đẹp này và cô Beverly sẽ nói với tất cả mọi người ở đám tang rằng tôi có quan hệ với dân đồng tính.

“Chào.”

Tôi không nghĩ là sát nhân thường nói câu chào.

Tôi không nghĩ là sát nhân thường mang theo valy.

Nhưng sau đó tôi không còn nghĩ gì đến kẻ sát nhân nào nữa mà sự thật, trước mặt tôi là một Dan trông rất mệt mỏi, râu dài như hai ngày chưa cạo. Ở bậc cửa nhà tôi. Lúc nửa đêm.

“Chào,” tôi đứng ở bậc cầu thang cuối cùng, tim đập loạn lên và đang muốn leo đến tận phổi. “Anh đang ở LA cơ mà.”

“Và cô thì đang say,” anh ta đáp và chỉ vào chiếc valy bên cạnh. “Tôi vẫn chưa đi. Tôi đang chuẩn bị đi bây giờ.”

“Ồ,” tim tôi rơi xuống tận chân. “Anh không gọi lại cho tôi.”

“Không,” anh ta nghiêng đầu sang một bên, những lọn tóc quăn phủ trên trán và che đi đôi mắt. “Tôi có vài việc phải suy nghĩ.”

“Nguy hiểm,” tôi đáp. Kiểu đứng Mexico này sắp có vấn đề rồi đây. Tôi đang say, trời thì lạnh và tôi thực sự đang buồn đi tiểu. Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

“Phải, chuyện là,” anh ta nói, cởi áo khoác ngoài ra và đưa nó cho tôi. Vẫn là chiếc áo len màu đen. Nếu chúng tôi cứ làm thế này thì tôi sẽ sớm có một bộ sưu tập mất. “Tôi yêu một cô gái, còn cô ấy không yêu tôi, và tôi không biết phải làm gì nữa.”

“Được rồi,” tôi đứng nguyên tại chỗ mặc cho hai bàn chân tôi đang đau nhói. Và tôi thực sự, thực sự muốn đi tiểu. “Làm thế nào mà anh biết cô ấy không yêu anh?”

“Bởi vì nếu cô ấy cũng yêu tôi, tôi sẽ biết,” anh ta hít một hơi sâu và ngồi xuống. Tôi chỉ muốn giữ hơi thở đó lại. Sợ sẽ ngắt lời anh ta, tôi ngồi xuống bên cạnh.

“Tôi biết điều đó ngay từ ngày đầu tiên chúng tôi làm cùng nhau nhưng tôi không biết phải làm gì. Trước đó tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy với bất kỳ ai, nhưng dường như cô ấy không có ấn tượng như thế với tôi. Và cô ấy còn có bạn trai nữa, mặc dù chuyện đó chưa bao giờ ngăn cản được tôi nếu chúng tôi hoàn toàn thành thật với nhau.”

“Hồi đó anh đội mũ lưỡi trai bóng rổ,” tôi nói, giọng thẳng băng, và cầu khẩn cho bộ não mờ mịt của tôi tỉnh táo lại. Tôi cần phải sử dụng toàn bộ trí tuệ của mình vào tình huống này. “Buổi đầu tiên ấy. Đó là một buổi chụp hình cho *Cosmo*[\[181\]](#).”

“Và em nói với tôi rằng em không thể tôn trọng tôi khi tôi đội nó,” anh ta tiếp tục. “Nhưng tôi nhớ rằng tôi đã nghĩ như sau: sớm hay muộn rồi em cũng sẽ chia tay bạn trai và nhận ra rằng chúng ta sinh ra là để cho nhau. Vậy nên tôi vứt hết tất cả mũ bóng chày của mình.”

Thật là kinh ngạc. Đó là điều lãng mạn nhất mà ai đó đã từng làm cho tôi. Thậm chí là tôi có không biết đi chằng nữa.

“Thế ư?”

“Tôi cho là tất cả. Hoặc là hầu hết,” Dan nhún vai. “Nhưng tôi không bao giờ đợi nó khi đi chụp hình với em thêm một lần nào nữa. Tôi chỉ chờ cho đến khi em chia tay người yêu thôi. Nhưng sau khi em chia tay, cho đến lúc tôi nghe được tin đó, thì em đã có người khác rồi.”

“Em hơi vội vàng,” tôi thừa nhận. Kỳ lạ thật, tôi không hề biết gì trong suốt năm năm.

“Thật may mắn làm sao, chuyện đó không kéo dài,” Dan tiếp tục. “Nhưng tôi tự bảo mình phải đợi bởi vì tôi không muốn trở thành vật thể chân cho em. Nên tôi đợi, hơi lâu một chút bởi vì ngay sau khi em nói với tôi là em vừa chia tay một người, em đã gặp Simon và hai người chuyển đến ở với nhau ngay sau đó. Sau khi hai người mua nhà, tôi nghĩ mọi chuyện đã chấm dứt và tôi bắt đầu hẹn hò với Ana để cố giúp mình quên đi. Nhưng sau đó, ừm, sau đó. Và bây giờ chúng ta ở đây.”

Thậm chí nếu tôi có lọc hết vốn từ vựng của mình, tôi cũng không diễn tả hết được sự quay cuồng đang diễn ra trong lòng. Con xao xuyến đã làm gì tôi vậy không biết? Có gì hay ho ở đó cơ chứ?

“Rachel?” Dan nắm lấy tay tôi. “Tôi sẽ thấy rất vui nếu em có thể nói điều gì lúc này. Điều gì cũng được.”

“Em đến Canada để gặp một người,” tôi bắt đầu, cố gắng dìm cơn bồn chồn trong bụng xuống. “Anh ấy là mối tình đầu tiên của em.”

“Tôi biết tôi đã yêu cầu em nói gì đó nhưng tôi không nghĩ là điều này,” Dan xen vào. “Còn gì khác không?”

“Yên nào,” tôi ra lệnh. Tay anh ấy thật ấm áp quanh tôi. Ấm áp, to lớn và vững chãi, y như anh ấy. Ngón tay của tôi cũng dài nhưng so với Dan, bàn tay của tôi thật bé nhỏ. “Em đi Canada để gặp anh ấy và chuyện đó thật tuyệt. Anh ấy cũng thật tuyệt. Nhưng trong suốt thời gian em ở đó, tất cả những gì em có thể nghĩ đến là anh.”

“Ồ,” anh ấy lấy đầu gối huých nhẹ tôi. “Nghe hay hơn rồi đấy.”

“Và sau đó em nhảy bungee ở thác Niagara và gọi cho anh để nói cho anh biết nhưng anh không muốn nghe và sau đó em về nhà để gặp anh nhưng em nghĩ anh đã đi LA rồi, hóa ra anh vẫn ở đây,” tôi nói thêm. “Lúc đó, em đã từ bỏ.”

“Ồ,” anh ấy vòng cánh tay còn lại quanh vai tôi và lơ đãng xoa lưng tôi. Bùm. Con xao xuyến đã vượt ra khỏi chốt kiểm soát của tôi. “Xin lỗi em về điều đó. Chờ một chút, em nhảy bungee ư?”

“Kiểu đấy. Nó có tên trong danh sách mà,” tôi xoay mặt lại để nhìn anh ấy. “Em về sớm một ngày. Khi anh không nghe điện thoại, em đã bay về sớm một ngày để gặp anh, nhưng anh không ở đó.”

“Anh sợ hãi,” anh ấy kéo tóc tôi ra khỏi mặt, sau đó đưa đầu ngón tay vuốt dọc đường viền cổ áo của váy tôi và lướt trên xương đòn của tôi. “Nhưng anh ở đây rồi.”

“Nhưng anh sắp đi rồi,” tôi nói thẳng, luồn tay vào tay anh ấy. Chuyện này sẽ khó khăn đây. “Tối nay phải không?”

“Một tuần nữa anh về mà,” Dan bóp chặt tay tôi nhưng tôi giữ tay ra. “Hay em đi với anh đi. Em vào dọn đồ đi. Đi với anh.”

“Em không đi được,” giọng tôi còn không được bằng một tiếng thì thào. “Em phải đi Úc.”

“Em đã đăng ký làm ở Sydney,” anh ấy nhắm mắt và kéo tay lại. “Tất nhiên là thế rồi.”

Rachel Cũ muốn nói với anh ấy là cô ấy sẽ bỏ việc, rằng cô ấy sẽ nói với họ rằng cô ấy ốm hay bị kẹt ở Canada hay gì đó rồi trốn đi với Dan nhưng tôi không làm được như vậy. Rachel Mới không cho phép điều đó.

“Em đi bao lâu?” Anh ấy nghịch viền áo sơ mi trước khi ngược lên và chiếu đôi mắt lớn màu nâu vào tôi. “Thứ Sáu tuần sau anh về rồi.”

“Em ở đó một tháng. Ít nhất là như vậy.” Lần này tôi là người nắm lấy tay anh ấy. “Veronica đã đăng ký cho em một số việc, em sẽ phải đi lại hơi nhiều.”

Chuyện này chẳng khác nào tôi phải nói với nai Bambi tin xấu về mẹ cậu ấy.

“Em nghĩ anh đã đi rồi, Dan ạ,” tôi nói. “Em không nghĩ chuyện này sẽ xảy ra. Đi xa là cách tốt nhất.”

“Giờ giấc của anh vớ vẩn lắm,” anh ấy vén lọn tóc quăn ra khỏi mắt.

“Không được hay cho lắm thôi,” một tiếng cười phiền não thoát ra khỏi cổ họng tôi. Có lẽ đây không phải là lúc cười rúc rích nhưng nếu tôi không cười, chắc chắn tôi sẽ khóc mất. “Anh bay lúc mấy giờ?”

“Sáng mai cơ,” Dan dấn vào chiếc valy. “Nói thật, mục đích là thuyết phục em đi cùng anh hoặc đi đâu đó và say bí tỉ. Phương pháp thử và kiểm tra khi phải đối diện với sự từ chối.”

“Đây không phải là từ chối,” tôi nói sau khi yên lặng quá lâu. “Em sẽ đi một tháng thôi. Nếu so với cả một lịch trình thì chẳng là gì cả.”

Tuy nhiên tôi lại không cảm thấy như vậy. Từ quan điểm của tôi, tôi có cảm giác là chuyện này không phải như vậy. Tôi đã đúng ngay từ đầu, không được nhân nhượng với sự xao xuyến, nó chỉ làm bạn phát ốm thôi. Tôi còn không biết Dan đang nghĩ gì nữa.

“Tối nay anh ở đây được không?” Anh ấy hỏi.

Ồ. Hóa ra đó là điều mà anh ấy đang nghĩ. Tôi nghĩ là cho dù có năm năm yêu mà không được đáp lại đi chẳng nữa thì anh ấy vẫn có một cái dương vật.

“Em thực sự muốn nói là vâng,” trán tôi dựa vào trán anh ấy. “Nhưng em nghĩ đó không phải là ý hay.”

“Anh lại nghĩ đó là ý rất hay,” hơi thở của anh ấy vờn trên tai tôi và quyết tâm của tôi bỗng trở nên do dự khi cảm giác mới quen thuộc đó lan xuống đến xương sống.

“Em cần thêm thời gian,” nói ra những từ này không hề dễ dàng nhưng tôi biết là đúng. “Em không muốn xử tệ với anh nhưng em chưa sẵn sàng.”

“Được rồi,” anh ấy đột ngột lùi lại và đứng thẳng lên. “Vậy thì phương án B, anh sẽ đi và uống thật say. Đi Sydney vui vẻ nhé.”

“Dan, đợi đã,” tôi cố không ngã úp mặt xuống khi anh ấy biến mất.

“Anh chán chờ đợi lắm rồi,” anh ấy nói với lại trong lúc kéo cái valy thật ồn ào xuống đường. “Có lẽ em có thể ghi dòng ‘Gọi cho Dan’ vào danh sách khi em từ Úc về.”

Tất nhiên, sự lảng mạn hồi thúc gót giày của tôi, làm tôi quên mất rằng mình đang buồn đi tiểu đến chết đi được và chạy xuống đường đuổi theo anh ấy. Nhưng Rachel Mới không chạy theo đàn ông. Rachel Mới đứng trên đôi giày gót cao nửa mét của mình và mở cửa đi vào nhà.

Bốn tuần sau...

Chỉ cần mười tiếng nghỉ ở LAX^[182] đã đủ làm tôi ghét đi máy bay rồi. Tôi ngo ngoay trên chiếc ghế xấu xí và chờ cho cảm giác quay trở lại chiếc mòng trái của mình trong lúc cần nhắc việc đi lòng vòng thêm một lần nữa quanh khu bán hàng miễn thuế. Chẳng có thứ nào nhiều và rẻ bằng chocolate Toblerone. Sân bay đã thay đổi kể từ hôm tôi đến đây tháng trước. Buổi chụp hình cho tạp chí thành công rực rỡ, tôi đã có thêm rất nhiều mối quan hệ, việc này dẫn đến việc khác rồi lại việc khác nữa. Trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đã bay đến New Zealand với một nhóm người mẫu đến từ London, bơi qua hang động được chiếu sáng bằng đom đóm và tái diễn lại bộ phim *Xena: Warrior Princess* trước khi trải qua những đêm say sưa hạnh phúc trên bờ biển. Tuyệt vời nhất là, tôi còn hơi rám nắng nữa. Từ những nơi rộng lớn ở Úc và New Zealand đến sân bay là một khoảng cách khá xa. Tôi muốn về nhà. Tôi muốn được nằm trên giường. Tôi muốn biết Emelie đang nghĩ gì khi cô ấy và em trai tôi thay đổi trạng thái thành “đang hẹn hò” tuần trước. Kể từ hôm tuyên bố đó được đưa ra, tôi không thể kết nối qua Skype^[183] với cô ấy. Vẫn phải mất một chút thời gian để làm quen, và tôi vẫn đang cố.

Ngược lại, Matthew và Stephen không bỏ rơi tôi. Tôi lấy iPhone ra khỏi túi và đọc tin nhắn gần đây nhất của cậu ấy. Tôi không nhớ được lần gần đây nhất tôi thấy cậu ấy vui như thế là khi nào và cậu ấy thực sự, thực sự muốn chia sẻ niềm vui đó. Mỗi ngày tôi được cập nhật về chuyến thám hiểm của họ, không có gì nhóp nhúa cả, tạ ơn Chúa, nhưng họ không bao giờ ra khỏi nhà mà không cho tôi biết họ đang đi đâu. Và tôi nghĩ rằng mình nên cảm thấy vinh dự vì họ đã đặt tên cho con mèo mới của họ là Red vì tôi, tuy nhiên tôi cũng nói luôn là họ sẽ không bao giờ được phép nhờ tôi trông nom nó. Người duy nhất mà tôi không nghe được tin tức gì là Dan. Matthew đã cố thuyết phục tôi điều đó chẳng có nghĩa gì cả, lập luận của cậu ấy đi từ “anh ta nản chí vì nghĩ rằng cậu từ chối anh ta” cho đến “anh ta đang cho cậu thời gian suy nghĩ” phụ thuộc vào tâm trạng của tôi. Tôi đã gửi cho anh ấy mấy email, mấy tin nhắn, nhưng không nhận được hồi âm. Nếu Dan nản chí, người ta nên nghĩ đến việc đưa anh ấy vào chiến dịch chống hiện tượng biến đổi khí hậu. Nghĩ đến anh ấy làm tôi ớn lạnh.

Tôi nhìn lướt qua danh sách tin nhắn một lần cuối cùng. Tôi có thể gọi cho mẹ. Bà rất thích nói chuyện. Mới có, ờ, bốn giờ sáng ở London. Có lẽ không phải lúc.

Thêm vào đó, hình như bà đã chạy theo phong trào yêu đương trong thời gian tôi đi xa, lần gần đây nhất tôi gọi là bà đang đi ăn ở Pizza Express với “một người bạn lịch sự” mà bà gặp ở đám cưới. Bản năng đầu tiên của tôi là tức tối vì bà đã đưa ông ta đến chỗ quen thuộc của chúng tôi nhưng sau đó tôi nhớ ra tôi không còn mười ba tuổi nữa và bà có quyền đi ăn pizza đắt tiền mà không có tôi. Còn quá sớm để gọi cho ai đó ở Anh. Sẽ là vội vàng để gọi cho ai đó ở Úc. Và tôi vẫn còn quá no để có thể ăn thêm một phần Panda Express nữa.

Tôi có thể gọi cho Ethan, người bị tôi đang tâm từ bỏ (xét ở khía cạnh là anh ấy đang

ng nghiêm túc hò hẹn với một cô giáo dạy Hóa học ở cùng trường và hóa ra là anh ấy không nghiêm túc với tôi như tôi tưởng lúc đầu. Lòng tự trọng của tôi có hơi bị suy sụp) lại bỗng nhiên trở thành một người bạn qua thư khá thường xuyên.

Thật vui khi có một người đàn ông đích thực để hỏi chuyện thẳng thắn, thậm chí ngay cả khi câu trả lời của anh ấy thường thiếu tế nhị. Vậy thôi, tôi còn trông mong gì nữa?

Từ bỏ ý định nói chuyện với loài người, tôi cắt điện thoại đi và nhắm mắt. Còn hai tiếng đồng hồ nữa thôi.

“Có phải có một chiếc iPhone trong túi em không? Hay là em thấy rất vui khi gặp lại anh nhỉ?”

Mắt tôi mở ngay lập tức.

“iPhone,” tôi đáp. “Có chiếc iPhone thôi.”

Dan Fraser đứng trước mặt tôi. Trông anh ấy không có vẻ gì là phải nằm cong queo trên ghế ở phòng chờ máy bay suốt tám tiếng vừa rồi. Thay vì nhăn nhó, nhàu nhĩ và nhăn nhác, trông anh ấy thật khỏe mạnh, rậm nắng, và vui vẻ hơn so với giới hạn cho phép.

“Ui,” anh ấy xách cái túi khổng lồ của tôi ra khỏi chiếc ghế cạnh tôi và đặt mình vào đó rồi ôm chiếc túi trên đùi. “Em để gì trong này thế? Chẳng khác nào một chiếc Tardis[\[184\]](#) cả. Trừ việc to hơn và xanh hơn thôi.”

“Anh đang làm gì ở đây?” Tôi cố gắng đẩy cơn choáng váng của mình thành nổi tức giận nhưng thay vào đó, tôi lại vuốt chỗ má bị túi hành lý cọ vào bên dưới mắt. Tôi có nên chạy vào nhà vệ sinh và kẻ thêm một chút Touche Eclat trước khi anh ấy trả lời không nhỉ?

“Chuyện buồn cười lắm,” anh ấy mở túi của tôi ra và dòm vào bên trong. Láo. Quá. “Cuối cùng thì anh cũng ở đây vài tuần để cố gắng dọn dẹp đầu óc nhưng vì một số lý do, anh không thể không nghĩ về em.”

“Và anh vẫn chưa thể nhắn tin lại cho em.”

Xin chào, tên em là Rachel và em đã có những lời nói khó nghe trong những thời điểm không phù hợp khi mà em không biết phải nói gì.

“Và anh vẫn chưa thể nhắn tin lại cho em,” anh ấy đồng tình. “Bởi vì cứ khi nào anh viết ra những điều anh nghĩ, nó lại sai đi mất, và bởi vì anh không biết thực sự em đang nói gì trong tin nhắn, vì chúng chẳng liên quan gì đến cuộc nói chuyện gần đây nhất của chúng ta cả.”

Tôi nhớ lại những email của mình. Có lần tôi đã đi hơi quá xa khi viết theo trường phái “em rất vui”. Thật khó khi bày tỏ nỗi lòng của mình qua một phương tiện nào đó khi nó có thể được in ra một cách dễ dàng làm vũ khí chống lại chính bạn sau này. Theo như những gì tôi đã học.

“Vậy là, anh quyết định đã đến lúc phải về nhà, tiếp tục với cuộc sống của mình. Khi anh nói chuyện với Veronica, cô ấy nói rằng em cũng sắp về, và chuyến bay của em có dừng lại ở LA,” anh ấy lôi bốn gói Toblerone ra khỏi túi tôi và nhướn một bên mày. “Và chúng ta ở đây.”

“Anh bay cùng em à?”

“Anh bay cùng em.”

Anh ấy phải thôi ngay cái trò ú ờa này với tôi khi tôi đang mệt lử, jetlag hay say xỉn. Tôi thường bị do dự trong những lúc như thế, nhưng ngay lúc này, tôi không biết mình sẽ phải làm gì. Tất cả những gì tôi biết là, anh ấy đang ở đây, ngồi bên cạnh tôi, tôi đã nhớ anh ấy nhiều hơn rất nhiều so với những gì tôi cho phép mình nhận ra.

“Khá là tiện nhỉ?” Tôi hỏi, chưa sẵn sàng nhìn thẳng vào mắt anh ấy.

“Không hẳn vậy,” anh ấy cho chocolate vào túi và lấy ra cuốn sổ và cây bút của tôi. Trái tim tôi ngừng đập và làm việc theo một cách không ổn cho lắm. “Anh phải mất rất nhiều thời gian và tiền bạc mới có thể đi nửa vòng trái đất để đến đây được với em trong nhà chờ này, nhưng anh nghĩ tốt hơn là không nên nói ra chuyện đó.”

“Công bằng đấy,” tôi cắn môi, cố lấy lại chút màu sắc cho chúng. Chúa ơi, tóc tôi. Tóc tôi trông thế nào nhỉ? Tóc tôi bị quăn. Tại sao tôi lại bị quăn tóc thế này?

“Có rất nhiều danh sách mới,” anh ấy nói trong lúc xem lướt qua các trang. “Em thực sự có vấn đề rồi đấy.”

“Đây không phải tin mới,” tôi đáp, cố hiểu xem chuyện gì đang diễn ra.

Anh ấy đang cố làm thân ư? “Anh đang viết gì thế?”

Anh ấy xoay quyển sổ lại cho tôi xem. Đó là một danh sách ngắn.

Chấp nhận lời xin lỗi của Dan.

Cho Dan một thanh Toblerone.

Hôn Dan.

Thậm chí chưa kịp hoàn thành hai nhiệm vụ bên trên trước, Dan đã luồn bàn tay vào tóc tôi và kéo tôi về phía anh ấy, cho đến khi, cuối cùng, môi anh ấy đặt trên môi tôi. Tất cả pháo hoa trên thác Niagara nổ tung trong bụng tôi, ngăn cơn xao xuyến lại và đẩy cơn buồn nôn ra chỗ khác. Tôi thấy thật nhẹ nhàng. Vậy đây là lý do khiến Matthew quay trở lại với Stephen. Tại sao Emelie chờ đợi mười năm để được tôi cho phép hẹn hò với em trai tôi. Tôi sẽ phải chờ cả cuộc đời mình mới có được nụ hôn như thế, nhưng may mắn làm sao, tôi chỉ phải chờ có mấy giây.

“Anh xin lỗi, tối hôm đó ở bậc cửa nhà em, anh đã xử sự như một thằng tồi,” anh ấy lẩm bẩm, hai bàn tay vùi vào đồng quần áo lộn xộn trên người tôi. “Anh nghĩ mình đã hết lựa chọn rồi.”

“Em thực sự cần thời gian mà,” tôi thì thầm đáp lại, không thèm quan tâm xem có ai đang nhìn. “Nhưng em biết đó không phải là điều có thể xin dễ dàng trên đời này.”

“Nhưng em nên làm vậy,” anh ấy phản pháo. “Vậy em nghĩ sao? Chúng ta có thể đến với nhau được chứ?”

“Ừm,” tôi ừm và à mất một lúc. “Em nghĩ là nó có tên trong bản danh sách...”

“Lại là bản danh sách,” Dan cúi xuống hôn tôi lần nữa, cắt ngang lời tôi.

Lúc nào anh ấy cũng là người nói sau cùng.

Nhưng đúng là nó có tên trong bản danh sách mà.

—Hết—

[1] Một hãng quảng cáo của Anh.

[2] Một loại máy trò chơi điện tử.

[3] Nam diễn viên người Mỹ, nổi tiếng với vai Jack Sparrow trong phim *Cướp biển vùng Carribe*.

[4] Chương trình truyền hình nhiều tập do Tony Warren sáng tạo và phát sóng lần đầu vào tháng 12 năm 1960. Cho đến ngày 17 tháng 9 năm 2010, nó trở thành chương trình truyền hình có lịch sử phát sóng lâu nhất, sau khi chương trình truyền hình Mỹ *As the World Turns* kết thúc.

[5] Người mẫu, diễn viên, vũ công múa thoát y người Mỹ.

[6] Tên người quản lý một công ty âm nhạc ở Ailen.

[7] Nam ca sĩ, nhạc sĩ người Anh.

[8] Chú nai trong phim hoạt hình cùng tên của Walt Disney.

[9] Trẻ em từ 9 - 12 tuổi.

- [10] Một hệ thống câu lạc bộ giải trí được mở ở Mỹ, Anh và một số nước khác.
- [11] Ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất nhạc người Anh, nổi tiếng với thể loại R&B, Pop, Rock.
- [12] OCD (Obsessive-Compulsive Disorder) hay Rối loạn ám ảnh cưỡng chế: là một chứng bệnh rối loạn tâm lý, dấu hiệu phổ biến là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.
- [13] Cousin Itt (Itt Addams) là nhân vật độc đáo trong phim *Addams Family* của Mỹ, được tạo hình là một người khá thấp, và đặc biệt là có mái tóc dài bao phủ toàn bộ cơ thể.
- [14] Alexander Skarsgard: nam diễn viên người Thụy Điển.
- [15] Fils de pute (tiếng Pháp): Thằng con hoang.
- [16] Tên nhân vật chính trong phim *Người điên*.
- [17] Tác giả, diễn viên lồng tiếng, diễn viên hài người Mỹ.
- [18] Người mẫu, diễn viên điện ảnh mang trong mình ba dòng máu: Ailen, Pháp và thổ dân châu Mỹ.
- [19] Ban nhạc Rock của Anh, thành lập năm 1996.
- [20] Nhà lãnh đạo Đảng Bảo thủ, Thủ tướng Liên hiệp Vương quốc Anh và Bắc Ireland.
- [21] Bungee: môn nhảy từ trên cao xuống có đai cao su an toàn.
- [22] Alton Towers, Oblivion: tàu lượn siêu tốc trong công viên giải trí ở London.
- [23] Milton Keynes: một thị trấn lớn ở Buckinghamshire, Anh.
- [24] Máy rung (nguyên văn “vibrator”): một dụng cụ thủ dâm có chế độ rung.
- [25] Bounce: một nhãn hiệu giấy vệ sinh.
- [26] Nguyên văn “Andrex puppy” - một con chó xuất hiện trong quảng cáo giấy vệ sinh của một công ty ở Mỹ.
- [27] Một kiểu tóc ngắn quá vai của con gái.
- [28] Nữ diễn viên điện ảnh người Mỹ, được xem là một trong những người có sức quyến rũ nhất thế giới.
- [29] Nam ca sĩ người Anh.
- [30] WAG: Wives And Girlfriends - ám chỉ vợ và người yêu của các cầu thủ bóng đá.
- [31] LA: Los Angeles - một bang ở Mỹ.
- [32] Một loại kem dưỡng tóc khi ra nắng.
- [33] Nữ diễn viên người Pháp, nổi tiếng với thân hình và phong cách diễn xuất gợi cảm.
- [34] Tiếng Pháp, nghĩa là “gái điểm”.
- [35] Đôi mắt to tròn, ngây thơ.
- [36] Chuỗi cửa hàng bán lẻ tạp phẩm trên toàn cầu, có trụ sở chính ở Cheshunt, Anh.
- [37] Betty, Joan, Peggy: các nhân vật trong phim *Người điên*.
- [38] Nam diễn viên người Canada.
- [39] Rượu whiskey ngô.
- [40] Người sáng lập ra Facebook.
- [41] Nhân vật hư cấu đóng vai trò kể chuyện trong bộ phim *Sex and the city*.
- [42] Thương hiệu kem và đồ ăn nhẹ bán ở Anh, Mỹ, v.v.
- [43] Một loại nước giải khát hương dứa.
- [44] Nhà cung cấp trang phục cho ngành công nghiệp giải trí và các sự kiện ở Anh.
- [45] Nhà vật lý nổi tiếng người Anh, hiện đang là giáo sư ở trường đại học Cambridge. Ông bị mất khả năng cử động.
- [46] Một trò chơi truyền hình của Anh bao gồm các câu đố về từ và số.
- [47] Nữ diễn viên điện ảnh người Mỹ, từng nhận được nhiều giải thưởng có tiếng như một giải Oscar, hai giải thưởng của Hội Diễn viên Điện ảnh, và ba giải Quả Cầu Vàng.
- [48] Nữ diễn viên người Anh.
- [49] Một nam họa sĩ, nhà làm phim người Mỹ (ám chỉ Tina với vẻ ngoài giống đàn ông).
- [50] Bảng có ghi các chữ cái và nhiều ký hiệu đặc biệt dùng trong những buổi nhận tin tức hoặc thông tin được cho là của người chết gửi về.
- [51] Một nhà chiêm tinh, tâm lý học người Anh.
- [52] Tên đệm lấy theo tên của Lulu Kennedy-Cairns, một ca sĩ người Scotland.
- [53] Nguyên văn *the “L” word* - một từ ám chỉ người đồng tính nữ (lesbian).
- [54] Một nhân vật giả tưởng trong bộ phim kinh dị *Nightmare on Elm Street*.
- [55] Tên hai chú lùn trong bộ phim *Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn*.
- [56] Một loài trong chi Người đã tuyệt chủng.
- [57] Cầu thủ chuyên nghiệp chơi khúc côn cầu nổi tiếng người Canada.
- [58] Một khu vực nằm ở phía Bắc Canada.
- [59] Màu tím nhạt.

[60] Một thương hiệu cà phê nổi tiếng trên toàn thế giới, có trụ sở chính ở Seattle, Washington, Hoa Kỳ.

[61] Tên một ban nhạc Rock thành lập năm 1996 ở East Brunswick, New Jersey.

[62] Nhân vật kể chuyện trong bộ phim *Sex and the City*.

[63] Trang web bán quần áo trực tuyến cho nam và nữ giới.

[64] Nhãn hiệu chocolate của Mars, Inc., được sản xuất ở Anh và Mỹ.

[65] Một nhân vật trong sê ri chương trình truyền hình múa rối của Anh.

[66] Một tờ báo lá cải của Anh.

[67] Ký hiệu thường viết ở cuối thư, x nghĩa là ôm, o nghĩa là hôn.

[68] Diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim người Mỹ.

[69] Nguyên văn: STD - Sexual Transmitted Disease.

[70] *Loose Women* (Những người phụ nữ phóng đãng) là chương trình truyền hình Anh, phát sóng lần đầu tiên vào năm 1999 trên ITV, có sự tham gia trò chuyện của bốn người phụ nữ nổi tiếng bàn về nhiều vấn đề khác nhau, từ thời sự, chính trị đến những công việc hàng ngày hay những tin đồn của người nổi tiếng...

[71] Thái độ khiêu khích.

[72] Một diễn viên, đạo diễn, người viết kịch bản, nhà sản xuất phim và họa sĩ người Mỹ.

[73] Một phòng triển lãm nghệ thuật ở London.

[74] Một khu vực trong nội thành London, nằm sát bờ phía Nam của sông Thames.

[75] Laugh out loud: cười lớn.

[76] Bánh sô cô la nhân hạt điều của Marks & Sparks.

[77] Tiếng Pháp, nghĩa là “Chào buổi tối”.

[78] Tên đầy đủ là Michael Lee Aday, nhạc sĩ rock nặng và diễn viên người Mỹ.

[79] Nữ diễn viên, người mẫu nổi tiếng người Mỹ, sinh ngày 14/11/1922, mất ngày 7/7/1973.

[80] Nữ diễn viên người Mỹ sinh ngày 28/10/1967, từng giành giải Oscar điện ảnh.

[81] Một bộ phim tạo một bước ngoặt cho sự nghiệp của Julia Roberts.

[82] Một câu lạc bộ đêm ở Vauxhall.

[83] Bộ phim hài kịch tình huống của Anh, chiếu trên đài E4 từ 2008.

[84] Một tư thế khi tập yoga.

[85] Đơn vị tiền tệ của Anh, có giá trị bằng khoảng hơn 30.000 VN đồng.

[86] Nam diễn viên người Anh, nổi tiếng với vai diễn James Bond trong bộ phim *Điệp viên 007*.

[87] Một nhóm nhạc nữ nổi tiếng người Mỹ.

[88] Loại xe tăng chiến đấu của quân đội Anh trong những năm sáu mươi - bảy mươi, nặng 55 tấn, dài 7.5 m, rộng 3.5 m, cao 2.9 m.

[89] Thương hiệu thời trang nổi tiếng của Pháp, do Hervé L. Leroux sáng lập.

[90] Trung tâm giải trí Festival Leisure Park, nổi tiếng là nơi ăn chơi vào đêm thứ Sáu và thứ Bảy.

[91] Vợ của Macbeth, nhân vật chính trong vở kịch cùng tên của Shakespeare. Trong vở kịch, bà lập mưu giết vua Duncan để đưa chồng mình lên làm vua. Sau khi giết vua và khách đến dự tiệc, hai vợ chồng Macbeth rửa tay thật kỹ để che dấu vết.

[92] Là một nhạc sĩ, ca sĩ nhạc rock người Mỹ, thường xuất hiện với bộ dạng tóc tai rũ rượi và trang điểm trông giống như một con ma.

[93] Một nhà báo Mỹ chuyên đi săn tin đồn về các nhân vật nổi tiếng.

[94] Người sáng lập ra mạng xã hội Facebook.

[95] Một ban nhạc nổi tiếng ở Anh những năm 1990 và đầu những năm 2000.

[96] Marks & Spencer - công ty chuyên cung cấp thực phẩm cho các buổi tiệc ở Anh.

[97] Diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim người Mỹ.

[98] Một nhóm nhạc gồm năm cô gái ở Anh, thành lập năm 2002.

[99] Nguyên văn: X Factor - nhân tố quan trọng, mang tính quyết định, ý nói người quan trọng.

[100] Một liên minh quốc tế của 15 tổ chức làm việc tại 98 quốc gia trên toàn thế giới để tìm giải pháp lâu dài cho nghèo đói và bất công. Oxfam có rất nhiều chi nhánh bán các mặt hàng từ thiện.

[101] Đĩa vinyl là loại đĩa dùng kim đọc tiếp xúc vào mặt đĩa cho chất lượng âm thanh trung thực và tốt hơn đĩa CD. Loại đĩa nhạc này xuất hiện lần đầu tiên năm 1948 và rất phổ biến nhiều năm sau đó, nhưng rồi chúng mất dần cùng sự bùng nổ của internet.

[102] Album đầu tay của Coldplay.

[103] Một khu vực ở London, rất nổi tiếng với các buổi biểu diễn ở nhà hát, quán rượu, cộng đồng gay, câu lạc bộ và quán ăn.

[104] Một cửa hàng bán mỳ sợi kiểu Trung Quốc ở London.

[105] Tên một cửa hàng bán đĩa vinyl ở London.

- [106] Giải thi chạy hàng năm tổ chức ở Gen Con - Mỹ.
- [107] Một ca sĩ nhạc pop và R&B, nhạc sĩ, vũ công diễn viên và người mẫu của Anh - một thành viên của nhóm Girls Aloud.
- [108] Các thành viên trong ban nhạc The Beatles.
- [109] Nguyên văn “quid” - tiếng lóng, bằng một đồng bảng Anh.
- [110] Hình thức quan hệ tình dục trong đó hai người cọ xát vào nhau trong khi vẫn mặc quần áo.
- [111] Trang bán hàng trên mạng.
- [112] Chuỗi cửa hàng sang trọng chuyên bán đồ khiêu dâm.
- [113] Cửa hàng chuyên bán đồ lót sang trọng, đắt đỏ cho nữ giới.
- [114] Các hãng đồ lót nổi tiếng trên thế giới.
- [115] Một nữ nhân vật trong bộ phim “Who Framed Roger Rabbit” - một bộ phim hài giả tưởng của điện ảnh Mỹ năm 1988. Trong bộ phim, Jessica Rabbit là một người đẹp với những đường cong hấp dẫn.
- [116] Nghỉ không xin phép. Nguyên văn: AWOL - Absent without official leave.
- [117] Cách gọi Chúa trong Kinh Cựu Ước.
- [118] Scooby Doo là nhân vật trong bộ phim hoạt hình cùng tên, có xu hướng phát âm hầu hết các từ đều bắt đầu bằng âm “R”, diễn hình như cụm “Ruh-Roh!” (tức “Uh-oh!”).
- [119] Một bộ phim ly kỳ của Mỹ sản xuất năm 2010 kể về một cô gái tên Nina Sayers phải đóng một vai diễn với hai cá tính trái ngược nhau.
- [120] Nữ diễn viên thủ vai Nina Sayers trong phim *Black Swan*.
- [121] Nam diễn viên trong bộ phim *Thị trấn Small Ville*.
- [122] Thương hiệu thời trang nổi tiếng ở London.
- [123] Một ca sĩ, nhạc sĩ người Anh.
- [124] Một ứng dụng trên iPhone, iPod Touch... cho phép người dùng tiếp cận với những người đồng tính nam ở gần khu vực sống.
- [125] Một dịch vụ của Sky Plus ở Anh cho phép người dùng ghi lại, dừng và tua các chương trình đang phát trên tivi.
- [126] Công ty sản xuất đồ may mặc ở Anh, quần áo chủ yếu làm từ vải sợi tổng hợp.
- [127] Nguyên văn “birthday-blue”: chỉ nỗi buồn của một người trong ngày sinh nhật khi tăng thêm một tuổi hoặc không hài lòng với những việc đã làm kể từ sinh nhật năm trước.
- [128] Một loại bánh quy bơ sữa.
- [129] Lễ hội hóa trang thường niên diễn ra ở đồi Notting, London, Anh.
- [130] Ban nhạc nữ rất nổi tiếng của Anh, được thành lập vào năm 1995 ở Las Vegas, các thành viên của nhóm này ăn mặc khá “mát mẻ”.
- [131] Món ăn của người Hy Lạp, gồm sữa chua, sườn, bạc hà, tỏi và dưa chuột.
- [132] Trò chơi đánh nhau bằng kiếm ánh sáng, bắt nguồn từ bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao* của điện ảnh Mỹ.
- [133] Tiền trả cho những rủi ro có thể xảy ra trong những công việc nguy hiểm.
- [134] Tiếng Pháp, nghĩa là “Đồ khốn”.
- [135] Khóa học cung cấp những kỹ năng cơ bản hàng ngày như nấu ăn, may vá...
- [136] Bạn thân nhất, nguyên văn “BFF”: best friend forever.
- [137] Thuốc trị dị ứng khẩn cấp.
- [138] Nhân vật truyện tranh và phim hoạt hình *Thimble Theatre* với cơ thể cường tráng, khỏe mạnh.
- [139] Một doanh nghiệp tư nhân Thụy Điển, tập đoàn quốc tế chuyên thiết kế đồ nội thất bán lắp ráp, thiết bị và phụ kiện nhà.
- [140] Một loại bút xóa.
- [141] Thủ phủ của tiểu bang Hawaii thuộc Hoa Kỳ.
- [142] Thủ phủ của bang Bắc Rhine-Westphalia và là trung tâm kinh tế phía Tây nước Đức.
- [143] Món cốt-lết bê rán với bơ, trên có phủ bánh mì vụn.
- [144] Thương hiệu giày dép và túi xách nổi tiếng của Anh.
- [145] Đầu bếp trưởng của chương trình *Something for the Weekend* của đài BBC.
- [146] Một ban nhạc pop-rock của Anh bao gồm bốn thành viên.
- [147] Khu lân cận của London, Anh.
- [148] Một bộ phim dành cho trẻ vị thành niên dựa trên bộ truyện cùng tên của Cecily von Ziegesar, sản xuất năm 2007.
- [149] Quầy bar ở khách sạn Drake, Toronto, Canada.
- [150] Loại rượu hảo hạng làm từ nho đỏ Cabernet Sauvignon, sản xuất chủ yếu ở vùng Bordeaux, Pháp.
- [151] Bữa ăn giữa buổi sáng và buổi trưa.
- [152] Vị thần đẹp trai nổi tiếng trong *Thần thoại Hy Lạp*, và là người yêu của thần Vệ Nữ.
- [153] Viết tắt của “If Destroyed, Still True” - thường dùng ở cuối một câu viết lên tường để nhấn mạnh rằng dù dòng chữ có bị

xóa đi thì nội dung viết lên vẫn luôn đúng.

[154] Một website hẹn hò trực tuyến có tới 20 triệu thành viên được Gary Kremen sáng lập năm 1993.

[155] Nguyên văn “onion ring”: Một dạng thức ăn nhanh thường thấy ở Mỹ, Canada, Úc, và một số nước châu Á, làm bằng cách cắt một vòng củ hành tây, ướp tẩm bột và chiên giòn.

[156] Ca sĩ nhạc rock, nghệ sĩ guitar, nhạc sĩ, nhiếp ảnh gia người Canada.

[157] Jetlag là sự mệt mỏi xảy ra sau một chuyến bay dài xuyên qua nhiều vĩ tuyến theo hướng từ đông sang tây hoặc từ tây sang đông. Sự xáo trộn này xảy ra đối với đồng hồ sinh học của cơ thể và mức độ hồi phục là khoảng một ngày với hành trình đông - tây và khoảng một ngày rưỡi với hành trình tây - đông.

[158] Chương trình bóng đá của đài BBC chiếu vào tối thứ Bảy hàng tuần trong mùa bóng.

[159] Một nhãn hiệu lăn khử mùi của Anh.

[160] Một loại nước hoa xịt toàn thân thông dụng cho phái nữ.

[161] Một ứng dụng định vị dành cho iPhone, iPad.

[162] Gồm một nhánh phía tây của đường Queen và khu thương mại xung quanh đó, nằm ở phía Tây đường Yonge, Toronto, Canada.

[163] Lễ hội ánh sáng ở Blackpool, Anh, tổ chức từ cuối tháng Tám đến đầu tháng Mười một.

[164] Một công ty thương mại công cộng của Mỹ, chuyên bán các sản phẩm gia dụng và thời trang thời thượng.

[165] Món bánh thịt chiên giòn.

[166] Được coi là Vua nhạc rock & roll, là một ca sĩ và diễn viên người Mỹ. Elvis Presley chết trong phòng tắm nhà ông ở Memphis, Mỹ ngày 16/8/1977.

[167] Trung tâm giải trí ở Toronto.

[168] Một nhân vật trong bộ phim truyền hình hài kịch của Mỹ kể về một cậu bé mười sáu tuổi phải làm bác sĩ.

[169] Thương hiệu giày cao cấp của Pháp.

[170] Chuỗi cửa hàng bán đồ ăn nhanh, thành lập năm 1969 ở Ohio, Mỹ.

[171] Chú chó con trong bộ truyện và hoạt hình *Những hạt đậu* của Charles M. Schulz.

[172] Một trong những ban nhạc nam pop-rock nổi tiếng trên thế giới.

[173] PMT là viết tắt của Premenstrual Tension - chứng căng thẳng tiền kinh nguyệt.

[174] Cinderella - cô bé lọ lem trong câu chuyện cổ tích.

[175] Nữ ca sĩ, nhạc sĩ, tay chơi ghi-ta, nhà sản xuất băng đĩa và diễn viên người Canada.

[176] Một loại thực phẩm đặc biệt của Úc, dùng để ăn với bánh mì, có vị đắng và mặn mặn.

[177] Kiểu đầu như bờm sư tử.

[178] Hai người tiên phong trong phong trào phát hành sách báo khiêu dâm và mở câu lạc bộ múa thoát y ở Mỹ.

[179] Hai anh em diễn viên hài nổi tiếng của Anh.

[180] Một gia đình nổi tiếng ở Áo với những thần đồng âm nhạc.

[181] Một tạp chí nổi tiếng cho phụ nữ về làm đẹp, thời trang và tình yêu.

[182] Sân bay quốc tế Los Angeles.

[183] Một phần mềm gọi điện thoại miễn phí cho phép người dùng lên mạng Internet nói chuyện với nhau với chất lượng âm thanh không kém điện thoại thông thường.

[184] Một cỗ máy thời gian, đồng thời là tàu vũ trụ sử dụng trong chương trình khoa học viễn tưởng *Doctor Who* ở Anh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>